

[Đồng Nhân Harry Potter] Bảo Hộ

Contents

[Đồng Nhân Harry Potter] Bảo Hộ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22	63
23. Chương 23	65
24. Chương 24	69
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	89
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	99
35. Chương 35	102
36. Chương 36	105
37. Chương 37	108
38. Chương 38	111
39. Chương 39	113
40. Chương 40	116

41. Chương 41	120
42. Chương 42	123
43. Chương 43	126
44. Chương 44: Phiên Ngoại _ Giáng Sinh	129
45. Chương 45	132
46. Chương 46	135
47. Chương 47	139
48. Chương 48	142
49. Chương 49	146
50. Chương 50	149
51. Chương 51	152
52. Chương 52	156
53. Chương 53	159
54. Chương 54	162
55. Chương 55	166
56. Chương 56	169
57. Chương 57	172
58. Chương 58	176
59. Chương 59	180
60. Chương 60	183
61. Chương 61	186

[Đồng Nhân Harry Potter] Bảo Hộ

Giới thiệu

Thể loại: HP đồng nhân xuyên không, đam mỹ, kết thúc HENgười dịch: Băng HoaĐộ dài: 61 ChươngCP: HP SSChiến t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-harry-potter-bao-ho>

1. Chương 1

10 năm sau trận chiến cuối cùng, St Mungo, trên chiếc giường trắng, những anh hùng của cuộc chiến tranh cùng đứng quanh một chỗ, bị thương mà nhìn về phía vị cứu thế chủ yếu ốt ở trên giường – Harry Potter, trong trận chiến cuối đó, bị ma lực cuối cùng của hắc ma vương công kích dẫn đến tổn thương, khiến Harry trong 10 năm này, không thể khổng chế, ma lực trong cơ thể cạn kiệt, sau đó, thân thể dần dần phân rã, người thanh niên 27 tuổi lại nhìn giống như một lão nhân tuổi xế chiều.

Nở nụ cười, trong con ngươi xanh biếc là sự an nhiên cùng mãn nguyện, gương mặt đầy nếp nhăn bình tĩnh tới cực điểm, cậu nhìn kỹ những người bạn của mình, khó khăn mà mở ra bờ môi khô nứt “Hey! Hermione, Ron, tớ rất tốt, rất mãn nguyện, thật đấy, Ginny, đừng khóc, xin lỗi.....không thể tiếp nhận em, không phải chỉ bởi vì cơ thể của anh, mà là, anh phát hiện, anh đã có người mà anh yêu sâu sắc.....ha ha.....hiện tại, chắc có thể gặp được người đó rồi.....chỉ là.....anh nghĩ.....hắn sẽ không muốn nhìn thấy anh.....ha.....sev.....”

Một đêm tối an lành năm 2007, cứu thế chủ của giới ma pháp – Harry Potter do ma lực cạn kiệt mà chết đi, thọ 27 tuổi.....

Nặng nề, nhưng ma lực sung mãn mà rất lâu chưa cảm nhận được, khiến Harry mở to mắt, cậu không phải là đã chết rồi ư? Vậy thì hiện tại, cậu muốn đi tới nhà những người đã mất đi bạn bè hay người thân, còn có Severus Snape!!!

Hứng thú trong chớp lát, Harry bắt đầu nhìn sang 4 phía, bóng tối, bóng tối lạnh lẽo, cậu lơ lửng trong sự cô độc khiến người ta tuyệt vọng, thử di chuyển một chút, lại không có cách nào cả, không biết đã qua bao

lâu, dùng hết những cách có thể, kết quả là đến 1 inch cũng không thể di chuyển, khiến Harry tuyệt vọng đến gần như sụp đổ, tại sao, cậu hoàn thành xong nhiệm vụ, cậu giết chết hắc ma vương, cậu thậm chí lại ở vào hoàn cảnh mất hết tất cả, bao gồm cả người mà cậu đã hậu tri hậu giác yêu, tại sao cậu không thể đi đến bên người mà cậu yêu và yêu cậu! là vì sao, Merlin đây thật sự tàn nhẫn!!

Chính vào lúc Harry tập hợp một cách điên cuồng tất cả ma lực của mình, cố gắng nỗ lực nhiều nhất có thể, ở nơi xa xa, đột nhiên xuất hiện một tia sáng, chỉ do dự có vài giây, Harry phát hiện bản thân đang bay về phía ánh sáng giống như là cửa ra đó, sự phấn kích làm cho toàn thân cậu run rẩy, cố gắng hơn, tăng nhanh tốc độ của bản thân, sau đó, ở trong ánh sáng càng lúc càng chói mắt mà mất đi ý thức

Ồi.....đau đầu, lằm bằm, linh hồn mà cũng đau đầu? Lắc lắc đầu, Harry lại một lần nữa mở mắt, choáng váng xem xét mọi thứ xung quanh.

Đánh mắt qua đỉnh của ngọn nến, 4 chiếc ghế dài của các viện đang được ngồi chật ních, một nhóm phù thủy nhỏ đang đứng ở phía giữa, những người bạn tốt trong kí ức lúc nhỏ, Hermione, Ron, Neville, a, còn có người mà đã giúp đỡ bọn họ trong trận chiến cùng – Malfoy!!

Nhìn về phía ghế dài, Merlin!! Cedric!! Fred!! Merlin!! Đây không phải là thật!! Vậy.....

Oh oh, Dumbledore, chiếc áo chùng đầy những ngôi sao của thầy thật là đẹp chết đi được!!

Vội vàng tìm kiếm, bỏ qua tất cả những thứ khác, sau khi nhìn thấy mặt hắc sắc đã khắc sâu vào trong linh hồn của hắn, Harry cảm thấy những giọt nước lạnh lẽo đang chảy xuống trên mặt mình, thì ra linh hồn của có thể rơi lệ ư.

Severus Snape!! Người mà cậu đã từng cảm thấy ghê tởm, người mà sau đó cậu lại thấy có lỗi, hắn——người mà cậu cuối cùng đã yêu! Rất tốt rất tốt, không có bị thương, không có đổ máu, không có nhìn vào mắt của cậu, nói ra những lời khiến cậu đau lòng đến nghẹt thở đó!

Harry cứ như vậy, lơ lửng trong không trung, tham lam, chỉ chăm chăm nhìn vào gương mặt vô cảm đó, người nam nhân có đôi mắt sâu đen, không bỏ qua từng đường nét nào trên gương mặt, sau đó, vào lúc McGonagall bắt đầu điểm danh, keo kiệt mà dành ra một chút chú ý, oh Merlin!! Đây không đúng!!

Lại một lần nữa đánh giá kỹ lưỡng, Harry nhìn thấy ngồi phía sau Snape, trừng lớn mắt, cậu nhìn Snape có chút không nhẫn nại mà nói chuyện với Quirrell, sau đó, cứng ngắc mà quay đi, nhìn thấy một người trong đám phù thủy đó——Harry Potter!!!

Ma lực bắt đầu gào thét, thậm chí khiến cho không khí xung quanh đều có chút bóp méo, trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người, bao gồm cả Dumbledore và Snape, đều tập trung tại nơi mà Harry đã bay qua, căng thẳng, quên mất phải trấn kinh, Harry nhìn con người đen đang hiện lên một tia nghi hoặc, cẩn thận mà nhìn về phía Dumbledore, đồng dạng nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt phù thủy già, vội vàng xem xét lại bản thân mình, oh, cậu đã quên mất, cậu đã chết rồi, nhưng hiển nhiên, tất cả mọi người đều không nhìn thấy sự tồn tại của cậu, Merlin nhân từ đã cấp phần thưởng cho cậu, khiến cậu có thể nhìn thấy người mà cậu tâm tâm niệm niệm!

Bỏ qua tất cả, Harry vội vàng nhìn về phía Snape, thế nhưng, lại bị những linh hồn ở Hogwarts chặn lại, đáng chết! Tại sao những kẻ này lại có thể nhìn thấy hắn!!

‘?? Cậu là ai? Vì sao nhìn lại kỳ lạ như vậy? Mới đến ư? Tại sao cậu lại không giống chúng ta như vậy?’ “bà béo hiểu kỳ hời, những linh hồn còn lại cũng gật đầu hưởng ứng, Harry nhìn trộm một cái bởi vì các giáo sư đều đang trấn kinh mà đứng dậy, còn có những đứa trẻ đang mở to mắt nhìn, oh, còn có ‘Harry Potter’, Merlin, hắn tại sao lại không biết, miệng của chính mình lại có thể nhét vừa một quả trứng vịt lớn như vậy!!

‘Tôi là Harry.....Harry, tôi cũng không biết tại sao lại không giống các vị, nhưng mà, tôi chính là vì hắn.....’ cái tên vừa đến miệng thì bị nuốt xuống, Harry chỉ về phía Snape đang nhứ chặt lông mày, nhìn về phía “bọn” cậu.

Các linh hồn nhìn theo hướng mà Harry chỉ, sau khi nhìn thấy người nam nhân âm trầm lạnh nhạt đó, đều choáng váng, có điều rất nhanh đã phản ứng lại

‘Severus Snape? Cậu tìm hắn làm gì? Hắn động đến cậu? oh, kỳ thực đứa trẻ này, haizz.....’

‘Cậu làm sao lại biết hắn? Lẽ nào là bởi vìcậu mới..? ’.....

Ngoại trừ Nam tước đầm máu, những linh hồn khác đều mang theo vẻ hiêu kỳ hoặc đồng tình mà lảo loạn lên, hoàn toàn không có chú ý đến, lời bạn luận và người bọn họ đang nói đến, điều đó quá kỳ dị, ánh mắt tất cả mọi người, đều tập trung vào vị giáo sư thoảng chốc trở nên cứng ngắc, mang theo sự kinh ngạc, nghi hoặc và đồng tình, Merlin!! bị một linh hồn chưa biết là hảo ý hay là ghét ý, lại còn là linh hồn không nhìn thấy làm rối trí, Severus Snape, Merlin muốn trừng phạt hắn cái gì!!

‘Oh.....không, không phải, không cũng không biết.....nhưng mà tôi nghĩ, tôi hiện tại chỉ muốn dõi theo hắn.....’Harry vội vàng ngăn chặn lại sự “nhiệt tình” thái quá của đám linh hồn, nói luôn ra mục đích của mình.

‘Oh.....vậy được, cậu luôn biết cậu cần cái gì, ôi, cậu quả thực là rất kỳ lạ, không giống như chúng tôi, lại còn có ma lực nữa!! Merlin!! Ma lực cường đại như vậy!!’

‘Oh oh, làm cho tôi xem đi, cậu có thể dùng ma pháp hay không? ’.....

‘Merlin!! Thôi nào, chính bản thân tôi còn chưa có rõ ràng!! Tôi hiện giờ, chỉ muốn đến bên cạnh hắn! Tôi muốn biết tại sao bản thân lại tới đây!!’ mất kiên nhẫn, Harry thả ra lời nói dối, cậu tại sao không biết, những linh hồn ở Hogwarts lại thân thiện như vậy!!!

‘Vậy được rồi người bạn nhỏ nóng lòng, hắn cũng chạy không thoát, ôi, cậu chắc sẽ không chịu sự hạn chế của hogwarts, chúng tôi không cảm nhận được, vậy thì, đi thôi, ha ha, nhưng mà, thì thoảng nhớ đến thăm chúng tôi, cậu phải biết, mấy nghìn năm rồi, lúc nào cũng chỉ có mấy gương mặt này, thật là mệt a’

‘Đúng thế, những tên kia, hoặc là sợ chúng tôi chết được, hoặc là một chút cũng không để ý chúng tôi chặc!! Không biết tôn trọng các linh hồn!’#@%.....

Cười không ra nước mắt, thật không dễ dàng gì, những linh hồn đó mới bảo đảm không tiết lộ ra bí mật, Harry nhìn những linh hồn có màu ngọc trai, những “người bạn” mới quen biết đang trôi đi, sau đó mới nhìn trộm về phía Dumbledore, được rồi, xem ra trong văn phòng của hiệu trưởng trong tương lai gần, sẽ có một vị khách đặc biệt.

Có điều, điều mà cậu muốn làm nhất bây giờ, chính là đến bên người nam nhân cả gương mặt trần kinh, mà lại vừa tỏ ra mạnh mẽ kia, Merlin!! Đây là việc mà cậu nằm mơ cũng không mơ thấy được!!

Harry bay đến trước mặt Snape đang nhíu chặt lông mày, bàng hoàng nhìn về phía không khí những linh hồn vừa mới tập trung tại, do dự mà đưa tay ra, chạm nhẹ vào gương mặt mà cậu đã nhớ thương trong mộng suốt 10 năm trời, ấm áp, mềm mại, đang sống, lại thêm một lần, cảm giác lạnh lạnh ở trên má người đó.....

Snape đang hoài nghi tai của mình có phải có vấn đề rồi hay không, hắn nhìn thấy cái gì? Chính vào lúc lễ phân viện sắp bắt đầu, kẻ mà luôn lấp bắp, toàn thân lúc nào cũng tỏa ra mùi tối nồng nặc – Quirrell đang cố gắng nói chuyện với mình, không khí đột nhiên nổi sóng biến dạng, thu hút toàn bộ linh hồn Hogwarts lại gần!!

Merlin!! Tại sao những linh hồn đó đột nhiên lại nhìn về phía mình!!còn nói ra tên của mình, mang theo sự từ bi và hiêu kỳ?? Rất rõ ràng!! Những linh hồn đó đang nói chuyện cùng với cái gì đó!nhưng mà bọn họ không nhìn thấy!!

Lén lút trao đổi ánh mắt với Dumbledore cũng đang cảm thấy kinh ngạc, Snape cố gắng khiến bản thân tập trung tinh thần, không bỏ lỡ từng từ nào mà đám linh hồn đó nói ra.....

Nhưng mà, hắn chỉ có thể nghe thấy những thanh âm của linh hồn ở Hogwarts lại không nghe thấy một câu chữ nào của một kẻ khác, căng thẳng và sợ hãi nho nhỏ trong chốc lát khiến hắn nổi lên da gà, đáng chết!! Loại cảm giác không thể khổng chế này, cảm giác bị theo dõi bị biến thành trò chơi, làm hắn cảm thấy phần nộ!!

Rất nhanh, Snape nhìn thấy đám linh hồn dường như cam kết gì đó với kẻ đột nhập, hoặc là đồng dạng nhận được cam kết gì đó, từng kẻ một lần lượt bay về vị trí vốn có của mình một cách mãn nguyện, đồng

thời đối với những học sinh hiếu kỳ đến dừng cảm hơn mà đáp lời với bọn chúng, kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu, cự tuyệt trả lời!!

Cái đó——thứ? Linh hồn? Đáng chết, tại sao không nhìn thấy hử!! Snape chỉ có thể đoán mò mà trừng mắt nhìn không khí, thẳng đến khi trên mặt cảm thấy sự đụng chạm nhẹ nhẹ, hít vào!!! Nó đang ở cạnh hử!! Rất gần!! Nó đang chạm vào mình!!

Không đợi Snape phản ứng, sợ hãi, trốn tránh hay gì đó, ngay sau đó, tựa hồ là sự ám áp từ bên trong linh hồn, khiến hử không tự chủ được mà rùng mình nhẹ, run rẩy đưa tay ra, nhìn thấy một đốm sáng trắng nhỏ giống như từ đuôi của đom đóm phát ra trên lòng bàn tay của mình, sau đó biến mất, mơ hồ nghe thấy tiếng gọi nhỏ như là tiếng gió ‘Sev.....’

Trống rỗng, thì ra tưởng rằng bản thân đã mất hết hi vọng, dường như là có gì đó đang đầy lên, Snape trong chốc lát lung lay, nắm chặt lại tay, trầm mặc, giống như chưa có gì xảy ra mà ngồi xuống, nhìn mà như không nhìn đám linh hồn đang bay lượn xung quanh hử, ánh mắt pha lẫn sự phức tạp, kinh ngạc.....

Harry ngồi phía sau Snape, cảm tạ Merlin! Đáng người của cậu không có mong manh như Pomfrey phu nhân đã dự báo, sau khi trưởng thành, còn cao hơn 1 inch so với Snape!

Nhẹ nhẹ cúi lưng, vòng tay qua tâm lưng thẳng tắp của người nam nhân, sau khi biết bản thân có thể nhẹ nhàng mà chạm vào người nam nhân này, mà không phải là xuyên qua làm cho người khác cảm thấy khó chịu, Harry nhẹ nhàng dán mặt lên da của người nam nhân, tại cự li dường như chạm vào, nhẹ nhàng ma sát, cảm thấy hơi ấm mờ nhạt, xúc động, hử ở tại nơi này, Severus.Snape, vẫn còn sống mà ở tại nơi này.....

2. Chương 2

Tất cả tinh thần đều tập trung trên người mà mình đang ôm trong tay, Harry thậm chí không nghĩ đến vì sao bản thân lại đột nhiên xuất hiện tại Hogwarts năm 1991, cùng với hoài nghi tính hiện thực của tất cả điều này, lại được nhìn thấy người nam nhân mình tâm tâm niệm niệm 10 năm đã khiến một người đã biến thành linh hồn – cậu súp đồ, cậu chỉ mỉm cười, nhìn người nam nhân đang bị ôm trong lòng, tham lam, không muốn chớp mắt dù một cái.

Phân viện? Không biết! Khu vực cấm tầng 3? Thôi đi! 17 năm trước cậu đã nghe qua rồi, thậm chí là ca khúc của trường? Merlin! Cậu đã hát bài này còn nhiều hơn 7 năm!! Harry cứ như vậy trầm lặng mà ôm lấy vị giáo sư của mình, xác nhận việc nam nhân vẫn còn đang tồn tại là sự thật.

Lần đầu tiên, lễ phân viện của Hogwarts kết thúc trong một không khí kỳ dị, ngay cả cứu thế chủ đến, cũng đều không thu được quá nhiều hoan hô, tất cả mọi người, bao gồm cả các giáo sư, đều đang nhìn chằm chằm về phía Snape mặt đang đen lại, thẳng đến khi tất cả kết thúc.

Cơ hồ là gấp gáp không đợi được, Snape vào lúc mà các học trưởng bắt đầu dẫn học sinh viện của mình tiến về phía cửa, liền vội vàng rời đi bằng con đường chuyên dụng cho các giáo sư, thậm chí Dumbledore? Hừ hừ, lão hiện tại nên là chuẩn bị đi tâm sự với đám linh hồn rồi, nhưng mà Snape không cho rằng, những ma pháp hay được gì đó sẽ hữu dụng đối với đám linh hồn kia.

Sải bước thật dài, Snape trở về văn phòng của mình, môi trường quen thuộc làm hử nhẹ nhàng thoải mái hơn một chút, thế nhưng, đang chết, bao quanh cơ thể hử, có một không khí lạnh lạnh, làm cho hử biết rõ ràng, cái “thứ” đó vẫn đang đi theo mình, hơn nữa, cự li vô cùng gần, gần đến nỗi hử dường như tưởng rằng bản thân đang bị ôm! Trong lòng dần dần xuất hiện sự sợ hãi với thứ chưa biết nhưng lại vô cùng chân thật này, khiến cho hử cơ hồ vô pháp khống chế cảm giác muốn run rẩy!

Đứng trước lò sưởi, hai tay của Snape hết nắm lại buông, buông lại nắm chặt, một lúc lâu sau, mới trừng mắt nhìn về phía không khí, vịn vịn mở môi: “Người là ai!”

Harry đứng trước mặt Snape, vẫn duy trì tư thế ôm người nam nhân vào lòng, mê muội mà bi thương nhìn người nam nhân ánh mắt tràn đầy sự cảnh giác và sợ hãi, buồn bã mà nghe người nam nhân cậu đã yêu suốt 10 năm từ nghi ngờ, phẫn nộ, sợ hãi, dần dần trở thành bi thương và cầu nguyện, mà tất cả, đều là vì——Harry Potter.

“Người rút cuộc là ai! Tại sao lại đi theo ta!!”

“Làm gì đó đi!! Người không phải có thể chạm vào ta ư!!”

“Chết tiệt!! Người rút cuộc muốn cái gì!!”

Sắc mặt nhợt nhạt, Snape nhìn không khí, tiếng gào thét như bóp nghẹn, hắn không biết, cái thứ đáng chết này tại sao lại đột nhiên xuất hiện, lại đi theo hắn lâu như vậy! Tất cả đều không thể dự đoán, áp lực khiến hắn bị thương và phần nộ đến gần như mất khống chế, nhưng sau đó một giây, dường như nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt dần dần xanh đen, đôi mắt trào lên nỗi sợ hãi và bị thương.

“Người là vì ta mà biến thành như vậy phải không.....Người.....là đến để báo thù.....”

“.....Hiện tại không cần.....cho ta thời gian.....đợi đến khi tất cả kết thúc.....người có thể thấy đi tất cả.....bất luận là gì, chỉ cần để ta làm xong.....P.....Please.....”

Nhìn người nam nhân đang nhìn không khí trước mặt, biểu tình từ tuyệt vọng cuối cùng lại trở nên trống rỗng, sắc mặt trắng bệch như người chết, giống như một con búp bê vô hồn, Harry không khống chế được mà ôm chặt, sau đó bị ai phát hiện, đôi mắt đen tuyệt vọng sợ hãi trong kia, chậm chậm khép lại

Cảm giác cơ thể bị ràng buộc, cùng với sự lạnh lẽo, cứng ngắc, ngấm vào xương tủy kia, khiến Snape khép chặt mắt tuyệt vọng, ‘nó’ quả nhiên là không đồng ý ư, vậy thì, mình sẽ không thể hoàn thành cam kết ư, ‘nó’ muốn bắt đầu ‘phục thù’ rồi ư.....

Không hề nghĩ qua sẽ phản kích, ma pháp không có hiệu quả với linh hồn, càng chưa nói còn chưa biết “thứ” này rút cuộc là cái gì, đám tinh linh Hogwarts đã từng nói, ‘nó’ là nhằm vào mình mà đến, Snape nhớ rõ ràng ánh mắt thương hại của đám tinh linh quay đầu nhìn về phía mình, còn có những lời nói giống như là đang khuyên nhủ “nó” vậy, có điều, ‘nó’ dường như không muốn nhận.....

Âm thầm, Snape yên lặng mà đợi ‘nó’ làm gì đó, trong một thời gian dài, cảm giác bị trói buộc giống như bị ôm dữ dội, hắn kinh ngạc mà mở to mắt, quanh người hắn, bao quanh hắn có một chút âm áp, dịu dàng——ma lực!!

Nhưng Snape còn không kịp phản ứng, ma lực dịu dàng giống như là chưa từng xuất hiện mà biến mất, thậm chí rằng, hắn đã hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của ‘nó’! Merlin!! ‘Nó’ đã chấp nhận lời cầu xin của mình!!

Không dám tin, Snape hoài nghi mà đánh giá không khí không có gì cả xung quanh, sau đó, thử một chút, cẩn thận đưa tay ra, quờ quờ xung quanh, không có!! Không có cái gì cả!!

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng xác định phỏng đoán của mình, Snape cắn môi, các cơ trên khuôn mặt giật giật, sau đó đột nhiên quay người rời đi, cuộc đấu tranh vị trí đầu của Slytherin, sắp bắt đầu rồi, là viện trưởng, hắn có trách nhiệm của mình, trước khi hắn làm xong tất cả mọi việc, hắn có nghĩa vụ cần làm của bản thân.

Nghe thanh âm lơ lửng trong không khí, tựa hồ không thể nắm bắt được “cảm ơn”, Harry đi theo phía sau Snape, xuyên qua cánh cửa đang đóng chặt, duy trì một cự li nhất định, âm thầm đi theo phía sau, đồng thời vì những việc vừa mới xảy ra mà cảm thấy chấn kinh.

Snape không thể chạm vào cậu!! Vào lúc cậu nén lòng mà buông tay, nhưng mà cậu có thể chạm vào người nam nhân đó!!điều này hoàn toàn không lí giải nổi!! Cậu chưa kịp tránh ra, trừng mắt nhìn người nam nhân đó xuyên qua cánh tay của mình, Merlin!! Chết tiệt thật đây là chuyện gì vậy!!!

Tâm tình hỗn loạn, Harry đi theo sau Snape, tham gia cuộc đấu truyền thống tranh vị trí đầu tiên của Slytherin, nhìn người nam nhân đối với đứa nhỏ tóc bạch kim kiêu ngạo, rất hiếm thấy mà nhẹ nhàng nhếch lên khóe môi, đồ kị mà trừng mắt dữ dội về phía đứa bé chiến tranh lạnh, Harry đột nhiên phát hiện, thể chất của linh hồn đôi khi cũng rất hữu dụng!

Nhìn con đỡ đầu của mình đột nhiên co rụt lại, sau đó sợ hãi mà nhìn khắp bốn phía, lại nhìn về phía nhóm tiểu xà đang nhìn mình với ánh mắt kinh sợ, còn có những vóc đáng nhỏ đang cố gắng duy trì tư thế đứng vững, Snape cứng ngắc, ‘nó’ không có rồi đi!! Merlin! Tuy rằng giống như đã đáp ứng nguyện vọng của mình, nhưng cái ‘thứ’ đáng chết đó vẫn không có rồi đi!! ‘Nó’ vẫn đi theo mình!

Cố gắng khống chế thanh âm của mình vẫn ở trạng thái ‘trấn tĩnh’, Snape sau khi gạt đầu với đám hài tử gần như lung lay sắp đổ, liền nhanh chóng rời đi, đồng thời cố gắng cảm nhận tất cả xung quanh mình, thậm chí thử kích động phổi hợp ma lực trong cơ thể, nhưng thật thất vọng, hắn không cảm nhận thấy gì cả!

Về đến tầng hầm của mình, Snape nặng nề thả mình xuống sofa, hoang mang nhìn xung quanh, hắn không biết, tuy đã đáp ứng cầu xin của mình, ‘thứ’ này tại sao vẫn còn cần đi theo hắn, chầm chậm đưa mắt nhìn bóng tối xung quanh, căn phòng lạnh lẽo, rất lâu sau, tự cười chế giễu, vậy thì làm sao, cho dù ‘nó’ hối hận, bản thân mình lại có thể làm được gì, việc linh hồn có thể làm quá nhiều, đặc biệt là ‘những thứ đó’ có một mục đích mạnh mẽ, mà mình, lại không có ma lực cường đại giống như Dumbledore hay là——Hắc ma vương.....

Thời gian trôi đi từng phút, Harry đứng ở phía trước 2 m Snape, không dám lại ở gần, cậu vô cùng hiểu rõ người nam nhân này miễn cảm và cảnh giác đến như thế nào, thương tiếc mà thống khổ, cậu nhìn nam nhân chầm chậm cuộn tròn lại, giống như là đang kháng cự, sau đó, cuối cùng thì đứng lên, dờ dẫm đi vào phòng ngủ.

Harry nhìn Snape sau khi ngất người một lúc, do dự mà kéo xuống cổ áo chùng, sau đó dừng lại ở đó, cuối cùng, giống như là hoàn toàn buông tha, nhanh chóng trút bỏ quần áo, nhìn thân thể đang dần dần hiện ra trước mắt, trắng bệch mà mỏng manh, những vết sẹo đã mờ nhạt, ngoài sự thống khổ cơ hồ làm cho cơ thể đã biến thành linh hồn của hắn đau tới hận không thể tiêu tan ra, Harry không biết cơ thể mình còn có thể cảm nhận được gì nữa.

Cậu nhìn Snape đi vào phòng tắm, nghe thanh âm nước chảy, nhìn người nam nhân đã mặc đồ ngủ xuất hiện, ánh mắt vô hồn mà nằm xuống giường, sau đó——khép mắt, dùng thuật phong bế đại não, dường như đã trở thành hành động bản năng của người nam nhân này.....

Yên lặng chờ đợi, chờ đợi hô hấp rõ ràng là đang cố tỏ ra bình ổn kia thật sự bình ổn, ngủ ngon, thẳng cho đến khi gần sáng sớm, thất vọng, Harry nhìn sự cường ngạnh của người nam nhân, thở dài giơ tay lên, ma pháp phát ra, người nam nhân trên giường cảm thấy ma lực phát động mà trở nên cứng ngắc, thuận lợi, khiến nam nhân nhập giấc ngủ sâu.

Từ từ bay lại gần, để cơ thể ở cách mặt giường vô cùng gần, Harry nhẹ nhàng ôm lấy người nam nhân ngay cả khi ngủ say cũng nhú chặt mày, biểu tình sợ hãi, bị thương tràn đầy sự tuyệt vọng, ở bên cạnh cái tai trắng nhợt, êm nhu mà nói ra lời thì: “Sev.....ngủ đi.....tôi không cần gì cả.....chỉ muốn bảo vệ thầy.....tôi sẽ bảo vệ thầygiúp đỡ thầy.....cho nên, ngủ đi.....” không chạm được vào cậu, không sao cả, cậu có thể chạm vào người nam nhân này thì được rồi.....

Oh.....hắn nghe thấy gì đó.....thanh âm ôn nhu.....kiên định.....cảm giác trước nay chưa từng cảm thụ được.....cơ thể giống như được bảo vệ, đó là gì vậy.....

Cảm giác mãn nguyện, Harry nhìn đôi lông mày nhú chặt của người nam nhân dần dần buông ra, sợ hãi cùng bị thương cùng với tuyệt vọng dần dần lui khỏi gương mặt nhợt nhạt mỏng manh, cẩn thận nhẹ nhàng dựa vào gần hơn, tại cự li chỉ thêm 1cm liền có thể chạm vào, khó khăn khống chế, hôn lên trán, mỉm cười, nhìn người nam nhân đang yên giấc.

Không nghĩ nữa, tại sao lại đến nơi này? Tất cả có phải sự thật hay không? Chỉ cần người nam nhân này ở bên cạnh cậu, tất cả những thứ khác, không còn quan hệ, bất luận thế nào, thế giới phù thủy còn có cứu thế chủ hay không, Harry Potter vẫn còn có bạn bè, sau này sẽ lại có nhiều hơn, mỗi một người đều có cái mà họ muốn có được, mà ‘Harry’——lại chỉ có Severus Snape, cậu——chỉ là Harry, chỉ vì bảo vệ người nam nhân này, cậu thuộc về Severus Snape.....

Ánh sáng buổi sớm xuyên qua tất cả, leo lét mà nhảy múa trên chiếc giường hắc sắc, nam nhân đang ngủ say dần dần mở mắt, con ngươi đen tràn ngập sự hỗn loạn, sau đó 1 giây, đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Vội vã ngồi dậy, đánh giá xung quanh, Snape xác định, bản thân không có dựa vào thuốc để ngủ ngon, là bắt nguồn từ ma lực ‘nó’ đã phát ra, mà——bản thân cơ thể vẫn còn sống!! Không hề nhận được đãi ngộ ‘đặc biệt’ nào cả, thậm chí đến mơ cũng không có!! Merlin!! Đây rốt cuộc là việc chết tiệt gì vậy!

Không hề biết gì cả, ngây người ngồi trên giường, Snape trừng không khí trước mặt, hẳn hoàn toàn không cảm nhận được tồn tại của ‘nó’!! Cái thứ đang chết này khiến hẳn cảm thấy vô cùng bất an!! Hẳn không biết, tên gia hỏa này rốt cuộc muốn làm cái gì!!

Nhưng, có trách nhiệm là một giáo sư, khiến Snape sau khi trừng không khí một cách vô ích mấy phút, nhanh chóng rời giường, trong lúc rửa mặt thay đồ, mới nhớ tới sự tồn tại của linh hồn đó, giống như lúc trút quần áo tối qua do dự một chút, sau khi ngần ngại một chút, Snape nhanh chóng thay bộ áo chùng hắc sắc chưa bao giờ thay đổi, sau đó sải bước ra khỏi tầng hầm, hẳn trước nay chưa từng đến bàn ăn sáng sau khi học sinh đã đến quá nửa!

Mà sau khi đi ra khỏi tầng hầm, gặp phải đám linh hồn ở Hogwarts, Snape hoàn toàn xác định, ‘nó’ đang ở xung quanh mình!!

Những linh hồn nhìn hẳn cười tươi, mỉm cười, thậm chí là chào hỏi, Merlin! Trước đây chuyện này căn bản không thể xảy ra!! Nhìn theo ánh mắt của đám linh hồn, Snape quay đầu, nhìn về vị trí phía sau cách mình khoảng chừng 2, nghe những linh hồn đang thăm hỏi ‘nó’:

“Ohhã.....uh, được rồi, buổi sáng vui vẻ xem ra 2 người tối qua rất tốt? ”

“Ha thật không? Cậu còn chưa có rõ ràng ư? Ha ha, không gấp thời gian của chúng ta có quá nhiều quá nhiều mà”.....

Nghe những lời giống như là đám linh hồn đang tự nói, Snape phát hiện sự căng thẳng và sợ hãi nho nhỏ của mình dần dần biến mất, xoay người, không tiếp tục trừng không khí trống rỗng một cách vô ích nữa, sải dài về nơi mà hẳn đang muốn tới, chết tiệt, hẳn không muốn có quá nhiều qua lại với đám phi nhân loại!!

3. Chương 3

Oh Nhẫn nại cái dạ dày có thể co giật bất cứ lúc nào, Snape cố gắng tập trung vào bữa sáng trên bàn, phớt lờ đi thủ phạm khiến hẳn căng thẳng quá độ mà gây ra tình trạng sức khỏe như bây giờ, mấy linh hồn đang lơ lửng cách hẳn không xa, ‘nhiệt tình’ nói chuyện phiếm, chết tiệt thật! Tại sao, ‘nó’ có thể nói chuyện cùng linh hồn ở Hogwarts, nhưng tất cả người ở nơi này lại đều không nghe được nó đang nói gì!

Miền cưỡng nhét đầy bụng, Snape nhìn về phía những học sinh trên hàng ghế dài đang tập trung tầm mắt lên người mình, chau mày, ánh mắt sắc nhọn, thỏa mãn nhìn thấy những đứa trẻ hiếu kỳ từng đứa một căng thẳng, sợ hãi mà cúi đầu xuống, sau đó nghe thấy thanh âm có chút mất kiên nhẫn của Dumbledore: “Severus, 1 lúc nữa đến văn phòng của tôi!”

Mím môi, hi vọng cụ có thể tìm ra cách gì đó, Snape cố gắng duy trì thanh âm vốn có của mình: “Albus, bây giờ!”

Ngây người một lúc, cụ nhìn về phía mấy kẻ “phi nhân” đang nhiệt tình nói chuyện ở chỗ cách Snape không xa, đẩy đẩy gọng kính, mỉm cười: “Được thôi, Severus, thấy thấy kẹo, oh, loại kẹo hoa quả này thật thần kỳ”

Hừ mũi, Snape không tiếp tục để ý đến những ánh mắt đang làm hẳn khó chịu, bước nhanh rời đi, mục tiêu——văn phòng hiệu trưởng.

Theo sau người nam nhân áo chùng tung bay, Harry xuyên qua cánh cửa văn phòng hiệu trưởng, neho mắt cảm thấy khó chịu khi cơ thể xuyên qua tầng tầng trận pháp, chẹp, cơ thể linh hồn thật là tiện lợi, có điều, những linh hồn ở Hogwarts kia dường như có chịu giới hạn, văn phòng của các giáo sư cùng với một số khu vực đặc biệt ‘chúng nó’ lại không thể vào trong, mà chính mình, hoàn toàn không có sự rắc rối đó!

Nhìn ánh mắt của Snape đang nhìn chăm chú về phía 1 góc tường mà ánh sáng không thể chiếu đến, chưa sót, Harry áp chế mình tiến lên ôm lấy người nam nhân này, âm thầm, duy trì cự li 2m, ngây người mà nhìn về phía đôi con người đen không lúc nào không sâu thẳm, lạnh nhạt, bắt đầu ảo tưởng nếu trong con mắt đó tràn ngập ánh sáng sự vui thích, mơ màng hay là ôn nhu thì sẽ tốt biết bao, cho đến khi Dumbledore xuất hiện ở trong phòng.

Ngồi xuống ghế, Dumbledore ra hiệu Snape ngồi trên chiếc ghế mà ông biến ra, sau khi hẳn ngồi xuống, đảo mắt qua xung quanh hẳn: “Severus, ‘nó’ đang ở đây? ”

Nhỏ nhỏ cứng ngắc, Snape khép lại mí mắt, hừ lạnh: “Hừ, Albus, nếu như lúc bữa sáng, thầy không nhìn thấy biểu hiện của đám linh hồn đó, rất tốt, thầy có thể mời “chúng nó” tới làm khách, tôi nghĩ, những kẻ đó sẽ rất vui nếu được đến tham quan văn phòng hiệu trưởng!”

Lão vu sư trầm mặc một lúc, sau đó rút đũa phép ra, chậm rãi vẽ lên không khí, cùng với ánh sáng bạc phát ra từ đầu đũa, một trận pháp hình tròn xuất hiện trong không khí, sau đó chậm chậm biến mất, ho nhẹ một tiếng, Dumbledore phát ra lời mời: “Khụ, ngài —— này? Nếu có thể, mời đứng ở nơi đó” chỉ về phía không khí nơi mà trận pháp biến mất: “Tôi nghĩ, chúng ta có thể có một lần nói chuyện? ”

Do dự, Harry không xác định bản thân có muốn nhận “lời mời” của Dumbledore hay không, cậu không biết trận pháp kia có tác dụng gì, mà dường như sau khi linh hồn và ma lực dung hòa, tùy nơi tùy lúc, luôn bao quanh cơ thể hần ma lực nhẹ nhẹ, cùng với sự do dự và căng thẳng của Harry, ma lực không ổn định, dẫn đến không khí bị bóp méo.

Snape và Dumbledore nhìn góc không khí bị bóp méo kia —— ở tại nơi cách Snape 2m, giáo sư tóc đen nheo lại mắt, hai tay nắm chặt, mà Dumbledore lại chớp chớp mắt, xoa dịu thăm dò: “À, tôi bảo đảm, trận pháp này chỉ có thể khiến chúng ta có một cuộc nói chuyện nhỏ, sẽ không làm tổn thương ngài, ‘nó’ thậm chí còn không làm lộ gương mặt của ngài, ân, tối qua, Nam tước đâm máu, đã rất vui vẻ mà làm một cuộc thí nghiệm với tôi rồi”

Mở to mắt, Harry không nghĩ tới những linh hồn ở Hogwarts lại làm ra những hành động bảo vệ mình như vậy, điều này làm cậu cảm thấy ấm áp, mỉm cười, cậu nhìn Snape nhíu chặt mày, tiến vào trong vòng đó.

Snape trừng trừng phạm vi trận pháp mà Dumbledore vẽ ra, mà sau khi nhìn tới những đường viền mờ phác họa ra một người, mở lớn mắt.

Không có quá rõ ràng, chỉ là những đường nét, đường nét con người, dáng người to lớn, quần áo lại không phải áo chùng phù thủy, tóc ngắn, hình dáng khuôn mặt thì mơ hồ tới cực điểm.

Cố gắng nhớ lại những ký ức không thể chịu đựng nổi, Snape cố gắng tìm ra người giống với cái đường nét này, nhưng rất đáng tiếc, không hề có đầu mối, bỏ qua việc lại hồi tưởng về những ký ức khiến hần đau đớn, Snape nghe Dumbledore bắt đầu tìm cách giao lưu với ‘nó’.

Dumbledore đẩy đẩy gọng kính: “Oh, ngài, vậy, có thể nói được hay không? ”

Hình người dường như đã nói gì đó, nhưng, Snape và lão vu sư hoàn toàn không nghe thấy, ‘người’ đó tựa hồ rất khổ não mà ôm lấy cánh tay.

Harry thở hắt ra, lời mà cậu nói ra giống như Snape và Dumbledore không nghe thấy, nhưng mà, nếu đã đồng ý giao lưu, đây cũng không phải chuyện khó khăn gì a, nghĩ một chút, cười, đưa ngón tay lên, điều động ma lực, sau đó, thỏa mãn nhìn không khí dần dần xuất hiện vài chữ cái, Ngô, linh hồn không cần dùng a trường, điều này thật tuyệt!

‘Có nhìn thấy không?’

Snape và Dumbledore kinh ngạc nhìn lên những ký tự chỉ xuất hiện khoảng 2s rồi biến mất, Merlin!! Linh hồn này thế nhưng lại có thể sử dụng ma lực! Không cần dùng đến đũa phép làm trung gian hay hỗ trợ, tự nhiên mà thuận lợi như vậy!!

Nhìn một cái, đôi mắt của Snape lại một lần nữa trở nên trống rỗng, phong bế đại não, hần không cho rằng, linh hồn này sẽ không đột nhiên có hành động đặc biệt gì đó, hần cần phải chuẩn bị phòng ngừa tốt.

Dumbledore rất nhanh thu lại sự kinh ngạc, mỉm cười: “Oh, thật là kì diệu, đương nhiên, có thể nhìn thấy, vậy thì, chúng ta có thể bắt đầu trò chuyện rồi? ”

Harry gật đầu, nhưng đồng thời cùng viết ra.

‘Đơn giản một chút’

Nheo mắt lại, Dumbledore nhìn ‘người có gương mặt vô cùng thoải mái’: “Được thôi, có thể nói cho chúng tôi biết tên của ngài không? ”

5s trôi qua, không có trả lời, vào lúc Dumbledore muốn đổi đề tài, ở trước mắt Snape, xuất hiện vài chữ——‘Harry’

Nhìn chầm chầm ánh sáng bạc trước mắt dần dần biến mất, Snape nhanh chóng tìm kiếm người đại biểu cho cái tên ‘Harry’ này, nhưng cũng không có kết quả, oh, chết tiệt, ngoại trừ tên Potter đó! Nhưng hắn không cho rằng, linh hồn trước mắt này và cấu thể chủ vừa mới nhập học Hogwarts có bất cứ quan hệ gì!

Dumbledore chờ người, nhìn ký tự mà ‘người’ người kia trực tiếp viết ra tại trước mắt Snape, giống như chỉ muốn nói cho vị giáo sư ma được một người biết mà thôi: “Oh, ngài Harry? ”

‘Harry’

Lồng ngón tay vào nhau, Dumbledore mỉm cười: “Được, Harry, oh, cái tên này giống với Harry’ của chúng tôi ha ha thật là sự trùng hợp kì diệu”

Cảnh giác mà nhìn lão vu sư, Harry cơ hồ tưởng rằng lão nhân khôn ngoan đó đã phát hiện ra cái gì, thế nhưng, sau khi nhìn thấy trong mắt của Dumbledore lóe ra một tia mơ màng, cậu lập tức yên tâm.

“Oh, Harry, vậy thì có thể nói cho chúng tôi biết tại sao cậu lại đến đây không? Ồ, đương nhiên, tôi rất hoan nghênh cậu đến đây làm khách, nói cho cùng, Nick jazz bọn họ rất hoan nghênh gương mặt mới như cậu, ha ha, bọn họ cho rằng mình đã kết thêm một người bạn mới!”

Đối mặt với câu hỏi thâm ý của lão vu sư, Harry nhún vai, sau đó đưa tay ra, chỉ tay về phía Snape toàn thân cứng ngắc, để cho không khí trả lời câu hỏi của chính mình.

‘Vì hắn’

Tuy rằng đã từ miệng của đám linh hồn mơ hồ biết được một số thông tin, nhưng so với chính mắt nhìn thấy vẫn là việc khác, Dumbledore kinh ngạc nhìn Snape mặt vô cảm, có chút do dự: “Vậy sao? Vậy có thể nói nguyên nhân cho tôi được không? ”

Trầm mặc, Harry nhìn người nam nhân khí sắc lạnh lẽo, tuyệt vọng, ngừng lại một chút, vẫy vẫy tay, đi ra khỏi trận pháp, lưu lại lão vu sư và Snape, ngây người mà nhìn hàng chữ còn lại trong trận pháp.

‘Không biết, nhưng, tôi sẽ không làm gì đó với nơi này, với..hắn’.....

Nhìn những ký tự dần dần biến mất không dấu vết trong không khí, lại nhìn trận pháp mà ‘người’ kia đã đi ra, lại một lần nữa biến mất, Snape nhanh chóng đứng dậy, gương mặt co giật, trừng mắt quyết liệt về phương hướng ‘nó’ biến mất, ngực nhấp nhô dồn dập, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, sau đó, giống như mất đi toàn bộ sức lực, ngồi phịch xuống ghế, chấn kinh phát hiện, tuy rằng hắn vẫn không biết ‘thứ’ này rốt cuộc là muốn làm gì, nhưng mà, dựa vào lời cuối cùng, hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm, được rồi, ‘người’ đó, sẽ không làm gì đối với Hogwarts

Nhìn Snape có vẻ vô cùng mệt mỏi, Dumbledore thở dài, Harry Potter đã đến Hogwarts, tất cả đã sắp bắt đầu, vào lúc này, lại xuất hiện ‘biến số’ này, nhưng kẻ đó đã bảo đảm, Merlin.....đây rốt cuộc.....là tốt hay là xấu.....

Hít thở sâu, Snape đứng dậy, nhìn lão vu sư đang trầm mặc, mím mím môi: “Albus.....lời thề của tôi vẫn còn...tôi sẽ hoàn thành cam kết đối với thầy.....bất luận thế nào.....”

Nhìn giáo sư ma được phát áo chùng rời đi, cảm nhận ma lực chập chờn từ cánh cửa truyền lại, Dumbledore nhẹ nhõm ngồi xuống ghế, vuốt vuốt con phượng hoàng vẫn luôn yên lặng đậu ở giá sách, sau khi mọi người rời đi, bay lên trên vai mình, đang dựa vào má mình——Fawkes, thì thảo tự nói: “mong rằng.....”

Đã xác định mục đích của ‘nó’, rất tốt, chỉ là nhằm vào chính mình, Snape cảm thấy bình tĩnh, khó chịu bỗng nhiên tiêu tan, chỉ nhằm vào hắn là tốt, như thế nào cũng được, hắn nhớ rằng, tối qua linh hồn đã đáp ứng sự cầu xin của hắn, vậy thì, hắn có thể thử tin tưởng một lần.....không phải con người, không phân đen trắng, tin tưởng bản thân có thể nhận được sự đáp ứng.....

Từ lần ‘nói chuyện’ đó, Snape dường như đã hoàn toàn hồi phục bình thường, vẫn làm những việc hắn cần làm, lên lớp, chế tác ma được, chấm bài luận, nghỉ ngơi, dường như đã quên rằng bên cạnh mình có một ‘phi nhân loại’ tồn tại.

Harry âm thầm đi theo nam nhân, nhìn người đó mỗi ngày giảng bài, dành ra hơn một nửa thời gian, chế tác ma dược, trong đêm khuya, phê cải những bài luận văn hần ngẫu nhiên xem cùng và cảm thấy vô cùng đau đầu, nhìn người nam nhân nghiêm túc mà đọc kỹ từng câu từng chữ những bài viết hồ biên loạn tạo (viết lằng nhằng, sai be bét..), hoặc là những câu viết vô nghĩa, sau đó thở hắt ra, quyết liệt mà viết bình luận.

Ngoài đêm đầu tiên ra, Harry không còn cơ hội sử dụng ma lực đối với người nam nhân thanh tỉnh, hần sau khi làm việc tới khuya, liền lăn lên giường mà ngủ luôn, đương nhiên, đại não thanh không, đồng thời tất cả việc thay đồ, đều làm ở trong phòng tắm, Harry tự ti, vậy, cậu không nhìn thấy gì rồi? Được rồi, như thế này cũng không ngăn được cậu làm gì đó.

Âm thầm chờ đợi, đợi đến khi hô hấp kia trở nên dài và chậm, lần thứ 4, Harry lại thả ra một câu thần chú ngủ ngon lên thân mình được bọc trong chiếc chăn lông mềm mại, sau đó, giống với đêm đầu tiên, nhẹ nhàng nằm bên cạnh người nam nhân, tỏa ra ma lực nhẹ nhẹ, bao quanh hai người bọn họ, mỉm cười hôn lên, nhìn gương mặt lúc ngủ của hần, cho đến khi ánh sáng nhảy múa trên chiếc giường lớn hắc sắc.

4. Chương 4

Có chút thú vị, Harry nhìn cứu thể chủ sắc mặt bỏ bừa, tràn đầy vẻ không cam lòng và ủy khuất, ha ha, cậu đương nhiên nhớ, ân, mấy cái vấn đề đó, sau đó lại nhìn người nam nhân đang đứng trên bục giảng khoe miệng nhẹ nhẹ nhếch lên, ân, lúc đó cậu không hề để ý đến, được rồi, cậu nghĩ, không hề có ai chú ý đến, người nam nhân này sẽ không bị bất kỳ ai phát hiện.

Buồn cười mà nhìn người nam nhân rất hiếm khi có tính trẻ con, ngô, Harry bắt đầu xem xét, có nên để 'bản thân' lại làm thêm gì đó để lấy lòng người nam nhân này? oh, thôi vậy, Severus Snape, có lẽ không muốn nhìn thấy những cái đó, hoặc là nếu càng nhiều, sẽ cảm thấy tức giận.....

Tuy rằng nghĩ không nên làm gì, nhưng mà, Harry nhìn tất cả học sinh đều dán mắt vào cái đầu đột nhiên xù lên của cứu thể chủ, trộm lù lại, được rồi, cậu không phải cố ý!!! Merlin biết, tại sao chỉ là nghĩ một chút mà thôi, ma lực của cậu đã chạy ra khỏi đầu của 'bản thân' rồi!! Ngô, chết tiệt, thật là vụng về, được rồi, Potter!

Snape ngây người mà nhìn mái tóc đột nhiên xù lên giống như có điện chạy qua của cứu thể chủ, không hề cảm thấy buồn cười, nồng đậm sợ hãi và lo lắng cùng với một tia chưa xác định, khiến hần nắm chặt lại bàn tay, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vô thức mà tìm kiếm khắp không gian trong lớp học, sau một lúc, cố gắng nhanh chóng điều tiết nhịp tim về bình thường, phân phó từng học sinh đang cười ngặt nghẽo chế tác thuốc trị mụn ghẻ như hần bảo.

Bang một tiếng, vô thức, Harry thêm một câu thần chú giáp hộ thân cho giáo sư hắc sắc, đợi đến lúc cậu phản ứng, đã nhìn thấy, tất cả mọi người ở trong phòng, đều nhìn chằm chằm Snape, đặc biệt là những tiểu quý tộc đã nhận sử dạy dỗ của gia tộc, ngoại trừ mấy người ít ỏi, cơ hồ đã nhìn thấy ma lực phát ra từ nơi Snape 2m, mà nơi đó, chỉ là không khí.

Tiếng xì khí cùng với tiếng khóc của người gây ra vụ nổ, phát ra trong phòng dạy ma dược, Snape quay đầu, trừng mắt về phương hướng phát ra ma pháp, chết tiệt thật, 'nó' đang làm cái gì!!

Quay đầu lại, nhìn Neville Longbottom khắp người khắp mặt đang bắt đầu mọc lên từng cái mụn ghẻ, và Ron Weasley bị chịu ảnh hưởng do áo giáp hộ thể trên người mình dội lại, Snape đen mặt, rút ra đũa phép, thanh không nước dược còn sót lại và chiếc nồi ma dược đã bị phá hỏng "đều câm miệng! bây giờ, Ha..... Harry Potter! vì cậu không có kịp thời phát hiện dị trạng của bạn học gần mình, Gryffindor, trừ 5 điểm!"

Cứu thể chủ còn muốn phản bác, nhưng Snape đã quay người, kéo theo Longbottom đang rên rỉ thổn thức và Ron đang nhăn mặt đau đớn ra khỏi phòng học, ở xa xa rót ra một câu: "Thu lại biểu tình ngớ ngẩn của các cậu, làm việc mà các cậu cần làm! Hi vọng lúc tôi quay lại, sẽ không nhìn thấy phòng học bị nồi nấu dược của các cậu phá tan!!"

Vò vò đầu, Harry đi theo Snape đến bệnh thất, sau đó lại cùng nam nhân trở về phòng học, tiếng chuông vừa reo, một nhóm tiểu động vật, mặt mũi tối sầm tranh nhau tràn ra khỏi tầng hầm do áp lực lớn phát

ra từ người vị giáo sư ma được, nhưng, rất nhanh, câu truyện lưu truyền về ‘cái gì đó’ đi theo Snape lưu truyền, bắt đầu lây lan tại Hogwarts.

Về đến văn phòng, Snape lo lắng đi đi lại lại trước lò sưởi, lâu sau, mới mím chặt môi, tròng không khí, áp chế mà rống lên: “chết tiệt thật! Người đang làm cái gì!! Người đã nói sẽ không làm gì đó với nơi này!! Vậy thì, vừa mới! Ở trong lớp học ma được là chuyện gì vậy!! Người đã làm gì với Harry Potter!”

Harry mím chặt môi, nghe tiếng hét mang theo sự hoang mang và phần nộ, trực tiếp bắt lấy câu cuối, đã làm gì với Harry Potter? Chết tiệt!! Đáng chết!! Severus Snape, tình cảm của thầy, chỉ có lúc này mới biểu lộ ra thôi đúng không! Vì Harry Potter! Vì——chính mình.....

Không nhận được câu trả lời, Snape rất nhanh đã nhận ra xung động của chính mình, Merlin! Hắn đang làm gì vậy! Hắn đang bạo lộ đứa trẻ đó cho ‘người’ này! Không!! Cứng ngắc, Snape vẻ mặt vô cảm, nhìn không khí, không để cho cảm xúc của bản thân lại bày ra lần nữa, nhưng, 1 phút sau, sau khi nhìn những ký tự xuất hiện trong không khí, trái tim suýt chút nữa đã ngừng đập.

‘Người rất để ý cậu ta, kẻ Harry Potter đó!’

Chầm chậm, hít thở sâu nhẹ nhàng, môi Snape mím chặt, cố gắng bày tỏ ý nói của bản thân rõ ràng: “cậu ta là một trong——những học sinh của tôi, tuy rằng là một tên Gryffindor ngu ngốc, nhưng không có nghĩa rằng tôi cho phép bất cứ ‘ai’ khác làm gì cậu ta!”

‘Chỉ như vậy?’

Nghiến răng, Snape nghiến từng chữ: “chỉ! Như! Vậy!” sau đó sợ hãi nho nhỏ, sau khi nhìn thấy câu trả lời, cảm thấy mất mát.

‘Được rồi, tôi biết rồi!’

Biết rồi? Biết rồi cái gì? Chết tiệt!! Snape mím chặt môi, sau khi đợi mấy phút mà trong không khí vẫn không xuất hiện thêm ký tự nào, mắt kiên nhẫn mà ngồi phịch xuống sô pha.

Harry kì thực không đứng ở xa, nhìn nam nhân biểu cảm trống rỗng mà nhìn không khí, nhìn người nam nhân chậm rì rì mà đứng lên, đi vào phòng chế được, vô thanh thở dài.....

Halloween, đứng ở một bên Harry nhìn Snape từng ngậm từng ngậm ăn bữa tối, hơn một tháng nay, câu truyện lưu truyền giữa cậu và Snape đã khiến Harry trở thành đề tài quen thuộc, chẹp miệng, cậu vẫn còn chưa biết, bản thân lúc đó chỉ chú ý vào cái gọi là ‘trắc nghiệm’ ‘bí mật’ và tìm kiếm rắc rối khắp nơi, được rồi, cậu không nhận ra như vậy, nhưng rõ ràng là Snape luôn luôn nghĩ như vậy.

Harry trước nay chưa từng biết học sinh lại hiếu kì và buôn chuyện đến như vậy, thật là người khác thần phục, vì để làm rõ ‘thứ’ ở bên cạnh giáo sư ma được, thậm chí còn vui mừng hơn cả việc cứu thế chủ tới nhập học, đám nhỏ đó còn dám dùng hết dũng cảm mà đi theo hay là du lịch đêm, ha ha, sau đó vô cùng bất hạnh mà bị Snape mặt càng lúc càng đen bắt quả tang, ngoại trừ Slytherin, điểm số của các học viện khác, trong tình trạng mới nhập học có 1 tháng, nhanh chóng về 0, mà các tiểu xà, cũng phải xếp hàng dài ở chỗ Filch, Snape không hề để cho bất kỳ học sinh nào đến chịu phạt ở trong văn phòng của mình, điều này khiến Harry cảm thấy kinh ngạc nho nhỏ.

Hơn một tháng, Snape dường như đã hoàn toàn thích ứng với sự tồn tại của Harry, thậm chí với cả tin đồn đang náo động trong học sinh, a, hẳn trước nay đều không muốn dành ra 1 giây dư thừa nào để chú ý đến những tiểu cự quái khiến người ta đau đầu này, tuy rằng hẳn hơi có chút cảm thấy ánh mắt những đứa trẻ nhìn nó có chút không đúng, vẫn mang theo một tia sợ hãi hoặc ghét bỏ như trước, nhưng, nhưng lại nhiều thêm một tia háo hức và hiếu kì mặc danh nào đó.

Hắn không biết cách nghĩ của linh hồn, ngoại trừ lần ‘nói chuyện’ đó, hẳn chỉ có thể cố gắng duy trì hành động độc lập, giảm thiểu giao tiếp với người khác, cẩn thận hơn nữa đứng ở trong bóng tối âm thầm quan tâm cứu thế chủ hoạt bát, cùng với tên giáo sư môn phòng chống nghệ thuật hắc ám vô cùng đáng nghi kia, chết tiệt thật, hẳn đã sớm nói với Dumbledore, kẻ này có vấn đề! Trực giác của hắn luôn luôn đúng! Bây giờ lại còn thêm một linh hồn!! Merlin! Còn có thể tồi tệ hơn chút nữa không!!

Trầm mặc ăn những món ăn mỹ vị, Snape nhẩn nại mà chịu đựng đường nhìn của ‘nó’, thẳng mà nhiệt tình, làm hắn cảm thấy không biết phải làm như thế nào, đúng vậy, bắt đầu từ sau lần nói chuyện về cứu thể chủ kia, hắn phát hiện mình có thể cảm nhận được một chút sự tồn tại của ‘nó’, Merlin đáng chết!! Đường nhìn của linh hồn quả thực làm người ta——căng thẳng!!

Nguyên rửa, Snape buông dao nĩa xuống, nhắm nháp rượu rum nhẹ, nhìn chỗ trống bên người, cái kẻ Quirrell lúc nào toàn thân cũng phát ra một mùi kỳ dị đó, lại không có mặt tại tiệc tối Halloween, ôi chết tiệt! Mong rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì! Lão ông mặt bị đường nhét đầy não rồi!! Thế nhưng lại đem cái thứ đồ như đá ma thuật đặt tại trường học, còn nói cái gì là để luyện tập cho cứu thể chủ?

Luyện tập đáng chết!! Muốn luyện tập cho một tên tiểu cự quái đầu óc trống rỗng đến một cái lông tơ còn không có thành cái gì được? Một viên đá ma thuật khác?? Thở hắt ra, Snape cẩn thận mà nhìn về phía hàng ghế dài của Gryffindor, nhìn tiểu hồn dẫn mắt xanh đang cười hì hì nói chuyện phiếm với bạn bè——tội nợ của hắn!

Harry nhìn theo ánh mắt Snape, cứu thể chủ.....cậu không biết bản thân có thể nói gì, quay đầu, nhìn về chỗ trống đáng lẽ thuộc về giáo sư môn phòng chống nghệ thuật hắc ám, đột nhiên, nhớ ra, lễ Halloween này, giương như sẽ có chuyện gì đó xảy ra, rất nhanh, người đang loạng choạng chạy vào nơi này, đã chứng thực cảm giác này của hắn.

“Cự quái!! Đang.....ở tầng trệt! Tôi nghĩ.....mọi người cần biết.....”

Nhìn người nam nhân đã hôn mê một cái, trong lúc Harry đã mất 2 giây để suy nghĩ có nên làm gì đó hay không, phát hiện Snape đã vội vàng rời đi, tiện tay mà hạ thần chú thạch hóa, nhếch lên khóe môi, Voldemort, tuy rằng hiện tại chưa thể làm gì người, cũng không gây tổn hại tới kẻ đang bị người chiếm hữu, chỉ cần Snape không bị thương, quân hắn sẽ như thế nào!ở đây, có cứu thể chủ, sự tồn tại của bản thân, chỉ là muốn bảo vệ, bảo vệ Severus Snape, bảo vệ hắn, không để cho hắn chịu thêm bất cứ tổn hại nào.

Nhanh chóng đi theo Snape, Harry kinh ngạc mà nhìn thấy, chó ba đầu đang điên loạn gầm rú mà công kích Snape vừa mới đến nơi, chết tiệt thật, 3 cái đầu có thân mình to lớn và miệng không ngừng chảy ra nước miếng kia, đang nhắm vào chiếc đĩa phép nhào tới, Snape khó khăn chống đỡ, điều này không bình thường! Biểu hiện của chó ba đầu giống như là đã bị được vật hoặc là cái gì đó khác khổng lồ! Mà Snape, không muốn làm tổn thương tới con vật đã suýt nữa cần bị thương cánh tay của hắn khiến cho đối phó khó khăn.

Trực tiếp xông vào, nhảy vào giữa Snape và chó ba đầu, Harry trừng to mắt nhìn móng vuốt vừa xuyên qua cơ thể mình, trực tiếp xé rách một một bên tay áo của Snape, neho mắt, ma lực chớp mắt bạo phát, hình thành nên một hàng rào mắt thường có thể nhìn thấy, đẩy lùi con quái vật bị dừng lại do đột nhiên xuất hiện vật cản tới bức tường đối diện, lộ ra cánh cửa mà nó đang bảo vệ.

Trầm mặt, quay người, một tay kéo lên Snape bộ dạng kinh hoàng mà nhìn con chó ba đầu đang vật lộn, Harry mang theo nam nhân trực tiếp rời đi, không hề chú ý tới, người hắn đang giữ chặt quá mức cổ tay đang cứng ngắc.

Cổ tay bị nắm chặt, trong không khí thò ra cái gì đó, sức mạnh khiến hắn cảm thấy đau đớn khiến Snape hiểu rằng, ‘người’ này rất tức giận, thậm chí là, làm hắn quên mất hoảng loạn khi bản thân mình bị chạm vào, cảm giác lạnh băng băng từ cổ tay bị nắm chặt lan rộng ra toàn bộ cánh tay, ngay người một lúc lâu, đến lúc sắp lên đến lần 2, Snape bắt đầu giãy dụa:“chết tiệt thật!! Bỏ tôi ra!!”

Giống như xô vào cái gì đó, Snape lao đảo, sau đó, cơ thể rơi vào một cái ôm không nhìn thấy, có chút lạnh lạnh nhưng lại phát ra ma lực ấm áp kỳ lạ, thậm chí, cái ôm đó còn đang run rẩy nhẹ, cố gắng di chuyển tứ chi cứng ngắc, Snape cố gắng giãy ra khỏi vòng ôm ấp khiến hắn có cảm giác lạ lùng này, bị linh hồn ôm ấp! Chết tiệt!! Hắn không thể chấp nhận được!

Harry kiên giữ chặt lấy người nam nhân đang không ngừng giãy dụa trong lòng mình, ánh mắt rơi xuống tay áo đã bị xé rách, một tia đánh dấu nho nhỏ, hút ngục khí, tốt lắm, không phải cái chân có miệng vết thương khiến người khác sợ hãi đó, sau đó, đột nhiên phát hiện, Snape thế nhưng có thể chạm vào bản thân rồi, Merlin!! Hắn còn nhớ rõ rằng, hơn một tháng trước, tay của nam nhân còn xuyên qua cánh tay của hắn, đáng ghét.....cảm giác đó thật không tốt!!

Thở lại, bao phủ lên ngón tay của nam nhân đang cố gắng đẩy ra cánh tay của mình, không để ý đến người nam nhân trong lòng bỗng nhiên cứng ngắc, Harry cảm nhận ngón tay cứng cỏi của người nam nhân, nhìn ngón tay thon dài đầu ngón phình một màu vàng đang nghiêng nghiêng ở tư thế kỳ lạ trong không khí.

Trong đầu loạn cào cào, Harry thả ra cánh tay đang giữ chặt lấy Snape, đứng ở trước mặt người nam nhân còn đang giơ ra ngón tay cứng ngắc, không có chạm vào, để bản thân dựa vào gần những lọn tóc đó, oh, chết tiệt, ngón tay xuyên qua vai của cậu!!

Nghĩ một chút, Harry vào lúc Snape có phản ứng, cố gắng áp chế thở gấp, lại một lần nữa ôm lấy nam nhân, sau đó, cường ngạnh mà nắm lấy tay của hắn, đặt trên vai của mình, rất tốt! cảm giác hoàn toàn chân thật! Không có sự xuyên thấu chết tiệt đó, không có không thể chạm vào!! Cảm tạ Merlin!! Điều này quả thực kinh hỉ!

Không giống với sự vui thích của Harry, Snape đã hoàn toàn cứng ngắc, trong đầu của hắn, cùng với Harry không ngừng thử nghiệm mà biến thành nồi cháo, Merlin!! Linh hồn chết tiệt này đang làm gì! Chết tiệt!! Bản thân, thế nhưng lại có thể chạm vào 'nó'! Lạnh băng, nhưng lại là 'cơ thể' được bao phủ bởi ma lực âm áp, Merlin a!! Đây là chuyện quái quỷ gì vậy!!

Tận dụng cơ hội 'người' kia lại buông bản thân bị ôm tới không vui vẻ gì ra, Snape vội vã lùi lại, thậm chí rút ra đũa phép, tuy rằng không hề có tác dụng, sắc mặt xanh mét, trừng mắt về nơi mà 'nó' có thể đang đứng, đôi môi nhợt nhạt động hồi lâu, mới thấp giọng hét ra: "chết tiệt! Người muốn làm cái gì!"

Nhìn một cách hối lỗi về phía nam nhân đang vô cùng cảnh giác mà đứng xa xa, Harry tuy rằng có thể không để ý tới chiếc đũa phép mà lại lần nữa làm điều cậu muốn làm, nhưng mà, nhưng sau khi phát hiện bản thân có thể bị Snape chạm vào, trong đầu bỗng nhiên hỗn loạn, khiến cậu chỉ có thể ngây người mà đứng tại chỗ cũ, nghe tiếng rống giận mang theo sự hoang mang của nam nhân, cho đến khi, một con phượng hoàng bạch kim xuất hiện trước mặt Snape.

'Severus, đến lần 2! Bây giờ!'

Thanh âm thuộc về Dumbledore khiến Snape miễn cưỡng thanh tỉnh lại từ trong hỗn loạn, cố gắng hít thở sâu, thu lại đũa phép, vội vàng đi về hướng hạ thất, chết tiệt thật, hắn có thể làm gì nào? Công kích một linh hồn? Ngoại trừ lãng phí ma lực, không hề có kết quả gì!!

Đồng dạng, Harry cũng thanh tỉnh lại, không hề do dự, đi theo sau Snape, dựa vào ký ức, đi về nơi lần đầu chiến đấu.....

5. Chương 5

Huýt sáo, trong chớp mắt đã đáp sự bối rối trong đầu sang một bên, Harry nhìn gian phòng vệ sinh nữ lộn xộn, woa oh, lúc đó, tại sao lúc đó cậu lại không nhận thấy điều này ngoạn mục đến như thế nào, được rồi....lúc đó cậu còn đang chân nhún tay nhún mà tìm đường sống

Nhưng rất nhanh, sự chú ý của Harry bị cơ thể cứng ngắc và sắc mặt xanh mét của Snape chú ý, chết tiệt! Cậu quên mất người nam nhân này chú ý cứu thể chủ nhiều như thế nào.....

Nghe lời 'chế giễu' của Snape mà đến bây giờ cậu mới hiểu hàm nghĩa bên trong', Harry nhìn biểu tình phẫn uất của cứu thể chủ và bạn bè, phát hiện bản thân lúc đó có bao nhiêu ngây thơ đang cười, may mắn, hiện giờ cậu quay trở về rồi, ở ngay bên cạnh nam nhân, vậy thì, cậu sẽ bảo vệ hắn thật tốt, dùng hết thủ đoạn có thể! cho dù có là một linh hồn!

Đột nhiên, Harry nghĩ đến, nếu, nếu cậu nói hết tất cả cho Snape và Dumbledore, những chuyện về hồn khí! Voldemort sống lại!! Tất cả, tất cả đều nói ra, vậy thì, có phải tất cả sẽ không xảy ra? Người nam nhân này sẽ không phải trải qua những điều đó?

Hưng phấn, khiến ma lực làm không khí bị bóp méo tới biến dạng, mặc kệ việc che dấu cùng với không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc của những người đó, Harry trực tiếp kéo Snape, mang người nam nhân phản ứng giãy dụa mà rời đi, vung tay viết ra vài câu trong không khí.

'Tôi có việc tìm hắn! Đừng tới làm phiền!'

Lần đầu tiên, Harry ở trước mặt người không phải Snape và Dumbledore thể hiện sự tồn tại của bản thân, mà điều này không nghi ngờ gì, đã gây ra một cơn bão lửa, thế nhưng, không quan tâm đến những việc có thể sẽ phát sinh, Harry mạnh mẽ kéo người nam nhân từ giây dựa chuyển sang cứng đờ về đến văn phòng, sau khi bản thân xuyên qua cánh cửa mà khiến bàn tay của Snape đập mạnh vào cửa mới nhận ra, chết tiệt!!

Căng thẳng, nắm lấy cổ tay của Snape, nhìn đến nơi đang dần dần đỏ lên, vô thức, Harry nhè nhẹ thổi khí, không có chú ý đến nam nhân trong phút chốc bối rối không biết làm sao.

Snape cứng ngắc mà nhìn tay của bản thân đang lơ lửng trong không trung một cách kỳ dị, cùng với tư thế đang được quan tâm cẩn thận, sự mát lạnh từng đợt từng đợt thổi lên cổ tay bị đập đau, khiến cho tâm hần rối loạn, chưa từng có ai làm như vậy!! Không có!! Chỉ có kỉ ức thời thơ bé vô cùng mơ hồ, mẹ của hắn, vào lần đầu tiên hắn bị tên khốn khiếp đó đánh, sẽ ôm lấy hắn, thổi nhè nhẹ lên miệng vết thương của hắn, rơi nước mắt, mà bây giờ, linh hồn này lại đang làm việc đó, làm tự nhiên như vậy,như vậy

Không!! Chết tiệt!! Vội vàng rút tay ra, Snape mở cửa, sai bước vào trong, Merlin!! ‘kinh hỉ’ của đêm nay đã quá nhiều rồi, nhiều đến mức bề quan trí thuật của hắn đã mất dần tác dụng! Đóng cửa xong, thuận tiện giải hết những bùa khóa và lời nguyện bảo vệ ban sáng, nhìn không khí, cố gắng vớt những rối loạn nhỏ nhỏ trong đầu sang một bên, nói từng chữ một, hỏi linh hồn không biết đang đứng ở đâu:“Bây giờ, cậu tìm tôi có chuyện gì!”

Harry bỏ xuống cánh tay vẫn đang ngậy ra mà dừng ở không trung xuống, mím mím môi, đầu tiên mở ra tủ lưu giữ ma được của Snape, tìm ra một bình ma được có tác dụng, ha ha, vài năm sau khi Snape....., cậu liền vô cùng quen thuộc với nơi này.....

Trùng mắt nhìn chai thuốc đang lơ lửng đến chỗ mình, một lúc lâu, Snape mới đưa tay ra nhận, bối loạn lên trên, sau đó tới xô pha ngồi xuống, bình phục lại sự hoang mang và hỗn loạn trong nội tâm——bởi vì mọi việc của ‘người’ này đã làm trong đêm nay:“được rồi, bây giờ, nói! Không cần phải kiểm tra sức khỏe nội của tôi!”

Bất mãn, Harry trùng mắt nhìn bàn tay và cánh tay được bồi được loạn lên của Snape, nén lại xung động muốn tiến đến tỉ mỉ bồi được, chết tiệt thật! Nam nhân này luôn luôn không chú ý đến thân thể của mình!!

Huy huy tay, Harry không muốn dài dòng, mà là muốn trực tiếp nói ra quan hệ của Voldemort và Quirrell cũng với những hồn khí đó, nhưng, kinh hoàng, nhìn không khí chỉ hiện ra chữ Voldemort sau đó là một khoảng trống dài mới hiện ra tên Quirrell, cậu dùng ma pháp viết lại nội dung khác, toàn bộ đều không thể hiện ra!

Chết tiệt! Không cam tâm, Harry không có để ý đến sắc mặt nhợt nhạt trong nháy mắt của Snape, cố gắng, không ngừng dùng ma pháp viết lên không khí, Voldemort và Quirrell từng chữ, ngoài 2 chữ này, không còn gì khác!

Không nản lòng, Harry tiếp tục, Malfoy, Dobby.....từng cái tên một hiện ra, nhưng mà, chỉ cần là việc liên quan đến sau này sẽ xảy ra, cùng với những hồn khí đó, ký tự liền không cách nào hiện ra!

Merlin! Đây là hạn chế đối với cậu ư!! Chết tiệt!! Harry phẫn nộ mà nắm chặt tay, ma lực bắt đầu hỗn loạn trong không khí, sau đó, sau khi đột nhiên nhìn thấy biểu tình Snape tuyệt vọng trống rỗng, nháy mắt hồi thần, tiến đến, dùng hai tay vuốt ve lên khuôn mặt không ngừng run rẩy của hắn, sau đó, nghe câu hỏi không có sức sống, không có giây dựa:“.....Cậu muốn nói cái gì.....”

Snape nhìn những cái tên gián đoạn ở trong không khí, hắn khẳng định, linh hồn này biết được một số việc, thế nhưng, dường như không cách nào biểu đạt, nhưng chỉ là những cái tên đó, đã đủ khiến hắn cảm thấy vô cùng chán kinh rồi, đặc biệt là——Voldemort và Quirrell!

Linh hồn này biết!! Biết Voldemort, biết tên Quirrell đó có vấn đề!! Vậy thì ‘nó’ tuyệt đối là người ở thời gian nào đó xuất hiện, lại có thể biết toàn bộ!! Merlin!! Đây là trừng phạt đối với bản thân đúng không! Khuôn mặt bị chạm vào, băng lãnh mà cẩn thận, có một tia——không đúng??

Vội vã đứng dậy, lảo đảo tránh sang một bên, Snape cực lực áp chế cơ thể bởi vì sợ hãi và hỗn loạn quá độ mà run rẩy, khiến bản thân lùi về sau, đến khi cơ thể chạm vào bức tường đằng sau, mà phía trước mặt

vẫn là ma lực ám áp theo sát, thờ ơ, môi nhấp nháy: “Điều cậu muốn nói với tôi là những cái này? Đây là—cảnh cáo?cậu rốt cuộc muốn cái gì.....”

Harry ngây người, tất cả những điều muốn nói đều đã bị phá vỡ một cách vô tình, vậy thì, cậu chỉ có thể tro mắt mà nhìn tất cả lại một lần nữa phát sinh, nhìn Snape lại một lần nữa chịu những đau đớn đó? không!! Merlin! Đây là ý của người ư? Để cậu đến đây, chỉ là để bảo vệ, vậy thì, tốt thôi, cậu liền làm như vậy, không để mắt tới những việc không còn là của cậu, cậu không còn là cứu thế chủ nữa, mà chỉ là linh hồn tồn tại vì người nam nhân này!

Nhìn Snape căng thẳng dán tại tường, mặt không chút cảm xúc, nhìn đôi mắt trống rỗng đó, Harry bị thương mà kiên định đưa tay ra, ôn nhu vuốt lên gương mặt trắng bệch, không chút huyết sắc đó, khi nam nhân quay mặt đi trốn tránh, lùi ra, lưu lại vài chữ trong không khí, biến mất khỏi phạm vi nam nhân có thể cảm nhận được.

‘Xin lỗi, tôi không biết.....’

Những nơi bị chạm vào, cảm giác mát lạnh vẫn còn lại dư vị, Snape nhìn những ký tự mất đi trong không khí, mà bên cạnh, không còn cảm nhận được sự tồn tại của ‘nó’, kiệt sức, từ từ buông lỏng cơ thể, trầm mặc nhìn một vòng quanh văn phòng lạnh lẽo yên tĩnh, sau đó, bước vào phòng ngủ, ném cơ thể vô lực bởi vì căng thẳng và đã kích quá độ lên chiếc giường lớn.....

Ôm lấy cơ thể Snape đã bị mình ế bùa ngủ, qua một buổi tối suy nghĩ kỹ càng, bỏ đi những ý tưởng gặp may hay không thể thực hiện được, Harry đã định ra kế hoạch cho bản thân, đương nhiên, bảo hộ người nam nhân này là tuyệt đối không thể thay đổi, chỉ là, cậu cần phải làm nhiều hơn.....

6. Chương 6

Bước vào đại sảnh, như trong dự liệu, cảm nhận ánh nhìn khắp bốn phía đều dồn lên người mình, mang theo sự hiếu kỳ, hưng phấn cùng với các loại hàm ý khác nhau, bao gồm cả cứu thế chủ mắt xanh và bạn bè của cậu ta ở Gryffindor, Snape im lặng ngồi xuống chỗ của mình, nhìn nhìn bữa sáng phong phú ở trước mặt mình, tùy tiện lấy một ít, chậm rì rì ăn, nhưng không hề có khẩu vị, chỉ ăn một chút khoai tây, liền buông thìa xuống, mà lúc này, ‘nó’ đột nhiên có hành động, khiến Snape nháy mắt cứng đờ.

Bánh sừng bò, một bát soup nóng bị một đôi tay vô hình đưa đến trước mặt mình, mà cà phê ở bên cạnh nháy mắt đã không thấy đâu, Snape nghiêng rằng, chết tiệt thật, ‘nó’ lại muốn làm gì!! Sau đó, một chữ đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, khiến hắn đờ người mấy giây, nắm chặt tay thành quyền.

‘Ăn’

Trừng mắt nhìn thức ăn nóng hổi ở trên bàn, Snape khước miệng co giật, chết tiệt thật, ‘người’ này bắt đầu từ đêm qua, đã cho hắn quá nhiều ‘kinh hãi’, bây giờ, ở tại nơi mà tất cả mọi người đều đang nhìn vào, ‘nó’ còn muốn gì nữa!

Harry khoanh tay, không kiêng kị gì mà đứng tại bên người Snape, khoảng cách 2 mét? Thôi, quên đi! Nếu Merlin đã không cho cậu làm một số việc, vậy thì, bỏ những cái đó, điều cậu có thể làm chính là vững chắc bảo hộ lấy người nam nhân này, ma lực có thể sử dụng, lại cường đại như cũ, vậy thì cậu còn kiêng kị cái gì?

Những người này muốn biết sự tồn tại của cậu thì thế nào? Đối phó một linh hồn không nhìn thấy? Hừ hừ, trừ phi là Merlin ra tay! người duy nhất khiến cậu phải lo lắng, chính là không được để nam nhân biết mục đích và suy nghĩ thật sự của mình, có thể khẳng định rằng, nếu Snape mà biết, hậu quả sẽ khó mà đoán trước, được rồi, kỳ thực, nhìn bộ dáng của người vô cùng bình tĩnh này có đôi khi lại hết sức giận dữ, quả thật là không tồi.....

Hồi thần, nhìn người nam nhân đang trừng mắt quyết liệt về phía thức ăn không hề có ý tứ muốn ăn, Harry hút khí, vẫy vẫy ngón tay, không có ngạo mạn nữa, mà viết mấy chữ lên trên ghế trước mặt người nam nhân.

‘Ăn! Nếu không tôi ra tay!’

Một chút tức giận và không biết làm sao khiến Snape nắm chặt hai tay, hắn thậm chí không dám quay đầu nhìn phản ứng của các đồng nghiệp khác, mà sau một lúc, thanh âm của Quirrell, lấp bắp vang lên, khiến hắn nhanh chóng thanh tỉnh: “ Giáo sư Sev...Snape, đây là chuyện gì vậy? ”

Cứng ngắt mà vợ lấy thìa, dùng lực độ nhìn có vẻ thoải mái, nhưng kỳ thực vô cùng hung hãn cắt ra chiếc bánh sừng bò của mình, Snape quay đầu, nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng, thành công khiến vị giáo sư môn phòng chống nghệ thuật hắc ám rời sự chú ý trở về với bữa sáng của hắn: “Mất của thầy chỉ để trang trí? Hay là tai của thầy không thể phát huy công dụng của nó? Tin rằng những cái gọi là ‘sự thật’ trong 2 ngày hôm nay đã đủ để khiến cho thầy hiểu rồi!”

Không nói nữa, thuận tiện đảo mắt qua chỗ ngồi của các giáo sư, nhìn thấy những đồng nghiệp vốn đang tròn mắt nhìn mình từng người một làm ra các biểu tình ‘a, bận quá’ ‘ ừm ừm, bữa sáng không tồi’, bao gồm cả lão vu sư đang nhón một miếng bánh ga tô đáp và miệng của mình, chết tiệt! Người lão ong mật này sớm muộn cũng sẽ chết vì ăn đồ ngọt quá nhiều!!

Nguyên rửa, Snape ăn mà không biết mùi vị những đồ ăn được đưa tới trước mặt mình, 1 giây sau khi chiếc đĩa biến mất, vôi vàng đứng dậy rời đi, đồng thời thề rằng, hắn sẽ không bao giờ ăn cơm ở đại sảnh nữa! Không cần biết là bữa sáng, trưa, hay bữa tối hay là cái gì đó khác nữa! Tuyệt đối không!!

Thời gian sau đó, càng nhiều việc kỳ lạ khiến cơn thịnh nộ của Snape tăng theo đường thẳng, sợ hãi? Lo lắng? Chết tiệt thật, sớm đã đáp cho Merlin rồi! Kể khổn khiếp!! Linh hồn khổn khiếp, cái tên linh hồn kỳ lạ đó, vừa không báo thù hắn, cũng không làm ra việc có tính nguy hiểm nào, bắt đầu động tay động chân với cuộc sống của hắn.

Không cho phép ở trong phòng chế ma được quá lâu, không cho bỏ bữa, không cho ngủ muộn, không cho đi một mình vào rừng cấm! Mà hắn từ ban đầu vốn là thờ ơ, vô tư nhìn bản thân bị cấm đoán, sau đó phát triển thành bắt đầu phản kháng thì bị trói buộc, bị trói buộc trên giường mình! Bị ếm bùa thạch hóa hoặc là hôn mê ngã xuống! Merlin! Linh hồn chết tiệt này như thế nào lại biết ma pháp! Mà lại còn ngoài dự liệu mà cường đại! Đã thế chết tiệt lại chỉ có nhằm vào hắn!

Cuối cùng, nhần nại sắp được gần 1 tháng, vào lần thứ 3 bị ngăn cản không cho chạy ra vườn thảo dược hái được, Snape phẫn uất mà hét lên: “ Chết tiệt! Người rút cuộc đến để làm gì vậy? Làm một gia tinh ư? Lẽ nào đây là mục tiêu sống của người sau khi biến thành hình dạng này? Lẽ nào sau khi biến thành linh hồn, đến cả não của người cũng biến mất không thấy luôn rồi!”

Harry chống tay lên cằm, nhìn bộ dáng nam nhân rút cuộc mất khống chế, Oh, gần một tháng ‘nghiêm ngặt quản thúc’ cơ hồ đã có tác dụng, tuy rằng không rõ rệt, được rồi, cậu sẽ tiếp tục cố gắng, có điều, kể vụn vụn này, dường như nhần nại tới cực điểm rồi, ừm, vậy thì, cậu cần một chút thủ đoạn.

‘Nghe lời! Nếu không, tôi sẽ không khách khí đi tìm một chút vui vẻ! Ví dụ như——cứu thế chủ? ’

Nghệt thở, Snape giống như là nuốt phải mấy con ốc sên, hắn nhìn thấy cái gì vậy, linh hồn này, tên gia hỏa này tuy rằng luôn luôn quản chế hắn, ngăn chở hắn, những trước nay chưa từng sử dụng thủ đoạn bạo lực hay cưỡng chế làm tổn hại gì đến hắn, đang uy hiếp hắn, lại còn——đánh trúng hồng tâm!!

Trong nháy mắt, tình tự hỗn loạn gần 1 tháng trời thanh tỉnh lại, Snape nhìn những ký tự đã biến mất, hắn làm sao lại quên mất, cho đến bây giờ, hắn vẫn không biết linh hồn này rút cuộc muốn làm cái gì, thậm chí là bây giờ, còn muốn làm gì đó với Potter! Chết tiệt thật! Cứu thế chủ??

Mà càng chết tiệt hơn, là chính mình ở trước mặt linh hồn này, lại đánh mất đi toàn bộ bình tĩnh và nhần nại! Tuy rằng không có người thứ hai, nhưng hắn không thể tin rằng bản thân mình có thể tin tưởng một ai đó, đối với một kẻ mà mình đến mặt còn chưa nhìn thấy, nhìn không thấy, mới chỉ tiếp xúc có hơn 2 tháng trời!

Nuốt nhẹ một ngụm nước miếng, Snape khiến bản thân bình tĩnh trở lại, trùng tên gia hỏa đáng lẽ là đang đứng ở trước mặt hắn, 2 phút trước, bản thân còn bị lôi kéo không cho ra khỏi cửa, mà phượng hoàng thảo đêm nay sẽ chín: “Harry Potter? tôi tưởng rằng đã nói với cậu rồi, cậu ta chỉ là học sinh của tôi——một trong những, tại sao cậu cho rằng điều này có thể uy hiếp tôi? Dùng một tên Potter? ”

Tâm tình đã bình phục, neho mắt, Snape tư thế giống như ném lao:“ngoài ra, tôi giả thiết, cậu là một linh hồn tuân thủ lời hứa? Trong văn phòng, những lời cậu đã nói, sẽ không hối hận đi? ”

Bĩu môi, Harry nhìn người nam nhân đứng thẳng trước mặt mình, nhìn đôi mắt nhanh chóng mang theo sự phòng bị, đồng thời thở dài, tim bỗng nhiên nhói đau.

‘Không có tác dụng ư? Nhưng là Nick bọn họ đã nói với ta không ít tin tức, tôi đương nhiên sẽ tuân thủ cam kết, có điều, điều đó cũng không thể ngăn trở tôi đi vui đùa một chút’

Cái lũ linh hồn miệng rộng đó! Snape khoe miệng co rút, không biết bản thân có thể nguyên rửa cái gì, hẳn không biết những linh hồn ở Hogwarts đã nói cho‘nó’những gì, nếu là bình thường, những linh hồn đó sẽ không có tốt bụng như vậy! Thế là, để lại sự chán nản và chán kinh, hỏi thử:“Cho nên? ”

Thở dài, đưa tay ra, Harry nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc rơi trên trán của người nam nhân, khi người nam nhân cứng ngắc trốn tránh thì thu về.

‘Cho nên tôi biết rất nhiều, phải phải, vẫn còn rất nhiều tin tức ngoài lề, oh, Nick bọn họ quả thực rất nhiệt tình! Nếu, anh không nghe lời, tôi sẽ không ngại đi kiểm mấy người đặc biệt mà làm phiền!’

“Nghe lời? Ah ha! Linh hồn vĩ đại, vậy thì, đây chính là niềm vui mà cậu tự tìm cho mình? Lấy một giáo sư làm đồ chơi? Biến tôi thành một kẻ ngốc trước mặt người khác? ”

Trợn mi, Harry nhìn giáo sư ma được biểu tình vô cảm, lăm bằm, đầu óc kẻ này làm sao mà phân tích để đạt được những thứ này? Liền không suy nghĩ tích cực hơn một chút được ư? À, cậu thiếu chút nữa quên mất, người này trước nay vẫn luôn thế, cậu đáng lẽ phải hiểu vô cùng rõ rồi chứ, có điều, người nam nhân này hiện tại đã bộc lộ với cậu biểu tình khác ngoài cự tuyệt và lạnh nhạt rồi.

‘.....Nếu anh nhất thiết phải nghĩ như vậy, tôi nghĩ tôi cũng không có gì để nói, hoặc là, anh muốn tôi đi làm một chút để bày tỏ...?’

Sau mấy giây trờng mấy chữ viết trên không khí, khi những ký tự đã hoàn toàn biến mất, căn bản không có nắm chắc rõ ràng tên này là nói thật hay nói dối, Snape đen mặt, quay người về phòng ngủ, được rồi! Phượng vĩ thảo qua 2 ngày thu hoạch cũng không sao, tuy rằng được tính sẽ có thay đổi một chút!! Chết tiệt!! Hẳn nguyên rửa linh hồn này xuyên qua tường sẽ bị đập tường!!

Đêm khuya, nhìn dáng ngủ nhú mào của nam nhân, Harry thở dài, đứng dậy, đi ra khỏi tầng hầm, đi ra khỏi lâu đài, đi vào rừng cấm, đi đến nơi trước đây cậu rất hay đến gọi là ‘được viên của giáo sư ma được’, yên lặng đứng một lúc, để bản thân nhớ về những thống khổ và hoài niệm đã qua một vòng, Harry bắt đầu xem xét, làm sao để thu hoạch được những ngọn phượng vĩ thảo đã chín đó.

Thử nghiệm cảm giác dùng tay hái, được thôi, những ngọn cỏ đó hiện tại đang lung lay ở trên mu bàn tay của cậu, ờ, một nửa mu bàn tay, một nửa xuyên qua.....

Lau cầm, vẩy tay, những nơi ma pháp đi qua, từng nhánh phượng vĩ thảo rẽ nối lại với nhau, cười thỏa mãn, đây gọi là một dây phượng vĩ thảo bay bay, về đến lâu đài, chỉ có điều,khi tiến vào tầng hầm, lại một lần nữa đau đầu, cậu là có thể trực tiếp xuyên qua, nhưng những cái này? Chết tiệt!

Ngây người mà nhìn Medusa phụ trách giữ cửa, Harry đang đau đầu, mỹ nữ xà bày ra tư thế ngồi xuống, nắm lấy cầm, khuôn mặt bất lực, xi xi tiếng xà ngữ truyền vào tai Harry:“cậu muốn đứng ở đây bao lâu? Lại là không thể vào trong!”

Kinh ngạc, Harry Medusa dáng vẻ lười nhác, nghĩ ra cách, dùng xà ngữ nói:“Xi xi.....nàng có thể nhìn thấy tôi.....xi xi”

Đồng dạng, mỹ nữ xà cũng kinh ngạc mà ngây người, sau đó tôn trọng hành lễ:“Xà ngữ giả tôn kính, tôi không biết người khác có thể nhìn thấy người hay không, nhưng tôi có thể”

Cười, Harry:“Oh Không có gì, xi xi Nàng có thể nghe thấy tôi nói, vậy, mời mở cửa, xi xi Tôi nghĩ tôi muốn vào trong”

Mỹ nữ xà mỉm cười:“Đương nhiên có thể, xà ngữ giả tôn kính, có thể phục vụ ngài là vinh hạnh của tôi”

Mãn nguyện, cảm ơn mỹ nữ xà, Harry kéo theo thảo về đến văn phòng, để những nhánh thảo đó ở trên ghế, nghỉ một chút, phóng một câu thần chú tươi mới, điều này cậu có thể làm được, là một cách có thể duy trì cây cỏ tươi mới, ha ha, tuy rằng trước đây, cậu thường dùng câu thần chú này với thức ăn nhiều hơn.

Về đến phòng ngủ, lại nhảy lên giường, nằm xuống, nhìn dáng ngủ say của nam nhân, thỏa mãn nhếch lên khóe môi, ngô, Severus, thế này tốt rồi.....

Sáng sớm, mở mắt ra, đã quen với việc có giấc ngủ ngon, mặc dù biết chắc rằng là thủ đoạn của kẻ nào đó, nhưng Snape không muốn lãng phí tinh lực truy cứu, có tinh lực và thời gian làm việc đó, hẳn có thể làm được rất nhiều việc, mà không phải là ‘đấu tranh’ với một linh hồn mà hẳn căn bản không thể chống lại.

Giống như buổi sáng khác trong 2 tháng nay, cầm theo quần áo thay vào trong phòng tắm, tuy rằng biết nếu linh hồn muốn đi theo, hẳn làm như thế này liền là dư thừa, nhưng mà, nếu cái kẻ đó biết một số cái gọi là lịch sự! Nếu não của ‘nó’ không có biến mất giống như thân thể!

Đợi đến khi tắm thay đồ xong đi ra, nhìn thấy những nhánh thảo được bảo vệ bằng bùa tươi mới được xếp đầy trên ghế, Snape liền ngây người, một lúc lâu sau, mới chậm rì rì mà tiến lại gần, những dược thảo trông tươi giống như là mới được thu hoạch vậy, ngược mắt nhìn không gian trống rỗng trong phòng, sau khi cảm nhận được ma lực ám áp đã làm phiền hẳn suốt hơn 2 tháng nay ở một chỗ không xa, trầm mặc mà tiến vào được phòng.

Đợi đến khi thu dọn xong tất cả và ăn xong bữa sáng, Snape đứng dậy, mặc lên chiếc áo chùng dày, hôm nay, có trận đấu Quidditch, chết tiệt thật, chỉ dành cho những tiểu cự quái không có đầu óc tham gia những vận động không có đầu óc hơn thôi! Nhưng điều này không ảnh hưởng tới sự thích thú khi nhà của hắn giành thắng lợi, có điều, tên tiểu cự quái mắt xanh đó!!

Nghĩ tới cứu thế chủ mấy ngày trước bởi vì biểu hiện ‘xuất sắc’ mà được tiến vào đội của Gryffindor, Snape sắc mặt nháy mắt trầm xuống, cái tên Potter tự đại, xung động, biểu hiện dư thừa quá mức đó! Cùng một nhân đức với tên phụ thân đã chết mấy trăm năm trước của hắn! Ngoại trừ đôi mắt xanh đó, tên tiểu hồn đản đó có chỗ nào giống Lily.....

Lily.....đột nhiên, Snape ngừng cước bộ, cúi đầu xuống, tim không ngừng đau đớn, đó là lỗi của hắn, chết tiệt thật! Đều là lỗi của hắn! Hắn không nên quên mất, cũng không thể quên đi, đồng thời, càng là động lực khiến cho hắn tiếp tục.....

Harry nhìn Snape đột nhiên dừng lại, sau đó ngây người mà đứng ở đó, tiếp theo, thậm chí có thể dường như run rẩy, kinh ngạc mà tiến lên, nhìn đôi mắt khép hờ của người nam nhân trong nháy mắt lóe ra sự hoài niệm cùng với đau khổ, đôi môi mỏng bị cắn chặt lại, tâm đau mà muốn đưa tay ra, lại nhìn thấy người kiên cường đó nháy mắt hồi phục, cước bộ không chút đình chỉ mà đi ra khỏi đại môn.....

7. Chương 7

Đài quan sát Quidditch ở rất cao! Harry nhìn Snape sắc mặt có chút xanh xao ở trong gió lạnh, chau mày, tuy rằng trường bào rất dày, nhưng mà không biết tại sao, nam nhân lại không thêm cho bản thân một câu thần chú ấm áp, tuy rằng hiệu quả của bùa chú có hạn, nhưng chắc chắn tốt hơn là cứng đờ mà ngồi trong khí lạnh.

Ngược mắt nhìn bốn phía, những giáo sư khác hoặc là mặc dày hơn, hoặc là mang theo một số đạo cụ ma pháp, thậm chí là những học sinh đang ngồi trên đài khác, cùng bao bọc giống như là gấu trúc ngủ đông, không hề có ai giống như Snape, ngoại trừ găng tay và trường bào dày ra thì không còn vật gì.

Sau khi trận đấu bắt đầu 20 phút, nhẵn nại hết nổi, Harry lại gần, từ sau lưng ôm lấy người nam nhân bởi vì hắn chạm vào mà bỗng nhiên cứng đờ, ở trên đầu gối của Snape, dùng ma lực viết một hàng chữ, đảm bảo không bị người khác nhìn thấy, sau đó dùng ma lực, mềm mại bao quanh hai người, mang theo sự ấm áp.

‘Đừng động dậy.....’

Cơ thể đột nhiên bị giam chặt, Snape sau khi nhìn thấy những ký tự dường như là đồng thời xuất hiện, miễn cưỡng áp chế lại phản xạ tự nhiên của mình, ‘nó’ lại muốn làm gì!! Mà sau đó 1 giây, cùng với sự giam giữ bằng lạnh đó, ma lực quen thuộc, mang theo ấm áp, bao bọc lấy cơ thể hắn, đôi vai, thắt lưng, hai cánh tay, cùng với tay áo trường bào tung bay tự động được thu lại, giống như là có cánh tay cứng chắc, vô hình ấm áp bao vây.....

Âm thầm giãy dụa, không có kết quả, Snape mặt cứng ngắc, áp suất nhẹ do cơ thể phát ra xua đi gió lạnh, cố gắng, đem toàn bộ chú ý lên trận đấu đang trở nên kịch tính, tự thôi miên mình quên đi cảm giác đang ở trên thân mình, cho đến khi, cứu thế chú vốn đang yên ổn cười chối đuổi theo trái Snitch, bắt đầu kịch liệt rung lắc!

Đồng tử nháy mắt thất chặt, Snape sau khi quan sát 2 giây bắt đầu niệm chú can thiệp, có người đang hạ chú với cứu thế chủ! Mà ma lực phát ra mờ nhạt.....chết tiệt thật! Ma lực của linh hồn đang ảnh hưởng tới nhận thức của mình! Căng thẳng, nhưng lại càng không thể, Snape chỉ có thể cố gắng đọc hết câu chú, xem xem nó có thể giúp gì, mà tránh cho tên tiểu cự quái kia từ trên cao rơi xuống dưới, gây mất cái cổ mà nhìn chả có tí mạnh mẽ nào kia!

Cùng với bùa chú can thiệp của Snape, chiếc chổi của cứu thế chủ dần dần vững lại một chút, nhưng vẫn đang kịch liệt rung động, Harry vẫn đang trầm mặc, ánh mắt sắc bén nhìn thấy, cô gái nhỏ Hermione, đang lén lút tới bên này, mơ hồ nhớ lại, nữ phù thủy thông minh này cơ hồ đã sử dụng một bùa chú, khiến cho người đang bị mình ôm khư khư trong lòng, đang tập trung tinh thần niệm bùa can thiệp bị cháy trường bào, có điều, lần này, cậu sẽ không cho phép người này lộ ra chút biểu tình vụng về nào.

Nghĩ lại nghĩ, âm thầm nhếch lên khóe miệng, Harry không có hảo ý mà hướng về vị giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám cơ hồ đang rất căng thẳng, đang mím chặt môi lại, keo kiệt mà phân ra một chút ma lực đang dùng để làm ấm cho người trong lòng mình, phóng thẳng vào cái đầu đang được bao chặt trong mũ trùm, mỉm cười, nhìn người nam nhân vừa bị ếm, kinh hoàng luống cuống ôm lấy đầu mình, nhảy sang một bên.

Bùa can thiệp nháy mắt trở nên hiệu quả, kịp thời thay đổi chú ngữ, sau khi nhìn thấy cứu thế chủ rút cuộc cũng bình ổn mà cười chối, Snape thở ra nhẹ nhõm, nhìn sang Quirrell toàn thân phát ra mùi tối nháy mắt trong lúc cứu thế chủ đã bay trở lại, trở nên hỗn loạn, đang tay chân cuống cuống mà phải đi cái mũ trùm, nheo mắt, tạm thời chưa xem xét nguyên nhân khiến Quirrell trở nên như thế này, Snape nghĩ tới sâu hơn, cùng lúc với bùa chú đối với cứu thế chủ mất đi thì bên cạnh trở nên hỗn loạn.

Về mặt vô cảm quay đầu, lại nhìn thấy cô gái Gryffindor, đang cảm đùa phép, không kịp trốn mà núp xuống chiếc ghế ngồi, nhú mày, Snape cười giả tạo với nữ phù thủy đang hoang mang sợ hãi: “Well, tiểu thư Granger, ở đây hình như không phải chỗ ngồi dành cho Gryffindor, lẽ nào, người thông minh như tiểu thư, thế nhưng lại không tìm thấy chỗ ngồi của mình? ”

Cô gái mặt đỏ lên, ấp a ấp úng: “.....xin lỗi, giáo sư.....em.....em chỉ là.....”

Dumbledore đồng dạng đang quan sát sự tình diễn ra, cười híp mắt mà đỡ lời: “Oh, Severus, ta nghĩ Granger chỉ là hiếu kỳ, chỗ chúng ta có phải là xem rõ hơn không? Đúng không? Có bé của ta? ” chớp mắt với nữ phù thủy nhỏ đang đỡ người, nhìn cô bé đỏ mặt gật đầu, Dumbledore mỉm cười đối với Snape đang đen mặt.

Hút khí, Snape không tiếp tục để ý tới lão hiệu trưởng trong đầu ngoài bánh ga tô thì chính là đường này, đối với sự thiên vị của ông, hắn không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, sau đó, lại tiếp tục chú ý tới trận đấu, dường như không hề cảm nhận thấy sự biến đổi của ma lực bao quanh mình, chỉ là, cơ thể dần dần thả lỏng.

Nhìn cứu thế chủ giơ cao trái Snitch, Snape mím môi, đứng dậy, không tiếp tục dành chút chú ý nào đến thiếu niên đang được vây quanh hoan hô nữa, nhanh chóng rời đi, có thời gian ở lại đây xem màn ‘ăn mừng’ của đám ngốc, hẳn thà rằng trở về với nồi nấu được, nấu ra một nồi được tuyệt vời.

Thả xuống chiếc răng rắn cuối cùng, nhẹ nhàng khuấy, nhìn màu được biến từ màu đỏ rực sang màu hồng phấn, tinh thể pha lê, tắt lửa, đổ được vào bình trong, tính toán kỹ lưỡng, nhẹ nhàng đẩy lên khóe môi, cẩn thận để bình được vào trong tủ được, được bổ sung ma lực tuy không khó làm, nhưng cần sự tập trung tinh

thần cao độ, chỉ cần sai sót một chút hoặc là cho thêm vào những mảnh cổ vụn khó nhìn thấy, liền sẽ trở thành một loại được kỳ dị khác—được hỗn loạn, có tác dụng với thần kinh, làm người ta sinh ra ảo giác.

Thu dọn bàn thao tác, cảm thấy cơ thể có chút cứng ngắc, đột nhiên nhớ đến ‘nó’, thở hắt ra, vô ảnh vô hình, cơ hồ không cảm nhận được, trừ phi tên gia hỏa đó chủ động phát ra ma lực giống như vô hạn, Snape lại không thể cảm nhận được vị trí của ‘nó’, giống như bây giờ, không có chút cảm nhận ‘nó’ đang đứng ở bên mình.

Huy tay xem xem giờ, xoay người đi vào phòng khách, triệu hoán gia tinh mang đến bữa tối, giống như bình thường, bỏ những thức ăn ngày thường sẽ không ăn sang một bên, sau đó bắt đầu thỏa mãn mà ăn, cho đến khi gia tinh lại xuất hiện, thu dọn đi bát đĩa, Snape cũng không phát hiện ra tung tích của linh hồn kia, mím môi, hẩn quyết định, chạy ra rừng cấm.

Harry đứng ở một bên, cự li đủ để Snape không phát hiện, cậu đã phát hiện, ‘cơ thể’ của bản thân vô thức phát ra ma lực, sẽ bị người nam nhân quá mẫn cảm kia phát hiện ra, tuy rằng đã quyết định bảo vệ, nhưng không đồng nghĩa với việc cậu bao bọc người nam nhân này trong một phạm vi nhỏ bé, dù sao, đây cũng là Severus Snape.

Cười híp mắt nhìn ‘hành động nho nhỏ’ của Snape, đồng thời Harry cảm thấy kinh ngạc với sự trẻ con mà đôi khi người nam nhân này tỏ ra, lại cảm thấy sự thoái mái nhỏ, cuối cùng, cậu cũng nhìn thấy rất nhiều biểu tình mà người nam nhân này không bao giờ lộ ra trước mặt người khác, ví dụ như hẩn sẽ đem những món ăn mà hẩn không thích ăn, lén lút đem ném vào trong canh, lúc đọc sách, lúc đọc được đoạn hay, sẽ bắt giắc mà dùng đầu ngón tay nhẹ nhẹ vuốt ve, lúc không thích, sẽ bĩu môi, tuy rằng không rõ ràng, nhưng với sự quan sát tỉ mỉ của Harry, sẽ không bỏ qua chút nào.

Khi thật sự ngủ sâu, cơ thể sẽ thường co lại, đến lúc bị ‘quấy rối’ nho nhỏ, hắc hắc, đó đều là đến từ chính mình, sẽ nghiêng rặng, sau đó sẽ cố gắng vùi đầu vào trong gối, đương nhiên, đây là sau khi Harry đã phóng ra một bùa giúp ngủ ngon, nếu không, Harry tin rằng, sợ rằng chỉ cần dựa vào một chút, liền sẽ bị phát giắc ngay lập tức, vô cùng có khả năng sẽ còn nhận được một bùa nguyên rửa!

Động tác Snape đứng dậy làm Harry thanh tỉnh, được rồi, thả lỏng một số việc không có gì cả, đi theo nam nhân, âm thầm đi theo vào rừng cấm.....

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, Harry mãi nguyện đi theo Snape, nhìn người nam nhân cau mặt bởi sự ngẫu nhiên đụng chạm của mình, nhìn khóe môi nam nhân nhếch lên bởi trừ được điểm hoặc là bắt quả tang những lỗi sai của cứu thế chủ, nhìn nam nhân sau khi chế tạo xong được bị bản thân mình ‘đuổi ra’ mà rời khỏi phòng chế được—nếu là Snape không đồng ý, Harry sẽ làm cho nơi đó loạn cao cao lên—nhìn người nam nhân ở một chỗ mà cứu thế chủ không nhìn thấy, không rõ ràng mà bảo vệ.

Mà vào lúc Snape đang âm thầm bảo vệ cứu thế chủ, Harry sẽ lăm bằm, haizz, người nam nhân này, rõ ràng đã nói với mình, cứu thế chủ chỉ là một trong những học sinh của hẩn, mà vẫn làm như vậy, rõ ràng là nói không đi đôi với làm, bắt nạt mình không biết gì sao.....

Sắp tới halloween rồi, nếu không có gì biến cố, cứu thế chủ đã xin ở lại chiều, Harry nhìn Snape mặt vô cảm mà nhân giấy trực ban ngày lễ từ tay giáo sư McGonagall, cắn răng, được rồi, đây là việc mà cậu đã đồng dạng trải qua, vậy thì, muộn nhất tối mai, sẽ có thể nhìn thấy chiếc áo tàng hình thần kỳ.

Đi phía sau Snape, Harry lờ đi sự xuất hiện bí ẩn của Dumbledore, cậu nhìn nam nhân sau khi thấy cứu thế chủ soi vào chiếc gương và hét gọi mẹ, cơ thể nháy mắt cứng ngắc, do dự một chút, lại gằn, tỏa ra ma lực, dịu dàng mà chặt chẽ bao lấy người nam nhân, thẳng đến khi thân thể cứng ngắc kia dần dần thả lỏng.

Dumbledore đương nhiên phát hiện ra ma lực biến động, cụ cụ nhìn Snape mặt vô biểu tình nói: “Severus, Harry có tốt không?”

Keo kiệt bỏ ra một ánh nhìn liếc mắt về phía hiệu trưởng có vẻ khá tò mò, Snape thờ hắt: “Nếu thầy hỏi kể ngày ngày đều dùng các trò tinh ranh cổ quái, làm cho người ta thấy ghét để chọc phá cuộc sống của tôi thì, ‘nó’ rất tốt!”

Nhìn vị giáo sư ma được trong nháy mắt sắc mặt có xu hướng đen đi, lão giáo sư cũng không hề để ý, Hey, cụ cũng đã quen rồi: “Oh? Nhưng tôi cũng không thấy có chuyện gì vượt quá giới hạn”

Chau mày, Snape mỉm cười giả tạo: “Nếu có ngày nào đó thầy uống thuốc rằng sâu phát hiện ra không hề có tác dụng hoặc xảy ra một số tác dụng phụ ‘nhỏ nhỏ’, oh, còn có những đồ ngọt mà thầy thích ăn biến thành bánh đá của Hagrid, được thôi, đó cũng xem như không quá giới hạn! Bây giờ, Albus, thầy chuẩn bị để tên tiểu cự quái đó nhìn chằm chằm gương tới khi trời sáng?? ”

Ánh mắt đảo qua chỗ xung quanh Snape một lúc, Dumbledore cười, thuốc rằng sâu của cụ, oh, còn có đồ ngọt.....đi chuyển bước chân, bước hai bước rồi quay đầu: “Severus, thầy thật sự không đi cùng với tôi? ”

Liếc mắt nhìn cái gương mỹ lệ mà thần bí đó, Snape xoay người, y bào phất lên, lưu lại thanh âm không gọn sóng: “Hừ hừ, tôi không có hứng thú đi xoa dịu một con tiểu cự quái khóc nhè mất mẹ, hơn nữa lại còn là hậu đại của con cự quái họ Potter!”

Dumbledore nhìn thân ảnh sắc sắc đi xa, sau khi dùng thanh âm vừa đủ để thân ảnh sắp biến mất kia nghe thấy ném ra một câu, đi vào căn phòng đặt gương an ủi vị cứu thế chủ đang khóc lóc: “Severus, tiểu Harry cũng là hậu đại của Evans vậy!”

Harry ôm đầu, oh! Albus!! Thầy thật là biết chọn thời gian!! Nhìn người nam nhân sắc mặt nháy mắt trắng bệch và ánh mắt vô hồn, cậu chỉ có thể lại gần, sau đó dùng ma lực xoa dịu cơ thể, thẳng đến khi nhanh chóng bình ổn, nam nhân lại lần nữa bước rời đi, không ngại ngần mà bước vào trong bóng đêm.

8. Chương 8

Cả kỳ lễ giáng sinh, Harry đều đi theo bên người Snape, nhìn người nam nhân chau mày quan tâm chú ý tới cứu thế chủ chạy loạn khắp nơi. Lâu lâu, cậu trước nay chưa từng tưởng tượng, sau khi nhìn bản thân ‘hoạt bát’ như vậy, sẽ cảm thấy ghét bỏ, được rồi, cậu ghét ‘chính mình’, đã tước đoạt đi kỳ nghỉ không nhiều chút nào của nam nhân, thế là Harry bắt đầu xem xét, có nên thử đối phó với con chuột già—Pettigrew Peter.

Trải qua lần thử nghiệm đó, Harry biết rằng bản thân không thể nói với Snape hoặc những người khác một số ‘tin tức’, nhưng có lẽ, không cản trở cậu đi làm chút gì đó, ví dụ như khiến cho kẻ phản bội đó hiện hình, để cho Sirius ra tù trước thời hạn, sau đó gác lại tất cả, nếu cậu có thể thành công, vậy thì, tất cả mọi việc có thể có khả năng khác xảy ra, mà trước đó, cứu thế chủ sẽ có một người cha đỡ đầu, phân tán sức chú ý, đồng thời, sẽ không tiếp tục tước đoạt kỳ nghỉ của Snape, còn với những cái khác, đi một bước tính một bước, cậu có lẽ có thể thành công trước thời hạn!

Định xong chủ ý, Harry bắt đầu suy nghĩ làm như thế nào mới có thể khiến cho con chuột đó ở trước mặt mọi người lộ ra nguyên hình, cậu có thể chủ động lại gần, không có ai có thể nhìn thấy cậu, nhưng nếu đột nhiên con chuột đó biến thành người, hoặc là ở nơi không thích hợp biến thành người, vậy thì, tất cả sẽ gay to!

Nghĩ đi nghĩ lại, Harry nghĩ tới khóa biến hình, cậu nhớ, Ron khao khát biến hình vật sủng của mình trong khóa biến hình, đương nhiên lần nào cũng thất bại! ha ha, mà giáo sư McGonagall, thực lực không tồi! Cậu nhớ rất rõ biểu hiện của người giáo sư nghiêm khắc này trong chiến tranh đã dùng cảm bao nhiêu, đương nhiên, cậu sẽ ở bên hiệp trợ!

Tính toán xong xuôi, Harry thỏa mãn, đợi đến khi kỳ nghỉ kết thúc, còn có, tiết đầu tiên của khóa biến hình đầu tiên sau khi vào học!

Nhìn Snape tiến vào phòng chế dược, Harry tính toán thời gian, mỉm cười, lơ lửng vào phòng học biến hình, vui vẻ nhìn thấy Ron đang vô cùng nghiêm túc niệm chú hình với con chuột lười biếng, quan sát bốn phía một lúc, vào lúc đồng thời nhìn thấy giáo sư McGonagall lại gần, thả xuống một câu chú ngữ vô thanh Animagus xuống thân hình con chuột không hề động đậy đang khép hờ mắt.

Hai giây sau, Ron mắt mờ mịt há hốc mà nhìn con chuột của mình bắt đầu biến hình, tứ chi và cơ thể dần dần dài ra, những đám lông xám đen dần dần biến mất, cuối cùng biến thành một người đàn ông nhỏ, kinh hoàng quỳ tại trên bàn học của cậu ta, nháy mắt, tiếng kinh hô một tràng dài.

McGonagall ngây người một lúc, vào lúc nhìn thấy người nam nhân mới xuất hiện kia có chút động đậy thì phóng ra ma lực, nhưng còn nhanh hơn bà, là Harry vẫn luôn đứng một bên xem náo nhiệt, một lời nguyên

trối buộc, vô cùng hoàn mỹ mà rơi xuống người gã nam nhân chỉ có thể giãy dụa trong nháy mắt rồi vô ích kia, chỉ có điều, đột nhiên, Harry cứng ngắc!

Ma lực của cậu! Chết tiệt thật, ma lực của cậu thể nhưng đang giảm đi!! Không phải rất nhiều, nhưng mà đích thực là giảm đi! Cảm giác này cùng với sau khi trúng chú ngữ của Voldemort là rất giống! Không, này còn nhanh hơn lúc bắt đầu giảm ma lực lúc trước!!

Nỗi sợ hãi nháy mắt làm Harry bắt đầu run rẩy, cậu không phải là sợ cái chết, cậu chỉ không muốn! Không muốn rời khỏi người nam nhân mà cậu vừa mới tìm thấy! Cố gắng bình tĩnh lại, bỏ qua sự hỗn loạn cùng tiếng hét ầm ĩ của đám trẻ bên cạnh, còn có một loạt động tác của McGonagall, Harry thử cảm nhận tốc độ thất thoát của ma lực, muốn tìm ra nguyên nhân.

Rất nhanh, thuận lợi tới không thể tin nổi, Harry cúi đầu, nhìn phương hướng từng sợi từng sợi ma lực của cậu sau khi thất thoát đi tới—đứng tại bên người cậu—cứu thể chủ hiệu kỳ!

Merlin! Đây là chuyện gì vậy! Nheo mắt lại, chiến tranh nhiều năm đã khiến cho cậu không còn bị mất ngoài của sự việc làm cho mơ hồ mất suy nghĩ, cố gắng khống chế ma lực, nhưng không hề có hiệu quả, cơ hồ cứu thể chủ đang dính ở bên người cậu, đang vô thức mà tiếp thu ma lực phát ra của cậu!

Cùng nguồn cùng gốc! Đột nhiên, Harry nhận thức được, cậu tuy là hình dạng trưởng thành, nhưng cũng đồng dạng là Harry Potter! Hai người cho dù là linh hồn hay cơ thể, đều giống như không có gì khác biệt!cẩn rằng, lập tức rời khỏi, đến cả cảm giác khó chịu khi xuyên qua người khác cũng không để ý, đến khi cách xa cứu thể chủ 3 mét, Harry mới phát hiện, ma lực của bản thân đã ngừng giảm, nhũn mảy, cẩn thận tiến lên, chết tiệt! Lại bắt đầu rồi! Nhanh chóng lùi về, sau đó mới nghĩ lại tỉ mỉ.

Trước đó không phải chưa từng gặp cứu thể chủ, nhưng cự li đều xa hơn bây giờ rất nhiều, cho dù là lúc Snape tới gần trừ điểm hay cười nhạo cứu thể chủ, bởi vì ngại ngần, cậu đều là chưa từng lại gần, cự li đó tuyệt đối là vượt quá 3 mét! Vậy thì, điều này có nghĩa! Cậu không thể lại gần cứu thể chủ, nếu không, ma lực sẽ bị cứu thể chủ hấp thu! Mà kết cục cuối cùng của cậu chỉ có thể là,—biến mất!

Trước chưa nói đến việc liệu cơ thể của cứu thể chủ hiện giờ có thể chịu nổi ma lực cường đại của bản thân hay không, chỉ nghĩ đến việc vì ma lực hết đi mà không thể tiếp tục ở bên bảo vệ Snape, đã khiến Harry hạ quyết định tránh xa cứu thể chủ, trực tiếp xuyên tường mà chạy đến hành lang bên ngoài phòng học, xuyên qua cửa sổ mà nhìn hỗn loạn bên trong, Harry cảm thấy mình cần một mình suy nghĩ tốt mọi việc.

Vô thức về tới tầng hầm, Harry đỡ đầu mà bay tới trên sô pha, liền đến cả sau đó không lâu Dumbledore gọi Snape đi đến văn phòng hiệu trưởng cũng không làm cậu có chút động đậy nào, cậu biết, Dumbledore cần Snape đi'giám định' gương mặt của'con chuột' đó, mà điều này, không có nguy hiểm.

Nhìn mảnh hắc sắc vôi vãi biến mất, đưa tay ra, ngậy người nhìn đến phát ngốc, Harry nghĩ tới những việc có thể phát sinh, trong cự li nhất định, bây giờ là 3 mét, ma lực của cậu sẽ bị cứu thể chủ vô thức hấp thu, bất luận nguyên nhân là do linh hồn cơ thể hay gì khác, đây vẫn là sự thật.

Tuy rằng tốc độ ma lực thất thoát không nhanh, nếu như tính toán theo tốc độ này, vậy thì tuyệt đối có thể duy trì 5 năm, giữ mức ma lực nhất định, đương nhiên, là dưới tình huống tiếp xúc với cứu thể chủ thường xuyên, nếu không tiếp xúc, vậy thì có lẽ sẽ không có thay đổi gì, nhưng mà Harry không xác định, cùng với sự lớn lên của cứu thể chủ, sẽ có thể xảy ra sự cố!

Hiện tại cứu thể chủ còn nhỏ, liền có thể như vậy, cự li mà cậu phải giữ, cũng chỉ cần hơn 3 mét, nhưng cậu không thể giữ cho Snape không lại gần cứu thể chủ hoặc là bản thân không đi theo nam nhân, điều này không ổn, nhưng mà, cùng với sự lớn lên của cứu thể chủ, loại tình huống này có phải sẽ càng nguy hơn, từ 3 mét lên tới 5 mét, 10mét hoặc là hơn thế nữa! Mà ma lực có phải sẽ thất thoát nhanh hơn!

Nắm chặt tay lại, Harry sợ hãi đến toàn thân run rẩy, lại một lần nữa ý thức được bản thân có thể phải rời xa Snape, không thể tiếp tục bảo vệ, chăm nom người nam nhân không hề coi trọng sinh mệnh này, cậu không thể nhẫn nại!

Nói với bản thân cần phải bình tĩnh, Harry cố gắng kéo bản thân từ hoang mang về, tìm biện pháp có thể tránh khỏi việc có khả năng này, nhưng mà, mãi đến khi Snape vội vàng trở về cầm theo thuốc nói thật rồi lại rời đi, cậu vẫn chưa thể nghĩ ra biện pháp tốt nào, nguyện vọng duy nhất bây giờ, chính là Sirius có thể

thoát khỏi tội danh, vậy thì, tiểu Harry sẽ có một người bảo vệ mới, oh không, nếu có thể thêm Remus! Vậy thì Snape có thể rời khỏi cứu thế chủ hoặc là giảm bớt tiếp xúc cùng với đứa trẻ đó!

Nghĩ tới đây, vội vã, Harry chạy về hướng văn phòng hiệu trưởng, hi vọng có thể thấy kết quả mà cậu mong muốn!

Đến bên ngoài văn phòng, Harry dừng cước bộ, do dự nhìn xem cứu thế chủ có thể ở đó hay không, nhưng mà hi vọng gấp gấp lấp đi nỗi sợ hãi, cẩn thận xuyên qua cánh cửa được ma thuật bảo hộ, đồng dạng, cũng là đang tuyên cáo với Snape, Dumbledore và vài người ở bên trong sự xuất hiện của mình.

Cẩn thận đứng sát vào tường, đánh giá một vòng văn phòng, rất tốt, Dumbledore, McGonagall, Snape, còn có bộ trưởng pháp thuật Fudge cùng với đội trưởng thần sáng Kingsley! Đương nhiên, còn có tên Peter Pettigrew bị vây ở giữa, không thể động đậy hơn nữa rõ ràng là đã bị ép uống thuốc nói thật, Harry không hề nhìn thấy cứu thế chủ, thở hắt ra, đi đến bên người Snape, nhẹ nhàng, vô thức mà dùng ma lực bao lấy người nam nhân đang giống như hòn đá không có sức sống mà cứng ngắc.

Trong đầu vẫn còn đang nghĩ tên nam nhân lùn tịt đang co quắp dưới sàn, bởi vì uống chân dược mà nói ra sự thật! Snape vô pháp không chế cứng đờ, hắn không thể tin nổi, ánh sáng của hắn, lại bị hủy hoại ở trong tay kẻ dơ bẩn thấp hèn này! Mà không phải Sirius Black kẻ mà hắn đã hận 10 năm trời!

Phần nộ, đau đớn cùng hoang mang bị vò thành một đồng ở trong đầu, không ngừng va chạm với nhau, khiến cho trước mắt Snape biến đen, nhưng hắn chỉ có thể vờ mặt vô cảm mà đứng ở đó, chỉ sợ rằng cánh tay đang nắm chặt đầu phép kia sẽ không khống chế được mà ném cho kẻ đang nằm kia một lời nguyên chết chóc! Nhưng mà hắn không thể, hắn vẫn còn rất nhiều việc vẫn chưa làm xong, hắn không thể chỉ vì ‘con chuột’ xấu xa đáng khinh này mà phải vào Azkaban!

Cơ thể bởi vì cực lực trấn áp mà muốn run rẩy, chính vào lúc Snape tưởng rằng bản thân không còn có thể tiếp tục kiên trì, ma lực quen thuộc, ảm áp từng sợi từng sợi thổi tới cơ thể hắn, bao quanh, dường như trong nháy mắt, cảm thấy một chút bình tĩnh.....

Nhẹ cúi đầu, không để cho một số biểu cảm thả lỏng của mình bị phát hiện, Snape cắn chặt răng, nhưng mà cánh tay nắm chặt đầu phép đang dần dần thả ra, cuối cùng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đợi đến khi nam nhân bình tĩnh, Harry mới thu về đại bộ phận ma lực, chỉ lưu lại một tia nho nhỏ, vẫn như cũ không ngừng bao quanh người nam nhân, cười khổ, kiểm tra tình trạng của bản thân, sau khi phát hiện không có dị trạng, thờ dãi nhẹ nhõm, sau đó, tập trung chú ý lên Dumbledore Fudge vừa bắt đầu ‘đàm phán’.

Không có gì khác xảy ra, Fudge lúng túng rất nhanh đã bị những lời vừa cứng vừa mềm của Dumbledore làm cho cúi đầu, lấp bắp cười, lau đi những giọt mồ hôi lạnh trên trán, cùng với Kingsley vẫn luôn trầm mặc, nhặt theo Peter Pettigrew đang bị bó như một cái bánh bao bởi tầng tầng chú ngữ mà rời đi.

Tất cả thuận lợi khiến cho Harry không dám tin, cảm tạ Merlin!! Để cho cái kế hoạch gấp gáp kia của cậu có thể thành công, khiến cho cậu có thể làm nhiều hơn! À không! Cậu chỉ muốn bảo vệ Severus Snape được là tốt rồi!

Harry hưng phấn hoàn toàn không để ý tới những lời tiếp theo của đám người Dumbledore, cậu chỉ nghe thấy Fudge đảm bảo ‘muộn nhất 3 ngày’! Cũng hoàn toàn không phát giác ra lão hiệu trưởng thông minh, ánh mắt đánh cước nhìn Snape, vô cùng mong đợi, sự xuất hiện của người bảo vệ mới cho cứu thế chủ, mong đợi sev của cậu có thể hưởng thụ thời gian yên bình sắp tới, có lẽ, kết quả ngoài mong đợi này, có thể thay đổi được tương lai! Có lẽ, Severus Snape không cần phải lún thân vào bóng tối, vào tử vong không có lối về.

Vô cùng mong đợi, Harry đi theo Snape đang trầm mặc tiến vào tầng hầm, cảm giác hưng phấn sau khi nhìn thấy biểu tình trống rỗng của nam nhân, nhanh chóng biến mất, người mà cậu muốn bảo vệ, đang ở trong thống khổ mà giãy dụa.....

9. Chương 9

Cơ thể cứng ngắc được cẩn thận ôm lấy, tranh loạn trong giây lát, Snape cho phép cơ thể mình được thả lỏng một thời gian ngắn, trầm mặc, nhắm mắt lại, thả cho bàn tay lạnh lẽo từ từ bao phủ cơ thể mình.....

Trong phòng trở nên yên lặng, nếu có người ở đó, liền có thể nhìn thấy, người nam nhân toàn thân hắc sắc, ở một góc độ kỳ lạ, thả lỏng người mềm mại xuống nơi cách ghế sofa một chút, nhưng cũng chỉ vón vện 2 giây, nam nhân đã mở mắt ra, gương mặt từng có sự giãy dụa cùng với đau khổ lại lần nữa trở về sự vô cảm.

Thoáng chốc khi người trong lòng mở mắt, Harry buông tay ra, nhìn người nam nhân yên lặng đứng dậy, sau khi hít thở thật sâu rời đi, chưa từng quay đầu, cười khổ, Harry đi theo, buổi chiều nam nhân có tiết, cậu biết.

Hai ngày, Harry đi theo bên người Snape cơ hồ không có chút cảm xúc nào, nhìn nam nhân vẫn đều đặn lên lớp như trước, chế ma được, nhưng cậu biết, hai đêm rồi, thuật phong bế đại não của nam nhân dường như đã mất đi tác dụng, mỗi lần đều chau mày ở trong mộng, thậm chí trên trán còn toát mồ hôi lạnh, khiến cho cậu không thể không hạ bùa ngủ, nhưng dường như tác dụng không khá lắm, sắc mặt của nam nhân lại càng thêm trắng bệch hơn.

Cuối cùng, ngày thứ ba, một buổi sáng, Harry đang ‘giám sát’ Snape ăn sáng, nhìn con phượng hoàng xuất hiện, mà nam nhân nháy mắt cứng ngắc khiến cho cậu vô pháp khắc chế cảm thấy đau đớn, cùng với Snape đứng dậy, Harry lật ngược quyết định ban đầu, đời trước, không có nhìn thấy bộ dáng của Snape trước khi gặp Sirius, mà cậu bây giờ lại nhìn thấy rõ ràng, không thể tưởng tượng được bản thân có thể ở lại trong tầng hầm đợi nam nhân quay về.

Cẩn thận đứng bên người Snape, bảo trì khoảng cách đủ xa với cứu thế chủ có chút hoang mang đang đứng ở một bên, Harry nhìn người nam nhân vô cùng tiểu tụy, ánh mắt rối loạn——Sirius Black, cậu nhìn người đã từng là cha đỡ đầu của mình từ hỗn loạn bất an, sau khi nhìn thấy cứu thế chủ thì lại kích động không ngừng, nhìn người nam nhân sống thời gian dài trong lao ngục, đau đớn giống như ở giữa trạng thái thanh tỉnh và mê loạn ôm chặt lấy cứu thế chủ đang có chút kinh hoàng mà nói xin lỗi không thôi, rơi nước mắt, sau đó phát hiện hành động của bản thân biến thành không thể nói đúng hay sai.

Cậu giải thoát Sirius khỏi lao tù trước thời hạn, khôi phục lại tự do cho người nam nhân này, khôi phục danh dự, nhưng mà cần phải rất xin lỗi, cậu ngoài cảm tình đối với Sirius, còn có sự ích kỷ, cậu muốn Sirius thay thế Snape, nhưng mà hiện tại, bị ai rằng, Harry phát hiện, cậu sai rồi, Sirius vừa mới ra tù, suy nhược hốc hác, thần trí lơ đãng, cánh tay và tứ chi, đầy những vết sẹo, người nam nhân này thậm chí còn nhận một lời nguyên tội buộc, sau khi dưới sự khuyên ngăn của Dumbledore và McGonagall mà buông cứu thế chủ ra.

Harry nhìn Snape không nói một lời mà tiến lên trước, cường chế mà đổ vào miệng Sirius một bình dược, nhìn ánh mắt cha đỡ đầu dần dần thanh tỉnh thoáng chốc trở nên kích động, muốn làm gì đó, lại nhìn nam nhân thể nhưng lại phóng ra một bùa giải phóng, nhảy dựng lên mà chỉ Snape đang cầm bình dược rỗng hét lớn: “Mũi thò lò!! Người ở đây làm gì! Chết tiệt thật! Con rắn độc hèn hạ này! Thực tử đồ chỉ biết quỳ ở dưới chân chủ nhân của người! Người muốn đối Harry”

Dumbledore chau mày, nhìn Sirius tinh thần kích động dường như còn muốn tiếp tục, nâng tay lên, nhưng còn nhanh hơn ông, ma lực đến từ bên người Snape, ma lực màu tím nhạt nháy mắt khiến Sirius chỉ có thể khoa tay múa chân, miệng mở ra ngậm lại mà không thể phát ra bất cứ thanh âm nào.

Lờ đi Snape vẻ mặt vô cảm, Dumbledore thở ra, linh hồn đó muốn làm gì? Nhưng, mình nên hay là phải làm.....

Tay Harry đang run rẩy, mặc dù là ở đời trước, lúc gặp mặt, cha đỡ đầu của cậu cũng không có nói với Snape những lời như thế, Sirius khi đó, so với Sirius bây giờ thanh tỉnh và khống chế hơn nhiều! Người nam nhân bây giờ, tinh thần rõ ràng là có chút không bình thường, mà lúc đó, Sirius có thể chủ động chạy khỏi Azkaban, tư duy hoàn toàn rõ ràng, vậy thì, cậu sai rồi! oh không, cậu không sai! Nhưng mà! Merlin! Cậu đã hoàn toàn hỗn loạn rồi!

Vô thức quay đầu, Harry nhìn thấy Snape cắn chặt môi, ánh mắt trống rỗng, ma lực tự nhiên phát ra, tỉ mỉ vây lấy cơ thể gầy gò thẳng tắp ấy, sau đó, nghe thấy lời nhạo báng mềm nhẹ êm tai nhưng không hề có sự thẳng thắn nào của nam nhân: “hừ! Chó ngu chính là chó ngu, xem ra sống ở Azkaban không hề dạy cho người hiểu nổi những đạo lý thông thường mà đáng lẽ sớm đã nên hiểu!”

Snape nói xong quay người rời đi, trong thoáng chốc vụt qua cửa, nghe thấy thanh âm thờ dài của Dumbledore: “Severus.....”

Nắm chặt tay, đáp ra một câu, Snape bước nhanh rời đi: “.....hừ! Chỉ cần hần không ngu ngốc mà xông vào cửa, Albus, tôi sẽ không để ý tới một con chó ngu xuẩn không chút lý trí nào!”

Harry phức tạp nhìn Dumbledore bắt đầu giao lưu với Sirius cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, lại nhìn phu nhân Pomfrey vừa mới nhận được thông tri mà đến, đang kiểm tra cho Sirius, cuối cùng, nhìn đến cứu thế chủ đang ngơ ngơ ngác ngác, cậu dường như là, đã khiến mọi việc trở nên rắc rối hơn!

Về tới tầng hầm, vừa vặn nhìn thấy con phượng hoàng Fawkes của Dumbledore, con chim nhỏ nghiêng đầu nhìn cậu, kêu lên nho nhỏ, không hề ngạc nhiên việc phượng hoàng có thể nhìn thấy mình, Harry miễn cưỡng nhếch lên khóe môi, ánh mắt lại nhìn lên tên được của bình dược trên tay Snape, cắn răng, được rồi, cậu mang thêm trách nhiệm đến cho người mà cậu muốn bảo vệ!

Tâm tình phức tạp, Harry tiến đến bên người Snape, nhìn người nam nhân hơi chau mày nhìn mảnh giấy viết tên được, cắn răng, thò tay ra nhẹ nhàng chạm vào mi tâm của nam nhân, nhận được người nam nhân lùi lại phía sau và hơi tức giận hét lên: “chết tiệt! Đừng có chạm tay cậu vào tôi!”

Chỗ nên là vị trí của tim bỗng nhiên nhói đau, Harry lùi lại, nhìn người nam nhân sau khi hơi chút ngây người quay lại tiến vào được phòng, sau khi nghe thấy lời nói nhẹ nhàng gần như không thể nắm bắt của nam nhân, mỉm cười, lại một lần nữa theo sát phía sau.

“....Không cần làm việc gì đó vô vị.....dùng chú ngữ làm gì đó.....chết tiệt thật, cậu là linh hồn.....”

Nghe những lời giống như châm biếm, Harry lại có thể nghe ra chút quan tâm bên trong, ha ha, cậu đã nhận được chút thừa nhận đúng không? Được thôi, đây là việc duy nhất đáng để vui mừng trong đồng việc đã trở nên gay go kia

Ngày thứ hai, không ngoài dự liệu, nhìn thấy cứu thế chủ cả ngày đều vô cùng cao hứng, ngay cả việc người đàn ông vừa mới từ Azkaban đi ra ngay lập tức phải vào St Mungo, cơ hồ cũng không ảnh hưởng tới niềm vui thích có được người thân của nam nhân, mà Harry nhìn thanh sắc không rõ rệt trong mắt Snape, chỉ có thể âm thầm mà đứng bên người nam nhân.....

Cứu thế chủ nhận được sự cho phép của Dumbledore, cơ hồ cuối tuần nào cũng chạy đến St Mungo chăm sóc cha đỡ đầu của mình, nhưng lần nào cũng đi cùng giáo sư, may mắn, không có ai đề nghị Snape đi, cơ hồ tất cả các giáo sư đều rõ ràng ân oán giữa hai người bọn họ.

Chính vào lúc Harry cảm thấy may mắn vì Snape có thêm một chút thời gian nghỉ ngơi, Dumbledore đột nhiên giao nhiệm vụ cho Snape, khiến Harry cau lại đầu mày, cậu sao có thể quên mất việc này!

Snape trừng mắt hung tợn nhìn lão vu sư đang cười ôn hòa trước mặt: “Albus! Tôi giả thiết! Não của thầy không bị kẹo đường ăn mòn mất! Thầy! Thầy muốn tôi làm trọng tài Quidditch? ”

Dumbledore nhét vào trong miệng một viên kẹo nhảy múa, để cho viên kẹo nhảy lên nhảy xuống trong miệng, ừ ừ ừ: “oh, Severus, chúng ta cần phải chắc chắn rằng sẽ không xảy ra sự việc như lần trước nữa, hiện giờ là cách tốt nhất! Mà thầy, giỏi về hắc ma pháp cùng với phòng chống hắc ma pháp, là lựa chọn tốt nhất!”

Mím chặt môi, một lúc lâu, trừng mắt nhìn lão vu sư đang cười không có chút áp lực nào, Snape đen mặt, chết tiệt thật! Nếu nó muốn đáp vào nước thuốc trị răng của Dumbledore thêm cái gì đó, hần tuyệt đối vui vẻ phối hợp!

Mà Harry, lại bắt đầu xem xét, cần phải đi theo Snape như thế nào lại đồng thời cách xa cứu thế chủ, cậu biết nam nhân sẽ tuyệt đối không cự tuyệt bất cứ yêu cầu bảo vệ cứu thế chủ nào, vậy thì, chỉ có thể như vậy! Nhưng mà, điều này tuyệt đối không thể cản cậu làm thêm vài việc nhỏ nào khác, ví dụ như bây giờ!

Một nhàn nhả, một sắc mặt đen đang đối diện nhau, đột nhiên, có ký tự xuất hiện giữa hai người bọn họ.

‘hai người đang bảo vệ đứa trẻ đó.....Severus, vài lần trước cũng thế, cậu ta rất đặc biệt với anh?’

Snape nheo mắt, không thể hiểu nổi linh hồn vẫn luôn yên lặng, đột nhiên lại viết ra những lời này là có ý gì, vài lần trước, bao gồm Giáng sinh, hắn đã không che dấu việc bảo vệ cứu thế chủ, được thôi, là hắn không nghĩ ra cách gì để che dấu! Tên gia hỏa đáng chết này——oh, nó đã chết rồi——không hình không dáng, căn bản là không thể phát hiện, trừ phi nó tự nguyện lộ ra mình.

Linh hồn lại không hề có phản ứng gì với những việc hắn làm, vào lúc hắn ‘phối hợp’những ‘yêu cầu’của linh hồn, dường như giữa hai người bọn họ đã đạt được thỏa thuận ngầm, Snape phục tùng những‘quản thúc’kia của linh hồn, mà linh hồn sẽ không tiếp tục để ý tới quan tâm hắn dành cho học sinh của mình! Vậy mà bây giờ, tên gia hỏa này muốn gì!

Dumbledore nhìn những ký tự đang dần dần biến mất, ha ha phát ra tiếng cười:“oh, Harry! Cậu nên biết, những việc kia về tiểu Harry, giống như Nick bọn họ đã nói với cậu không ít đi? Đối với Severus, ha ha, bởi vì năng lực của thầy ấy thích hợp làm một số việc hơn những người khác, vậy thì, có vấn đề nào nữa không?”

Nghe Dumbledore hồi đáp, Harry nghiêng răng hừ hừ, được rồi, Albus, thầy lão ong mật khôn ngoan này!

‘Rất tốt! Không vấn đề.....chỉ cần hắn không vấn đề, tôi liền không vấn đề.....ha ha.....’

Ký tự lại lần nữa biến mất, Dumbledore và Snape nhìn không khí không còn xuất hiện thêm gì nữa, trao đổi ánh mắt, Dumbledore nhẹ nhàng chau mày, có sự tồn tại của‘người’ này, ông thậm chí không thể cùng Snape tiến hành một chút trao đổi về cứu thế chủ, ông cần phải nhanh chóng tìm ra mục đích của‘người’ này!

Nếu‘hắn’làm rắc rối, chắc chắn sẽ mang đến nhiều phiền phức hơn cho bọn họ, ông không cho phép xảy ra những việc như vậy! Cho dù.....nhìn Snape cũng đang đồng dạng chau mày suy nghĩ một cái, Dumbledore âm thầm thở dài, cho dù sẽ làm cho người nam nhân không chút phát giác mà bắt đầu quen thuộc với sự tồn tại của‘hắn’ lại một lần nữa chìm trong đau khổ, ông cảm thấy rất có lỗi, nhưng mà, tuyệt đối, sẽ làm mọi cách có thể để ‘hắn’ biến mất!

Không có phát giác ra tâm tình củaDumbledore, lão vu sư luôn luôn khiến cho người khác dễ dàng phát hiện, Snape âm trầm mặt trở về tầng hầm, đóng xong cửa, chau mày nhìn không khí:“.....cậu muốn làm gì?”

Không có bất cứ động tĩnh gì, chính vào lúc Snape cơ hồ chau mày thành nếp nhăn, mi tâm bỗng nhiên truyền đến cảm giác bị đụng chạm khiến cho hắn hơi cứng đờ, lùi lại nho nhỏ,cẩn rằng, sau đó, nhìn thấy không khí xuất hiện câu trả lời.

‘không làm gì cả.....anh mệt rồi.....ngủ đi!’

Mãi đến khi ký tự biến mất mấy giây sau, Snape không hề nhận được đáp án nhiều hơn, thở hắt, mang theo sự bất mãn trở về phòng ngủ! Sau đó thẳng đến khi nằm xuống giường, mới phát hiện, bản thân thể nhưng lại phục tùng mệnh lệnh của nó! Merlin đáng chết! Ếm bùa thanh không đại não, không nằm xuống không biết, mà sau khi nằm xuống rồi, mới đột nhiên phát hiện, sự mệt mỏi giống như thủy triều tràn xuống, được rồi, hắn là thật sự muốn nghỉ ngơi, mà không phải là vì tên gia hỏa nào đó yêu cầu! Ôi! Chết tiệt! Trọng tài Quidditch! Hắn nguyện rửa cái này!!

10. Chương 10

Nhìn đội viên hai bên đã xếp xong đội hình giữa không trung, Snape mở rương ra, thả trái Bludger và trái Snitch ra, sau đó ngồi lên cán chổi, chết tiệt thật! Hắn nguyện rửa cái này!!

Vừa mới chuẩn bị bay lên, đột nhiên, sau lưng có cảm giác bị đụng chạm, sau đó, có hai cánh tay ôm lấy eo hắn, nắm lấy cán chổi! Nháy mắt cứng ngắc, cùng lúc với nhìn thấy những ký tự xuất hiện trước mặt, thì liền đã bị kéo lên không trung!

‘Giao cho tôi.....’

Căng thẳng, Snape không thể phản ứng mà bị đưa lơ lửng trên không trung, thậm chí còn làm vài động tác di chuyển khó khăn! Sắc mặt xanh mét, chỉ có thể nắm chặt lấy cánh tay hắn không nhìn thấy, chết tiệt thật! Xung lực của việc nhanh chóng bay lên khiến hắn không kịp nắm lấy chổi!

Harry dễ chịu nheo mắt lại, cảm nhận cảm giác kỳ lạ do gió xuyên qua cơ thể mình, điều này hoàn toàn không giống với những lần bay trước đây, mà Merlin biết, cậu đã bao lâu không động đến chổi rồi! Không giống với sự lơ lửng của linh hồn, cậu vô cùng nhớ cảm giác bay lượn như thế này! Mà sau đó 1 giây nam nhân ngồi phía trước bởi vì cậu quá hưng phấn mà làm ra các kiểu bay khác nhau, cảm giác người nam nhân tựa sát vào ngực mình, càng làm cho Harry có thêm những động tác tinh ranh nho nhỏ.

Đột nhiên dừng lại, khiến cho người cứng ngắc căng thẳng phía trước lại một lần nữa đụng mạnh vào trong lòng mình, âm thầm, cọ cọ gò má lên vành tai, nhẹ nhẹ nhếch lên khóe môi, Harry nhìn các cầu thủ vì màn 'biểu diễn' của mình mà ngây người, nhe răng, được rồi, cậu đến đây!

Vẫn còn chưa kịp lấy lại hơi từ trong màn 'biểu diễn' 'kích thích', thậm chí còn không kịp lại nắm lấy cán chổi lần nữa, Snape chỉ có thể khép chặt đôi môi đang muốn nôn ói, cố gắng mở mắt, dồn sự chú ý lên trên người những cầu thủ, không chú ý 'chính mình' đang biểu diễn như thế nào, diễn xuất khiến cho những người xem phải kinh ngạc ra sao, Merlin đáng chết!

Sảo diệu mà tránh khỏi trái Bludger bay vọt tới, Snape vào lúc dừng lại trước mặt những cầu thủ đang ngây ngốc kia, từ trong kẽ răng rít ra một câu: "đáng chết! Các cậu phải thi đấu, không phải là nhìn chăm chăm trong tài!"

Đợi đến khi các cầu thủ hồi thần, cuối cùng cũng dồn sức chú ý lên trái Bludger chết tiệt kia, thân bất do kỷ, Snape lại một lần nữa bị mang bay xuyên qua trận đấu, hắn thậm chí còn không chú ý tới, cánh tay 'người' ngồi phía sau đang trộm ôm lấy eo mình! Chỉ biết cố sức nắm chặt cán chổi, cố gắng không để bản thân lại lần nữa đụng vào cái ôm đáng nên phải lạnh lẽo nhưng lại ấm áp dị thường kia! Càng không chú ý tới tiếng thán phục của những người ngồi trên khán đài về kỹ thuật bay của mình, Merlin à! Lúc mới bắt đầu, những người đó thậm chí còn nhìn thấy hắn không cần nắm cán chổi mà còn bay tốt như thế!

Cuối cùng cũng coi như 'thích ứng', Snape mới phát hiện có cánh tay không phải của mình đang ôm lấy eo bản thân, nghiêng rằng, nhưng hắn vô pháp làm bất cứ điều gì, chỉ có thể nhẫn nại, nhìn chăm chăm những cầu thủ vi phạm và cứu thể chủ đang bắt đầu đuổi theo trái Snitch, sau đó, dưới sự phối hợp của tên hỗn đản phía sau, mỗi một lần, đều vô cùng vừa vặn xuất hiện trước mặt những cầu thủ vi phạm, nhẹ nhẹ nhếch khóe miệng mà đưa ra hình phạt! Được rồi, đây là điểm duy nhất mà hắn cảm thấy thỏa mãn!

Cẩn thận duy trì cự li thích hợp với cứu thể chủ, Harry đã bay thỏa thích, phân ra một chút chú ý, quan sát người nào đó trên khán đài, cậu không xác định, lần thi đấu này trong trí nhớ, có phải là bởi vì Snape làm trọng tài mà kết thúc không hề có bất cứ sự cố nào xảy ra, nhưng mà xem ra bây giờ, tên gia hỏa kia đích thực không có ý định giở trò gì, rất tốt!

Bởi vì Snape 'kịp thời đưa ra hình phạt', điểm số của Gryffindor luôn vượt xa đối thủ, điều này khiến cho đám trẻ ở trên khán đài rời đi sự chú ý tới kỹ thuật bay của giáo sư ma được, mà bắt đầu hô to cổ vũ cho đội nhà mình, Snape nhẹ nhàng thở hắt ra, nghiêng rằng, thấp giọng gầm: "chết tiệt thật! Bỏ tay!"

Harry đang chú ý bay tránh Bludger, sau khi nghe thấy Snape, lại nhìn nhìn trái Snitch đang bay vọt lại phía bọn họ, còn có cứu thể chủ đuổi sát theo sau nó mà phóng lại gần đây, khóe miệng nhếch lên nụ cười, 'nghe lời' mà buông ra cánh tay đang ôm sát lấy eo nam nhân cùng với cánh tay đang không chế cán chổi.

Hơi mất tập trung, lại bởi vì tên 'gia hỏa' phía sau nghe lời như thế mà cảm thấy một tia kinh ngạc, Snape đột nhiên nhìn thấy cứu thể chủ đang xông về phía hắn một cách ác liệt, Merlin! Với tốc độ đó, nếu mà bị đụng vào! Nhưng mà chết tiệt, nhờ vào màn biểu diễn trước đó của tên 'hỗn đản' kia, chắc chắn rằng, tất cả mọi người đều cho rằng hắn có thể tránh khỏi sự xung kích này! Nhưng mà tên hỗn đản kia đã 'nghe lời' mà buông tay ra, thậm chí còn rời khỏi lưng hắn!

Cố gắng điều khiển chổi bay tránh khỏi, nhưng sau khi nhìn thấy biểu tình sợ hãi của cứu thể chủ cơ hồ đang ở ngay trước mặt, Snape nhắm chặt mắt, thậm chí là buông tay cầm chổi, rút ra đũa phép, được rồi, kẻ đáng chết hắn cần phải phóng ra chú áo giáp hộ thân và một số chú ngữ bảo vệ khác cho tiểu hỗn đản

này, nếu có thời gian, hẳn có lẽ sẽ phóng cho chính mình 2 cái như thế, chứ không phải biểu hiện quá khổ sở như bây giờ!

Trên khán đài đã phát ra những tiếng la hét, chính vào khoảnh khắc Snape và cứu thế chủ sắp đụng độ mãnh liệt, lại một lần nữa, Snape được bao quanh bởi sự ấm áp dịu dịu, một cánh tay hữu lực ôm lấy eo, cán chổi bị khổng chế, dùng một góc độ không thể tin nổi mà bay lên, sau khi bay xa khỏi cứu thế chủ vừa vọt tới 10 yard thì dừng lại.

Vội vã thở hổn hển, mồ hôi lạnh toát ra ở trên trán nhanh chóng bị gió lạnh trên cao thổi đi, sắc mặt trắng bệch, Snape nhìn cứu thế chủ giơ tay lên cao, trái Snitch màu vàng phát sáng ở dưới ánh nắng, đã không còn sức lực dư thừa để rỗng giậm với tên hỗn đản phía sau, Snape mím môi, cố gắng khổng chế không cho cơ thể run rẩy, thậm chí trong nháy mắt lúc hai chân đặt xuống mặt đất, suýt chút nữa vì vô lực mà quy xuống, nhưng rất may được cánh tay chưa từng rời khỏi eo của hắn, thậm chí còn thêm một cánh tay nữa ngăn lại.

Hít thở sâu, nhìn cứu thế chủ được các đồng đội nhiệt tình chào đón một cái, Snape xoay người, đẩy ra cánh tay đã buông lỏng ở trên eo, sai dài bước rời đi, đáng chết! Đừng bao giờ mong đợi hắn động đến cán chổi lần nữa! Tuyệt không!

Dumbledore nheo mắt lại, biểu hiện của Snape trong trận đấu ông đã nhìn vô cùng rõ ràng, bao gồm cả những động tác không tự nhiên kia, cảm giác giống như bị ôm, bị khổng chế bay đi, trong lòng nhận thức với 'người' kia đã trở nên rõ ràng hơn, nếu, giống như ông tưởng tượng, vậy thì, ông sẽ không keo kiệt sự tin tưởng! Chỉ là, một linh hồn, haizz.....Severus.....tốt thôi, có lẽ, ông nên tìm thời gian, nói chuyện rõ ràng với 'người' kia.....

Một mạch xông thẳng về tầng hầm, Snape ném mình lên xô pha, trái tim đập mãnh liệt dần bình phục, kiệt sức, tựa đầu lên xô pha, không thể phủ nhận, ngoài việc có căng thẳng và hơi chút phẫn nộ, hẳn đã cảm thấy một tia thoải mái, bởi sự bay lượn điên cuồng đó, nhắm chặt mắt, hẳn dường như vẫn còn cảm nhận được sự kích thích của những động tác trên không trung của cơ thể, đuổi bắt theo những người chơi sai phạm, dùng những góc độ bất khả tư nghị mà tránh khỏi Bludger, cảm giác hơi đau do những cơn gió thổi qua mặt khi bay tốc độ quá nhanh, điều này trong mấy chục năm cuộc sống của hắn, vẫn là lần đầu tiên!

Đột nhiên phát giác ra ma lực đang thận trọng bao lấy cơ thể không khổng chế được mà hơi chút run rẩy của hắn, mang theo một tia lấy lòng, Snape mím môi, hừ, đây đã tính là gì? Đánh một gậy rồi lại cho kẹo ăn? Đen mặt đi thẳng vào phòng tắm, áo chùng của hắn đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, dính sát vào người thật khó chịu! Hơn nữa, cơ thể kiệt sức nhắc nhở hắn, hắn cần một giấc ngủ ngon lành!

Harry ngoan ngoãn đứng tại chỗ ban đầu, xoa xoa cằm, tặc lưỡi, lần này làm cho người ta tức giận không nhẹ, vậy thì được thôi, hình như qua vài ngày nữa là đến sinh nhật Snape, mà cậu nhớ là ở sâu trong rừng cấm có một số vật liệu giáo sư ma được muốn, nhưng bởi vì nhiều sự lo ngại cùng với hạn chế mà vẫn chưa có được, oh, còn có nhện tám mắt, cái thứ khiến người khác nổi da gà đó hình như cũng là một loại được liệu hiếm và khó có được!

Oh oh! Còn có! Không biết xà quái đó có thể nghe thấy thanh âm của cậu hay không! Nếu có thể, vậy cậu có thể để con rắn đó nhận chủ trước hay không, lại còn có thể có được nọc độc vĩnh cửu đó! Merlin! Nọc của xà quái càng là một trong những dược liệu cao cấp nhất, còn có da rắn! Snape nhất định sẽ vui phát điên! Hắc hắc.....được thôi, khéo môi kéo đến cực độ.....oh! Nhất định phải đi thử một chút! Ngâm nga, vẫn thật khó tin! Đã không để cậu 'nói' ra, vậy cậu tự mình đi làm là được rồi? Sirius chính là một ví dụ!

Đã có tính toán, Harry tươi cười xuyên qua cánh cửa phòng ngủ đối với cậu mà nói là không trở ngại gì, thỏa mãn chờ đợi nhìn thấy người nam nhân sau khi tắm trở về, đây là một trong những sự hưởng thụ hiếm hoi của cậu!

Khổng chế ánh mắt mình không được quá mãnh liệt mà đi theo người nam nhân miễn cưỡng, tham lam, Harry nhìn bộ dáng thả lỏng khó thấy được của Snape, đầu lông mày nhè nhẹ giãn ra, sau khi được lau sạch, mái tóc đen ẩm ướt đã không còn bóng dầu, dưới ánh sáng mờ mờ nhè nhẹ phát quang, tuy rằng đồ ngủ chật mà bao lấy cơ thể thon gầy, nhưng chắc chắn rằng, khiến cho đường cong mềm mại kia càng nổi bật hơn, ôn nhuận, ngoài cái eo mềm dẻo, cánh tay trắng tấp, mạnh mẽ, còn có phiến trắng ngần lộ ra dưới cổ áo,

mỗi một lần, đều khiến Harry cơ hồ vô pháp không chế ý muốn chạm lên, vuốt ve, sau đó dưới hiện thực mà bình tĩnh lại.

Hiện giờ đã đủ rồi, mỗi ngày bầu bạn, ngẫu nhiên đụng chạm, còn có ôm ấp lúc đêm tối, cậu không thể muốn thử nhiều hơn, nếu cậu vẫn còn sống.....cho dù là quấy nhiễu hoặc là dùng thủ đoạn đáng khinh nào đó, cậu cũng sẽ giữ nam nhân thật chặt lại bên mình, cậu muốn người nam nhân này hạnh phúc, muốn bất kỳ lúc nào cũng đều có thể nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt kia mang theo một chút biểu tình hạnh phúc vui thích, nhưng mà——cậu không thể, cậu đã không còn cơ thể, đã không còn năng lực chính mình mang lại hạnh phúc đến cho người nam nhân này, cậu chỉ có thân thể với trạng thái linh hồn mang theo ma lực, cổ quái, không biết lúc nào sẽ biến mất này.

Cậu không thể nói dối mặt cùng với Snape, không thể khiến cho nam nhân nhìn thấy sự ái mộ và âu yếm nồng đậm trong mắt mình, cậu thậm chí còn bị người cậu yêu sâu sắc đề phòng, cảnh giác, hoài nghi, vậy thì, điều cậu có thể làm, chính là làm hết những gì có thể, cho dù hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này cũng phải bảo vệ tốt người nam nhân này, cầu xin Merlin, ít nhất——để cho cậu kiên trì tới khi tất cả kết thúc, cậu muốn nhìn thấy nam nhân đạt được vinh quang và an toàn mà hắn đáng nhận được.....

Tỉnh lại từ trong những suy nghĩ cay đắng, Harry nhìn Snape nằm lên giường, rất nhanh đã yên lặng ngủ, khoe miệng khe khẽ nhếch lên một độ cong nhỏ, ít nhất, người này đã ‘quen’ với sự bồi bạn của cậu——bị bắt phải ‘quen’.

Đã quen với việc phóng ra một bùa trợ hỗ trợ giấc ngủ, Harry không giống như trước đây, miễn nguyện ôm lấy Snape, nhìn gương mặt ngủ ngon giấc, hưởng thụ người kia trong mộng vô thức dựa gần, mà là đưa tay ra, thâm nhập vào bên trong chiếc chăn lông mềm, cách chiếc áo ngủ, nhẹ nhàng xoa bóp lên những vùng cơ bắp có chút cứng ngắc của nam nhân, đến khi cơ thể dưới tay trở nên mềm mại thả lỏng, mà người đang ngủ vô thức nhẹ nhàng thở dài thoải mái mới đành chỉ động tác, ngồi bất chéo chân giữa không trung, chống cằm, nhìn nam nhân bởi vì ngủ sâu mà lộ ra vẻ mặt chân thực.

11. Chương 11

Liên tiếp hai ngày liền, những ánh mắt nhìn chăm chăm, bao hàm sự kinh ngạc, bội phục cùng với không dám tin tưởng, Snape nhẫn nại để không cho đám không có đầu óc kia một bùa nguyện rửa, hoặc là ở trong thức ăn của bọn chúng cho thêm ma dược hương vị đặc biệt có tác dụng cải thiện thể chất mà hắn mới chế ra, toàn thân phát ra khí áp thấp xung quanh 3m người sống vật sống chờ lại gần, liên tục đem lớp ma dược từ năm 3 đến 6 thành địa ngục ma luyện, mới hơi chút thỏa mãn mà buông tha cho đám tiểu động vật đã thần sắc ngây ngốc, cũng khiến cho các giáo sư đang liên thủ mà liều mạng tăng điểm số cho các nhà thờ phào nhẹ nhõm.

Lại một lần nữa đem cần tây trong bữa tối trong đĩa lẳng lẳng đáp sang một bên, đồng dạng không có nhận được kết quả bị ‘cáo giới’, khiến Snape buông ra dụng cụ ăn trong tay, hắn đột nhiên mất đi cảm giác muốn ăn! Tên hồn đản kia! Tên linh hồn kia! Liên tiếp bữa trưa vào bữa tối hai ngày không xuất hiện, đáng lẽ phải cảm thấy thoải mái lại đột nhiên có một tia phiền nhiễu! Chẳng lẽ hắn đang chờ đợi tên gia hỏa đó không ngừng viết loạn những cái gọi là kiến thức dinh dưỡng ở trước mặt? Chết tiệt thật!

Để gia đình mang đi những thức ăn cần bản chưa động qua bao nhiêu, Snape ngồi ở trước bàn văn phòng chấm những luận văn khiến cho người khác đau đầu, hung hăng chấm thêm một con P lại một con P, tuy nhiên, thẳng đến khi hắn đã chấm hết toàn bộ luận văn của học sinh, tắm xong, leo lên giường, cũng không phát hiện ra sự tồn tại của tên gia hỏa nào đó, lo lắng trở mình, phong bế đại não, cưỡng ép bản thân ngủ, không tiếp tục thử nghĩ tên linh hồn hồn đản có phải là đi làm một chút chuyện khiến hắn không vui vẻ hay không, ví dụ——xuất hiện hiệu kỳ với tên gia hỏa nào đó!

Đột nhiên, cảm giác được ma lực quen thuộc bao quanh lấy cơ thể khiến Snape căng thẳng trong chốc lát, sau đó dần dần thả lỏng, tên hồn đản này! Cuối cùng cũng về.....oh đáng chết! Hắn đang nghĩ gì vậy!! Trong đầu nháy mắt hỗn loạn khiến Snape cảm thấy sự nghi hoặc và kinh ngạc nho nhỏ, hắn không biết cảm giác của bản thân rốt cuộc là đại biểu cho cái gì, nháy mắt sau, bị một lời nguyện đột ngột tới bao lấy, nhập vào giấc ngủ sâu.

Chỉ là quen tay mà phóng một chú ngữ cho người nam nhân giấc ngủ mơ hồ, Harry leo lên giường, nhẹ nhàng mà ôm người nam nhân vào trong lòng, suy nghĩ về những cuộc gặp gỡ trong rừng cấm hai ngày nay, rên rỉ than vãn.

Merlin a, cậu chỉ là muốn chuẩn bị một chút quà sinh nhật cho nam nhân trong lòng mà thôi, tại sao lại gặp nhiều kỳ lân quá hiếu kỳ như vậy, hôm qua mới chỉ một con, hôm nay thế nhưng lại là một đàn! Lại còn hân hoan theo cậu chạy tới nơi tập trung của nhện tám mắt, điều này khiến trái tim không biết liệu có còn tồn tại hay không của cậu cảm thấy căng thẳng nặng nề!

Phát hiện bản thân cơ hồ có thể bị các sinh vật thần kỳ hoặc là các linh hồn khác cùng với các bức chân dung sinh vật đặc biệt nương tựa ma pháp nhìn thấy, thậm chí là có thể giao tiếp với bọn chúng, cùng lúc với việc cảm thấy tự tin có thể tiến vào mật thất, cũng cảm thấy bất lực với 'kỹ năng' đặc biệt sau khi trở thành linh hồn.

Lúc cậu vẫn còn là một phù thủy, cậu không hề cho rằng, chính mình bàn tay đầm máu có thể được kỳ lân tiếp nhận, thứ cậu nhìn nhiều nhất, tiếp xúc nhiều nhất, chính là vong mã, bởi vì cậu đã trải qua quá nhiều cái chết, nhưng mà hôm qua, chính vào lúc cậu đang tìm kiếm được liệu đặc kỳ mà sảo diệu, thế nhưng bị một con kỳ lân chưa trưởng thành phát hiện sự tồn tại, sau đó, cậu liền không thể không mang theo một con ký sinh trùng, lang thang vào sâu trong rừng cấm, mà hôm nay, tên gia hỏa dùng linh hồn giao tiếp với cậu kia lại mang theo theo đến mấy kẻ đồng bọn cùng xuất hiện, còn nói là tình nguyện theo giúp, Merlin!! Lẽ nào đám nhện tám mắt kia là ăn chay ư!

Thở dài, nhẹ nhẹ dùng gò má vô thức ma sát lên trán người nam nhân cậu đang dựa gần, Harry mỉm cười, được rồi, ngày kia là sinh nhật Snape, cậu sẽ cho nam nhân một sự kinh hỉ! Cậu chờ đợi nhìn thấy đôi đồng tử trống rỗng kia được phủ bởi ánh sáng sức sống, oh, có điều ngày mai, bất luận thế nào cậu cũng cần vào mật thất một lần!!

Sáng sớm, Harry rời đi người nam nhân vẫn đang ngủ say, được thôi, từ sau khi không còn đi đại sảnh dùng bữa nữa, người nam nhân kỷ luật cao này không biết từ khi nào thì bắt đầu quen với việc ngủ dậy muộn, tuy nhiên trước đây cậu đều buộc nam nhân tỉnh lại, để nam nhân ăn bữa sáng bắt buộc của mọi ngày, oh, lúc đó cũng là sau 8h rồi! nhưng hôm nay, oh, để hử ngủ thêm một lúc cũng tốt

Đến phòng khách, phát ra một tín hiệu ma pháp nho nhỏ, rất nhanh, Harry đã nhìn thấy gia tinh xuất hiện, đứng trước mặt gia tinh đang khom người kính cẩn nhìn không khí, Harry lưu lại phân phó, để gia tinh chuẩn bị bữa sáng và ếm bùa bảo vệ đặt trên bàn, cho dù cậu không gọi Snape dậy, người nam nhân này cũng không quá 10 giờ cũng sẽ tự rời giường.

Mang theo tâm trạng thử một chút, Harry tiến vào gian phòng tắm của nữ sinh, có lẽ bởi vì thời gian quá sớm, Myrtle chưa có xuất hiện, không biết nên ứng phó như thế nào với linh hồn dễ khóc lóc lại có chút mù mờ này, đời trước lúc tắm trải qua TX (TT k hiểu TX là gì đâu mà, tra rồi nhưng mà nhiều nghĩa quá) Harry vẫn còn lo sợ kéo dài, nhanh chóng tiến vào gian phòng có chiếc vòi nước có in hình con rắn nhỏ, xi xi nói ra tiếng rắn, sau khi thử hai lần, con rắn nhỏ không ngừng ngo ngoáy kia rốt cuộc dừng lại, mấy giây sau, bồn rửa mặt mở ra, lộ ra cửa vào đen thẫm thẫm.

Có sự tiện lợi của cơ thể linh hồn, thuận lời tiến vào mật thất, xuyên qua đại sảnh, tiến đến căn phòng có bức tượng Slytherin, có chút căng thẳng mà hăng hăng giọng, Merlin! Đời trước cậu đã giết tử xà, nhưng mà chưa từng giao tiếp với kẻ nhìn vô cùng đáng sợ kia, mà cậu bây giờ lại cần làm như vậy!

‘Xi xi! Ra đây!’

Không nói những lời ca ngợi dài dằng dặc, kính tởm, Harry không cho rằng những thứ đó có tác dụng gì với việc cậu triệu hoán tử xà, đại khái sau khoảng 10 phút đồng hồ, chính vào lúc Harry chuẩn bị từ bỏ mà rời đi, tiếng ma sát sạo sạo từ phía xa vang lên, hưng phấn, Harry nhím chăm chăm cửa ra vào của tử xà trong kí ức chờ đợi, sau hai phút, cái đầu to lớn của tử xà lại từ bên chân bức tượng, đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối.

Cái mình màu vàng to lớn quét khắp 4 phía theo sau cái đầu, sau khi nhìn thấy nơi mà Harry đứng thì có chút dừng lại, sau đó bắt đầu động tác, thẳng đến khi cả con rắn dài mười mấy mét hoàn toàn hiện ra, co thành một khối ở nơi cách Harry 3m, con rắn rên rỉ, phát ra những thanh âm xi xi.

‘Xi.....là cậu vừa gọi tôi? Xi.....một linh hồn! Lẽ nào người thừa kế của Slytherin đã chết rồi! xi.....Basilisk không muốn một linh hồn cái gì cũng không thể làm làm chủ nhân.....xi.....không muốn không muốn!’

Harry mắt trừng khẩu ngọc mà nhìn cái đầu to lớn không ngừng lắc qua lắc lại, cả cơ thể cũng dường như đang rung lắc——bộ dáng hư hỏng đáng xấu hổ, Merlin trên trời! Cậu trước nay chưa từng nghĩ tới sẽ gặp được tử xà bộ dạng này! Thử mở mồm nói.

‘Xi.....Basilisk.....xi xi..... tôi không phải là một linh hồn hoàn toàn oh, cậu xem!’

Nhấc tay phóng ra vài trận ma pháp, dưới đất bị ma lực công kích không nhỏ tạo ra mấy vết dài sâu hoắm, tử xà nhả mắt một lúc, Harry nhìn, thấy yên tâm, xem ra tử xà rất dễ lừa a! Đồi trước cậu gặp là một kẻ hoàn toàn không có đạo lý a!

‘Xi.....cho nên, Basilisk! Tôi là chủ nhân của cậu! Xi xi! Lẽ nào cậu nghi ngờ!’

Tử xà——Basilisk lắc lắc đầu, mãi lâu lâu sau mới không tình không nguyện lắm bầm.

‘Xi xi.....được thôi, cậu không phải là linh hồn bình thường, hơn nữa cậu nhìn vào mắt tôi không hề bị tổn hại nào, linh hồn bình thường cũng không thể làm được như vậy! Xi.....có điều.....xi.....cậu có thể đồng ý để tôi thường xuyên ra ngoài chơi không? Xi xi.....bởi vì chủ nhân trước đây không để Basilisk tùy tiện ra ngoài, xi xi, hẳn chỉ để Basilisk vào lúc bụng đói mới đi tìm đồ ăn! Xi xi, Basilisk đã ngủ rất nhiều năm rồi!’

Suy nghĩ một lúc, Harry nói ra yêu cầu.

‘có thể, xi xi, nhưng cậu chỉ có thể đi vào trong rừng cấm, xi xi, đồng thời không được làm tổn thương tới người trong rừng, bất kỳ ai, xi xi, hiểu chưa?’

Cái đầu của tử xà vô cùng hưng phấn mà gật, ngay đến thanh âm xi xi trả lời cũng trở nên nhanh lên rất nhiều.

‘xi xi! Sẽ như vậy! Xi! Basilisk sẽ nghe lời, tôi sẽ không làm tổn hại những người đó, xi, tôi đã rất lâu rất lâu không gặp mặt những người bạn ở trong rừng cấm rồi! Xi, 50 năm rồi!’

50 năm, chính là lúc Voldemort vẫn còn là học sinh, Harry trầm mặt, nhưng cậu không kịp nghĩ gì nhiều hơn, liền bị cái đầu to lớn dí sát lại gần khiến bị dọa dưng, sau đó, nhìn thấy bộ vị ở giữa hai mắt của tử xà, phát ra một quang mang mờ nhạt, mà trong đầu của chính mình đột nhiên nhiều thêm cái gì đó, nháy mắt sau, thanh âm tử xà trực tiếp vang lên trong đầu mình.

‘Xi, cậu hiện giờ là chủ nhân của ta rồi! Xi! Cơ thể linh hồn làm giao ước thật sự rất nhanh! Xi xi, có điều, chủ nhân, người tên là gì a?’

Hắc tuyến, Harry nhìn tử xà trước mặt cái đầu dường như thiếu đi cái gì đó, không thể tin tưởng tên gia hỏa nhìn giống như xấu xí to lớn này là sinh vật độc ác đời trước khiến cậu chịu khổ sở.

‘.....cậu có thể gọi tôi là Harry, xi xi, chỉ là Harry.....’

Cái đầu lớn vui sướng lắc lắc, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Harry, cơ thể to lớn của tử xà bắt đầu chậm chậm thu nhỏ, thẳng đến khi biến thành độ lớn của một con rắn bình thường mới nhanh chóng du động rời khỏi tầm nhìn của Harry.

‘Xi xi! Chủ nhân Harry, tôi đi chơi đây!Xi xi! Các bạn, tôi đến đây! Xi!’

Trước khi tử xà đang gấp gấp mà chạy đi tìm‘bạn bè’ kịp biến mất, Harry hét lớn.

‘Xi! Basilisk! tôi ngày mai sẽ mang một người vô cùng quan trọng tới tìm cậu, tôi cần một chút độc xà của cậu còn có một chút da rắn mà cậu lột ra nữa!’

Trong đầu truyền tới thanh âm của con rắn đã biến mất.

‘Xi, không vấn đề, chủ nhân Harry, Xi xi, người có thể tùy lúc mà triệu hoán tôi, Xi xi, nghĩ đến tên tôi là đc! Tạm biệt chủ nhân Harry’

Ngây người mà đứng tại đó nửa ngày, Harry nhìn nhìn thời gian, rất tốt, 20 phút! Cộng thêm thời gian tới đây, nửa tiếng đồng hồ, cậu quay về vẫn có thể kịp bữa sáng của Snape! Liền như vậy?? Dễ dàng như vậy?

Merlin a! Cậu đời trước nhưng là khổ chiến hơn một giờ đồng hồ! Hắc hắc, tính cả thời gian ‘đàm phán’ cùng Voldemort.

Chóng mặt, lơ lửng bay qua thông đạo về tới mặt đất, oh, cảm tạ thể chất của linh hồn, cậu có thể không cần dựa vào chổi bay hay là phượng hoàng Fawkes, thẳng đến khi thông đạo kia hồi phục lại nguyên dạng, Harry mới thanh tỉnh lại, thường thức cảm giác trực tiếp cùng tử xà giao tiếp trong não, nhận được thanh âm có chút kinh ngạc của tử xà:

‘Xi! Chủ nhân Harry! Xi, sao rồi?’

‘.....không có gì, Xi xi, cậu đi chơi đi.....’

Về tới tầng hầm, Snape vẫn còn đang ngủ, nhìn thời gian, rất tốt, 8h20p, vui vẻ, Harry chạy tới trước giường, dùng bàn tay lạnh lạnh của mình chạm vào gương mặt của nam nhân, 1 giây sau, nhìn thấy đôi mắt kia dần dần mở ra, sau phút chốc mê mang chớp mắt phòng bị và cảnh cáo, sau đó thả lỏng.

Câu động ngón tay, không khí xuất hiện chữ, Harry nhìn nam nhân chậm chạp rời giường rửa mặt, sau đó ‘đôn đốc’ nam nhân ăn sáng, uống hết cốc trà sữa đã thay thế cà phê của trước đây.

Bồi cùng chế ma được, sau đó ăn bữa trưa, cùng nam nhân lên lớp, sau đó ăn bữa tối, Harry một lần nữa lại một lần nữa, vào lúc Snape cố gắng đem bỏ những thức ăn nào đó vào trong bát canh, kịp thời mà ở trước mặt nam nhân viết ra những chữ ‘cảnh cáo’, sau đó cười híp mắt nhìn nam nhân chậm chậm, chau mày mà nuốt hết những dưỡng phẩm ‘dinh dưỡng cần thiết’ kia, sau đó lại tiến gần vào ban đêm, sau khi nam nhân cơ thể kiệt sức khi đã chấm hết tất cả bài luận leo lên giường, đối với sự vui thích mà người đang ngủ an tĩnh này ngày mai có thể lộ ra, tràn đầy sự chờ mong.

12. Chương 12

9 Tháng 1, Snape xác định hẳn chưa từng có bất cứ kỳ vọng nào với cái sinh nhật này, thời thơ ấu? Bất luận hẳn cố gắng hồi tưởng như thế nào, cũng tìm không ra bất kỳ biểu hiện đặc biệt ý nghĩa của sinh nhật, ngoại trừ, khi mẹ hắn còn sống, ngày này mỗi năm, có miếng ‘bánh gato’ nhạt nhẽo vô vị đó, không có kem, không có nến, thậm chí còn không có một tiếng ‘chúc mừng sinh nhật’.....

Giống như 10 năm trước đó, ngày này mỗi năm, chỉ cần có tiết, thì sau khi tan học, Snape đều sẽ nhìn thấy biểu tình của học sinh giống như đã trải qua ngày tận thế vậy, một lần khác, may mắn là một kỳ nghỉ—ngày giỗ của Lilythu thập tốt những bài tập trên lớp càng lộn xộn hơn so với thường ngày—đám thuốc được chế tác loạn cào cào kia, Snape toàn thân phát ra khí áp thấp cơ hồ hiện hẳn ra mà trở về tầng hầm, hẳn thậm chí không phát giác ra Harry không ở bên người hắn.

Về mặt vô cảm mà mở ra cánh cửa văn phòng, một giây sau, có xung động muốn muốn đóng lại cánh cửa sau đó xác định lại xem đây có phải nơi mà hắn đã ở 10 năm trời hay không, Snape khước miệng cơ rút tròng mắt nhìn tầng hầm bị ‘trang trí mới toàn bộ’, giấy dán tường và thảm nền đã thay mới, khắp nơi đều là bóng bay lơ lửng, trên mặt bàn còn có mấy hộp quà được bọc lại.

Nhìn khắp một vòng, sau khi cuối cùng xác định đây là văn phòng của chính mình không sai, rút ra ma trượng, một câu ‘làm sạch toàn bộ’, rất tốt! Những bố trí mà chỉ có bọn cụ quái không nào mới thích kia đã biến mất không còn tăm dạng.

Đi đến trước bàn, thấp đầu nhìn nhìn những món quà 10 năm không thay đổi kia, đến từ Dumbledore và các giáo sư khác, ngay cả mở cũng không mở, Snape liền có thể nói ra những cái hộp đó đựng cái gì bên trong, không để ý lắm nhưng mà nhẹ nhàng, đem những món quà đó cất vào trong chiếc tủ ở phòng ngủ, để cùng với những món quà của mọi năm trước, không nhiều, chỉ chiếm lấy một không gian nho nhỏ.

Đi về phòng khách ngồi xuống, nhớ lại ‘kinh hi’ nhìn thấy khi trở lại phòng, Snape xác định, ngoại trừ tên linh hồn vô vị nào đó, không có ai sẽ làm những việc ngu ngốc như thế này, phần khí, bất tri bất giác, phát hiện ra cả ngày nay, lại đều không có cảm giác thấy sự tồn tại của tên gia hỏa nào đó, hơn nữa, tên gia hỏa khi lại sẽ biết sinh nhật của hắn ư! Đáp đi cảm giác mơ hồ thoáng qua kia, lông mày chau lại không nhẹ

Đột nhiên, trong căn phòng chìm vào bóng tối, Snape vội vàng đứng dậy, ma trượng nhanh chóng được nắm trong tay, có điều, còn không đợi hắn đưa lên, liền nhìn thấy một chiếc bánh gato nhỏ nhỏ được dính nền bay lơ lửng giữa không trung, phía trên bánh gato còn xuất hiện một hàng chữ: Severus, sinh nhật vui vẻ!

Ngón tay nắm chặt ma trượng động động, Snape trừng miếng bánh gato nhỏ bay lơ lửng tới trước mặt hắn, vị ngọt thoang thoang cùng với hít thở, tích lại trong phổi hắn, ấm áp, khiến hắn có một loại cảm giác bản thân trở nên mềm yếu.

‘Thối nèn!Severus! nếu không nèn sắp cháy hết rồi!’

Mím chặt môi, thẳng thừng, Snape phản tỏ ra phản đối về cách xưng hô của linh hồn với hắn:“.....Tôi giả thiết, tôi không có cho phép cậu được gọi tên của tôi!”

Harry nhìn nam nhân được bao bọc bởi ánh sáng nền yếu ớt, tỏ ra có chút ôn nhu, thở dài, tên gia hỏa miệng cứng này, bản thân còn gọi hắn là sev thì sao, uh, tuy rằng cậu chưa từng thật sự gọi ra.....

‘.....nhanh thôi nèn đi, sau đó tôi có quà tặng anh!’

Chọn mi, Snape không cho rằng bản thân có thể nhận được quà gì từ tay một linh hồn, có lẽ, một cái xác ướp? Merlin.....

Không để ý tới những ký tự đã biến mất trong không khí, Snape trừng chiếc bánh nhỏ đang lơ lửng trước mặt hắn, một lúc lâu, vào lúc Harry thiếu chút nữa thu hồi lại ma pháp ngăn trở sắp nèn giọt lên chiếc bánh, một cơn gió thổi qua, căn phòng trở về một mảnh hắc ám.

Mấy giây sau, ánh đèn lại lần nữa sáng lên, Harry nhìn chiếc bánh nhỏ đã yên yên ổn ổn đặt trên chiếc bàn, câu lên khóe môi, nhìn Snape giống như là nhìn quái vật mà trừng vật nhỏ kia, đi tới, dùng ma pháp triệu hồi tới một chiếc dao nhỏ bằng bạc đưa đến bên tay nam nhân.

Cảm giác đụng chạm lạnh lạnh bên tay kéo thần trí hắn về, Snape ảo não với sự xuất thần của mình, phần khí, cầm lấy chiếc dao, hung hăng, cắt chiếc bánh ra thành 2 nửa bằng nhau, sau đó, nhìn một chiếc dao nhỏ kỳ lạ khác đang khiêu vũ trong không trung, phân ra một miếng bánh đặt vào trong đĩa, bay đến trước mặt hắn.

‘ thử thử xem, tôi đặc biệt nhượng gia tinh làm bánh hạnh nhân, chắc là không quá ngọt đâu!’

Ngừng lại vài giây, Snape đưa tay nhận lấy, dùng nĩa lấy một miếng nhỏ cho vào miệng, đích thực, vị ngọt dịu dịu cộng thêm với hương vị hạnh nhân, rất ngon.....

Tươi cười nhìn nam nhân từng miếng từng miếng, chậm rãi ăn hết miếng bánh nhỏ nhỏ kia, Harry vẫy tay.

‘Được rồi!Bây giờ, Severus, xem xem món quà mà tôi tặng anh!’

Cánh cửa được phòng bị mở ra, đợi đến sau khi những thứ được xếp đầy kia hiện vào mắt hắn, Snape hút khí, nhện tám mắt đã được phân tách xong, lớp vỏ, những cạnh lởm chởm, nội tạng thậm chí là mạng nhện đều được xếp ra riêng biệt đầy ắp, mấy loại dược liệu chỉ có sâu trong rừng cấm mới có, những thứ hắn luôn mong muốn có được mà không thể, còn có, một cái lông kỳ lân lớn cùng với đầy một bình máu kỳ lân, thậm chí còn có một cái sừng giống như là của kỳ lân chết tự nhiên!

Đôi tay đều đang run rẩy, Snape không dám tin, linh hồn thể nhưng lại dùng những thứ này làm quà sinh nhật cho hắncậu’ đã làm như thế nào vậy! Ngây người một lúc, có vài ký tự hiện trước mắt.

‘ Có thích không? ’

Một lúc lâu, hừ lạnh, nhẹ nhàng cúi thấp đầu, Snape nhanh chóng đi vào được phòng, gọn gàng cẩn thận cất đi những dược liệu đã được phân, sau đó lấy lên một ít, không thể chờ mà mong muốn bắt đầu thử làm một số loại dược mà hắn đã kỳ vọng rất lâu rồi, nhưng lại bị ma lực ấm áp ngăn lại, trước mắt xuất hiện vài ký tự mang theo một tia bất lực.

‘Hôm nay không được, vật liệu rất nhiều, anh có thể tùy ý sử dụng, nhưng là hôm nay anh cần phải nghỉ ngơi, tôi hi vọng anh có thể tìm người dệt những chiếc lông kỳ lân đó thành một chiếc găng tay, nghe nói găng tay lông kỳ lân có thể bảo vệ tốt đôi tay của một giáo sư ma được! Anh muốn cái này, trước khi hoàn thành găng tay, anh không được chạm vào!’

Đôi tay ôm chặt lấy cái eo của nam nhân, Harry nhìn Snape mang theo một đôi mắt giận dữ, mỉm cười chờ đợi kết quả.

Biết được linh hồn đang ở trước người mình, Snape có thể xác định, nếu hắn mà muốn tiếp tục, tên gia hỏa này nhất định sẽ nghĩ cách ngăn chặn, chết tiệt thật, hắn không cho rằng bản thân có thể phản kháng:“.....buông tôi ra!”

Nhìn đôi mắt kia lại lần nữa trở về bình tĩnh, Harry biết Snape đã nghe theo ‘khuyến cáo’ của cậu, thả ra đôi tay, lùi sau một bước, nhìn đại sư ma được đem những được liệu cầm ra kia cất đi, không khỏi, có chút ghen tị với những thứ mà bản thân vất vả mới tìm đến cho người nam nhân, có điều, được rồi, cậu vẫn còn một món quà!

Vừa mới cất xong, Snape liền bị kéo đi tới bên bàn, cùng với hai tia chớp ma pháp hiện lên trong không trung, gia tinh xuất hiện, mang đến những thức ăn tối ngon lành.

Mím môi, Snape có chút không thích ứng với ‘đãi ngộ’ cao như thế này, do dự có nên ngoan ngoãn nghe lời mà cầm nên dụng cụ ăn, kỳ thực bụng của hắn đã nhắc nhở hắn, điều này trong mấy chục năm nay, vẫn là lần đầu tiên.....

Harry buồn cười mà nhìn nam nhân đang chau mày nhìn thức ăn và bánh gato phát ra những hương vị nồng đậm kia, ngón tay động rồi động, thỏa mãn mà nhìn nam nhân sáng lên, nhanh chóng mà ưu nhã bắt đầu ăn, đôi mắt kia giống như cậu đã dự liệu, ánh mắt mang theo sức sống, khiến người ta chìm đắm.

‘Ăn đi, sau đó tôi đưa anh đi một nơi, ở đó có món quà thứ 2 mà tôi muốn tặng anh!’

Snape bị mê hoặc, linh hồn nói là món quà thứ 2, Merlin! Hắn lần đầu tiên cho rằng ngày 9 tháng 1 là ngày sinh nhật tốt! Cố gắng áp chế ý muốn trực tiếp đi lấy quà, Snape không hề phát giác ra, bản thân nhưng lại không hề có chút nghi ngờ dụng tâm của linh hồn, mà là cố gắng nhanh chóng tiêu diệt bữa tối đáng lẽ phải ngon miệng, nhưng căn bản lại không hề có chút mùi vị nào!

Buồn cười, nhìn nam nhân ít khi ăn hết tất cả thức ăn, chớp chớp mắt, Harry hoài nghi nam nhân trước mặt đang bắt đầu dùng ánh mắt mang theo một tia mong đợi nhìn không khí, có phải vẫn là lão dơi già bóng nhờn u ám hay không, được rồi, đích thực là Severus Snape không sai!

Dựa gần, cầm lên tay của Snape, Harry vì lần đầu tiên không có sự cứng nhắc cùng với phản kháng mà bắt đầu xem xét, bản thân có nên thường xuyên vì người nam nhân đột nhiên dễ thương này, tìm kiếm một chút được liệu mà hiện tại không còn quá khó với bản thân hay không, chỉ là để người bên cạnh cậu lộ ra sự vui thích và chờ mong.

Snape bị kéo đi tới gian phòng rửa tay nữ sinh bị bỏ ở lầu 2, vào lúc bị kéo vào trong đột nhiên cảnh giác, trong này, là nơi mà Myrtle vẫn ở, là nơi 50 năm trước đã xảy ra sự việc kinh khủng!

Dừng lại bước chân, nhìn phía trước, Snape chau mày, cảm giác chờ mong nho nhỏ đã hoàn toàn biến mất:“ Tại sao lại đến nơi này? Cậu muốn làm gì? ”

Nhìn biểu tình và động tác bắt đầu cảnh giác của nam nhân, Harry thở dài, nhưng không thể không giải thích.

‘Trong này, có quà của anh, tôi không biết nên xử lý như thế nào, oh, là một linh hồn, tin rằng tôi biết một chút việc, bí mật mà anh không biết, tin tôi, ân? ’

Thẳng đến khi những chữ kia biến mất, Snape mới mới nho nhỏ mà giãn ra lông mày, sau đó—— dùng sức mà rút ra cánh tay bị tên gia hỏa không nhìn thấy nào đó nắm chặt, Merlin! Hắn thế nhưng không hề kháng cự!

Biết Snape đã tin mình, Harry tràn đầy vui thích, vui vẻ, lại lần nữa nắm lấy cánh tay hơi chút kháng cự của nam nhân, đi vào tới bên chiếc vòi nước có cánh cửa bí mật, còn Myrtle? ha ha, bạn bè linh hồn của cậu đã kéo tiểu cô nương thích khóc kia đi ‘thảo luận’ một số vấn đề, có lẽ, phải cần thời gian cả một buổi tối!

Nghi hoặc không hiểu, Snape nhìn vòi nước trước mắt, sau đó, cùng với một trận thanh âm lạo xạo, vô thức cứng ngắc mà nhìn thông đạo đen xì đang chậm chậm hiện ra trong tầm mắt.

Có điều không đợi Snape biểu hiện ra gì đó, cơ thể đột nhiên bị ôm lại, vô pháp khống chế mà nhảy vào cái thông đạo nhìn thế nào thì không an toàn thế đấy kia, từ chậm tới nhanh, xuyên qua những đường cong quay cuồng, nhanh chóng rơi xuống.

Không kịp lấy ra ma trượng, Snape chỉ có thể ảo não mà chọn cách tin tưởng linh hồn hiện đang ôm lấy hắn, hai tay chặt chẽ giữ lấy cánh tay lạnh lạnh kia, cố gắng mở to mắt nhìn phía trước tối om, cho phép cơ thể của bản thân được bảo vệ, kỳ lạ mà lướt qua trung tâm của thông đạo.

Cuối cùng, chân đặt lên mặt đất, trực tiếp đẩy ra cánh tay đang ở eo mình, rút ra ma trượng, một chú nữ chiếu sáng, Snape đánh giá mảnh hắc ám trước mắt.

Sờ sờ mũi, Harry trực tiếp nắm lấy tay kháng cự của người kia, đồng thời viết vài chữ trong không khí.

‘Đi theo tôi, ở đây chỉ là cửa vào!’

Giây dụa một lúc, nhưng mà sức lực hoàn toàn không thắng được, Snape từ bỏ, đen mặt lại, một tay nắm ma trượng, một tay bị nắm chặt, chậm chạp, đi theo cước bộ của ‘hắn’ tiến về phía trước.

13. Chương 13

Dần dần có ánh sáng hắt tới, Snape nhìn nơi xuất hiện trong tầm nhìn giống như một cái sảnh lớn, trống rỗng, không có bất cứ cái gì, chau mày lại, không rõ ràng linh hồn mang hắn đến chỗ này làm gì, nhưng mà bị kéo theo tiếp tục đi tới, đến khi đi vào phía cuối đại sảnh, trùng bức tường có khắc hình 2 con rắn lớn, cho dù là động tác của linh hồn nói với hắn, bên trong bức tường rất có thể có ‘kính’ hi’ ngoài mong đợi, nhưng Snape không cho rằng bản thân có thể giống như tên gia hỏa nào đó có mà dễ dàng đi tới bức tường bên kia.

Có điều, không cần hắn phải suy nghĩ gì cả, không cần quá mấy giây, bức tường đã giống như một cánh cửa lớn, chậm rãi, lạo xạo lạo xạo mở ra, cùng với sự xuất hiện của ‘cánh cửa’, đồ vật được đặt tại một mặt khác của bức tường khiến Snape dường như đình trệ hô hấp.

Da rắn! Không! Phải là da của tử xà hơn nghìn năm tuổi! Đầy đủ 5 cái! Được xếp lại một cách gọn gàng, ở ngay tại sau ‘cửa’! Đến cả tay được thả ra cũng đều không phát giác, Snape bước dài tiến đến, tỉ mỉ kiểm tra những vật liệu nhìn giống như hoàn mỹ vô hại mà quý giá kia, sau đó độc tác nhanh chóng bắt đầu xử lí.

Harry bất lực mà lơ lửng trên không, xếp bằng chân, nhìn Snape bận rộn, sau khi nhìn thấy trong đôi mắt đen kia lộ ra vẻ vui thích và tràn đầy sức sống, thỏa mãn mà mỉm cười, cậu thích như thế này, cậu thích nhìn thấy nam nhân biểu lộ ra tình cảm thật sự, đột nhiên nhớ tới gì đó, cười toe toét, Harry bắt đầu gọi Basilisk.....

Chính vào lúc đã phân tách xong da rắn thành mảnh nhỏ, Snape đột nhiên nghe thấy một trận thanh âm do có cái gì đó ma sát với mặt đất mà phát ra, lạo xạo, hơn nữa càng lúc càng lớn, cự li cũng càng ngày càng gần, chết tiệt! Là chủ nhân của những cái da rắn này——xà quái! Ngoài thứ này, hắn không biết còn có cái gì có thể tạo ra những thanh âm to lớn như vậy!

Đứng dậy, rút ra ma trượng, thêm cho bản thân một loạt bùa phòng ngự, Snape bắt đầu tính xem xét căn phòng mà từ khi vào đây vẫn chưa hề nhìn qua cái nào, sau khi nhìn thấy cái hầm to lớn dần dần xuất hiện bên chân bức tượng to lớn, xoay người cố gắng rời đi, lại bị Harry ngăn lại.

Căn bản không có nghĩ tới cái gì khác, Snape xoay tại nắm lại cánh tay lạnh băng kia, kéo ‘người’ quay lại con đường lúc vào, thẳng đến khi cơ thể bị ngăn cản bởi ma lực ảm áp bao lấy lại chỗ cũ, mới phản ứng lại, Snape thả tay ra, trừng không khí: “chết tiệt! Quà của cậu! Cậu lại không biết chủ nhân của bọn nó?”

Thanh âm xạo xạo đã rõ ràng ở trong căn phòng, Snape không dám quay đầu, hắn nhớ, không thể nhìn mắt của tử xà, lại lần nữa giây dụa, vật liệu ma được tuy rằng quý giá, nhưng mà, so sánh với việc mất đi sinh mạng bởi vì những thứ trân quý này, hắn chọn cách từ bỏ, hắn vẫn còn có việc quan trọng hơn cần làm!

“Chết tiệt! Buông tôi ra!”

Những kí tự đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến Snape nháy mắt dừng lại tất cả động tác, cứng ngắc, siết chặt lấy cánh tay của tên linh hồn nào đó đang đặt trên eo mình.

‘ Không có gì! Nó tên là Basilisk, oh, ha ha, hiện giờ đang ở sau lưng anh, tôi nghĩ, anh nguyện ý thu nhận một con sủng vật nhỏ? ’

Merlin! Tử xà ở ngay tại sau lưng hửn! Cơ hồ có thể cảm nhận thấy cảm giác áp bức khủng khiếp, Snape cố gắng áp lại sự hoang loạn bên trong nội tâm, gầm nhỏ:“ Sủng vật? Một con tử xà ít nhất đã mấy trăm năm tuổi! Để nó giết hết tất cả người ở Hogwarts? ”

Thanh âm Xi xi đột nhiên tràn vào màng nhĩ đã chứng minh tính chân thực cho lời của linh hồn, Snape đóng chặt miệng, trống rỗng nhìn không khí, được rồi, có lẽ, hửn không cách nào hoàn thành cam kết rồi, chính bởi vì sự ‘hiếu kỳ’ đáng chết của chính mình!

Nhìn bộ dáng tuyệt vọng đợi chết của nam nhân, Harry thở dài, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên gò má trắng bệch, lau đi mồ hôi trên trán của nam nhân trong lòng, không khí hiện ra lời giải thích.

‘Basilisk nói rồi, nó sẽ không làm thương bất cứ ai, trừ phi nhận được mệnh lệnh, cho nên, Severus, anh sẽ có một con sủng vật nhỏ, hơn nữa, nghĩ nghĩ xem, độc dịch của tử xà, vô tận, không bao giờ hết’

Snape nhìn những chữ dần dần biến mất, không có để ý tới cảm giác bị đụng chạm, hửn không biết có nên tín nhiệm linh hồn đã hoàn toàn khác chế hửn này hay không, sủng vật nhỏ? Merlin! Những cái da rắn đó, cái nào cũng dài mười mấy m, nhỏ?

Không đúng! Đột nhiên tỉnh lại khỏi chán kinh và tuyệt vọng, Snape phát hiện tình hình không có giống như hửn đã tưởng tượng, ‘cậu’ nói tử xà ở ngay sau lưng hửn, nhưng mà, tử xà mười mấy mét! Tuy là ánh sáng mờ mờ, nhưng không giống như đến cái bóng cũng không thấy.....

Thấp đầu, khước miệng co rút, Snape nhìn xuống bên cạnh bóng của chính mình, đổ xuống thành một đoàn, thân ảnh đang quay qua quay lại.....

Buồn cười, Harry xoay lại vai vẫn đang cứng ngắc của nam nhân, để hửn quay lại, trực tiếp đối diện với cái đầu nhỏ đang lắc qua lắc lại của Basilisk, viết ra một câu.

‘Anh xem! Tôi đã nói rồi, Basilisk rất tốt! Nó sẽ là sủng vật nhỏ của anh!’

Nhìn nhìn chữ viết, lại nhìn con rắn nhỏ đang bị bịt mắt, cái đầu không ngừng lắc qua lắc lại, không sai, so với một con rắn bình thường vẫn còn nhỏ hơn, ngoại trừ ngoại hình quá rõ rệt kia, còn lại không chút nào nhìn ra được đây là vật nhỏ vô cùng đáng sợ, lại là chủ nhân của mấy chiếc da rắn to lớn kia!

Snape trừng con vật nhỏ, mãi đến khi vật nhỏ giống như không kiên nhẫn mà vờn vờn qua chân của hửn, phản xạ lui lại, lại rơi vào một cái ôm băng lạnh tỏa ra ma lực ảm áp.

‘Không sao, Severus, không cần sợ, Basilisk cần xác định thân phận của anh, nó không thích bị bịt mắt!’

Xác định thân phận? Cảm thấy hoài nghi vì mấy chữ này, nhưng 1 giây sau, Snape liền bối vì cảm giác vòng quanh lan tỏa ở chân, mà lại lần nữa trở nên cứng ngắc

Con tử xà nhỏ nhỏ đó, đang thuận theo chân của hửn, lượn vòng lên phía trên mà bò, Snape không dám loạn động, bắt lực nhìn nó bò lên cánh tay của chính mình, từng vòng từng vòng mà quay, sau đó, với cánh tay của hửn, mở to chiếc miệng chứa những chiếc răng nhỏ bén nhọn——cắm xuống.

“Xi!” đau đớn không rõ rệt được che lấp bởi sự sợ hãi, Snape theo phản xạ mà muốn thoát khỏi vật nhỏ mang theo chất độc cực mạnh trên cánh tay, lại bị linh hồn ôm ngăn lại, nhìn vật nhỏ giống như vui thích thoát khỏi miếng vải bịt lấy mắt, Snape nháy mắt muốn nhắm mắt lại, đã nhìn thấy con người mang sắc vàng nhạt.

Chớp chớp mắt, Snape nhìn nhìn ‘miếng vết thương’ không to hơn cái lỗ kim ở trên cánh tay, lại nhìn nhìn tử xà bắt đầu phía đông chà sát, phía tây ma sát bò quanh cánh tay của hửn, không dám tin bản thân không hề bị tổn thương nào, thẳng đến khi thấy những ký tự của ‘người’ nào đó, lại lần nữa xuất hiện trước mặt hửn

‘Tốt rồi, Basilisk nói, anh bây giờ hoàn toàn không cần tránh né nó nữa, ha ha, nó muốn anh mang nó ra ngoài đi chơi, oh, nó còn nói nó sẽ bảo vệ anh! Sẽ ngoan ngoan nghe lời!’

Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, tạm thời bỏ nghi hoặc tại sao hắn bị tử xà cắn một cái mà không bị trúng độc, đã nhìn thấy mắt của nó mà cũng không bị chết hoặc bị thạch hóa, thậm chí tử xà còn ‘ngoan ngoãn’ với chính mình sang một bên, Snape híp mắt lại, nhìn nơi mà chữ viết dần dần biến mất: “cậu——có thể giao tiếp với tử xà? ”

Harry ngây người một lúc, nhanh chóng muốn tìm ra lời có thể đáp lại.

‘Oh! Tôi cũng không biết nữa, tôi dường như có thể cảm thấy ý nghĩ của tử xà! Cũng có thể do nguyên nhân là trạng thái của tôi bây giờ chăng? ’

Không để mắt với thanh âm biểu thị sự kinh bỉ khinh miệt trong đầu của Basilisk, Harry đưa ra cho Snape một đáp án hoàn toàn ‘chính thống’, cậu là một linh hồn! Hắc hắc! Một linh hồn đặc biệt, vậy tại sao cậu không thể đặc biệt thêm một chút? HeyHey!

Không thỏa mãn với đáp án của linh hồn, nhưng Snape không tìm ra bất cứ thông tin nào khác có thể giải thích tất cả những thứ này, hắn chỉ có thể miễn cưỡng tạm thời tiếp nhận, thấp đầu, nhìn tử xà đang rướn thẳng thân mình mà nhìn chằm chằm hắn: “Ngô.....Basilisk? Người có thể biến nhỏ thêm một chút? ”

Quay quay đầu, tử xà Xi xi kêu tiếng xà, Snape chau mày, chết tiệt thật, hắn nghe không hiểu! Rất kịp thời, tên gia hỏa nào đó đưa ra giải thích.

‘oh, Basilisk nói có thể, nhưng như thế này dễ chịu hơn, ha ha!’

Chọn mi, Snape nhìn tử xà đang ôm lấy ‘giá đỡ’, nghĩ nghĩ, giả cười: “Basilisk, nếu cậu muốn ra ngoài chơi, thì biến nhỏ, còn không! Nghỉ đi!”

Tử xà nháy mắt căng ra thân mình, nhanh chóng phát ra tiếng rần, lắc lắc đầu nhẹ nhẹ, Snape thở dài, muốn mở miệng, lại đột nhiên phát hiện, bản thân trước nay chưa từng gọi tên của ‘người’ nào đó, trầm mặc một lúc, nhạt nhẽo, động động khóe môi: “Ha.....rry.....nó nói gì vậy!”

Ngây người, Harry không dám tin bản thân đã nghe thấy nam nhân gọi tên của cậu! Merlin! Đây quả thực là!

“Harry? Harry! Chết tiệt thật! Tai của cậu bị cò bịt lại rồi!”

Đã có lần thứ nhất, rất thuận lợi, Snape có chút nóng đầu mà găm nhẹ.

Vô thức nghe theo ‘mệnh lệnh’, Harry động động ngón tay, ‘giải thích’ trung thực.

‘Người không thể uy hiếp tử xà vĩ đại nhất Slytherin, à, vĩ đại thứ hai!’

Nhận được đáp án, cong lên khóe miệng, Snape dùng ngón tay nắm lấy phía sau đầu của tử xà, đem vật nhỏ từ trên cánh tay của mình kéo ra, vẩy qua vẩy lại ở giữa không trung: “ân? Uy hiếp? Tử xà vĩ đại thứ 2? ”

Trong đầu vang lên tiếng ‘cầu cứu’ của Basilisk, Harry cuối cùng cũng định lại thần khỏi kinh hỉ và không dám tin, khóe miệng co rút, nhìn tử xà đang cố gắng vòng thân người vào tay Snape, đáng thương hề hề bị nắm lấy đầu, Merlin a, tử xà sợ cao.....tử xà vĩ đại thứ 2 bị ép phải nghe theo bất cứ mệnh lệnh nào của Snape.

Thỏa mãn nhìn tử xà nhỏ bơ phờ thờ thể biến nhỏ, thẳng tới khi còn ngắn hơn so với đũa phép của chính mình, Snape thỏa mãn đem chiếc đầu không còn chút tinh thần nào nhét vào trong túi của mình, động tác ôn nhu, sau đó, nhìn thấy tin tức của tên gia hỏa nào đó.

‘Severus, Basilisk sợ cao.....’

Sặc, Snape vòng qua những kí tự đang dần biến mất, những cái da rắn đó, hắn mới xử lí được một phần hai!

Về tươi cười không hề biến mất trên gương mặt, Harry đàn độn nhìn Snape xử lí xong da rắn, sau đó trái phải nhìn một cái, do dự một lát rồi nói: “Harry? Làm sau ra ngoài!”

Hồi thần, dựa gần, kéo tay của nam nhân, vô cùng thỏa mãn, mang theo nam nhân đi tới cửa vào ban đầu, đem nam nhân ôm trong ngực, sau đó, bayoh, thân thể linh hồn thật không tệ!

Chậm rãi bay lên, Harry nhe răng, cậu tuyệt đối sẽ không để cho nam nhân an tĩnh lại thả lỏng ở trong lòng biết, thật ra, còn có một cửa ra còn tiện lợi hơn, chính ở tại chiếc hầm khác ở dưới chân bức tượng, hơn nữa sau khi đi ra chính là tầng hầm!

Vừa đặt chân lên mặt đất, Snape liền giãy ra cánh tay của Harry, bước dài bước về phía tầng hầm, Harry mím môi, nhanh chóng đi theo, sau đó 1 giây sau khi vào phòng, đưa ra ‘cảnh cáo’.

‘Severus, nhớ là lúc trước chúng ta đã nói, tối nay, anh cần nghỉ ngơi!’

Nheo mắt lại, Snape nhìn những chữ ngoài mong muốn, một lúc lâu mới biến mất, hừ lạnh, kéo ra tử xà đang ngoan ngoãn trong túi, đưa tới trước mắt: “đừng chạm vào những thứ cậu không nên chạm, hiểu không?”

Nhìn vật nổ gấp gấp gập đầu, Snape thỏa mãn để nó xuống đất, nhìn tiểu gia hỏa nhanh chóng biến mất, quay người, đi về phòng ngủ.

Tắm rửa xong, ngồi trên giường, trước khi thanh không đại não, Snape mím môi, nằm xuống, bao bản thân lại trong chiếc chăn mềm mại, nói nhỏ câu gì đó, yên lặng ngủ đi.

Trừng lớn mắt, Harry nhìn nam nhân đang quay lưng với hắn, hoài nghi cái tai của bản thân có phải có vấn đề gì không, cậu dường như nghe thấy lời không thể!

“Quà sinh nhật.....cảm ơn.....”

Cơ thể nhẹ đau nhói, Harry lộ ra nụ cười cay đắng, giống như đêm trước đây, ếm một bữa ngủ ngon cho nam nhân đã say giấc, sau đó nằm xuống bên người nam nhân, hai tay ôm lấy cơ thể đang phập phồng nhỏ nhỏ bởi vì hô hấp bình ổn, nhẹ nhàng, thì thầm bên tai Snape: “Sev, sinh nhật vui vẻ”.....

14. Chương 14

Đã có những ‘quà sinh nhật’ kia, Snape thỏa mãn đắm chìm trong sự vui thích nghiên cứu ma thuật, nhưng hắn không hề thả lỏng sự chú ý quan tâm tới cấu thể chủ, cùng với giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám khiến hắn nghi ngờ kia, mà Quirrell kia ở trước lễ phục sinh lại càng có những hành động lén lút, khiến hắn không thể không vào một đêm tối, kéo người tới ngoại vi rừng cấm ‘đàm thoại’.

Nhìn Snape và Quirrell đối đầu Harry thờ dài, bay qua phủ vực ngoài, cậu biết, cấu thể chủ đang ở đó, nghỉ một chút, lại gần Snape, lấy tay ôm eo nam nhân, không ngoài dự liệu cảm thấy người trong lòng phút chốc cứng ngắc, cười vui vẻ, giật giật tay áo nam nhân.

Phát giác ra động tác của Harry, Snape mím môi, tên gia hỏa chết tiệt, vào lúc này muốn làm gì? Tay áo bị lôi kéo mạnh hơn một chút, thậm chí ngay cả tử xà đang sống chết bám lấy cánh tay của hắn, cũng bắt đầu giãy dụa, bắt lực, tức giận, cuối cùng cảnh cáo một chút Quirrell mang theo hơi chút sợ hãi, xoay người nhanh chóng rời đi.

Trở về tầng hầm, để tiểu tử xà trong tay áo ra ngoài, Snape không kịp mở miệng, liền nhìn thấy những chữ xuất hiện trong không khí.

‘Anh mệt rồi, nghỉ ngơi đi! Không cho phép chế ma thuật!’

Chau mày, đối với ‘quản thúc của linh hồn đạo này càng tăng cường cảm thấy có chút không tự do, trước nay không có ai đối với hắn như vậy, không là mệnh lệnh, không phải quản chế, chỉ là sự quan tâm có chút hơi khắc nghiệt, không nói gì, cầm một cuốn sách, ngồi trên sofa chậm rãi lật đọc, Snape không xác định bản thân rốt cuộc là đang làm gì, đến khi, một quyển vụ sự kỳ sự và một chiếc chăn len mỏng bay tới bên cạnh hắn.

Bắt lực nhìn chiếc chăn rơi xuống trên chân của mình, giống như bị kéo vậy, bắt đầu, đắp lên đôi chân hắn, ấm áp nhẹ nhàng bao lấy, mà quyển sách kia, thì lơ lửng ở bên cạnh hắn, sau đó, bị mở ra, một giây sau, chiếc bàn ở trước người, xuất hiện nước trà nóng hôi hổi và một đĩa điểm tâm nhỏ.

Trùng mắt nhìn chiếc chăn trên chân và trà điểm trên bàn, sự làm phiền kỳ lạ khiến Snape đột nhiên đứng dậy, đen mặt đi vào phòng ngủ, đến khi tới gần phòng tắm, Harry gãi đầu, không rõ bản thân đã làm sai cái gì, biết Snape không có thói quen ngủ sớm, nam nhân quen với việc chế ma được hoặc chấm luận văn đến đêm khuya hơn, nhưng mà, nếu hắn đã không muốn ngủ, muốn đọc sách, mình đưa thêm một số thứ dễ chịu hơn, không tốt ư?

Nghĩ không ra Snape vì sao lại đột nhiên tức giận, Harry đứng dậy theo, đột nhiên, nhớ tới, thời gian này, hình như Quirrell bị Voldemort kí sinh sẽ đi rừng cấmkỳ lân!

Những tiểu gia hỏa dễ thương, ôn hòa kia, vào lúc Harry tìm được liệu cho Snape, luôn luôn đi theo bên người cậu, Harry vô cùng chắc chắn bản thân không muốn để cho những tiểu gia hỏa kia bị tổn thương, chau mày, cậu quyết định đợi Snape ngủ say, sẽ đi xem xem, thuận tiện để cho những tiểu gia hỏa kia sắp tới cẩn thận hơn một chút

Có chút lo lắng mà nhanh chóng tới nơi mà kỳ lân thương hay lại vắng, không nhìn thấy thân ảnh nào không nên xuất hiện ở đây, khiến Harry thở phào một hơi, không cần biết là vì sao, tên gia hỏa kia cũng đã không tới, còn may, vừa vặn, chạm mặt tiểu kỳ lân đã phát hiện ra cậu đầu tiên, Harry mỉm cười, nhìn tiểu gia hỏa hoan hỉ mà xông lại đây, bao lấy cậu thành một vòng, móng guốc nho nhỏ đập xuống mặt đất.

Chơi cùng tiểu gia hỏa một lúc, kiếm cho những tiểu gia hỏa kia thức ăn bọn chúng rất thích nhưng khó có được, sau đó, lại có thêm 2 con kỳ lân quen thuộc tới, xem thời gian một chút, Harry thận trọng lưu lại cảnh báo rồi nhanh chóng rời đi, kỳ lân đều rất tin tưởng cậu, có lẽ, liền sẽ tránh được những việc không nên xảy ra kia.

Thời gian qua đi từng ngày, mỗi lần Snape chế được ở trong dược phòng, Harry liền chạy đi rừng cấm, kiểm tra tình hình của kỳ lân, thuận tiện, được nhóm kỳ lân mang theo, đi kiếm một số dược liệu hiếm có sâu trong rừng cấm, sau đó chạy về tặng, khi Snape không chế được, nghỉ ngơi đọc sách, qua các nỗ lực không ngừng, cuối cùng, Harry cũng thỏa mãn mà nhìn thấy kết quả mà cậu mong muốn.

Snape thả lỏng dựa vào thành tựa sofa, dưới người có cái gối lớn, mềm mại do Harry chuẩn bị, trên chân đắp chăn len mỏng, khiến cho cánh lạnh bởi vì ít sử dụng lò sưởi trong tầng hầm, đã giảm bớt ảnh hưởng tới đôi chân, ngẫu nhiên, nâng nên cốc trà đã được ếm bùa giữ ấm uống ngụm nhỏ, chỉ là tuyệt đối không chạm tới những điểm tâm nhìn có vẻ vô cùng ngon miệng kia, điều này khiến Harry vẫn đang luôn luôn chú ý bắt đầu suy nghĩ xem có nên đổi những thức ăn nào khác hay không

Trùng con rồng lửa nhỏ đang ngoe đầu lắc đuôi ở trên bàn, nghe Dumbledore quyết định, cái gọi là ‘trùng phạt’ với mấy đứa trẻ kia, Snape chau mày gầm nhỏ: “Albus! Rừng cấm! Đó là rừng cấm! Không phải nơi du ngoạn nào, thầy để đám tiểu cự quái hoàn toàn không có não đi rừng cấm? Rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân chết tiệt nào? Còn có, thứ này, nó là cái gì vậy!”

Albus tươi cười vuốt râu: “oh, Severus, bình tĩnh, bình tĩnh, ăn chút kẹo mật ong không? Chỉ là ngoại vi rừng cấm, hướng hồ các thầy sẽ bảo vệ bọn chúng mà, không đúng sao? Tuy nhiên dũng khí đáng khen, nhưng bọn chúng sẽ cần một lần thể nghiệm và luyện tập!”

Khép mắt lại, Snape hoài nghi với cái gọi là ‘luyện tập’ mà Dumbledore nói, so sánh với cách nói của Dumbledore, hắn càng hướng về cách nghĩ muốn rèn luyện cho ai đó của lão vu sư, ngoài ra, các thầy? Bảo vệ cứu thế chủ, ngoại trừ hắn ra.....oh, được rồi, còn có rất nhiều người!

Tức giận, Snape nhếch cằm về phía con rồng lửa nhỏ đang quần quai ở trên bàn, giống như bị ma pháp nhốt lại: “Nguyên nhân! Thầy là vì cái nguyên nhân mạt danh kỳ diệu này, còn có, thầy định làm gì với nó? ”

Dùng ngón tay chọc chọc cái đuôi của tiểu gia hỏa mới sinh nhìn con rồng lửa nhỏ tức giận mà ‘kêu la’, những đốm lửa kia suýt nữa thì đốt râu của ông!Dumbledore nhẹ nhàng lùi lại sau, trong lòng sợ hãi: “oh, tiểu gia hỏa này là do McGonagall mang tới, cô ấy dường như đã nhận được tin tức, bắt được vật nhỏ này, ở chỗ Hagrid, đây cũng là nguyên nhân tại sao tôi cần trừng phạt tiểu Harry, tôi sẽ đem nó đến một nơi thích hợp cho cuộc sống của nó! Vậy, Severus, cuối tuần này, rừng cấm, cậu sẽ ở đó? ”

Snape trở về tầng hầm với nộ khí bùng bùng, Harry có chút kì lạ, kí ức của cậu không phải như vậy, cậu rõ ràng cùng với Ron, Hermione cùng nhau đem rồng lửa đi rồi, nếu không phải Malfoy cùng với Neville ra ngoài tìm bọn họ bị giáo sư McGonagall bắt được.....Neville?

Nhìn Snape dừng lại cước bộ, Harry nghe thanh vài thanh âm quen thuộc từ góc không xa truyền tới, an ủi đứa trẻ đang khóc nức, khoe miệng co rút.

“Được rồi, Neville, bọn tớ đã nói không có gì rồi mà!”

“Dumbledore giáo sư tiếp nhận con rồng cũng tốt, ông sẽ tìm cho nó một nơi tốt hơn!”

“Nếu tớ nói, Neville, cho dù cậu muốn đi tìm chúng tớ, cũng không cần dùng vẻ lo sợ như thế mà đụng trúng giáo sư McGonagall”

“Câm miệng, Ron!Neville đã khó chịu lắm rồi!”

“Hức.....hức.....xin lỗi.....hức....mione....hức.....”.....

Hừ lạnh, Snape rời đi từ một phía khác, ngoại trừ ‘nhiệm vụ’ kia hẳn không có hứng thú chạm mặt với tiểu cự quái nhà potter cùng với đám bạn của nó, ân hừ, ngoại trừ đêm tối! Hẳn rất vui lòng tìm giúp Filch thêm một số trợ thủ quét dọn lâu đài!

Trở về tầng hầm, Snape thả mình xuống sofa, chau mày suy nghĩ, một lúc lâu, khoe mắt liếc qua chiếc chăn len đang bay lơ lửng tới gần hẳn, một tay kéo lấy, chỉ đồng nỗi gang học sinh đã sử dụng nhưng chưa kịp cọ rửa:“Cậu rất nhàn rồi? Bên kia, cậu có thể tìm cho bản thân chút chuyện để làm!”

Ngây người một lúc, Harry quay đầu, nhìn đồng đen xì xì kia, đáy nồi còn bị ma được khô hoặc dính chặt, co rút khoe miệng, Merlin, cậu đã bao lâu chưa có rửa qua những cái này rồi, có điều, lại nhìn Snape một chút, được rồi, đã lâu như vậy rồi, cậu mới là lần đầu nhìn thấy đám đồ chưa kịp tẩy rửa này đặt ở đây, trước đây, Snape đều là em một bữa thanh tẩy, dường như là bởi vì mình, đã đoạt đi lạc thú bắt học sinh trải nghiệm lao động của hẳn.

Nhe răng, thấy thú vị, Harry đi tới trước những cái nồi đen xì, được rồi, chỉ cần là mong muốn của Snape, cậu rất vui vẻ hoàn thành.

Snape vừa nói xong liền cảm thấy yêu cầu của bản thân có chút không thích hợp, hẳn đang làm gì? Tức giận với một linh hồn luôn luôn đi theo hẳn, tuy rằng rất buồn bực, không để ý tới cách nghĩ và mong muốn của hẳn, nhưng phải thừa nhận, vẫn luôn luôn chán sóc hẳnchính xác mà nói thì là phần nợ! Đối với linh hồn vẫn không biết thân phận, cổ quái mà cường đại kia!

Cứng ngắc quay đầu, hai tay nắm chặt chiếc chăn, cơ thể chặt chẽ, Snape đợi linh hồn tức giận, lâu sau, mãi đến khi phát giác có ma lực phát ra từ nơi đặt đồng nồi kia mới chậm chạp thả tay, mím môi, đắp chiếc chăn lên chân của mình, chậm chậm vuốt ve.....

Đi bên cạnh Snape đang ẩn giấu ma lực, Harry đi theo nam nhân, rừng rậm không xa không gần phía trước, có mấy tiểu gia hỏa đang chạy cẩn thận, Harry nghĩ tới sẽ không có kỳ lân bị thương tổn, cong lên khoe miệng, cậu cần phải nhìn một chút, đã không có hỗ trợ của máu kỳ lân, tên gia hỏa kia có thể chịu được đến lúc nào.

Chỉ là, vừa mới cong lên khoe miệng, bị cứng ngắc bởi nghe thấy tiếng la hét của tiểu Malfoy, Harry nhìn thấy Snape nhanh chóng đi tới, liền trầm mặc đi theo.

Vào lúc sắp tới gần, Snape dừng cước bộ, Harry cũng dừng theo, nhìn về phía mảnh đất trống nho nhỏ kia, thở phào, một nhân mã——Florence, đang bảo vệ một tiểu kỳ lân đi cà nhắc và mấy người cứu thế chủ sau mình, phía trước mặt bọn họ, có một người gầy gộc đang đứng, toàn thân được che phủ bởi áo chùng đen.

Chau mày! Đây không đúng! Cùng với đêm trong rừng cấm tron kí ức, khác biệt quá lớn!Harry không xác định rốt cuộc có phải bởi vì sự tồn tại của bản thân, đã thay đổi tất cả! Nhưng mà, điều đầu tiên cậu cần ứng phó, là tiểu kỳ lân cảm giác quá mất cảm, đã phát giác ra tồn tại của cậu!

Nhìn tiểu kỳ lân đột nhiên quay đầu chạy về phía cậu và Snape, khắp khả khắp khiêng, màu nâu xinh đẹp trong mắt dần dựa nước mắt, lại nhìn nam nhân bên người đang chau mày, mặt lộ kinh ngạc, cố gắng lùi lại bóng tối phía sau, Harry đột nhiên cảm thấy bản thân đã phạm một sai lầm lớn

Snape bắt lực nhìn kỳ lân trên chân vẫn còn chảy máu xông về phía hẳn, vô thức lùi lại vào bóng tối, hẳn hoàn toàn không hiểu, tên tiểu gia hỏa này rốt cuộc làm sao phát hiện ra hẳn! Phân ra một phần chú ý,

nhìn mảnh đất trống những người đang nhìn theo động tác chạy về nơi ẩn nấp của hắn của tiểu gia hỏa, Snape không xác định bản thân có nên dộn thổ rồi đi hay không, mãi đến khi nhìn thấy tiểu kỳ lân ngoan cố xông tới phía trước hắn, một bộ dáng ủy khuất, dùng cái đầu ma sát không khí, nghiêng rằng, tên linh hồn hỗn đản!

15. Chương 15

Cho dù Snape có nguyên rửa linh hồn như thế nào, thì đối với tình hình hiện tại mà nói cũng không có tác dụng rồi, trên mảnh đất trống nho nhỏ, tất cả mọi sinh vật đều đang nhìn về phía hắn đã đứng, trầm mặt, cẩn thận nắm chặt đũa phép, Snape từng bước từng bước đi ra khỏi bóng tối, bên người, cùng với tiểu kỳ lân đang hiếu kỳ nhìn hắn.

Chính vào lúc Snape nhìn chằm chằm những ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, phòng bị ở khu đất trống, cứu thể chủ đột nhiên ôm lấy trán, mà kẻ áo chùng đen gầy gò kia lại nhanh chóng biến mất trước mặt tất cả mọi người, thậm chí Snape còn không kịp phát ra chú ngữ.

Nhìn người áo chùng đen biến mất, Harry thở phào, tuy rằng không hề sợ kẻ bị kí sinh kia, nhưng cậu không muốn bỏ ra chút tinh lực dư thừa nào, những việc không liên quan tới bảo vệ Snape, giờ tay vuốt vuốt tiểu kỳ lân, bắt lực mà ý kiến:“vật nhỏ! Không phải đã nói không cho người chạy loạn rồi hay sao? Bạn bè của người đâu? ”

Tiểu kỳ lân kiêu ngạo mà dụi tay của Harry, ủy khuất giờ lên vết thương của bản thân, Harry nhìn, lắc đầu, quay mặt lại, đã thấy Snape đã đi về phía lũ trẻ được nhân mã bảo vệ.

Gật đầu với nhân mã đang hiếu kỳ nhìn hắn, Snape trừng mắt nhìn mấy tiểu gia hỏa dường như đang run rẩy, hừ lạnh:“hừ! Tôi đã không ôm bất cứ hi vọng nào với việc các cậu có thể có suy nghĩ bình thường, lại dám ở nơi chỉ có các cậu! Mấy kẻ đến một bữa chú phòng ngự đơn giản cũng không thể phóng ra, dám đi vào sâu trong rừng cấm! dựa vào phước hạnh của cứu thể chủ? Bây giờ xem ra, hào quang của cứu thể chủ tựa hồ cũng không thể cho các cậu bất cứ bảo vệ nào!”

Mấy đứa trẻ sắc mặt trắng bệch nhìn Snape sắc mặt âm trầm, ngây người nghe bài giáo huấn của vị giáo sư ma được trong ấn tượng đều là âm trầm và dầu mỡ, bởi vì hành động của kỳ lân mà đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, cứu thể chủ thậm chí còn quên chưa bỏ tay xuống khỏi vết sẹo.

Nhân mã vẫn luôn dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Snape, quay đầu nhìn vị trí phía sau Snape không xa, mỉm cười gật đầu, sau đó khom người với không khí:“Rất vui được gặp ngài, người lữ hành, xem ra tình hình hiện tại của ngài không phải vô cùng tốt? ”

Harry gãi đầu, ấn tượng đối với nhân mã đã từng giúp đỡ cậu này, ngoại trừ chính trực dũng cảm ra, còn lại nhiều nhất là là những lời giống như đang hát, dự báo gì đó, thậm chí có thể bị nhân mã nhìn thấy? Được rồi, điều này dường như không phải không thể.

Việc trải qua của đời trước khiến Harry học được rất nhiều, làm theo lễ tiết, ưu nhã cúi người, sau đó mỉm cười:“oh chào ngài, tôi bây giờ rất tốt, tôi nghĩ không có vấn đề gì!”

Nhân mã gật gù đầu, vẫy tay với kỳ lân, mà tiểu gia hỏa lại trốn sau lưng Harry, nhân mã bắt lực:“tiểu gia hỏa, cậu cần chữa trị!”

Harry buồn cười mà nhìn tiểu kỳ lân ngoắt đầu không nhìn nhân mã đang bắt lực, nghĩ một chút, nhấc tay, chỉ về phía Snape đang về mặt vô cảm nhìn bọn họ, bỏ qua mấy đứa trẻ đang há hốc mồm kia:“đi đi, tiểu gia hỏa, tìm hắn, hắn sẽ chữa trị choHeyHey! Đừng sợ hãi! Hắn cũng chỉ trừng người mấy cái thôi mà! Đi đi, đi đi!”

Tiểu kỳ lân, nhìn nhìn Harry, lại nhìn nhìn Snape đang đen mặt, trên người nam nhân phát ra khí tức quá cô độc và lạnh nhạt làm cho nó có chút sợ hãi, nhưng mà vết thương trên chân càng lúc càng đau, do dự dụi dụi Harry, hi vọng có thể đạt được giúp đỡ của ‘người bạn’ này, lại bị nhẹ nhàng đẩy cái đầu ra, cái tay đang chỉ hướng cho hắn đã chỉ về phía người được bao bọc trong màu đen kia rất lâu.

Móng vuốt đập nhẹ một cách bất an, một lúc lâu, tiểu kỳ lân mới thận trọng lại gần Snape mà càng lúc càng chau lại, sau khi nhìn thấy người vẽ ngoài có vẻ âm trầm, lạnh lẽo kia cơ hồ hơi chút lùi lại phía sau, tiểu gia hỏa thông minh đột nhiên lấy lại tinh thần, nghiêng đầu, nhìn nam nhân, bắt đầu thử gia tăng tốc độ.

Miễn cưỡng áp lại xung động muốn lùi lại bởi vì nhìn thấy tiểu kỳ lân đang chạy lại phía mình, Snape nghiêng rằng, trừng không khí phía sau tiểu kỳ lân, không có nghi ngờ gì, hành động của vật nhỏ, tuyệt đối có liên quan tới tên linh hồn hồn dẫn kia!

Cứng ngắc đứng tại chỗ cũ, bất lực nhìn tiểu kỳ lân xinh đẹp đến trước người hắn khoảng 1m, khắp khiêng vòng quanh hắn, cái mũi phập phồng, cơ hồ đang phân biệt gì đó, neho mắt, nếu không phải vật nhỏ trước mắt đúng thật là kỳ lân không sai, Snape sẽ cho rằng, vật nhỏ đang ở bên người hắn nghĩ đi nghĩ lại này là một loài sinh vật khác!

Mùi huyết tinh nhạt nhạt theo tiểu kỳ lân lại gần bị Snape phát giác, tức giận, huy động đũa phép, các ma pháp trị liệu liên tục được thả xuống miệng vết thương của vật nhỏ, nhìn miệng vết thương dần dần biến mất, mím môi, cũng may, ma pháp trị liệu có hiệu quả đối với kỳ lân, nếu không, tuy rằng cũng không phải là vì mất máu quá nhiều mà có thể chết được, vết thương của tiểu gia hỏa cũng không phải mấy thảo dược chữa qua gia công kia có thể trị khỏi trong nháy mắt.

Không để ý tới tiểu kỳ lân đang giơ chân hiếu kỳ, quay qua quay lại nhìn tới nhìn lui, Snape quay người, hung hăng trừng một lượt đám trẻ: “bây giờ! Nhúc nhích chân của các cậu! Rời khỏi chỗ này!”

Cứu thế chủ hồi thần đầu tiên, cậu nhìn tiểu kỳ lân đã được chữa thương xong bộ dáng giống như vô cùng bối rối nhìn nhìn chân lại nhìn nhìn Snape, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, có điều, nghĩ tới người áo đen vừa mới dọa bọn họ một trận kia, không khỏi có chút sợ hãi, lúc bọn họ tới nơi này, vừa vặn nhìn thấy người kia dùng ma pháp làm thương tiểu kỳ lân.

Lấp bắp, cứu thế chủ lấy dũng khí, nhìn Snape: “Giáo sư, kẻ kia, kẻ kia.....hắn.....”

Lãnh lùng nhìn cứu thế chủ một cái, Snape chuyển ánh mắt tới tiểu Malfoy đang cúi thấp đầu: “Đấy không phải là việc mà cậu nên quan tâm, Potter, hay là nói, cứu thế chủ ngay cả bản thân cũng không thể bảo vệ, còn hi vọng cứu vớt những sinh vật ma pháp ‘yếu đuối nhạy cảm’ trong rừng? Tôi nói rồi, rời khỏi nơi này! Bây giờ! Đi theo phía sau tôi!”

Lại lần nữa gật đầu với nhân mã đang yên lặng làm người xem, Snape chuẩn bị rời đi, chỉ có điều, chân nhấc lên, bởi vì những lời của nhân mã mà dừng lại trong phút chốc.

“Quý đạo của những ngôi sao không phải bất biến, sự thay đổi nho nhỏ cũng có thể thay đổi kết cục đã định, hai ngôi sao vốn không giao tập nay lại gần bên, âm thầm bảo vệ, cảm giác trong lòng.....”

Dường như khuyên nhủ lại như cảnh báo, Snape nhíu mi, nhìn nhân mã nói xong những lời kì lạ kia rồi khép miệng, không tiếp tục dừng lại, sải bước rời đi, chỉ là, tốc độ chỉ còn một nửa so với lúc trước.

Vuốt vuốt cằm, Harry nhìn nhân mã giống như không có cảm giác gì, tươi cười vuốt đầu kỳ lân, đợi đến khi duy trì cự li an toàn với cứu thế chủ đi theo sau Snape, mới vẫy tay với nhân mã và kỳ lân đang bị áp chế không cho lại gần, chậm rì rì rời đi.

Một đoàn người càng đi càng xa, nhân mã mới thả ra kỳ lân đã bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu, nhìn mặt trăng bạc sáng ở trên vùng đất trống, thì thào: “oh.....có lẽ.....sẽ thay đổi.....”

Mang theo mấy tiểu gia hỏa vừa mới bước ra rìa trung tâm, Snape đã đụng mặt Hagrid đang vội vã tiến tới, trực tiếp ném đám trẻ cho bán cự nhân khuôn mặt đang nhìn hắn kỳ lạ, không muốn tiếp tục ở lại thêm 1 giây nào, nhanh chóng về lâu đài, hắn phải xác nhận một số việc!

Kiểm tra kỹ lưỡng cảm ứng ma pháp ẩn dấu trên con đường bắt buộc phải đi qua để trở về văn phòng của ai đó, Snape sắc mặt càng lúc càng âm trầm, lại thêm lần nữa, nguyên rửa lão vu sư thích đồ ngọt nào đó, đứng dậy, nghĩ đi nghĩ lại, dừng lại cước bộ đang hướng về văn phòng, xoay người trở về tầng hầm.

Harry yên lặng đi theo sau Snape, nhìn tất cả những việc mà nam nhân đã làm vì ‘cậu’, trước đây cũng chỉ là thấy từ trong những kí ức kia, hoặc là sau đó lúc một mình suy đoán mà ra kết luận, nhưng so sánh với

sự thực bây giờ chính mắt nhìn thấy, Harry phát hiện, những bảo vệ mà cậu đã phỏng đoán tới, là đơn giản tới thế nào.....

Ngày thứ 2 trời vừa sáng, Snape sau khi ‘báo cáo công việc’ với Dumbledore xong chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị lão vu sư thăm hỏi một câu bình thường mà dừng lại cước bộ.

“Severus, nghe nói tiểu kỳ lân rất thích thầy? ”

Quay người, liếc qua Dumbledore đang tươi cười một cái, Snape vặn vẹo nhếch môi: “Albus, xem ra cốc trà mật ong đặc đến nỗi có thể làm keo dính kia, không hề làm cho thầy có một giấc ngủ ngon lành để khiến cho cái đầu trở nên hồ đồ kia thanh tỉnh lại! kỳ lân? Thích tôi? Tôi giả thiết, cái loại kết luận vô vị này là đến từ tiểu cự quái có cái đầu rỗng như không khí kia đúng không? Nếu thầy muốn biết, rất tốt, đi vào rừng cấm đối với thầy mà nói không hề khó khăn gì!”

Không tiếp tục dành ra một tia chú ý nào tới lão vu sư đang bắt đầu xem xét cốc trà mật ong trước mặt, Snape quay người rời đi, so sánh với việc đông dài với lão ong mật, hẳn thà chế ma được trải qua thời gian cuối tuần nhàn rỗi còn hơn, ngay cả chấm những bài luận văn khiến người ta không thể chịu nổi kia, cũng còn tốt hơn biết bao nhiêu với đông dài với lão già chỉ muốn khai quật tất cả những gì muốn biết này!

Dumbledore nhìn Snape mở cửa, nhàn nhã mở miệng: “oh, Harry? Tôi có thể nói chuyện với cậu được hay không? ”

Cơ thể Snape dừng lại chốc lát, từ mũi hừ ra khí giận, lão ong mật này, muốn làm gì? Một linh hồn lại có thể mang đến cho lão cái gì! không tiếp tục suy nghĩ, sải bước rời đi.

Ánh mắt tiễn Snape đi, Harry quay người, đối diện với lão vu sư đang tươi cười, chắc chắn, Albus, thầy liền xác định em sẽ lưu lại như vậy.....được rồi, em ở lại rồi!

‘Thầy muốn biết điều gì? Rất xin lỗi, có lẽ câu trả lời của tôi sẽ không làm thầy hài lòng, lần nói chuyện trước, tôi đã nói tất cả có thể nói!’

Chớp chớp mắt, Dumbledore nhìn những chữ biến mất kia, thật ra—— ông chỉ là tiện mồm nhắc tới, xem linh hồn có phải thật sự lúc nào cũng đi theo Snape hay không.....

“Oh! Harry, vậy——không bằng chúng ta nói một chút về Severus? Có lẽ cậu sẽ có hứng thú? ”

Nhắm mắt lại, Harry nhìn lão vu sư thỏa mãn mà uống cốc trà mật ong màu vàng nhạt, đặc sệt, một lúc lâu sau, mới động ngón tay.

‘Nói đi.....’

16. Chương 16

Hồi đáp vừa ngoài dự liệu lại vừa trong dự liệu, Dumbledore âm thầm thở dài, buông xuống cốc trà, nhìn nơi chữ viết biến mất, mỉm cười: “Vậy thì Harry, cậu muốn biết điều gì? ”

Ngây người một chút, Harry tự hỏi, cậu muốn biết gì? Vô thức lắc đầu, sau đó tỉnh ngộ động tác của bản thân lão vu sư không nhìn thấy, suy nghĩ tỉ mỉ, cuối cùng, gờ tay.

‘Tất cả, những gì thầy biết, những gì có thể nói với tôi!’

Vuốt vuốt râu, Dumbledore chớp mắt: “oh, Harry yêu quý, lẽ nào Nick bọn họ chưa có nói với cậu? Tôi nghĩ cậu phải biết nhiều hơn tôi nữa cơ”

Bĩu môi, Harry nhìn lão cáo già đang giả vờ ngây thơ.

‘Nhưng thầy mới là hiệu trưởng!’

Ngây người một lúc, Dumbledore híp mắt: “oh, được rồi, được rồi, để tôi nghĩ xem, cần biết, những việc đó đã qua rất nhiều năm rồi ”

Nháy mắt, trong đầu Harry hiện ra một câu nói, hơn nữa còn vô thức ‘viết’ ra ngoài.

‘Nhưng rất rõ ràng, những xi rô mà thầy uống kia không hề làm cho não thầy mất đi ký ức, quên đi ngay cả một việc nhỏ như lông tơ nào!’

Ngớ người, Dumbledore nhìn những ký tự đang hiển thị ở trong không trung, ông nên nói gì, gần mực thì đen ư? Đến cả linh hồn cũng thế ư?

“hắc hắc! Được rồi, tôi nhớ ra rồi, oh, Severus hắc ư.....”.....

Snape đổ ma được giảm đau vào trong bình, nhìn từng bình từng bình lam sắc, mím môi, gọi gia tinh tới trực tiếp mang thuốc tới chỗ bà Pomfrey, thu dọn bàn làm việc, huy tay xem xem thời gian, chọn mi, hẳn đã trở về tầng hầm hơn 3 tiếng đồng hồ rồi, phải là bữa trưa rồi.

Đi ra khỏi phòng chế, phát hiện bàn thức ăn vẫn đang trống không, chau mày, linh hồn kia nghe lời ở lại chỗ Dumbledore ‘nói chuyện’ như vậy? Còn nói chuyện lâu như vậy? Tên hồn đản kia chuẩn bị đem chuyện từ lúc hắc sinh ra cho đến khi trở thành linh hồn kể hết 1 lượt?

Đợi đến khi gia tinh mang thức ăn tới, Snape vô thức suy nghĩ nguyên nhân Dumbledore tìm ‘cậu’ nói chuyện, hẳn không cho rằng lão vu sư thích tận lực sắp xếp mọi việc hoàn mỹ kia, sẽ chỉ là đột nhiên hiếu kỳ mà muốn kết giao với một linh hồn, hơn nữa là một tên gia hỏa hoàn toàn không rõ lại lịch, Snape càng tin hiệu trưởng đại nhân đang khoa môi múa mép mà tìm hiểu, mà không hề nghĩ tới, cuộc nói chuyện của 1 linh hồn 1 người kia, sẽ lại có liên quan tới chính mình

Nhìn Dumbledore nói xong sau đó cầm lên hạ xuống nhâm nhi cốc ‘hồng trà’ được thêm vào n lần mật ong, Harry đau răng hít vào, lại lần nữa bội phục nước thuốc trị sâu răng thần hiệu của Snape, ít ra răng lợi của lão vu sư nhìn có vẻ vô cùng khỏe mạnh, đồng thời, vì những chuyện dường như có liên quan tới cha và mẹ và cha đỡ đầu của mình, mà cảm thấy có chút không thoải mái.

‘Sự thực’ nói ra từ mồm Dumbledore, rõ ràng không giống như những việc mà cậu đã từng nhìn thấy trong kí ức của ai đó, rất có thể sự việc đích thực cùng tồn tại và xảy ra, nhưng mà, dựa vào giọng điệu kể chuyện của Dumbledore, sự biến hóa nhỏ nhất trong từ ngữ, lại khiến cả câu chuyện hoàn toàn quay ngoắt sang một hướng, điều này khiến Harry có chút buồn và bất an, trầm mặc một lúc lâu, mới cử động ngón tay, viết kết luận của chính mình lên không khí.

‘Vậy thì, ý của thầy, kẻ James Potter kia, là ân nhân cứu mạng của Sev? Mà để bảo ơn, cho nên Sev muốn bảo vệ đứa trẻ của người kia? Chống lại người mà đến tên cũng không thể nói ra kia? ’

Đặt cốc xuống, Dumbledore mỉm cười:“oh.....có lẽ.....nhưng mà, tôi vẫn chưa nói về cô gái kia? Lily Evans, à, sau này trở thành Lily Potter, cô ấy là bạn tốt của Severus, đồng ý bảo vệ tiểu Harry, nhiều hơn nữa, dường như là do nguyên nhân này!”

Harry nhắm mắt lại, hơn 2 tiếng đồng hồ, Dumbledore chỉ nói một số việc khi Snape còn là học sinh, thỉnh thoảng hơi chút nhắc tới người bố hồn trưởng và người mẹ hoa bách hợp kia, tất cả mấu chốt của câu chuyện, đều là sự bảo vệ của Snape với cấu thể chủ cùng với hắc ma vương rất có thể sẽ quay lại, nhưng mà đối với nguyên nhân bảo vệ đứa trẻ kia, lại vô tình cố ý tránh ra, hoặc là hướng về trách nhiệm của ‘cấu thể chủ’ mà toàn bộ giới phù thủy đều biết kia, báo ơn cùng với mang theo chút vòng vo, Harry ngoại trừ đạt được một số tin tức vô dụng đã trong sổ liệu, còn lại không hề có gì khác, những chuyện cũ mà cậu đã biết được từ trong kí ức vô cùng rõ ràng, bao gồm mối quan hệ giữa Snape và mẹ của cậu kia, thế mà lão vu sư không biết là cố ý che giấu hay là vì nguyên nhân khác, lại không hề nói ra sự thật, điều này chỉ cho thấy, cậu không hề nhận được tín nhiệm, ông đang hoài nghi, rốt cuộc, linh hồn đặc biệt xuất hiện ngoài mong muốn, ‘cái gì cũng không biết’, lại mang theo ma lực cường đại kia, đối lại là ai khác, cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Trầm mặc hồi lâu, đưa ngón tay lên rồi đi, để lại lão vu sư nghiên cứu nhìn hàng chữ trên không khí.

‘Rất vui được nói chuyện với thầy, có điều, xin lỗi, tôi hoàn toàn không rõ ràng mục đích của cuộc nói chuyện vui vẻ lần này của chúng ta là gì, nếu nói thầy là muốn biểu đạt thái độ bảo vệ của Sev với cấu thể chủ gì đó kia, oh, hoặc là thêm việc Voldemort có thể sống lại, vậy thì, tôi có thể nói với thầy, tôi chỉ là để ý 1 người, cái khác, không liên quan tới tôi!’

Chữ viết hoàn toàn biết mất, mà trận pháp ở cửa bắt đầu ầm ầm biến động, Dumbledore ***g ngón tay lại,

khuyết tay chống ở trên bàn, thanh âm không lớn không nhỏ, lại thành công khiến Harry dừng lại động tác rời đi.

“Vậy thì, cậu lấy gì chứng minh? Ngài Harry, cậu vô ý can thiệp tất cả, mà chỉ vì Severus người này? Rất xin lỗi, tôi cần phải xác nhận, tiểu Harry rất quan trọng, vô cùng quan trọng, không thể dễ dàng mất đi!”

Dừng lại, Harry quay đầu, lưu lại dòng chữ trên không trung.

‘Thầy tin cái gọi là cứu thế chủ? Một đứa trẻ nhỏ cái gì cũng không hiểu kia? Vĩ đại đến mức có thể cứu vớt toàn bộ giới phù thủy?’

Chớp chớp mắt, Dumbledore mỉm cười: “đúng vậy, bởi vì không thể không có cậu ấy.....”

Không tiếp tục chú ý nữa, Harry xuyên qua cánh cửa phòng hiệu trưởng được bảo vệ bởi ma pháp, lưu lại một hàng chữ dần dần biến mất trên không khí.

‘Vậy thì, hãy nhìn đi, hành động thật sự, còn có sức thuyết phục hơn bất cứ chứng minh nào.....’

Trận pháp biến động ma lực vài giây rồi trở lại như cũ, Dumbledore không cho rằng những việc bản thân chưa hề nói ra kia, có liên quan tới việc Snape đã từng tham gia thực tử đồ sẽ không bị linh hồn kia biết được, thậm chí những cái khác, sự vướng mắc giữa Snape James và Lily, Dumbledore cũng tin khả năng ăn nói của mình, sẽ không nhận được quá nhiều sự tin tưởng của người bạn mới được tất cả linh hồn ở Hogwarts thừa nhận kia, ông chỉ là đang thử, hoặc ít hoặc nhiều, hi vọng có thể hiểu được cách nghĩ của linh hồn đặc biệt kỳ lạ này.

Nhưng mà rất tiếc, không thể mặt đối mặt, chỉ có thể sử dụng ma pháp, tình cảm của linh hồn chỉ có thể dựa vào những chữ xuất hiện ngẫu nhiên, chỉ lưu lại trong thời gian vô cùng ngắn ngủi, nhưng là, linh hồn biểu hiện quá trầm ổn, cơ hồ toàn bộ đều yên lặng mà nghe, đến một câu nghi ngờ cũng không hề nói ra, mãi đến khi bản thân đóng lại miệng, mới ‘nói’ ra vài câu không hoàn chỉnh.

Chỉ có điều, chấp niệm của linh hồn với Snape, khiến Dumbledore có chút lo lắng, 2 lần nói chuyện, linh hồn chỉ là biểu đạt sự quan tâm với Snape, nhưng lại hoàn toàn không biểu hiện rõ mục đích của sự quan tâm, nếu sau này có một ngày muốn nam nhân đi làm một số việc, vậy thì, linh hồn có phải sẽ làm ra một số hành động rất có khả năng làm cho sự việc thất bại hay không?

Được rồi.....cho dù có khả năng hay không, sắp xếp thêm một con đường, lúc nào cũng tốt hơn

Vội vã xuyên qua hành lang, Harry cấp bách muốn được nhìn thấy người nam nhân lạnh nhạt kia.

Cậu trước đây, dưới sự dẫn dắt, sắp xếp từng bước của lão vu sư, không do mình, mà bước trên con đường kia, trở mắt nhìn bạn bè và người thân ít ỏi của mình, từng người một, bởi vì cái mục đích ‘vĩ đại’ kia mà trở về trong lòng Merlin, mà cậu của bây giờ, không cần phải lại nghĩ nhiều như vậy, nói cậu lạnh lùng cũng được, nhưng mà các bạn bè trước đây đã có cứu thế chủ, bọn họ sẽ theo sự sắp xếp của Dumbledore, từng bước từng bước hướng về kết cục đã định, mà người nam nhân kia—— người cậu ái mộ, có lẽ vĩnh viễn cũng không được thừa nhận, nhưng chắc chắn rằng, Severus Snape lại chỉ có cậu.....

Tâm tình vốn có chút buồn và trầm trọng, vào lúc sắp bước vào trong tầng hầm, bị thanh âm đột nhiên xuất hiện trong đầu của Basilisk làm cho cười ra nước mắt, Harry khòe miệng co rút, nghe tiếng hô hoán thảm thương của tử xà trong đầu.

“Chủ nhân! Harry chủ nhân! Ta không muốn ăn củ cải! Không muốn ăn cần tây! Ta muốn ăn thịt! Thịt cừu! Thịt bò nướng! Woa woah!”

Kỳ lạ, bước vào văn phòng của Snape, sau khi Harry nhìn thấy một màn, chờ người.

Basilisk nghe theo mệnh lệnh mà luôn dùng hình biến nhỏ bé cùng với Snape, cái đuôi quấn vào cánh tay của Snape, cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại, ngoài miệng còn lộ ra một nửa nhánh cần tây, mà Snape, đang mặt vô cảm mà thu hồi tay.

Harry nhìn cái đĩa được đặt trước mặt nam nhân, hiếm khi thấy được ăn hết kia, kinh ngạc với bản thân thể nhưng có thể nhìn thấy nam nhân như vậyhắc hắc.....bộ dạng trẻ con này, động ngón tay một chút.

‘Anh đang làm gì?’

Biến động ma lực truyền từ cửa tới, đã khiến Snape biết được Harry đã quay về, giống như không có chuyện gì xảy ra mà thả xuống tử xà vẫn đang cần cần tây sống chết không chịu nuốt xuống, nhìn sủng vật của hắn chạy tới như nhảy tới một nơi xa xa, chắc, thế nhưng nghe thấy mệnh lệnh của linh hồn kia thúc giục mình ăn cơm ư? Ân, vậy thì bản thân cũng nên có chút trách nhiệm nuôi dưỡng sủng vật!

“Linh hồn cũng có mắt, còn nói cậu đủ đặc biệt? Còn chưa nhìn thấy ư? Tôi đang ăn cơm!”

Vui vẻ, gọi tới gia tinh thu dọn chén đĩa, Snape bưng lên cốc cà phê nhâm nhi, bữa trưa hôm nay, mùi vị thật không tệ!

Thở dài, Harry xin lỗi mà nhìn Basilisk đang co mình trước cửa phòng ngủ của Snape, Merlin.....tên gia hỏa kia thế nhưng vẫn còn đang cần cần tây! Tuy nhiên rằng cậu để tử xà hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của Snape, nhưng mà là, đó là tử xà, không phải là con mèo con chó gì.....

Lại gần nam nhân đang căng ra lông mày mà thưởng thức cà phê, Harry nhìn chằm chằm gương mặt của Snape, một lúc lâu, mới nêu ra nghi hoặc của mình ở trước mặt nam nhân.

‘Không muốn biết Dumbledore và tôi nói gì ư? ’

Liếc một cái hàng chữ đang dần biến mất, Snape bỏ xuống chiếc cốc đứng dậy:“ Tôi không có hứng thú tìm hiểu nội dung nói chuyện giữa một kẻ nghiện đồ ngọt bệnh hoạn cùng với một kẻ không phải con người!”

Nhún vai, đã biết trước như vậy rồi, Harry đi theo Snape tới trước bàn văn phòng, một vài giây trước khi nam nhân bắt đầu chầm luận văn, ở trước mặt của nam nhân, lưu xuống một lời hứa hẹn.

‘Tôi sẽ bảo vệ anh, với tất cả khả năng của mình’.....

Bàn tay nắm chiếc bút lông hung hăng dụng lực, Snape toàn thân cứng ngắc, hung hăng trừng mắt nhìn nơi mà chữ viết biến mất, tên linh hồn hỗn đản này, lại phát điên cái gì đây! Dumbledore cái tên gia hỏa trong đầu ngoại trừ mặt ong thì chính là bánh kem kia, rốt cuộc cùng ‘cậu’ nói cái gì!

Mà linh hồn này lại đột nhiên nói bảo vệ hắn như vậy?

Merlin lại chết thêm một lần? Linh hồn có thể ‘uy hiếp’hắn, lấy việc ‘chọc tức’ hắn làm trò vui kia, nào bị nắm móc ăn mòn rồi ư? Lại nói ra những lời không có lí do đó!

Cường ép bản thân không cần phải đi tìm Dumbledore, bỏ ra cái bút lông đã bị hỏng, Snape hừ lạnh:“hừ! Tôi giả thiết, cái đầu trong suốt và hoàn toàn nhập một với không khí của cậu, đã hoàn toàn mất đi chức năng suy nghĩ ngay cả một vấn đề nhỏ nhất đúng không? Tôi không nhận thấy bất cứ chỗ nào của tôi biểu hiện là cần cậu chiếu cố đến mức ‘bảo vệ’ cả!”

Khoanh tay, Harry đánh giá trên dưới toàn thân Snape, bĩu môi, khom lưng, lại gần gò má của nam nhân, cảm nhận hơi ấm cơ thể nhàn nhạt kia.

‘Ở đâu cũng cần cả’

Đen mặt, đôi môi mỏng mím chặt lại, đồng tử lửa giận đang bốc cháy, lâu sau, lại lần nữa cầm lên chiếc bút bắt đầu phê cãi những bài luận văn kia, Snape biết, tranh luận cùng với tên gia hỏa không nhìn thấy bộ dáng, cố chấp mà cường đại kia, chịu thiệt nhất định là bản thân, nếu ‘cậu’ đã muốn bảo vệ, vậy thì để ‘cậu’bảo vệ thì tốt rồi, nếu không, nhớ đến lúc trong rừng cấm, những khu vực nguy hiểm kia, hình như có một số được liệu đặc biệt, ân hừ, tìm thời gian đi xem một chút.....

17. Chương 17

Thỏa mãn nhìn được liệu được cất trong tủ càng ngày càng phong phú, Snape sau 3 tháng liên tiếp, mỗi tháng ít nhất có 4 lần đi vào rừng cấm, đã kiếm được rất nhiều được liệu mà hắn muốn có, có điều, việc khiến hắn tức giận là, hầu như mỗi lần, đều là Basilisk sủng vật của hắn giúp hắn kiếm được những thứ này, kẻ linh hồn nói muốn bảo vệ hắn kia, không hề có một chút động tác nào, hừ! Lần sau, đi đến nơi tập trung của nhện tám mắt được rồi, vừa hay, hắn cần một ít mạng nhện, lần trước Harry mang tới đã dùng gần hết rồi!

Nhìn nam nhân gương mặt thỏa mãn nhưng lại tỏ ra một bộ dáng không hề chú ý gì., Harry vì để Snape dần dần biểu lộ một chút vui thích nho nhỏ, không phòng bị ở trước mặt mình, đương nhiên, cậu vô cùng rõ ràng tâm tư của nam nhân, ở lần thứ 1, khi nam nhân tiến vào khu vực vào đó ở trong rừng cấm, đi tìm kiếm một loại dược liệu có viết trên sách, chỉ rừng cấm mới có, cậu liền biết được ý định của nam nhân.

Thở dài với 'tính trẻ con' của Snape, Harry nhưng lại không hề dự định thuận theo ý muốn của hắn, thế là dùng một khối thịt lớn dụ dỗ Basilisk vẫn đang khủng hoảng với củ cải và cần tây, vào lúc Snape rõ ràng là đang cần sự giúp đỡ mà tăng thêm trợ thủ, đồng thời, thỏa mãn mà thưởng thức sự vui thích của nam nhân với những dược liệu kiếm được, cùng với phát hiện một chút biểu tình khinh bỉ và đắc ý nho nhỏ của hắn sau khi bản thân sau khi không có ra tay.

Nhưng mà, kế hoạch đi đến nơi tập trung nhện tám mắt của Snape còn chưa kịp thực hiện, thì đã đột nhiên xảy ra biến cố, căn phòng cất giữ hòn đá ma thuật đã bị người ta đột nhập, tuy nhiên đá ma thuật vẫn yên ổn chỗ cũ, nhưng cái người đã đột nhập kia, rõ ràng là cứu thế chủ được Dumbledore 'tập luyện'.

Nhìn Snape sắc mặt không tốt mà gấp gấp đi về phía văn phòng hiệu trưởng, Harry chau chặt lông mày, trong kí ức của cậu, nhưng không hề có một màn này, mà cái có trong kí ức, cũng không có việc như thế này xảy ra! Đúng rồi, sự việc chó 3 đầu lần trước, bởi vì chính mình can thiệp, còn có! Kỳ lân trong rừng cấm kỳ lân! Voldemort không có được máu kỳ lân kỳ lân, không còn gánh vác được nữa đi?

Trùng lớn, Harry cảm thấy chấn kinh vì bản thân có khả năng đã làm thay đổi 'lịch sử', nhưng mà nghĩ lại một chút, cần cần phải giúp cho Snape đạt được sự vinh quang và sinh mệnh phải có, điều này đã lấp đi cái kết cục trong kí ức kia, vậy thì, những thay đổi này, chính là điều cần phải!

Tất cả chú ý đều tập trung trên người Snape, Harry hoàn toàn bỏ qua những người khác, bao gồm cả Quirrell bị kí sinh và cứu thế chủ, cậu không xác định những thay đổi này sẽ gây ra tổn thương nào cho Snape hay không.

Đi theo Snape tham gia hội nghị lâm thời khẩn mật kia, nghe Dumbledore sắp xếp, Harry bắt đầu xem xét, có cần trực tiếp giết chết vị giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám đã không còn có thể cứu kia không.....

Nhưng mà, tất cả mọi người, thậm chí là Dumbledore đều không nghĩ tới, tin tức căn phòng bí mật ở tầng 3 bị đột nhập kia, rất nhanh chóng đã được lan tràn rộng rãi trong học sinh, những học sinh bị khơi nên lòng hiếu kỳ, mang theo sự sợ hãi và hưng phấn, từng đưa một đầu hắc hắc muốn thử, khiến cho các giáo sư đều đau đầu không thôi, thế là, việc thường xuyên kiểm tra căn phòng chứa đá ma thuật có học sinh ở gần hay không, đã trở thành một trong những công việc thường nhật của các giáo sư trực ban tuần tra đêm.

Harry cùng Snape bắt quả tang 2 nam hài tới để thử thách dũng cảm, nhìn Snape sắc mặt tối sầm lại lần nữa ẩn vào trong bóng tối, Harry vượt cấm, cùng Snape tuần tra vài đêm, còn có vài lần cậu ngẫu nhiên đến một mình, lại không hề phát hiện cứu thế chủ cùng với bạn bè của cậu ta, nhưng Harry có thể khẳng định, bọn họ đã tìm ra một số đầu mối, chỉ là, cậu lại không cho rằng bản thân thời niên thiếu, lại có sức nhận nại tốt như vậy! Vậy thì, cứu thế chủ và Hermione vài người, thời gian hành động, theo tính toán thì chính là mấy ngày này.

Cuộc thi cuối học kỳ đã đến gần, mà sau khi Harry dành ra một ít chú ý quan sát, phát hiện Quirrell dường như đã đạt tới cực hạn, tuyệt đối không thể trụ được đến lúc kết thúc kỳ thi rồi! Vậy thì, không còn nghi ngờ gì, nếu Voldemort vẫn muốn lấy bằng được đá ma thuật, vậy trước kỳ thi vài ngày, tất cả mọi người đều tập trung tinh lực tại kỳ thị sắp tới này, nhất định sẽ có hành động gì đó!

Không phải chưa từng nghĩ tới giết chết Quirrell, nhưng Harry bắt lực phát hiện, Voldemort ở đây, hình như đã thông minh lên rất nhiều, Quirrell thế nhưng lại làm ra một trận pháp giống như cái cậu nhìn thấy ở lần đầu tiên cùng Dumbledore gặp mặt, có thể khiến Harry lộ diện cơ thể được êm trong áo chùng của hắn.....còn là tất cả áo chùng, đương nhiên, còn có một số ma thuật bảo vệ khác, hơn nữa, không để ý tới sự cố ý tránh né của các giáo sư khác, dùng cái cơ thể nặng nề mùi khiến người khác ghê tởm, mà đi qua đi lại ở giữa các giáo sư, khiến Harry hoàn toàn không tìm thấy nơi có thể hạ thủ.

Mà một khi Harry động thủ, ngoại trừ Arvada ra, cậu không thể đảm bảo người ở gần Quirrell có thể bị thương hay không, hơn nữa Arvada liệu có hiệu quả gì với cơ thể Quirrell gần như đã đồng dạng với xác chết kia không.

Đồng thời, Quirrell nếu thật sự chết hoặc bị thương, cho dù sau cùng nhất định sẽ lộ việc Quirrell bị Voldemort kí sinh, những phù thủy đã biết sự thật, cũng sẽ đối với Snape có Harry đi theo duy trì một cự li nhất định, một phù thủy đã từng là thực tử đồ có một linh hồn kỳ lạ cường đại đi theo bên người, đủ để khiến những người nào đó có nhiều sự liên tưởng nhiều hơn nữa!

Harry không muốn để Snape trải qua những cái đó, cho nên cậu nhẫn nại, dù sao Dumbledore ở đây, chỉ cần người cậu để ý không bị thương tổn, cậu không ngại, Dumbledore dùng chủ hồn của Voldemort huấn luyện năng lực của cứu thế chủ!

Thời gian từng giờ từng giờ trôi đi, một đêm trước ngày thi, Snape tuần tra đêm, Harry đi theo, không ngoài dự liệu mà cảm thấy, ma pháp trận mà cậu bố trí trên con đường đến căn phòng được chó 3 đầu bảo vệ, phát ra biến động nhỏ mà chỉ có cậu có thể cảm ra, 1, 2, 3 3 người, rất tốt!

Vốn nghĩ trực tiếp thông tri Dumbledore là được rồi, không cần để Snape tham gia, nhưng Harry sau đó lại nghĩ, 'lịch sử' đã xảy ra thay đổi, có phải sẽ có kết cục như cũ hay không, nếu cứu thế chủ xảy ra chuyện ngoài mong muốn, vậy thì, chính mình kẻ có cùng căn cùng nguyên với cứu thế chủ, sẽ chuyển biến theo hướng tồi tệ hay không!

Nghĩ tới điểm này, Harry nhìn lại nhìn Snape đang cầu mây tuần đêm, thở dài, bỏ đi, vẫn là mình tự đi là được rồi, kể cả lại gần cứu thế chủ sẽ bị hấp thu ma lựccậu trốn xa một chút là được rồi đúng không?

Vòng qua con chó 3 đầu ngủ tới nước miếng chảy khắp mặt đất, xuyên qua cánh cửa, thông qua cái lưới ma thuật không hề có chút phản ứng, Harry sau khi nhìn thấy một màn ngoài dự liệu kia, nắm chặt bàn tay lại!

Hermione và Ron bị thạch hóa trên mặt đất, biểu tình lo sợ và phiền não, cứu thế chủ, bị Quirrell, chính xác mà nói thì là bị Voldemort kí sinh tại Quirrell, dùng ma pháp kìm lấy cái cổ, bị buộc đưa tới trước cái kinh ma pháp, điều này hoàn toàn tương phản với những việc đã trải qua trong trí nhớ của Harry!

Quirrell không có bởi vì cứu thế chủ giấy dựa dưng chạm mà biến thành tro bụi, thậm chí đã khắc chế được 3 đứa trẻ! Không dám tùy ý hành động, Harry từng chút một lại gần, cậu không có quên, trên áo chùng của Quirrell, còn có ma pháp trận có thể làm cậu lộ diện thân hình!

Cự li vừa đủ gần lại vừa đủ để không bị phát hiện, đồng dạng, cũng không có cảm thấy ma lực bị cứu thế chủ hấp thu, Harry dừng lại, nhìn Quirrell dùng ma pháp triệu hoán ra đá ma thuật trong túi cứu thế chủ, ném cứu thế chủ sắc mặt tím ngắt trên mặt đất, cầm đá ma thuật cười như điên dại.

“Ha ha ha! Không có ai! Không có ai có thể ngăn cản ta! Vĩnh viễn!”

Quirrell rút ra đũa phép, hướng về phía cứu thế chủ đang ngã dưới đất, từng chút từng chút lùi về sau, sắc mặt xanh tím, thanh âm mang theo sự dương dương tự đắc cùng với tàn nhẫn:“Bây giờ, người!Harry Potter! kẻ gọi là cứu thế chủ! Người sẽ biến mất, Voldemort sẽ không lại lần nữa thất bại! Arvada!”

Ánh sáng xanh dường như đã gần chạm tới cơ thể cứu thế chủ, Harry giờ ta, một đạo ma pháp hướng tới, trực tiếp chặn đứng luồng ma pháp kia.

Quirrell ngây người một lúc, sau đó lại điên dại mà ồm ồm khắp 4 phía, phần nộ rống lên:“Ai! Là ai! Ra đây!!”

Harry không thể không dùng ma pháp đem Hermione và Ron đang không chút động đậy trên mặt đất tới nơi an toàn, sau đó, sau khi nhìn thấy cứu thế chủ bộ dáng dường như sợ tới ngó người kia, bất lực, một chuỗi thần chú áo giáp hộ thân cùng với thanh trong như nước, rơi lên người cứu thế chủ, dòng nước mát tạt qua đầu, cuối cùng cũng làm cho cứu thế chủ thanh tỉnh lại, tay chân cùng lúc hữu dụng mà trốn tránh những đạo ma pháp đang bay tứ tung khắp nơi.

Nhìn thấy người đang ngã dưới đất đột nhiên di chuyển và nước đột nhiên giội lên người cứu thế chủ, Quirrell giống như bưng tỉnh đại ngộ, lửa giận càng tăng:“Là người! Linh hồn bên người Snape! Cút khỏi đây! Nếu không cho người biến mất tới cùng!”

Trái ngược với hoàn cảnh này mà trốn tránh, sau khi bị vài bùa chú ngẫu nhiên đánh trúng, phát hiện không hề có tác dụng, thế là thả lỏng mà đứng tại đó, để mặc những bùa chú kia xuyên vào cơ thể của mình, đồng thời, Harry phát hiện, ma lực của bản thân, thế nhưng lại hấp thu những ma pháp công kích kia, Merlin a!

Không phải chứ! Nếu cậu thật sự bị cứu thể chủ hấp thu ma lực thật, lẽ nào cần phải dùng kiểu như thế này để ‘sạc điện’?

Có điều không để Harry nghĩ ngợi nhiều hơn nữa, Quirrell dường như đã buông tha việc chú ý đến cậu, bắt đầu chuyển tâm chú ý công kích cứu thể chủ, Harry trực tiếp phóng một cái Arvada, bùa chú vô cùng chính xác mà rơi vào người Quirrell đang đuổi bắt cứu thể chủ, nhưng mà, ngoài việc khiến cho cơ thể bị kí sinh kia dừng lại một chút, còn không hề có tác dụng!

Chau mày, huy động ma pháp, các loại bùa chú công kích được phát ra, chỉ là, ngoại trừ việc tạo ra mấy cái lỗ tỏa ra màu đen và mùi ghê tởm trên người Quirrell, còn không có bất cứ tác dụng nào, mà tiếng cười của Quirrell điên cuồng tràn ngập căn phòng.

“Không có tác dụng! Ha ha! Không tác dụng!! Cơ thể này đã hoàn toàn chết! Tất cả mọi bùa chú đều không tác dụng! Ha ha!”

Không tin nổi, Harry đổi sang bùa chú khác, bùa thạch hóa, bùa trói buộc, nhưng không có gì khác, chỉ có thể ngăn lại hành động của Quirrell trong phút chốc, vài giây mà thôi, mà cứu thể chủ, đã bị ép vào một cái góc khác.

Harry nóng lòng nhìn cứu thể chủ lùi từng bước một, chết tiệt thật, cậu không thể trực tiếp nói cho đứa trẻ bị dọa sợ kia hãy chạm vào tay hoặc là bộ phận khác của Quirrell!

Nghiến răng, nhanh chóng lại gần, vượt qua 3 chương ngại liên tiếp, Harry đã đứng trước mặt cứu thể chủ, nhẫn nại chịu đựng ma lực hút về phía cứu thể chủ với tốc độ nhanh hơn lần trước, nháy mắt viết một hàng chữ trước mặt nam hài sắc mặt trắng bệch.

‘Dùng tay của cậu! Chạm vào hân! Chạm vào da của hân! Nhanh!’

Đứa trẻ nhỏ giống như đồ người mà không hề có phản ứng, chỉ là nhìn những ký tự đang bắt đầu biến mất, mà Quirrell đã đi tới nơi cách nó tầm 2 mét rồi!

Không còn cách nào khác, Harry thử chạm vào, rất tốt! Cậu thể nhưng hoàn toàn có thể chạm vào cứu thể chủ, chỉ có điều, càng nhiều ma lực hơn chảy vào cơ thể yếu của đứa trẻ nhỏ!

Kéo lấy cứu thể chủ đến cả giây dựa cũng quên mất, Harry vừa cố gắng đối chọi lại ma pháp không ngừng phát ra của Quirrell, vô hiệu quá những công kích kia, vừa phải nhẫn nại sự thống khổ do ma lực nhanh chóng tiêu thất, 2 giây ngắn ngủi, lại dài như cả một đời, mãi đến khi cánh tay cứu thể chủ, trực tiếp chạm vào cánh tay của Quireel bởi vì một bùa thạch hóa của Harry mà đình chỉ vài giây ngắn ngủi.

Kéo cứu thể chủ đến một nơi an toàn, Harry thả ra, lão đảo rời ra cứu thể chủ đang suy yếu nằm dưới mặt đất, không cầm cự được nữa, quỵ xuống mặt đất, tính cả sử dụng để công kích, toàn bộ ma lực đã mất đi là gần 2 phần 3!

Nghiến răng, nhìn Quirrell thống khổ mà la hét, giây giụa hướng về phía cứu thể chủ đang nằm, Harry đưa tay, tăng thêm vài tầng hộ giáp cho cứu thể chủ bởi vì hấp thu quá nhiều ma lực, vượt quá lượng mà cơ thể hiện giờ cậu có thể mà bắt đầu co rút thống khổ, sau khi nhìn thấy Quirrell cuối cùng đã biến thành tro bụi ở cự li 1 bước, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, từ trong đám tro bụi kia đột nhiên bay lên một làn khói đen, tạo lên một gương mặt méo mó, gào thét, mà đá ma thuật ở trong đám tro bụi, thế nhưng đột nhiên phát sáng, đám khói đã dần dần có cảm giác ngưng kết chân thực hơn!

Không kịp phản ứng nhiều hơn nữa với sự việc đột nhiên phát triển, Harry hoàn toàn dựa vào trực giác mà xông tới, thò tay nắm lấy đá ma thuật.....

18. Chương 18

Vào nháy mắt cầm lấy đá ma thuật, Harry ngu rồi, Merlin! Ma lực còn lại trên người cậu, thế nhưng đã hoàn toàn chảy vào trong đá ma thuật! Gấp gáp muốn thả ra đá ma thuật, nhưng giống như có keo vậy, đá phù thủy dính chặt trên tay, như thế nào cũng không thể hất ra, sợ hãi nháy mắt lần ất cậu.

Ma lực nhanh chóng chảy đi, sau khi thử các kiểu đều không thể thoát khỏi viên đá, Harry ngược lại bắt đầu bình tĩnh, cậu quanh co đứng dậy, nhìn khắp 4 phía, ngoại trừ Hermione hai người bị thạch hóa, ngoại trừ cứu thế chủ bởi vì hấp thu quá nhiều ma lực mà rơi vào tình trạng hôn mê ra, không còn bất kỳ ai khác, liền ngay cả chủ hồn của Voldemort, cũng không biết lúc nào đã biến mất.

Nghiến răng, Harry muốn trở về bên người Snape, ít nhất, để cậu lại nhìn nam nhân kianhưng mà, dường như đá ma thuật ngăn cản cậu di chuyển, giây dựa một lúc, cậu chỉ có thể bi ai mà đứng tại đó, nhìn đá ma thuật màu đỏ trên tay mình, nhìn cơ thể của chính mình dần dần biến mất

Vô cùng giận dữ, Snape xuyên qua chướng ngại, Merlin chết tiệt! Thế nhưng còn có người đột nhập chỗ này! Đừng để hắc biết được là ai! Xuyên qua chướng ngại do hắc tự bố trí cuối cùng, nắm chặt ma trượng trong tay, Snape đột nhiên nhớ tới linh hồn cả đêm không có động tĩnh, chau mày, vào lúc này, tên hồn dẫn kia chạy đi đâu rồi?

Đột nhiên, xà quái vẫn luôn an ổn trên cánh tay bắt đầu giãy loạn, nhanh chóng rơi xuống mặt đất, lúc lắc mà bò về phía trước, Snape nhìn thấy, một tia dự cảm không tốt tràn lên từ trong tim, linh hồn hồn dẫn kia.....

Chiếc bao tay quen thuộc, chết tiệt, hắc đã biết tên Quirrell kia có vấn đề mà! Cứu thế chủ hôn mê còn có 2 tiểu cự quái bị thạch hóa! Bọn chúng rất cực làm sao có thể vượt qua những chướng ngại do bản thân bố trí, chỉ có thể 1 người đi qua kia, những nghi hoặc này nhanh chóng bị Snape vắt sang một bên, hắc thậm chí còn không kịp đến kiểm tra một chút nguyên nhân cứu thế chủ hôn mê.

Ngây người, Snape nhìn nơi không xa, thân ảnh mơ hồ đang thoi thóp cầm đá ma thuật đang lơ lửng giữa không trung, nhìn xà quái lo lắng lại vừa không thể lại gần người kia mà vòng qua vòng lại, cất bước lại gần, ở cự li 1 bước lại đụng phải một tầng cách trở giống như vách ngăn vô hình, mím môi, nhìn chăm chăm ‘người’ dường như, sắp như biến mất kia, nắm chặt hai tay:“Hồn dẫn! Cậu đang làm gì!”

Kinh hãi, Harry nhìn người nam nhân xuất hiện trước mắt, lẽ nào đây là món quà của Merlin? Được rồi, cậu còn có thể lại nhìn nam nhân một lần, có điều dường như, sau lần này, chính là vĩnh viễn biệt li.....

Tham lam, Harry nhìn chăm chăm Snape đang chau chặt lông mày, không bỏ qua mỗi một đường nét nhỏ nào trên người mặt hắc, cuối cùng, người nam nhân luôn bị mình cưỡng ép này có thể giải thoát rồi, không biết, hắc có thể ở trong kí ức của Snape, chiếm cứ lấy một góc nho nhỏ hay không?

Nắm chặt tay, Snape nhìn linh hồn nhìn hắc ngu ngốc, nhìn ‘cơ thể’ kia từng chút một thu hẹp, nóng lòng kì lạ khiến hắc hết nhỏ:“ Chết tiệt thật! Đây là chuyện gì vậy!”

Muốn động tay, lại là bị động tác của linh hồn ngăn lại, Snape bắt lực, nhìn tên gia hỏa hồn dẫn đột nhiên thâm nhập cuộc sống của hắc, bây giờ dường như lại bỗng nhiên rời đi, nhắc nhắc cánh tay không cầm đá ma thuật, trong không khí, xuất hiện một hàng chữ mơ hồ uốn éo.

‘À, hình như phải nói tạm biệt rồi’

Tâm đột nhiên đau nhói, khiến Snape run rẩy một lúc, nhìn thấy cùng với hàng chữ biến mất, linh hồn và đá ma thuật cùng nhau bùng nổ ra những tia sáng lóa mắt, mà tầng ngăn cách hắc kia cũng đồng thời biến mất.

Chậm rì rì đi tới nơi mà trước đó linh hồn cầm đá ma thuật đứng, cúi thấp đầu, Snape không biết đang nghĩ những gì, mãi đến khi xà quái bợ phờ lại lần nữa quần quanh tay hắc, mới huy động ma trượng, để thân hộ mệnh đi tìm Dumbledore, bản thân đi tới bên cạnh cứu thế chủ đang hôn mê, sau khi kiểm tra một chút, phút chốc kinh ngạc với ma lực nhiều hơn cũ của cứu thế chủ.....

Phòng y tế, Hermione và Ron đã được giải phóng, ngắt quãng mà đem tất cả những gì họ biết nói cho Dumbledore và Snape.

Yên lặng nghe 2 tiểu gia hỏa kể chuyện, Snape đã biết tất cả, hóa ra ở cánh cửa thứ 3, bọn họ đã bị Quirrell bắt được, cùng nhau tiến vào căn phòng, sau khi bị trúng bùa thạch hóa, từ đầu đến cuối, bao gồm cả linh hồn luôn theo bên người Snape đột nhiên xuất hiện và làm tất cả.

Tuy nhiên dường như không nhìn thấy bộ dáng của Harry, nhưng điều này dường như không ngăn cản phản tích của Hermione, cô nàng thậm chí còn cảm thấy buồn vì linh hồn kia, sau khi nói hết tất cả, nữ phù thủy nhỏ nhìn Snape về mặt vô tình, đôi môi khẽ mở hồi lâu, mới nói 1 câu ‘xin lỗi’.

Snape cứng ngắc xoay người, lúc rời đi, đáp lại một câu: “Không liên quan tới tôi!”

Nhìn giáo sư ma được dường như không có phản ứng mà rời đi, Dumbledore thở dài, ông không hề nghĩ tới sẽ có kết cục như thế này, linh hồn kia thế nhưng lại bảo vệ cứu thế chủ, là bởi vì Snape? Hoặc là vì nguyên nhân khác? Thậm chí cùng lúc biến mất với đá ma thuật, đây cũng là một vấn đề.....

Năm học thứ nhất xảy ra quá nhiều việc cuối cùng cũng kết thúc, Snape thu lại đồ đạc, chuẩn bị rời đi, miễn cưỡng bản thân ở trong văn phòng mà trước đây đã hoàn toàn quen thuộc trải qua kỳ thi đến tận một thời gian trước khi bắt đầu nghỉ hè, Snape cơ hồ nhận nại đã đến cực hạn, hẳn trước nay chưa từng biết, tầng hầm lạnh lẽo như vậy, cô độc như vậy

Thả người xuống ghế sofa, ngáy người mà nhìn xa quá lười biếng không có sức sống mà cuộc tròn trên hành lí của hắn Snape cự tuyệt bản thân nghĩ tới nếu linh hồn hồn đản kia còn sống, sẽ có có phản ứng như thế nào với biểu hiện của mình trong khoảng thời gian này.

Cơ hồ 24 giờ đồng hồ ngâm mình trong phòng chế được, không ngủ không nghỉ, hoặc là, ngày nào cũng tuần đêm, hẳn giống như không thể quen với cuộc sống mà hắn đã trải qua trong mười mấy năm, tên hồn đản chết tiệt, vô cớ tới đảo lộn cuộc sống bình lặng của hắn, rồi lại đột nhiên biến mất như vậy! Hồn đản! Hồn đản! Ai khiến cậu ta nhiều chuyện như vậy! Nếu tên hồn đản kia ở Hogwarts, tuyệt đối sẽ là Gryffindor!

Nghiến răng, hai tay nắm chặt lấy tay ghế, Snape không thể không dùng thuật phong bế đại não, để cho cái đầu hỗn loạn của bản thân có thể duy trì thanh tỉnh, vừa mới hạ xuống lửa giận và phiền não, thì tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, khiến cho lửa giận phừng phừng đi tới, một tay mở ra cánh cửa, sau khi nhìn thấy 3 tiểu gia hỏa đứng trước cửa, nheo mắt lại, ngón tay cầm tay nắm cửa, dùng sức tới mức trắng bệch một nửa.

Cứu thế chủ nhìn lại nhìn bạn tốt bên cạnh, giống như được cổ vũ, ngẩng đầu lên, nhìn giáo sư ma được sắc mặt không tốt, nuốt mấy ngụm nước miếng, có chút lắp bắp nói: “cái kia.....Snape giáo sư.....giáo sư Dumbledore và Hermione bọn họ nói với em.....em muốn nói.....cảm ơn.....còn có xin lỗi, linh hồn của thầy.....nó.....”

Ánh mắt lạnh lùng đánh gãy lời nói của cậu, Snape cứng ngắc giống như một khúc gỗ: “Xem ra cứu thế chủ vĩ đại không hề biết một từ ngữ lịch sự dùng như thế nào, là cậu ta, chứ không phải nó! Còn có! Cậu ta không phải của tôi! Bây giờ! Đi ra!”

Nhưng mà, kì dị, cứu thế chủ vài người trước nay luôn tránh hắn như tránh rắn độc thế nhưng lại không có quay người tháo chạy, mà là đứng cảm ngăn lại động tác đóng cửa của hắn.

“Được rồi, cậu ấy! Giáo sư Dumbledore nói với em, ma lực nhiều lên ở cơ thể em, thuộc về linh hồn kia! Dù sao thế nào, cậu ấy cũng đã cứu em, em muốn biết tên của cậu ấy!”

Không nhìn gương mặt và đôi mắt xanh đó, Snape nhìn không khí, giọng nói trống rỗng: “ Thế nào? Giáo sư Dumbledore của cậu không nói cho cậu ư? ”

Lộn xộn nho nhỏ, vì biểu hiện chết chóc của vị giáo sư trước mặt, cứu thế chủ thì thào: “Chưa, không có.....thầy ấy nói thầy có thể nói cho bọn em.....”

Một lúc lâu sau, vào lúc mấy người cứu thế chủ tưởng rằng sẽ không nhận được đáp án, truyền đến một thanh âm giống như đang thở dài, sau đó, bọn họ đối mặt, chính là cánh cửa tầng hầm bị đóng chặt, lạnh băng.

“.....Harry.....”

Nhìn nhau, cứu thế chủ chỉ vào mặt của mình nói: “Merlin! Giáo sư Snape! Gọi tên của tớ? Dùng loại ngữ khí như thế? ”

Thiếu niên tóc đỏ ngu người: “Harry, tớ không có nghe ra thanh âm của thầy ấy có thay đổi gì!”

Nữ vụ sư tóc nâu nghĩ một chút, có chút kinh ngạc: “Harry, ‘Harry’ mà giáo sư Snape nói, có phải là tên của linh hồn hay không? Thầy ấy đang gọi linh hồn, không phải gọi cậu!”

“Uh? Thật ư? Tên giống tên tớ! Merlin a!”

“Được rồi, đi thôi, đứng ở đây nói chuyện, các cậu không cảm thấy lạnh ư? lão.....đó” (tiếng Trung trình tự sắp xếp khác tiếng việt, từ đó sẽ đặt trước từ lão, nghĩa là còn từ dơi già chưa nói ra)

“Câm miệng! Ron, là giáo sư Snape!”

“oh! Mione! Ron, tớ là không dám tin.....Snape giáo sư và linh hồn của thầy ấy đang bảo vệ tớ? Luôn luôn?”

“Được rồi, Harry, dường như đây là sự thật! Ron! cái cảm của cậu sắp rơi ra rồi!”

“Linh hồn thật sự biến mất rồi ư? ”

“Không biết, dường như không có loại tiền lệ này a! Chúng ta đi tra sách!”

“Không phải đi! Ngày mai chúng ta cần phải rời đi rồi a Mione! Harry! Đợi tớ.....”.....

Nghe những thanh âm ngoài cửa xa dần, Snape ngẩng đầu, đi tới trước hành lí, thu nhỏ chiếc hòm da không hề lớn chút nào rồi đặt vào trong túi, duỗi cánh tay ra, nhìn xà quái ngoan ngoãn cuộn tròn, ngón tay vuốt ve lên những cái vẩy lạnh băng của xà quái, một lúc lâu sau, đi tới lò sưởi, biến mất trong ngọn lửa xanh.....

Bóng tối quen thuộc, một mảnh hư vô, ngồi xếp bằng, Harry trừng viên đá ma thuật đang lơ lửng, không ngừng tỏa ra ngọn lửa hồng trước mặt, chết tiệt thật! Đây rốt cuộc là việc gì! Một giây trước, cậu vẫn còn đang nhìn Snape, 1 giây sau đã bị đưa về chỗ này, còn có viên đá chết tiệt này nữa!

Kiểm tra cơ thể một chút, không hề có chút ma lực nào, trống rỗng, khiến cậu có chút sợ hãi, nhưng điều này hoàn toàn không thể so sánh với nỗi thống khổ phải rời xa người nam nhân kia, không đến 1 năm! Cậu mới ở bên Snape không đến 1 năm! Cậu mới khiến cho tên gia hỏa cổ chấp kia tiếp nhận sự tồn tại của cậu, liền đã biến mất.

Lại lần nữa, ảo não với xung động của mình, cậu không nên đa sự như vậy, cứu thế chủ đã có Dumbledore bảo vệ, cậu hà tất phải đưa thêm một chân làm gì! Không lâu trước, cậu còn tin tưởng tuyệt đối luôn bảo vệ người nam nhân cổ chấp, luôn ở trong cô độc và bóng tối kia, bây giờ, lại mất đi người kia mà trở về cái nơi chết tiệt này!

Nắm chặt tay, Harry tưởng tượng không thể, nếu Snape trở về cuộc sống trước đây, về lại lúc ban đầu, sẽ trở thành như thế nào, cậu không xác định bản thân sau khi bản thân đã đảo lộn sự kiên trì và bình lặng của Snape, người nam nhân kia sẽ rơi vào trạng thái như thế nào, trước trận chiến cuối cùng ở đời trước, nam nhân đã gây tới mức không thể tưởng tượng nổi, cậu trước đây hoàn toàn không có phát hiện, bây giờ nghĩ lại, chỉ là cảm thấy vô cùng đau lòng, mà lần này, cậu dường như đã đẩy nam nhân tới hoàn cảnh tàn khốc hơn rồi.

Tự thôi miên và an ủi bản thân, Harry cầu xin Merlin, Snape sẽ vẫn lòng dạ sắt đá như trước đây, sẽ không bị những việc mà cậu làm phiền nhiễu, vậy thì, cho dù cậu rời đi, nam nhân cũng sẽ có thể sống cuộc sống như cũ, nhưng mà, Snape trong ngày thường ngoan ngoãn ăn cơm dưới sự ‘giám sát’, khi nhận được những ‘quà tặng’ kia, sự ôn hòa không rõ rệt, còn có ‘cảm ơn’ đêm hôm trước, khiến trái tim Harry phập phồng, vừa hi vọng giáo sư ma được sẽ vẫn trầm mặc, cô độc như trước không bị cậu ảnh hưởng, vừa mong mỗi bản thân có thể chiếm một mảnh trong trái tim của nam nhân

Cuối cùng, Harry phần nộ mà trừng mắt nhìn hòn đá trước mắt, đẩy tất cả cho hòn đá đáng ghét này, nếu không phải cái thứ này xuất hiện tại Hogwarts, vậy thì Voldemort sẽ không để mất tới, Snape sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ viên đá này, cứu thế chủ sẽ không hiểu kỳ và ‘trách nhiệm’ mà làm những việc đó, mà cậu—— cũng sẽ không rời khỏi người bề ngoài cứng rắn, nội tâm lại vô cùng ôn nhu kia!

Lửa giận muốn đập hòn đá kia, lại một lần nữa, viên đá dính lại dính chặt lấy cánh tay, lần này, cơ hồ ngày cả ‘cơ thể’ cũng đang bị phân dã, hấp thu, hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng mà căn bản cũng không thể phản kháng được, Harry 1 giây trước khi mất đi ý thức, kêu la: “Chết tiệt thật! Lại nữa! Người còn muốn gì nữa!”.....

là lá la, mình phục mình quá. trong 3 ngày mà dịch đủ truyện post gần 2 tuần

19. Chương 19

Ta dịch sai tên con rắn nên đã sửa lại nha mọi người

Bị con đại bàng không ngừng đập vào cửa sổ làm phiền, Snape đen mặt, dừng lại công việc trong tay, mở ra cửa sổ để cho con chim kiêu ngạo vừa nhìn là biết của con công bạch kim nào đó bay vào, cõi ra mảnh giấy được buộc ở trên cái chân chim, liếc qua 2 cái, hừ lạnh, con công cả đầu đầy nước thuốc phát sáng kia, lúc nào học được việc thăm hỏi lịch sử trước khi tới thăm?

Tùy tay viết vài chữ, để con đại bàng đang yên tĩnh ngẩng cao đầu đứng bay đi, nhìn nước thuốc vừa mới hoàn thành của mình, đột nhiên, không còn hứng thú muốn tiếp tục, Snape huy động đũa phép, thu thập bàn thao tác, gọi ra tử xà đang cuộn tròn nghỉ ngơi, vào tới phòng khách, nghỉ một chút, đi tới nhà bếp, hình như, từ sau khi trở lại, một ngày rồi, hần vẫn chưa có ăn cơm.....

Làm qua loa vài món ăn cho no bụng, nhưng mà với tử xà, Snape lại thật sự nấu một miếng thịt bò lớn, nhìn tử xà ăn xong, mới thu lại dụng cụ ăn, ngồi trên ghế sofa, trầm mặc đợi tên quý tộc nào đó tới thăm.

7 giờ, không hề lệch 1 giây nào, gia chủ Malfoy mặc áo chùng dài hoa lệ đi ra khỏi lò sưởi, vừa dùng bữa thanh tẩy tẩy đi cái gọi là ‘tro bụi’ trên người, vừa giống như mọi lần mà giận dữ: “Ồ! Severus, anh lúc nào mới thanh tẩy lò sưởi của mình một chút? ”

Ánh mắt không hề rời khỏi quyển sách trên tay, Snape hừ lạnh: “vậy ư! Nếu anh không muốn, vậy có thể gõ cửa! Lucius!”

Nheo mắt, Malfoy nhìn Snape, đánh giá hồi lâu, đi tới ngồi xuống ghế sofa trước mặt Snape, chậm rì rì mà nói: “ Tôi nói này, Severus, anh xem ra, không tốt lắm? ”

Cuối cùng cũng rời mắt khỏi quyển sách, nhưng đường nhìn lại làm một cuộc du lịch, lướt qua chân của hần, cuối cùng dừng lại ở tử xà đang cuộn tròn dưới đất: “Lucius, mắt của anh bắt đầu lão hóa rồi ư? Thảo luận tôi tốt hay không tốt với nó, không bằng trực tiếp nói mắt của anh, lần này làm gì? Tôi nhớ là 2 tháng trước, mới đưa cho anh một lô ma được!”

Sức chú ý bị thu hút bởi tử xà đang cuộn tròn trên chân Snape, ngẩng đầu nhìn hần mà hít thở, Malfoy cứng ngắc một lúc: “ con kia, Severus, con kia là sủng vật của anh? ”

Ngón tay đang lướt qua những đường nét của tử xà hơi chút dừng lại, Snape quăng đi thân ảnh hỗn đản nào đó đã biến mất ra khỏi đầu, mím môi: “ hình như tôi làm cái gì cũng không cần phải trình báo với anh? Lucius, không cần thử sức nhẫn nại của tôi, nói ra ý kiến của anh đi!”

Chắc chắn, Malfoy cảm thấy hiếu kỳ với phản ứng của Snape: “ Tuy rằng lâu rồi không gặp, có điều, Severus yêu quý của tôi, anh hình như trở nên thiếu kiên nhẫn nhiều hơn a ”

Lần này, đôi đồng tử hắc sắc, cuối cùng cũng nhìn về phía gương mặt được bảo dưỡng vô cùng tốt của Malfoy, có điều, ả ả mang theo chút nộ khí, điều này khiến Malfoy không thể không ‘đứng đắn’ nên rất nhiều.

“oh? Tôi đau lòng rồi, ngẫu nhiên tới thăm học đệ (đàn em lớp dưới) một chút, hình như không có gì không đúng cả? Severus, anh làm sao lại có thể vô tình như vậy? Hey hey, tôi là nói, tiểu long (draco) nói với tôi, bên người anh, có một tiểu gia hỏa kỳ lạ đi theo? ”

Cơ thể cứng ngắc trong phút chốc, Snape trừng vị quý tộc giống như chỉ là thuận mồm hỏi một câu: “Xem ra tin tức của Malfoy cũng không phải nhạy bén đến như thế, không còn rồi, gia hỏa kỳ lạ gì đó, không liên quan tới tôi!”

Chớp chớp mắt, Malfoy nhìn Snape sắc mặt không tốt, mang theo một tia không dám tin: “Vậy thì đó là thật? Severus, anh từng bị một linh hồn quán lấy? Anh sẽ không nên.....”

Mất kiên nhẫn, Snape đứng dậy, để tử xà xuống đất quay qua quay lại tự đi chơi, đi tới tủ chứa ma dược, lấy ra một tá dược liệu, thuận tay đáp cho Malfoy đang thần sắc cổ quái: “Thôi việc chú ý tới việc quan

tâm cuộc sống riêng tư của tôi, mà quay về quan tâm những chiếc lông vũ xinh đẹp hào nhoáng của anh? Lucius! Đừng có chọc giận tôi!”

Cầm lấy được liệu, Malfoy dùng xà trượng gõ gõ vào lòng bàn tay: “tôi chỉ là nói, anh sẽ không coi tên gia hỏa kia là ‘bạn’ rồi đi ”

Snape tạm dừng một chút, cánh tay đóng cửa tủ vô thức dùng lực: “Hừ! Lucius, sức tưởng tượng của anh hình như đã tăng lên không ít! Bây giờ, đi khỏi! Cho đến khi nước được của anh dùng hết!”

Nhìn phản ứng của Snape, Malfoy đứng dậy: “được rồi, Severus, rất rõ ràng là anh bây giờ không muốn bị làm phiền, vậy thì, tạm biệt, có lẽ, anh sẽ không nhận lời mời tới trang viên Malfoy vào tuần sau đúng không? Tôi đã có được một số được liệu có thể xem là rất được!”

Nhè nhẹ gật đầu, Snape nhìn Malfoy đi tới lò sưởi, sau đó chậm rì rì mà đi vào phòng tắm, tắm giặt xong xuôi nằm lên giường, không hề có chút buồn ngủ, nguyên rửa Merlin, Snape dùng chăn trùm lên đầu, thanh không đại não.....

Đáp đồng được liệu hắc đã trừng hồi lâu trong tay sang một bên, Snape nghiêng rằng, chết tiệt thật! Vì sao! ở đâu cũng đều có vết tích của tên hỗn đản kia! ở đây không phải là Hogwarts, thậm chí, tên hỗn đản kia đã biến mất rồi! Triệt để, cùng với viên đá chết tiệt kia!

Ăn cơm, nhìn thấy những thực phẩm mà vô thức đã cho thêm vào, sẽ nhớ tới lúc tên hỗn đản kia vẫn còn, sẽ xuất hiện các loại chữ viết và giới thiệu dinh dưỡng xuất hiện trước mắt, lúc nấu ma được, sẽ nhớ tới gắng tay lông kỳ lân, nếu không, chắc chắn là sẽ bị một loạt chữ viết làm cho hoa mắt, lúc xử lý được liệu, những được liệu quý giá hiếm có kia, dường như đều là do tên hỗn đản kia kiếm về cho hắn

Đi ngủ, mỗi một lần, đều vô cùng trầm ổn, còn có một loại ôm ấp vô cùng ấm áp, chết tiệt thật! Ngoài trừ tên hỗn đản kia, không làm gì hắn muốn, nhưng mà bây giờ!

Nắm tay, Snape không dám tin, bản thân thế nhưng sẽ quen với việc có một người ở gần nhanh như vậy, Merlin, đó còn không phải là ‘người’! nhớ lại lời hôm qua của Malfoy, bạn bè ư? Dường như cũng không hoàn toàn phải, cho đến bây giờ, linh hồn kia rốt cuộc muốn làm gì, hắn cũng còn chưa rõ ràng.....

Cảm giác bị tử xà cuộn lên cánh tay kéo hắn về thực tại, Snape mím môi, vậy thì lại như thế nào, bạn bè cũng được, cái gì khác nữa cũng thôi đi, đã không còn rồi, đều không còn rồi, duy nhất còn lại——ngón tay lướt của vẩy rắn——chỉ có con sủng vật này.....

Thu gọn hết mọi thứ, lại một lần nữa, ngâm mình vào trong phòng chế được, thế giới này, tất cả đều biến mất, chỉ có ma được, sẽ vĩnh viễn ở bên hắn, vậy thì, hắn còn mong muốn gì nữa.....

Duỗi duỗi tay, động động chân, cảm nhận ma lực dồi dào cổ quái, Harry lảng lảng nhìn chăm chăm đá ma thuật đã biến thành màu xám trắng trước mặt, cảm giác giống như ngủ một giấc, mở to mắt, liền biến thành bộ dạng như bây giờ, không phải nói là có cơ thể thật hay gì đó, mà là nói, cảm giác hoàn toàn bất đồng, dường như sức mạnh của cơ thể lại cường đại hơn nữa, mà ma lực trong cơ thể, đã hoàn toàn biến thành một loại năng lực hoàn toàn khác.

Không phải là ma lực đã theo cậu mấy chục năm, mà là năng lực cường đại hơn, thâm hậu hơn, dường như không bao giờ hết, hoàn toàn cách li với ma lực ban đầu của cậu, không, là thay thế! Nhưng mà, dường như cậu bây giờ chưa hoàn toàn có thể sử dụng, chỉ có thể sử dụng khoảng 1 phần 10? Có điều cũng đã đủ để so sánh với trạng thái bình thường ở trước đây rồi!

Bỗng nhiên, sự vui thích vì không có biến mất khiến Harry gần như nhảy lên, nhưng cậu rất nhanh đã bắt đầu khổ não, Merlin! Cậu lại bị vây ở chỗ này! Lần này, cần bao lâu? Còn có, cái viên đá dường như đã trở thành cục đá bình thường này thì phải làm như thế nào?

Ngốc người một lúc, Harry đứng dậy, thử xem có thể tìm ra cách ra ngoài hay không, nhớ tới lần trước, cậu đã bị quăng rất lâu, sau đó mới mặc danh kỳ diệu chạy tới bên người Snape, hi vọng lần này cũng có thể!

Phân tán ma lực, phóng ra chú ngữ, thử lơ lửng di chuyển.....thở hổn hển, Harry chờ người phát hiện bản thân không hề di chuyển dù chỉ 1 inch, thất vọng, đặt móng ngồi xuống, trừng mắt nhìn viên đá vẫn đang lơ lửng như cũ, vô lực mà lơ lửng, từ lần tỉnh lại đến bây giờ, khát vọng được vui vẻ ‘sống’ và quay về bên

người Snape không ngừng tăng lên, cậu cơ hồ gấp tới không thể chờ nổi nữa mà muốn về bên người nam nhân.

Ở đây yên tĩnh tới tột cùng yên tĩnh, Harry không biết ngoài kia, thế giới phù thủy đó đã qua bao lâu, mà nam nhân kia, bây giờ như thế nào.....

nghe thấy, thò tay ra, nắm lấy đá ma thuật đã biến thành xám trắng, hung hăng dùng sức, sau đó, kinh hoàng nhìn thấy, viên đá ma thuật mỏng manh kia trở thành cát bụi, không kịp sợ hãi nhiều hơn nữa, những bụi đá kia, biến thành một luồng sáng bao quanh cậu, thấy hội hận, Harry cầu nguyện, xung động hại chết người này của cậu, sẽ không đem lại kết cục thảm hơn nữa!

Chóng mặt, váng đầu, đợi đến khi trước mắt xuất hiện từng tia từng tia sáng, Harry cũng coi như nhìn rõ nơi mà cậu đang đứng, thế nhưng lại là văn phòng của Dumbledore?

Có điều, trong văn phòng lúc này trống rỗng, vừa không có lão vụ sư, cũng không có phượng hoàng, do dự, động động ngón tay, ánh sáng thời gian lục sắc xuất hiện trong không khí, ngày 31 tháng 7 năm 1992, Merlin! Cậu rời đi chưa đầy một tháng! Được rồi, cậu nên thấy may mắn, chỉ là hơn một tháng, mà không phải 1 năm hoặc nhiều hơn!

Gấp gáp, xuyên qua cánh cửa văn phòng kín mít, Harry vội vã mà nghĩ muốn nhìn thấy nam nhân mà cậu nhớ tới điên cuồng kia, sau đó, ở trong tầng hầm rỗng tuếch, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Lúc này, Snape nên trở về nhà ở đường bàn xoay rồi, nhưng vấn đề là, cậu phải đi như thế nào? Xuyên tường bay ra thế giới phù thủy? Sau đó bay một đường tới nhà Snape? Merlin, cậu muốn nhanh!

Thử, Harry đi tới ngoài lâu đài, sử dụng thuật độn thổ, rất tốt, thất bại! Đi qua đi lại một lúc, cuối cùng về tầng hầm, đi tới trước lò sưởi, dùng ma pháp ném tới một ít bột flo vào lò sưởi, khi ngọn lửa xanh lá bùng lên, hét ra tên của nơi muốn đến, bất an mà hi vọng sẽ thành công.

Biến động ma pháp truyền tới từ phòng khách khiến Snape dừng lại cánh tay đang chế được, cảnh giác nắm chặt đũa phép, cẩn thận mở ra cánh cửa phòng chế được, lại chỉ nhìn thấy lò sưởi với ánh lửa xanh biến mất.

Chau mày, hẳn cho rằng floo của mình có vấn đề gì, floo ở đường bàn xoay chỉ liên kết với trang viên Malfoy và tầng hầm ở Hogwarts, mà bây giờ đang là kỳ nghỉ, cứ cho là ngày thường, cũng sẽ không có người muốn chạy tới tầng hầm để sử dụng lò sưởi của hắn, Malfoy, hẳn tuần trước mới từ trang viên hoa lệ kia trở về!

Đột nhiên, tử xạ vẫn đang yên ổn ở trên cánh tay của hắn, giấy dựa bò ra ngoài, hưng phấn chạy tới giữa phòng khách không có cái gì cả, vòng qua vòng lại một mảnh đất nhỏ, Xi xi không ngừng, điều này khiến lòng bàn tay Snape đỏ mồ hôi, Merlin! Sẽ không phải như hắn tưởng đi!

‘Hey! Sev! Tôi trở về rồi!’

Rất nhanh, trái tim Snape đập loạn vì hàng chữ quen thuộc đột nhiên xuất hiện trên không trung, miệng lưỡi khô khốc, cố gắng duy trì vẻ mặt vô cảm, cảm nhận biến động ma lực càng lúc càng tới gần, nhưng mà——đồng đúng! Đây không phải ma lực từng quen thuộc! Lạ lắm mà càng thâm sâu hơn! Nhưng mà tử xạ vẫn luôn lại gần.....

Nheo mắt lại, rút ra đũa phép, chỉ về phía không khí, Snape cảnh cáo:“Dừng lại! Người là ai!”

20. Chương 20

Ngạc nhiên, Harry dừng lại cước bộ, trong đầu thì an ủi xạ quái đang mừng rỡ mà vẫn luôn Xi xi kêu, để vật nhỏ tự mình đi chơi, nhìn Snape biểu tình cẩn trọng và giọng cao đũa phép, đánh giá người nam nhân cách xa mấy bước này.

Hơn một tháng, dường như không có thay đổi gì cả, chỉ là tóc có thêm chút dầu mỡ, chiếc áo chùng rộng nhàu thêm một chút, dưới mắt có chút xanh xao——mà thôi.....

Áp xuống xung động muốn lại gần, tuy rằng điều này rất khó khăn, nhưng Harry rất kinh ngạc mà phát hiện bản thân thể nhưng đã làm được rồi, rất tốt, tự thêm thêm cho Gryffindor 100 điểm! Tuy rằng biết

nam nhân không nhìn thấy mặt của cậu, vẫn mỉm cười, giơ tay lên, vô cùng nghiêm túc, từng đường từng nét viết, nhìn sắc bạch kim ngưng tụ, xuất hiện trong không khí.

‘Là tôi, Harry, tôi trở về rồi!’

Tuy rằng nhận được câu trả lời trong dự liệu, trái tim dần dần bình phục, nhưng Snape rõ ràng là không dự định thả lỏng cảnh giác, hoặc là nói, không định quăng đi lửa giận đột nhiên xuất hiện, kể từ lúc biết được linh hồn hỗn đản nào đó mạo danh kỳ diệu mà ‘sống lại’

Chưa từng bỏ xuống đũa phép, ngón tay lại là hơi chút thả lỏng, tuy rằng ma lực biến động không giống, nhưng mà trực giác nói cho Snape biết, chủ nhân của những chữ trên không khí, chính là tên hỗn đản đột nhiên mất tích kia không sai, đúng vậy, hẳn tin rằng linh hồn luôn luôn chèn ép hẳn kia đã trở về, bởi vì trong ký ức và biết, không có một linh hồn nào, có thể mang theo ma lực cường đại như thế, cho dù biến động ma lực đã hoàn toàn thay đổi, nhưng đây là sự thực.

Cắn chặt môi, cơ hồ lời nói rít ra từ chân lợi, không còn giống như là cảnh giác hay phòng bị, nhiều hơn nữa, lại giống như người bạn đột nhiên xa cách lâu rồi, mang theo một chút oán trách.

“Ân hử? Linh hồn anh hùng của Hogwarts ngài Harry? Tôi quả thực không hiểu, từ lúc nào, linh hồn cũng thích việc giả mạo hoặc là mô phỏng người khác!”

Có chút kinh ngạc mà tròng lớn mắt, Harry không xác định bản thân có phải nhìn thấy trong mắt Snape xẹt qua một tia phần nộ hay không, chỉ là bởi vì việc cậu không từ mà biệt? Hình như cậu đã nói tạm biệt rồi, vậy, là bởi vì sự ‘dũng cảm’ của cậu.....

Đột nhiên muốn đùa người nam nhân khó chịu cổ chấp trước mặt, Harry khoanh tay, vẻ mặt thoải mái đối diện với Snape tuy vẫn đang cầm đũa phép nhưng cơ thể lại đã đôi chút thả lỏng.

‘vậy thì, Sev, có cần tôi chứng minh hay không?’

Hơi chút cau mày, Snape đột nhiên có một dự cảm không tốt, mà những chữ không ngừng xuất hiện trong không khí tiếp theo, khiến hẳn chỉ muốn cho tên gia hỏa hỗn đản kia một câu Arvada, nếu hẳn có thể!

‘oh, vậy thì được thôi, anh không thích ăn củ cải và đậu, à, anh còn bắt Barzel ăn cần tây, đoạt đi mong muốn thức ăn bình thường của một con xà quái?’

Cánh tay nắm đũa phép cứng ngắc, sắc mặt Snape bắt đầu đen lại, Harry nhìn thấy, vui vẻ, lại viết tiếp.

‘Được rồi, cái này không coi như là bằng chứng được, vậy thì——lúc anh ngủ thi thoảng sẽ thích nghiêng rắng? Lúc cảm thấy lạnh thì sẽ thích co mình vào trong chăn? Hay là nói——chỗ hông trái của anh có một vết sẹo nhạt dài 2 cm đúng không?’

Trúc tiếp thu lại đũa phép, Snape có chút khó thở mà rống lên: “Câm miệng!”

Khoanh tay, Harry buồn cười nhìn sắc mặt nam nhân so với đáy của nồi nấu được còn đen hơn, thỏa mãn mà thưởng thức trên gương mặt trắng bệch kia bởi vì giận dữ và lửa nóng mà hơi có chút hồng nhạt.

‘Tôi là để chứng minh, anh nghi ngờ tôi giải thích!’

Nghiến răng, bước nhanh về phòng chế được, đóng cửa lại, Snape tự nguyện rửa mình, hẳn là bị cự quái đâm lên đầu, mới đột nhiên muốn đối đầu với tên hỗn đản kia, rất rõ ràng, linh hồn thật sự đã về rồi, nhưng mà đá ma thuật lại không có, tuy là đây là việc mà Dumbledore phải lo, nhưng không cản trở việc hẳn tìm hiểu trước một chút.

Thu dọn gọn gàng bàn thao tác, đột nhiên cảm thấy đói bụng, nhớ tới hình như mình đã qua thời gian ăn tối, Snape theo trật tự mà cất toàn bộ được đã chế xong và những dược liệu chưa dùng hết vào tủ, giống như bình thường mà nói: “Đá ma thuật đâu? Ma lực của cậu là có chuyện gì vậy?” Hẳn biết, linh hồn ở bên người hẳn, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng hoàn toàn không nghi ngờ.

Nhìn từng cử động của Snape, quan tâm, Harry viết hàng chữ trước mặt Snape.

‘À, nên nói thế nào đây, nếu thật muốn hỏi, tôi chính là đá ma thuật? Ma lực của tôi rất có khả năng đến từ nó!’

Tay dừng lại vài giây, Snape không tiếp tục hỏi, sự thần kỳ của thế giới phù thủy, thần kỳ của ma pháp, là việc mà có dùng cả một đời phù thủy cũng không thể nghiên cứu rõ ràng được, hẳn chỉ có thể xác nhận một vấn đề, sự quay lại của linh hồn, đá ma thuật hình như đã tốn không ít sức lực, thậm chí tên hồn dẫn này làm sao biết được nhà của hắn cùng với sử dụng lò sưởi để tới, Snape cũng hoàn toàn không muốn lãng phí những tế bào não đó, trên người linh hồn thần bí đột nhiên xuất hiện này, có quá nhiều bí ẩn, so sánh với việc lãng phí tinh lực phá giải, còn không bằng chế nhiều thêm mấy bình được.

Sau khi nhìn chằm chằm phản ứng của Snape không chớp mắt, nhìn thấy đôi tay đeo chiếc găng tay làm bằng lông kỳ lân kia dừng lại phút chốc rồi lại tiếp tục bận rộn, Harry không tiếp tục áp chế dự cảm mãnh liệt muốn lại gần của bản thân, đi tới sau Snape, cánh tay giống như ôm lấy eo nam nhân, ở cự li chỉ chênh một chút là có thể chạm vào, ma lực dịu dịu phát ra bao lấy cơ thể thon dài kia.

Để cho khí tức thanh khổ của ma được trên người Snape tràn vào khoang mũi, biết được người cậu đang giả ôm trong lòng không nghe thấy, nhẹ nhàng cong lên khóe miệng, lại gần bên tai hắn, thì thầm: “Sev của tôi, tôi rất nhớ anh.....”

Ma lực êm dịu lạ lùng, nhưng cũng mang theo sự ám áp vây quanh, co chặt trong phút chốc rồi thả lỏng, Snape cảm thấy một tia không thích hợp với việc bản thân thế nhưng lại bình tĩnh tiếp nhận sự quay về của tên gia hỏa nào đó nhanh chóng như vậy, không nên là như thế này, nhưng mà, hẳn lại không thể tìm ra lí do, trong mấy giây ma lực bao lấy cơ thể, có một nháy mắt như thế, hẳn dường như cảm thấy, từ sâu trong tim, có một dòng nhiệt lây lan ra, không nóng cháy, mà đủ khiến cho linh hồn hắn ấm áp.

Tựa đầu, Harry thỏa mãn nhìn giáo sư tóc đen nằm nghiêng, an tĩnh ngủ ngon, sau khi phóng bùa theo thói quen, to gan mà thò tay ra, họa theo các đường nét trên gương mặt cương nghị kia, ôn nhu vuốt ve vết thanh sắc dưới mắt, nhẹ nhàng qua đôi môi mỏng không rời.

Thân xui quẩy khiến, từng chút một lại gần, đến khi chạm vào sự ôn nhuận ngoại dự liệu kia, lưu luyến không rời.

Không có cử động quá lớn, tuy rằng đã sử dụng chú ngữ, nhưng Harry không xác định Snape sẽ tỉnh lại hay không, cẩn thận, nhẹ nhàng hôn lên môi nam nhân, cảm, không thể khống chế mà hướng xuống dưới, đầu lưỡi lướt qua cần cổ, dạo qua xương quai xanh, do dự không đến một giây, đưa tay, chặn lông mày tanh và áo ngủ hắc sắc, rời khỏi thân thể nam nhân, khéo léo mà vô thanh, lộ ra mảng trắng trần có một vài vết sẹo nhỏ.

(Láo lếu quá, bị phát hiện thì vui)

Chạm lên làn da của hắn, cẩn thận không để lại bất cứ vết tích gì, ngậm lấy quả anh đào nho nhỏ, ôn nhu dùng hàm răng đưa đẩy nó, thẳng đến khi bọn chúng sưng đỏ lên, ngón tay men theo đường cong ngực mà mân mê, vuốt ve, nhìn làn da dưới tay, bởi vì sự băng lạnh mà cậu mang tới mà nổi lên những hạt nho nhỏ.....(chắc là da gà ấy mà)

Những nụ hôn thành kính, trên tất cả vùng da mà cậu có thể chạm vào, đợi đến khi Harry nghe thấy thanh âm như có như không, giống như bị nước lạnh tạt qua đầu mà hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Cười khổ, cứng ngắc mà dừng lại tất cả động tác, dùng ma lực chỉnh sửa lại chặn lông và áo ngủ đã bị giải khai cho nam nhân đang chau mày trong mơ, thò tay xoa đi nếp nhăn giữa lông mày, Harry cảm thấy ảo não vì hành động đáng khinh, bẽ bối không thể khống chế của bản thân, nhưng đồng thời, cũng cảm thấy vui thích vì ‘phúc lợi’ nhiều hơn mới phát hiện được, cậu chưa từng nghĩ tới, còn có thể có cách như thế này, có thể khiến cho con người biệt kiên cường kiêu ngạo mà biệt nữ này thuộc về cậu ở những lúc nào đó.

Thời gian còn lại của kỳ nghỉ nhanh chóng trôi qua, tất cả dường như lại trở về giống như lúc mà Harry chưa rời đi, cậu âm thầm ở bên người Snape, nhìn hắn chế ma được, nhìn hắn ăn cơm, nghỉ ngơi, ngẫu nhiên vào lúc mà Snape đọc sách nghỉ ngơi, chộc ghẹo xà quái đã quen với hình dạng nhỏ bé, tất cả đều bình lặng mà tự nhiên như thế, thẳng đến khi Snape bắt đầu thu thập hành lí, Harry mới phát hiện, lại một lần nữa, đã đến thời gian nhập học của Hogwarts.

Để sắp xếp nội dung giảng dạy và các hoạt động cho năm học mới, các giáo sư sẽ trở về trường học trước một tuần, bỏ qua Lockhart vĩnh viễn vàng rực lộ ra nụ cười hoàn mỹ với tám chiếc răng, không ngoài dự liệu của Harry, ở trên hàng ghế của giáo viên, cậu nhìn thấy Sirius.

Trải qua gần một năm nghỉ ngơi, người nam nhận chịu sự tra tấn ở Azkaban dường như đã tìm lại sự dũng cảm năm nào, nhưng mà không còn nghi ngờ gì, nhiều thêm sự ổn trọng được tôi luyện, cơ thể mạnh mẽ lên rất nhiều, đang nói cười với các giáo sư hân quen ở xung quanh, nhìn thấy Snape đi tới, sau khi ngưng thần một lúc, có chút bối rối mà gật đầu một cái.

Harry nhìn cước bộ Snape có chút đình trệ trong nháy mắt, sau đó, vẻ mặt vô cảm mà đi qua bên người Sirius Black, ngồi xuống chỗ ngồi cố định của hắn, gật đầu với Dumbledore đang mỉm cười và McGonagall coi như là chào hỏi.

Sau khi nghe xong màn giới thiệu của Dumbledore, Harry mới biết, Sirius thế nhưng lại đảm nhận vị trí giáo sư môn sinh vật huyền bí, có chút mừng rỡ, vậy thì, điều này có phải đại diện, Snape có thể một chút rời khỏi công việc bảo vệ cứu thế chủ hay không, cuối cùng bất luận thế nào, năng lực của Sirius cũng không thể xem thường!

Chỉ có điều, Harry nhìn nhìn biểu tình của Snape, có một tia đau đớn với ánh mắt trống rỗng của nam nhân, cậu không thể khiến Snape quên đi quá khứ, những việc đã trải qua kia quá sâu sắc, mà đau thương, vĩnh viễn cũng không thể bù đắp, giữa Snape và Sirius trước đây, có một Hồng Cầu không thể vượt qua (tên sông, đã từng là ranh giới gì ấy. Hehe. Hiểu nghĩa là đc. Giống như bức tường hay khúc mắc thôi mà), cho dù bây giờ đã không còn.

Nhấn nạt, đợi đến khi hội nghị diễn ra trong cả buổi sáng kết thúc, Harry vào lúc Snape đứng dậy chuẩn bị rời đi, lưu lại hàng chữ trên không khí, nhìn các giáo sư vẻ mặt kinh ngạc và nụ cười ngạc nhiên của Dumbledore, không có bỏ qua sự nghi hoặc và chần chừ qua trong mắt Sirius, còn có biểu tình của vị giáo sư ngu ngốc vẫn luôn cực lực biểu hiện ở trong hội nghị, dường như cũng sợ tới ngáy dưng.

‘Chào mọi người!’

Dumbledore rất nhanh đã phản ứng:“Oh! Ngài Harry! Ngài có thể quay về, quả thực là một việc đáng mừng!”

Nhìn lông mày hơi chau lại của Snape, Harry trả lời câu thăm hỏi của Dumbledore.

‘Đúng vậy, tôi rất vui có thể trở lại nơi này! Vậy thì, có thời gian, tôi muốn tôi có thể tiếp tục cuộc nói chuyện lần trước với thầy, điều đó khiến tôi cảm thấy vui mừng!’

Nhìn lời mời Harry đưa ra, Dumbledore cười híp mắt:“oh, đúng vậy, lúc nào cũng được, tôi nghĩ, tôi rất vui được nói chuyện với ngài”

Hoàn thành cuộc nói chuyện khách sáo, Harry đi theo cước bộ rời đi của Snape, lưu lại các giáo sư đứng đầy trong phòng, thì thầm to nhỏ, bắt đầu thảo luận việc linh hồn dường như bị lưu truyền là đã ‘biến mất’ lại lần nữa xuất hiện, nhưng những việc này không liên quan tới cậu, chào hỏi, chỉ là thông báo sự trở về của bản thân, đồng thời, cũng là đưa ra tín hiệu cho Dumbledore.

Cậu vẫn còn, vẫn ở bên người giáo sư ma được, lão vu sư vào lúc muốn Snape làm gì đó, không nghi ngờ gì, sẽ phải nghĩ nhiều thêm một chút, còn với phản ứng của người khác, ngoại trừ Sirius, Harry không hề chú ý, à không, hình như còn phải tính thêm Lockhart.

Học kỳ trước, đã thay đổi rất nhiều cái gọi là ‘lịch sử’, đã khiến cho cậu tiếp tục cố chấp tin việc tất cả sẽ lại diễn biến giống như kí ức nữa, đã có thêm quá nhiều các ngã rẽ mới, giống như Sirius Black mới đột nhiên gia nhập này, khiến cậu không thể không bắt đầu cẩn thận hơn rất nhiều, tuy rằng chỉ cần bảo vệ tốt Snape là được, nhưng Harry vẫn luôn lo lắng, những việc có thể xảy ra kia, có thể sẽ gây tổn hại nhiều hơn nữa tới người mà hắn muốn bảo vệ này hay không.

21. Chương 21

Sau khi những ngày hội họp qua đi, mọi thứ sắp xếp ổn thỏa, một đêm trước ngày tân sinh đến, Harry theo đúng nghĩa mà kéo đến Snape đang dính chặt lấy phòng chế được ra ngoài, có chút việc, cần phải để Dumbledore biết.

Nhìn Snape đang chau mày ngồi trên sô pha, Harry nhún vai, nhìn về phía Dumbledore, viết tắt cả những gì muốn nói lên không khí, thẳng thắn không che giấu.

‘Xin lỗi, viên đá kia hỏng rồi!’

Snape ngẩng đầu, nhìn chằm chằm những chữ đang bắt đầu biến mất, biểu tình bình tĩnh, không biết đang nghĩ gì, mà Dumbledore, cứ vuốt vuốt râu, cười híp mắt: “A? Như thế nào?”

Thả ra một ma thuật nho nhỏ, Harry ở trước mặt Snape gọi ra một cốc trà thảo dược, tùy ý mà viết

‘Vào lúc tôi trở lại, bị hỏng rồi, biến mất rồi, có lẽ, tôi có thể trở về, nguyên nhân là do nó! Các thầy hình như rất coi trọng nó, vì thế tôi nói xin lỗi!’

Ngón tay cầm cốc của Snape giật giật, thu hồi ánh mắt từ những chữ kia, Dumbledore chớp chớp mắt, biểu tình quan tâm: “oh, vậy không sao, chỉ là một viên đá có chút năng lực mà thôi, rất vui vì nó có ích với cậu, vậy thì, cậu bây giờ cảm thấy như thế nào? Tiểu Harry đã nói với tôi tất cả, dường như, lúc cuối cùng, trông cậu không tốt lắm!”

‘A.....suýt nữa đi, còn bây giờ ư.....thầy có thể tự mình xem xem. ’

Không hề suy nghĩ, Harry bắt đầu huy động ma lực, bày ra một số ‘năng lực’ mà cậu đột nhiên phát hiện mấy ngày nay trước mặt hai người, có lẽ, sẽ dọa sợ bọn họ cũng không chừng!

Hàng chữ còn chưa có biến mất, Snape và Dumbledore, lại nhìn thấy bên cạnh sô pha của Snape, chậm chậm, xuất hiện một vầng hào quang nhẹ nhẹ, dần dần đuổi theo, sau cùng, biến thành thân ảnh mà bọn họ đã từng nhìn thấy một lần, rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí còn có ngũ quan rõ ràng, tuy rằng chỉ là những đường nét đơn giản mà mơ hồ, nhưng mà không còn nghi ngờ gì, càng gần như linh hồn ở Hogwarts!

Đưa tay ra trước mặt khua khua nắm nắm, còn muốn đặt tay lên vai Snape, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt người ta có xu hướng đen dần, Harry rất khôn ngoan mà dừng lại động tác, nhún vai, ngửa tay, tay phải lướt ngang qua người đối diện

‘Chính là thế này, có điều không thể duy trì quá lâu, vài phút thôi!’

Harry không hề nói thật, thật ra, tối qua, lúc Snape đang tham gia hội nghị, cậu đã thử qua ở tầng hầm, duy trì trạng thái này nguyên một buổi chiều, lại không hề cảm thấy ma lực của bản thân chảy đi hoặc giảm bớt, đương nhiên, cũng không có tăng thêm

Có điều, nhìn nhìn phản ứng của Snape và Dumbledore, Harry nhếch lên khóe miệng, một màn hiếm thấy a!

Snape lẳng lẳng nhìn Harry, cánh tay cầm cốc dừng tại trước ngực, cánh tay đặt trên râu của Dumbledore cũng đã dừng lại hơn 3 giây, điều này khiến Harry cảm thấy vui thích, chắc chắn, đột nhiên có gan, Harry đem tay trái đặt trên vai của Snape, cúi xuống, tay phải chỉ chỉ điểm điểm lên cốc trà trên tay nam nhân, nhìn thấy nước trà trong cốc lăn tăn gợn sóng.

Cứng ngắc, Snape ngồi tại đó, cảm nhận chút lạnh lạnh xuyên qua áo chùng chạm tới da thịt, tuy rằng lạnh, nhưng áp lực thật sự và xúc cảm ở nơi đó, linh hồn, cho dù chỉ là vài phút, đã có ‘cơ thể’! Cơ thể có thể nhìn thấy, có thể chạm vào! Không cần dùng ma pháp trận trợ giúp! Điều này so sánh với đám linh hồn ở Hogwarts là hoàn toàn khác biệt! Hắn không biết, sự biến hóa này là tốt hay là xấu!

Dumbledore nhìn hắc sắc có sắc bạch kim bồi bạn, chớp chớp mắt, cảm thấy trong chốc lát, hai màu sắc tương phản lớn này, lại mang đến cho ông cảm giác tự nhiên mà âm áp, nghi hoặc về sự quay lại của linh hồn chậm chậm bị áp xuống, có lẽ, kế hoạch kia của ông, vẫn tất yếu tiếp tục!

“A! Xem ra rất tốt! Tin rằng sẽ càng ngày càng tốt hơn, Harry, viên đá kia, dường như có ích rất lớn với cậu, tôi rất vui nó có thể giúp đỡ cậu, tin rằng bạn cũ của tôi——chủ nhân của nó cũng sẽ có cảm giác như vậy!”

Dường như được ‘nhắc nhở’ bởi lời của Dumbledore, Snape đột nhiên đứng dậy, rút ra đĩa phép thu hồi cốc trà mà Harry gọi ra, liếc một cái Harry đã rời đi một chút cùng với hắn đứng dậy “Biểu diễn không tồi! Vậy thì, tôi nghĩ tôi có thể rời đi rồi đúng không?”

Nhìn Snape căn bản không đợi Dumbledore gật đầu mà đã rời đi văn phòng hiệu trưởng, Harry lắc lắc đầu, không hiểu được tại sao hắn lại tức giận, không sai, chính là tức giận, dường như, cậu không hề làm việc gì sai trái cả, có điều không có nhiều thời gian nghỉ ngơi như vậy, Harry vội vã đi theo, tùy ý mà lưu lại lời cáo biệt với Dumbledore bất lực mà nhìn cậu ‘xuyên cửa’ mà ra.

‘Cảm ơn! Tạm biệt!’

Vội vã trở về tầng hầm, Snape vào lúc đi vào phòng chế được thì bị Harry một tay ngăn lại, phần nộ quay đầu, lại là nhìn thấy linh hồn đã vượt quá không chỉ ‘vài phút thôi’ mà vẫn duy trì được trạng thái hiện thân, nheo mắt lại, đôi môi mỏng giật giật, Snape nhìn chằm chằm gương mặt không phải vô cùng rõ ràng kia: “mấy phút? ”

Harry đỡ người, thả ra cánh tay đang giữ Snape, lùi ra một chút, vò đầu.

‘A! Tôi đã nói dối rồi! Lần dài nhất, tôi đã duy trì một buổi chiều, chính là hôm qua, lúc các anh họp, có điều, anh tại sao lại tức giận? ’

“Không có ai biết? ”

‘Không có, ngoại trừ anh, này, Severus! Trả lời tôi, anh tại sao tức giận? ’

Mím môi, Snape kinh ngạc với sự vui thích đột nhiên có này của mình, thả lỏng mặt, không tiếp tục để ý tới linh hồn bộ dạng ngây thơ tò mò nữa, ngấm mình vào trong phòng chế được.

‘Xi xi! Chủ nhân! Người bị ghét rồi!’

Nghiến răng, Harry cúi đầu, nhìn xà quái quần quanh chân cậu, hận không thể nắm lấy cái cơ thể dài dài kia quần thành nơ, nếu cậu có thể! Có điều, đột nhiên nghĩ tới gì đó, nghiêm túc, thương lượng với xà quái.

‘Barzel! Sau khi nhập học, người giúp ta theo dõi một người, một cô gái, tên là Ginny Weasley!’

‘Xi xi! Ân? Chủ nhân! Người thay lòng rồi? Hơn nữa lại còn muốn hạ thủ với nữ sinh mới nhập học? ’

Cơ thể xà quái đuôi thẳng, nhìn trái nhìn phải, Xi xi kêu đến vui vẻ! Khiến Harry cả đầu đầy hắc tuyến, đây đều là dựa vào cái gì! Cái gì nói cậu thay lòng rồi? Hạ thủ với nữ hài?

‘Câm miệng! Barzel! Người chỉ cần đi là được rồi!’

‘Xi xi! Chủ nhân, người này gọi là thẹn quá hóa giận! Bộ mặt thật xấu xa! Lang tâm cấu phé! Câm thú.....Xi xi.....buông tôi ra.....’

Trực tiếp dùng ma pháp bó xà quái thành một bó đáp ra ngoài cửa, Harry không biết, tên gia hỏa quái dị này, rốt cuộc học được những thứ loạn cào bát nháo đó từ đâu!

Nghe xà quái cầu nhàu lăm bầm rời đi, trực tiếp cách âm với những thanh âm trong đầu, Harry nhìn nhìn ‘cơ thể’ của bản thân, cảm thấy quái dị, hội tụ lại ma lực, sau khi hồi phục lại bộ dạng ban đầu mới thở dài, tuy rằng đây xem như một kiểu tiến bộ, nhưng mà Harry không cho rằng cậu có thể dựa vào đá ma thuật liền có thể có được cơ thể, đây là một việc không có khả năng, so sánh với việc tác dụng tủy lừa người lừa mình này, còn không bằng triệt để tàng hình! Trước đó cho Dumbledore xem, chỉ là để phòng ngừa vạn nhất!

Ngang tàn mà tiến vào phòng chế được, đứng sau Snape nhìn nam nhân chế được, Harry lại là nghĩ tới nữ sinh tóc đỏ kia, lúc cậu còn là Harry Potter, cậu nợ cô ấy rất nhiều, nếu có thể, Harry hi vọng có thể dùng một phương thức khác đền bù.....

Bồi Snape đứng ở ngoài Hogwarts, nhìn nam nhân hung hăng chau mày, Harry thở dài, cậu lại quên mất rồi, lúc nghỉ hè, gia đình ‘nhiệt tình’ quá mức nhiệt tình kia, Merlin.....đó quả thực để lại ấn tượng sâu sắc với cậu! Đường nhiên, bao gồm cả kỹ thuật lái xe của Ron!

Snape sắc mặt càng lúc càng âm trầm, Harry cảm thấy may mắn vì mình lúc đầu chỉ phải nhận được một câu ‘thăm hỏi’, nhưng cũng đồng thời, lại vừa có chút đau đớn với sự kiên trì của nam nhân này, tính đi tính lại thời gian, được rồi, có lẽ, cậu có thể để cho Snape biểu đạt sớm hơn những câu thăm hỏi kia.

Kéo kéo tay áo Snape, Harry nhìn người có chút thiếu kiên nhẫn lắc đầu, động động ngón tay, sau đó kéo hẳn đi về phương hướng cây liễu roi bên mép lâu đài.

‘Đi với tôi!’

Đợi đến khi Snape khấp đầu đầy sương mù nhưng lại không thể giẫy dụa mà bị Harry kéo tới gần cây liễu roi, vừa vặn nhìn thấy cứu thế chủ và Ron cả người thần thối hết lớn về phía cái xe ở xa xa, hành lí của bọn họ bị rơi loạn ở trên cỏ, Snape mím môi, cánh tay đã được buông ra từ lúc Harry kéo hẳn đến chỗ này, hẳn bước nhanh tới, đập đập vai của Ron, vào lúc đưa trẻ về mặt kinh hoảng quay lại, mang theo một tia vui thích, rất có nhịp điệu mà nói ra.

“Well! Thật là chuyến đi không tồi! Ngài Potter, Weasley, xem ra, các cậu cần phải giải thích một chút tất cả chuyện xảy ra trong đêm nay! Bao gồm cả cái xe kia!”

Đi đến bên người Snape, Harry lắc đầu nhìn hai người phía sau đang ủ rũ, do dự một lát, chậm chậm tới bên người cứu thế chủ, âm thầm cảnh giác, nếu phát hiện có gì không đúng liền lùi lại, nhưng mà, đã đi đến phạm vi một bước, cũng không có bất cứ dị thường nào! Ma lực vẫn lưu chuyển như cũ, không bị hấp thu, cũng không có bất cứ hiện tượng hư nhược nào, điều này khiến Harry vui tới phát điên!

Việc cần phải lo nhất trước mắt dường như đã được giải quyết, Harry thả lỏng đến mức muốn bay lên, thậm chí lúc Snape muốn đi tìm McGonagall và Dumbledore đang trên bàn tiệc nhập học tối, làm tình nguyện viên.

‘A! Tôi đi! Severus! tôi đi!’

Nhìn những chữ trên không khí, cảm thấy cánh cửa được thêm vào ma pháp truyền tới biến động, Snape cau mày, hẳn không muốn hai tiểu cự quái đang mở to mồm trước mắt này biết được Harry đã trở về, tuy rằng sau khi khai giảng việc bị phát hiện là không thể tránh khỏi, nhưng mà nhìn gò má chậm chậm trở nên hồng của cứu thế chủ, hẳn đột nhiên cảm thấy bản thân đã rước thêm một phiền phức không lớn không nhỏ

“Giáo sư! Giáo sư Snape! Cậu ấy! Cậu ấy ở đây!”

Mặt âm trầm, nhưng mà Snape vẫn là gặt đầu: “cặp kính cũ kỹ của cậu dường như chưa mất đi khả năng của nó!”

Cứu thế chủ ngậm lại miệng, nhưng mặt càng lúc càng hồng, cậu cúi thấp đầu, nắm lấy quần của mình, tỏ ra gấp gáp không kịp nhưng là lại ngập ngừng do dự, thẳng đến khi Snape thiếu kiên nhẫn mà hừ ra: “Hừ! Tuy rằng tôi không cho rằng cậu lúc này, nên phân tâm với việc không liên quan tới lỗi lầm mà cậu đã phạm, có điều, cậu rốt cuộc muốn nói gì!”

Ngẩng đầu, cứu thế chủ cố gắng nhìn vào mắt Snape, thậm chí không để ý đến Ron ở bên đang kéo kéo áo: “Em, em muốn nói chuyện với cậu ấy! Em muốn cảm ơn!”

Có chút kinh ngạc với sự dũng cảm của cứu thế chủ, Snape không hề cho rằng thẳng đến một phút trước đó, hẳn có bất cứ hành động nào biểu hiện cho cứu thế chủ hẳn là người dễ nói chuyện hoặc là đối tượng có thể tâm sự, khoanh tay lại, cười như có như không mà nhìn cứu thế chủ đang cắn răng cùng với Ron đang co đầu rụt cổ: “Cậu nghĩ thế nào không liên quan tới tôi, thậm chí cậu ta——tôi không có hạn chế cậu nói chuyện với cậu ta, đương nhiên, chỉ cần cậu ta muốn!”

Trong mắt lộ ra ánh sáng, cứu thế chủ dường như có chút kinh hãi, nhưng mà rất nhanh, lại trở nên thất vọng: “nhưng là, nhưng là cậu ấy là của thầy.....”

Bởi vì ‘của thầy’ mà cứu thế chủ nói ra mà cảm thấy một tia không biết làm sao, Snape duy trì vẻ mặt vô tình: “Cậu ta không phải của tôi! Tôi nghĩ, lần trước tôi đã rất rõ ràng mà nói với cậu điểm này!”.....

Harry vừa mới bước vào cửa liền nhìn thấy cứu thế chủ và Snape mắt to trừng mắt nhỏ, mà Ron mở to mồm, bộ dáng giống như chịu sự kinh dọa lớn, đi tới bên người Snape, đặt tay lên vai nam nhân dường như vô cùng cứng đờ, Harry có chút lo lắng mà hỏi thăm, trong kí ức của cậu, nhưng là không có một cảnh tượng như thế này!

‘Sao rồi?’

22. Chương 22

Snape hừ lạnh, không trả lời câu hỏi của Harry, nhưng cũng không hất xuống cánh tay đang đặt trên đầu vai hần của cậu, cứu thế chủ trừng to mắt, nhìn hàng chữ bạch kim trên không khí, suýt nữa nhảy lên từ trên ghế, Ron bên cạnh cậu mồm mở rộng đến mức có thể nhét vào một quả trứng rồng, run rẩy chỉ những chữ đang bắt đầu biến mất kia, nói không ra một chữ nào!

Thu cánh tay đặt trên đầu vai Snape về, Harry nhìn cứu thế chủ và Ron ở trước mặt, cảm thấy không thể tin nổi với việc có thể thật sự đối mặt đối mặt với chính mình!

Liếc trộm Snape vài cái, xác định sẽ không bị chặn lại, cứu thế chủ dường như lấy dũng cảm, đứng dậy, nhìn về phía hàng chữ biến mất, lắp bắp nói: “Chào cậu! Tôi là Harry, Harry Potter, tôi muốn nói, tôi muốn nói, cảm ơn, lúc cuối kỳ kỳ trước, sự giúp đỡ của cậu!”

Bản thân cảm ơn bản thân? Cảm giác này, chắc chắn.....Harry vô thức lùi lại một chút, để Snape chặn lại hầu hết thân ảnh của mình, tuy rằng làm như vậy cũng không có ai nhìn được cậu, nhưng mà không còn nghi ngờ gì, trong tiềm thức của Harry, vẫn luôn tin rằng ở sau Snape, cậu sẽ vĩnh viễn tìm được nơi trú ẩn!

“A.....đó không có gì.....còn có.....tôi không phải là giúp đỡ cậu, chỉ là——thuận tiện!”

Từng tia từng tia ma lực tăng mạnh sau lưng nói cho Snape biết Harry đang ở đó, kỳ lạ, hần cảm thấy một tia mừng rỡ vì việc linh hồn trốn ở sau lưng hần, mà lúc nhìn thấy câu trả lời của Harry cho cứu thế chủ, lại càng có chút cong lên khóe miệng, lúc này, sắc mặt cứu thế chủ dần dần trở nên trắng bệch, cái đầu cũng thấp xuống.

“A.....vậy cũng cần, cảm ơn cậu.....”

Dứt khoát đứng cả người sau lưng Snape, Harry không muốn đối mặt với bộ dáng giống như tổn thương đó của chính mình, cậu không rõ, vì sao, Harry Potter ở đây, lại trở nên không giống với trong kí ức của cậu, mình lúc nhỏ tuy rằng khát cầu sự ấm áp và quan tâm, nhưng là sau khi có vài người bạn Hermione và Ron, đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nhưng mà cứu thế chủ ở đây, vì sao vẫn muốn được ở gần, được bảo vệ, tham lam muốn nhiều hơn như vậy?

Trong tầng hầm một mảnh trầm lặng, an tĩnh tới khiến người khác cảm thấy trầm trọng, Ron nhìn nhìn cái này, nhìn nhìn cái kia, nói không ra lời, chính vào lúc nam hài tóc đỏ sắp đem bản thân thu nhỏ vào một cái góc mà ẩn thân, cửa bị mở ra, giáo sư McGonagall bước vào.

Tất cả tiếp theo không có sự khác biệt lớn với ký ức của Harry, chỉ có điều, người cuối cùng rời đi cùng Dumbledore không phải Snape, mà là cứu thế chủ và Ron.

Lễ phân việc đã kết thúc, Harry đi theo Snape gấp gấp lộ mặt trên bàn tiệc rồi trở về tầng hầm, trong lúc đó, tầm nhìn của cứu thế chủ luôn luôn hướng về phía Snape, khiến Harry không thể không luôn luôn đứng tại sau lưng Snape, không dám ngo ngoáy nhìn nam nhân tùy ý ăn thức ăn.

Thu thập xong tất cả, Snape leo lên giường, một giây trước khi nhắm mắt lại, động động khóe môi, nhìn một chút không khí ở trước giường, đáp ra một câu khiến Harry cảm thấy chán nản.

“Không cho dùng ma pháp với tôi!”

Thất vọng nhìn Snape nhắm mắt lại, Harry đứng ở bên giường nam nhân, Merlin! Tiềm nghi duy nhất của cậu cũng bị cướp đoạt rồi ư? Không nản lòng, Harry âm thầm, nhẫn nại đợi, đợi đến khi hần thật sự ngủ say, cẩn thận động đây, duy trì cự li lớn hơn một chút so với trước đây, hư hư mà ôm Snape, nhìn mảnh trắng ngần lộ ra sau chiếc áo ngủ dưới chăn, dùng sức nuốt khan, bây giờ, cậu dường như cần gấp một cốc rượu hoặc là cái gì đó khác.....

Ma lực ấm áp mà mấy ngày gần đây đã lại trở nên quen thuộc bao phủ trên cơ thể hần, Snape cố gắng làm giống như là đang ngủ say, không biết qua bao lâu, vào lúc hần suýt nữa đã không trụ được mà ngủ mất, thì đã có cảm giác cơ thể bị đụng chạm!

Tới rồi! Snape nghiêng rằng, cố gắng không để bản thân có phản ứng quá rõ ràng nào, cảm nhận bàn tay mang theo chút lạnh nhưng lại kỳ dị mà mang theo một tia ấm áp phủ lấy vai mình, dùng một lực độ vừa

phải mà cọ xát một chút, sau hơi chút đau nhức, cảm giác mát êm khiến cơ thể hắn trở nên nhu nhuyễn mà thả lỏng.

Tay dọc theo cột sống mà nhẹ nhàng xoa bóp, dừng lại ở thắt lưng, sau khi nhẹ nhàng nhấn hai cái rồi dừng lại, sau đóquay lại cổ, thế nhưng, thế nhưng như có như không mà phác thảo theo xương quai xanh!!

Gò má dường như có cái gì dính lên, băng lạnh, mềm mại, còn có chút vụn vụn nho nhỏ, cơ thể cứng ngắc phút chốc, Snape cảm thấy chấn kinh vì ý nghĩ xuất hiện trong đầu, hắn tưởng rằng, linh hồn này, đang——hôn hắn!!

Hoảng loạn, giống như một đồng cây leo mắc vào cùng một chỗ vậy, khiến Snape không thể suy nghĩ rõ ràng, chính vào lúc hắn nhận không được mà muốn lật người ngồi dậy, những động chạm kia đột nhiên biến mất, giống như chưa từng có gì xảy ra, chỉ lưu lại một ít ma lực vẫn bao quanh cơ thể hắn, ôm lấy, giống lúc trước!

Nhưng mà Snape lại không thể chìm đắm trong loại hưởng thụ này, đúng vậy, trước đêm hôm nay, hắn luôn hưởng thụ kiểu bao bọc này, cảm giác được bảo vệ, bất luận hắn có thừa nhận hay không, khi được linh hồn dùng ma lực bao lấy, hắn đã cảm thấy bình tĩnh, nhưng mà bây giờ, hắn hoàn toàn hỗn loạn rồi, giữa việc bật dậy mà làm gì đó với linh hồn——rối loạn, kêu la hay là gì đó khác——cùng với việc tiếp tục ‘ngủ’, Snape không biết nên chọn cái nào.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, cơ thể cứng ngắc đã có chút đau nhức, linh hồn không có làm thêm bất cứ việc khiến thần kinh của Snape co chặt tới suýt chút nữa đứt đoạn nào, mà đến tận khi sắc trời gần sáng, Snape mới mơ hồ mà ngủ đi, thậm chí là, quên mất sử dụng thuật phong bế đại não

Ngày hôm sau, Harry nhìn dưới mắt Snape có vết xanh mờ mờ, chau mày, tối qua rõ ràng là ngủ không quá muộn, hơn nữa rất an tĩnh, tại sao Snape lại biểu hiện giống như là hoàn toàn chưa có ngủ đủ vậy! Xem ra, chú ngủ vẫn là không thể ngừng lại theo yêu cầu của nam nhân! Nhưng mà, Snape không có thích.....

Liên tiếp hai ngày, vào buổi tối ngày thứ ba, Harry sau khi ‘mát xa’ cho Snape, đang dùng ngón tay để chạm lên gò má người nam nhân, đột nhiên bị nắm lấy, giống như bị dọa dưng, Harry bắt lực nhìn Snape quay người, chuẩn xác mà hướng về phía cậu, sắc mặt không hề tốt chút nào, nghiến răng từng từ từng từ nói với cậu.

“Cậu đang làm gì!”

Nháy mắt, Harry không biết nên làm thế nào mới được, cứ chờ người ở đó nhìn nam nhân biểu tình hơi chút vụn vụn như vậy, giống như tên trộm vặt bị bắt quả tang, căng thẳng đến ma lực đều bắt đầu tuôn ra.

Cảm thấy ma lực đang bao lấy cơ thể mình đột nhiên rời đi, sau đó bắt đầu pháp phòng không ổn định, Snape đột nhiên bình tĩnh lại, lại tiếp tục nói, nhưng không còn cứng ngắc như cũ.

“Cậu đang làm cái gì? ”

Giống như đột nhiên hồi thần, Harry nhảy ra khỏi giường, nhanh chóng lùi lại, đến khi nửa thân mình chìm vào bên trong bức tường, cảm giác không dễ chịu mới khiến cậu vội vã nhảy lên trước một bước, bắt đầu giải thích, lắp ba lắp bắp, lẩn lộn từ ngữ một lúc lâu, mới phát hiện mình đã quên mất Snape không thể nghe thấy thanh âm của bản thân.

Nhớ ra điều này khiến Harry nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn Snape chậm rãi mà mặt lác chĩnh lại áo ngủ đã hơi chút mở ra, đột nhiên, muốn nói với nam nhân này, có lẽ sẽ khiến cho lời bày tỏ của cậu bị triệt để cự tuyệt.

“Tôi.....chỉ là muốn.....ôm anh một chút.....”

Sau một giây nhìn rõ những chữ trên không khí, Snape cúi đầu, sau một lúc lâu, mới dùng thanh âm nhẹ nhàng mà bình tĩnh, nói ra lời khiến Harry cảm thấy bị Merlin bỏ rơi.

“Ra ngoài!”

Không giải thích, Harry âm thầm quay người, dùng ma lực mở cánh cửa phòng ngủ đi ra, sau đó lại chậm chạp đóng cửa lại, để bản thân, cách li bản thân ra khỏi thế giới của người tên là Severus Snape

Hơi chút ngẩng lên, nhìn cánh cửa kỳ dị mà tự động mở ra rồi đóng lại, lúc đó ma lực âm áp vây quanh lấy hắn cũng triệt để lùi ra xa, Snape ngồi ở trên giường, nhìn không khí, trong đầu, lại phiêu qua thân ảnh hơi chút mơ hồ màu bạc kim trong trí nhớ cước bộ trầm trọng, bộ dáng từng chút rời đi.

Không biết mình tại sao lại nghĩ như thế này, Merlin! Đó là một linh hồn! Thế nhưng lại với hắn——tổ tình! Nếu hắn không có nhìn sai không có hiểu sai, thì câu nói kia, chắc chắn là bày tỏ! Severus Snape, thế nhưng lại bị một linh hồn bày tỏ! Điều này trong 32 năm cuộc đời hắn, mới là lần đầu tiên, và sẽ là duy nhất, phù thủy cũng được, linh hồn cũng được, lần bày tỏ duy nhất

Cười giễu, Severus Snape, người bây giờ lại lưu lạc tới mức đến cả một linh hồn cũng có thể tùy ý sỉ nhục.....

Ngã trên giường, nắm chặt tay, Snape nhìn lên trần nhà, thử muốn thanh không đại não, lại không thể không chế mà nhớ tới tất cả những việc xảy ra sau khi Harry đến, những được liệu kia, những sự giám sát dài dòng kia, nhận được che chở khi đối mặt với Sirius vừa mới từ Azkaban, lần bay kích thích nhưng lại vui thích kia, còn có quà tặng sinh nhật còn kinh sợ hơn cả kinh hỉ kiatừng chút từng chút, khiến hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng lại không thể áp lại cảm giác thỏa mãn, hắn vẫn luôn bị những việc quá phức tạp này làm cho phát điên!

Đột nhiên, ma lực quen thuộc đã rời đi kia từng chút từng chút xuyên qua cửa phòng ngủ, chậm chậm lại gần, thậm chí tràn ngập cả căn phòng, bao phủ cả chiếc giường lớn, mở to mắt trừng, Snape tin rằng linh hồn vẫn còn đang ở phòng khách, vậy thì, việc này hoàn toàn là hành động chuộc tội, là——bởi vì hắn? Chết tiệt thật! Ma lực của tên hồn đản kia không cần tiền ư! (kiểu như là miễn phí ư, nói chung là thừa ma lực)

Cơ thể chậm chậm thả lỏng, nhắm mắt lại, Snape tự nói với bản thân, tạm thời, tạm thời cứ như vậy, trước khi hắn làm rõ tên hồn đản chết tiệt này rốt cuộc muốn làm gìtrước khi hắn rõ ràng bản thân mình đang nghĩ gì.....cứ như vậy.....

Ngày thứ hai, Harry âm thầm đi theo sau Snape, miễn cưỡng mỉm cười với những linh hồn chào hỏi với mình, làm ngơ với đám học sinh nhìn thấy cảnh tượng này mà há hốc mồm kinh ngạc, cả một ngày trời, Snape đều cự tuyệt cậu lại gần, vào lúc phát hiện ra biến động ma lực của cậu, lập tức quay người rời đi, điều này khiến Harry suýt nữa muốn đập người vào tường, nhưng mà đều đã đập rồi, lại chỉ có thể thấy không gian sau bức tường mà cười khổ.

Vào lúc bữa tối, Snape chỉ là gấp gáp mà và vài miếng rời đi vào phòng chế được, Harry đứng ở ngoài cửa một lúc, xác định bản thân nếu xông vào giống như trước đây, sẽ chỉ khiến Snape phẫn nộ với hắn đến cực điểm, chán nản, tự mình chạy ra ngoài đình viện, tránh khỏi những học sinh túm năm tụm ba đi bộ, trốn tới bãi cỏ, nhằm chán mà dùng ma lực kéo lên những cây cỏ.

Nhìn những cây cỏ kia dưới ma lực khống chế của mình mà lật đi lật lại trong không khí, Harry ảo não với việc không khống chế được của mình, nếu, cậu có thể khống chế tốt dự vọng của bản thân, vậy thì, có phải sẽ không đến bước đường như ngày hôm nay hay không

Đột nhiên, bị thanh âm từ một nơi không xa đằng sau kéo ra khỏi việc tự phiền muộn, Harry quay đầu, nhìn cứu thế chủ cùng với bạn bè của mình đứng ở trên bãi cỏ, hướng về phía những cây cỏ vẫn đang lơ lửng trên không khí mà chào hỏi.

“A? Chào anh! à, ngài Harry? ”.....

23. Chương 23

Cảm thấy có chút không thích ứng với việc được gọi tên bởi miệng của ‘chính mình’, Harry đứng dậy, nhìn Ron và Hermione ở sau cứu thế chủ, còn có——Ginny Weasley! Nữ hài kia đang nghi hoặc mà nhìn cứu thế chủ nói chuyện với không khí.

Vò vò đầu, Harry không xác định bản thân có nên nói chuyện với cứu thế chủ hay không, mình nói chuyện với chính mình, Merlin, nghĩ thế nào thì kỳ dị thế ấy, vào lúc cứu thế chủ bắt đầu quay đầu tìm kiếm Harry, vẫn là động động ngón tay.

‘A, chào buổi tối, Harry Potter.’

Mắt của cứu thế chủ bỗng nhiên sáng lên, mở mồm, cười đến có chút ngớ ngẩn: “A! Chào buổi tối!”

Nhìn biểu tình kinh ngạc của mấy đứa trẻ sau lưng cứu thế chủ, khoe miệng của Harry cong lên, ha ha, cảm giác, thật không tồi!

‘Tại sao chưa về phòng ngủ?’

Cứu thế chủ bước lên trước một bước, cố gắng tìm ra nơi mà Harry đang đứng: “Bây giờ vẫn chưa đến giờ giới nghiêm! Vừa mới chúng tôi vốn muốn quay về rồi, nhưng mà, nhìn thấy anh ở đây!”

Quay đầu, Harry nhìn đám cỏ vẫn đang lật đi lật lại trên không khí, bĩu môi, thu hồi ma lực, để bọn chúng rơi xuống đất.

‘A.....chỉ là có chút vô vị.....’

Nhìn những chữ trước mặt, cứu thế chủ dừng lại một lúc, cẩn thận mà mở lời: “Cái kia, anh không cần phải ở bên giáogiáo sư Snape sao?”

Lắc lắc đầu, Harry không rõ cứu thế chủ tại sao lại hỏi như vậy.

‘Tại sao tôi nhất định phải ở bên người Severus?’

Có chút ngây người, cứu thế chủ nhìn những lời Harry ‘viết’ ra: “nhưng mà, nhưng mà anh không phải của thầy ấy ư?”

A?!Harry chờ người, của Severus Snape! Cậu là của Severus Snape! Kỳ lạ, bởi vì những lời cứu thế chủ nói ra mà có lẽ trong những tình huống bình thường sẽ không khiến người khác vui vẻ này mà cảm thấy có chút sung sướng, không sai! Harry thuộc về Severus Snape! Giống như nhận được một sự khẳng định, Harry cảm thấy trầm trọng và bất an của cả ngày hôm nay toàn bộ biến mất, có chút hứng chí, nhìn vài người hiếu kỳ nhìn chằm chằm cuộc nói chuyện nữa mình và cứu thế chủ.

‘A, không sai, là như vậy! Có điều, bây giờ Severus đang bận, Harry Potter, không giới thiệu bạn của cậu một chút ư?’

Cứu thế chủ dường như nhận được nhắc nhở, xấu hổ cười, kéo các bạn tới, Harry nhìn từng người được chỉ: “Đây là Ron Weasley! Đây là Ginny Weasley, còn có, cô ấy là Hermione Granger! Nữ phù thủy thông minh nhất!”

Harry buồn cười mà nhìn Hermione đỏ mặt, oh! Merlin a! Cậu tin rằng, trong kí ức của mình, Hermione chưa bao giờ đỏ mặt.....đợi chút! Trong ký ức.....

Đột nhiên cứng ngắc, Harry phát hiện bản thân đã phạm vào một lỗi lớn! Cậu luôn luôn, so sánh tất cả ở nơi này với kí ức của mình, những việc đó! Những người đó! Nhưng mà, cứu thế chủ và bạn bè của cậu ta ở trước mặt đã nói cho Harry biết, đây là một thế giới thật, hoàn chỉnh! Tuy rằng là những người giống nhau, nhưng mà, không có quan hệ gì với kí ức của cậu! Có lẽ hành vi hoặc là cách nghĩ cơ bản tương đồng, nhưng mà bọn họ lúc nào cũng không ngừng thay đổi! những chuyện xảy ra trước đây chắc là chứng minh tốt!

Cậu bây giờ đã không còn là cứu thế chủ, đá ma thuật cũng đã cắt đứt mối liên hệ giữa cậu và cứu thế chủ do cùng một linh hồn mà trở nên nguy hiểm kia, cậu đã dùng một trạng thái hoàn toàn bất đồng và phương thức sinh tồn mà xuất hiện ở nơi này, vậy thì, cậu tại sao còn phải cần tiếp tục cố định một cách cứng nhắc những việc đã trải qua, sau đó lại lặp lại?

Severus, Dumbledore, cứu thế chủ, Ron, Hermione.....tất cả mọi người! Cậu đã có thể từng một góc độ khác mà nhìn những việc không tồn tại trong kí ức! Vậy thì những hạn chế của thế giới này đối với cậu, có phải chẳng chỉ là đang cảnh cáo cậu, không cần lặp lại những việc đã trải qua với hiện tại, hơn nữa, những hạn chế kia thực ra không khác gì không có, ít ra, cậu đã cứu Sirius ra, thu phục xà quái! Còn đã hấp thu đá ma thuật!

Chỉ cần cậu không nói ra! Không để bất kỳ ai biết! Vậy thì cậu hoàn toàn có thể dựa vào sự can thiệp của mình, khiến cho tất cả mọi việc phát triển theo một chiều hướng khác! Vậy thì tại sao còn phải trốn tránh!

Chỉ cần cậu còn tồn tại, dưới sự giúp đỡ của đá ma thuật, căn bản không có vấn đề gì! Cậu hoàn toàn có thể tiêu trừ tất cả mọi chương ngại cho Severus Snape! Cậu hoàn toàn có thể khiến nam nhân đạt được tất cả!

Đột nhiên nghĩ thông tất cả, cơ thể Harry dường như muốn bay lên, ha ha, thật ra cậu có thể bay.....hưng phần mà quay người chạy đi, chỉ kịp để lại những lời khiến cho cứu thế chủ vài người cảm thấy kỳ lạ.

‘A! Rất vui được biết mọi người! Tôi vẫn còn việc, đi trước đây, còn nữa! Cảm ơn!’

“ Ngài Harry? Ngài Harry? ”

Liên tục gọi mấy tiếng, không nhận được trả lời, nhìn bãi cỏ tĩnh lặng, Harry chán nản mà sụp vai xuống, cậu không biết mình làm sao, nhưng lại có cảm giác thân cận kỳ lạ với linh hồn này! Merlin! Cậu không thể hiểu nổi!

Thành viên mới của Gryffindor——Ginny Weasley nghi hoặc nhìn cứu thế chủ, lại nhìn bãi cỏ trống không:“ Cái kia, Harry.....chúng ta làm gì rồi? ”

Lắc lắc đầu, cứu thế chủ ủ rũ mà rời đi, Hermione và Ron nhìn nhau một cái, lắc đầu đi theo, mà Ginny nhìn lại nhìn vài người rời đi, lại quay lại nhìn bãi cỏ, rùng mình, chạy theo.....

Không có ma lực quen thuộc bao lấy, Snape dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn cánh cửa phòng chế được đóng chặt, trước đây, chỉ sợ ngay cả lúc hẩn nấu được, sự ẩm áp kia cũng sẽ luôn bao lấy bên người hẩn, rời đi rồi ư.....hử.....chỉ mới có một ngày.....

Tiếng bong bóng nổi ra từ đáy nồi rồi vỡ ra khiến hẩn hồi thần, Snape chau mày, nhìn nước được đã trở thành màu nâu đậm, trực tiếp thanh tẩy tất cả, không có ý muốn tiếp tục, rời khỏi bàn thao tác.

Rót ra một cốc rượu rồi một hộp uống hết, cầm chiếc cốc rượu nhỏ trong tay chơi đùa, Snape nhìn tầng hầm trống rỗng, một tia nôn nóng khiến hẩn ảo não mím chặt môi, không có gì bất đồng! Lại rót một cốc khác uống hết, chất cồn chảy xuống cổ họng, mang theo nhiệt khí thiêu đốt chảy thẳng xuống bụng, sau đó dạ dày của hẩn bắt đầu co rút mà thắt chặt lại.

Cơn đau càng lúc càng kịch liệt khiến Snape ôm chặt lấy bụng, sau khi nhẩn nại một lúc mà không đỡ hơn, chậm rì rì đứng dậy, đi tới trước chiếc tủ cất được, mò ra một bình được uống hết, sau đó từng chút đi về phòng ngủ, ập xuống giường lớn cuộn tròn lại, đã lâu rồi, không có cảm giác đau như thế này

Mà lúc này, Harry đang gọi xà quái đứng cùng cậu trước cửa căn phòng cần thiết, đi qua đi lại, âm thầm niệm ‘căn phòng có chứa vương miện Ravenclaw’, thẳng đến khi bức tường vô thanh vô tức mở ra, vui mừng, Harry gọi xà quái hiệu kỳ cùng mình đi vào.

Tìm kiếm dấu hiệu của vương miện trong đống tạp vật được chất thành một ngọn núi nhỏ, Merlin a! Rõ ràng nhớ là không có loạn như vậy! À! Lại sai rồi! Chấp nhận số phận, Harry từng chút tìm kiếm, mà xà quái lại cuộn thành một đống, cái đầu quay trái quay phải mà nhìn theo di chuyển của Harry.

‘Xi xi! Chủ nhân! Người đang làm gì! Xi xi! Có thể không cần lượn qua lượn lại như vậy hay không! Xi xi! Tôi chóng mặt rồi!’

‘Câm miệng! Barzel! Cố định cái đầu của ngươi vào một chỗ! Tôi đang tìm một thứ, một thứ rất quan trọng!’

Xà quái nghe lời mà cứng đờ đờ lại chỗ đó, mà Harry, sau khi dùng ma pháp lực tung một nửa ‘đống rác’, cuối cùng cũng nhìn thấy cái tủ hồng bị đống tạp vật đè lên kia, cùng với dấu hiệu quanh co, mang theo vương miện cũ kỹ kia.

Hưng phấn, Harry chỉ cái vương miện, hạ lệnh cho xà quái.

‘Barzel! đi! Dùng răng của cậu cắn hồng cái vương miện đó!’

Xà quái cứng đờ quay đầu, biểu hiện giống như người máy mà Harry đã từng thấy qua, mà sau khi nhìn thấy cái vương miện bản thủ kia, xà quái đại nhân quay ngoắt đầu, Xi xi nói ra bày tỏ sự bất mãn và cự tuyệt.

‘Không muốn! Bắn chết rồi! Còn nữa! Răng của tôi không phải là công cụ loạn bát nháo gì! Tôi từ chối!’

Đờ người, Harry không nghĩ tới xà quái sẽ trả lời như vậy, dờ khóc dờ cười mà ngồi xồm xuống, nhìn cái đầu bé của xà quái thu nhỏ, thử dụ dỗ.

‘Ngô.....nếu cậu cắn hỏng cái đó, tôi sẽ chuẩn bị cho cậu 3 phần thịt bò nướng được không? Miếng to luôn ấy!’

Cái đầu của xà quái động đậy, càng quay đi thêm một chút.

‘.....lại thêm chuột bạch của rừng cấm.....10 con!’

Cái đầu của xà quái lại động động như thế một lát, sau đó hất cao lên.

Harry thở gấp mà cười, được! tên gia hỏa này, nghĩ một chút, đứng dậy, chọn mi, dùng ngữ khí coi thường.

‘Chắc! Thì ra xà quái vĩ đại thứ 2 của Hogwarts thế nhưng không thể cắn hỏng một cái vương miện cũ nát?’

Cái đầu của xà quái đột nhiên quay lại, Xi xi mà tỏ ra phần nộ với Harry.

‘Ai nói thế!’

Sau đó không đợi Harry nói thêm gì, xà quái vĩ đại thứ hai Hogwarts đã nhanh chóng chạy tới, cái đầu cuộn lấy cái biểu tượng, hung hăng cắn một cái xuống cái vương miện kia.

Tiếng kêu chói tai, khói đen cuộn cuộn bay lên trời, cười tươi rói, Harry nhìn đám khói đen cuối cùng biến mất, quan sát, rất tốt, ngày mai, vào lúc cứu thế chủ vài người lên lớp sáng mai, cậu có thể giải quyết cuộn nhật kí!

Xà quái kiêu ngạo mà bò tới chân Harry, bộ dạng đắc ý khiến Harry ngứa răng tới mức hận không thể buộc nó lại rồi đập vào góc tường.....

‘Xi xi! Bây giờ còn nghi ngờ năng lực của tôi không?’

Nở nụ cười lấy lòng, Harry tỏ ra vô cùng sùng bái.

‘Đương nhiên không! Barzel! Cậu đích xác là xà quái vĩ đại thứ 2 Hogwarts!’

Ngoắc qua ngoắc lại, xà quái bò ra cửa, thanh âm Xi xi nghe vô cùng buồn cười.

‘Xi xi! Đó là điều không thể nghi ngờ! Nhớ lấy! 3 miếng thịt bò nướng! Miếng lớn! Còn có 10 con chuột bạch!’

Buồn cười, Harry gật đầu.

‘A! Phải! Phải! Không có vấn đề! Bữa trưa ngày mai cậu sẽ thấy chúng!’

Xà quái đã rời đi, nó còn có nhiệm vụ ‘giám sát’ nữ phù thủy nhỏ kia, Harry rời bước, quay đầu lại, nhìn cái tủ lớn cũ nát không mọc mắt kia——tủ biến mất! (nghĩa là cái tủ

— biến mất là chú ngữ)

Trực tiếp một bữa tứ phân ngũ liệt cấp được nâng cấp——đây là Harry tình cờ phát hiện trong chiến tranh, nhìn cái tủ kia vỡ thành từng mảnh, thỏa mãn mà gật gật đầu, năm 2 này, cậu không muốn có bất cứ ‘tai nạn’ nào xảy ra! Cậu muốn cho Snape môi trường sống an toàn bình lặng, để người nam nhân kia làm những việc mà hắn thích!

Trở về đến tầng hầm, Harry nhìn cánh cửa phòng chế được mở toang, lại nhìn thời gian, có chút nghi hoặc với việc Snape không có chế được lúc này, nhìn cánh cửa phòng ngủ cũng đang mở như vậy, Snape chưa từng như thế này! Có chút lo lắng, Harry nhanh chóng chạy tới, sau khi nhìn thấy thân ảnh cuộn thành một vòng tròn ở trên giường, kinh hoàng mà ôm lấy, gấp gáp gọi tên của người đang sắc mặt trắng bệch, mắt nhắm chặt, cả đầu đều toát ra mồ hôi lạnh.

‘Severus! Severus! Không! Anh làm sao rồi! Sev!’.....

24. Chương 24

Gọi một lúc, Harry ảo não nhớ ra bản thân đã quên mất Snape không thể nghe thấy thanh âm của cậu, vội ôm người vào trong lòng, cẩn thận mà kéo ra cánh tay đang ôm chặt lấy bụng của nam nhân, không biết làm thế nào mà nhu động nhẹ nhàng ở đó, sau đó, nghe thấy tiếng rống đứt đoạn, phần nộ của Snape.

“Cút.....cút ra!”

Mím chặt môi, nửa giận nho nhỏ bốc lên, nhưng mà cậu lại có thể làm sao? Ôm cả người hắn vào trong lòng, thử tỏa ra ma lực, cánh tay xoa nhẹ lên bụng Snape dừng lại, cánh tay kia dùng lực, áp lại cơ thể đang không ngừng giãy giụa.

Snape cố gắng giãy dụa, muốn rời khỏi cái ôm đáng lẽ phải lạnh lẽo, nhưng lại khiến hắn cảm thấy ấm áp dị thường kia, nhưng mà cánh tay đang nhẹ nhàng chạm lên vị bộ của hắn, khiến cho dạ dày đã bị được nước áp chế nhưng vẫn co rút đau đớn của mình rõ ràng mà chậm chậm bình lặng lại, sức lực đã bị cơn đau, sự giãy giụa không cần thiết từng chút từng chút rút sạch, kết quả cuối cùng, là chỉ có thể dùng lực mà nắm chặt lấy cánh tay không nhìn thấy kia, quay đầu đi, không để mặt của bản thân bị tên hỗn đản kia nhìn thấy, Merlin! Hắn bây giờ chỉ muốn được ngắt ngay tại chỗ!

Nhìn Snape cuối cùng cũng an tĩnh lại, Harry thở phào, buông ra một tay, viết chữ trước mặt nam nhân, vô cùng thống hận bản thân bây giờ không thể trực tiếp truyền thanh âm của mình đến bên tai nam nhân!

‘Làm sao rồi? Đau dạ dày? Tại sao lại như vậy!’

Cẩn rằng, một lúc lâu, Snape giãy ra khỏi cánh tay đã thả lỏng của Harry, đứng lên từ trên giường, cơn chóng mặt nhẹ khiến hắn chau mày, chỉnh lại bộ đồ đã bị nhàu, đáp lại một câu cho Harry phía sau rồi rời đi, giống như là nếu tiếp tục ở lại đây một phút, hắn sẽ làm ra những việc không có lí trí.

“.....Không liên quan tới cậu! Dừng cái đầu của cậu vào nơi mà cậu nên dùng!”

Bất lực nhìn Snape đi ra khỏi phòng ngủ, Harry đi theo sau, neho mắt lại sau khi nhìn thấy bình rượu và cốc rượu đặt bên sô pha, liếc mắt một cái người bước vào phòng chế được, không nói gì mà rời đi.

Đứng sau cửa, cảm thấy biến động ma pháp từ cửa tầng hầm truyền tới, lặng lẽ đi tới bàn thao tác, đặt nên nồi gang, có lẽ, nấu một nồi được, có thể khiến cho trái tim kỳ lạ mà gấp gáp lên của hắn bình phục lại, nhưng mà, vừa mới cho vào một ít được liệu, cái nồi đang sôi ở trước mặt lại bị thanh tẩy toàn bộ, tên hỗn đản kia lúc nào lại quay về rồi! Chau mày, quay người trừng mắt nhìn không khí, khí giận khiến hắn hoàn toàn bỏ qua việc cố gắng duy trì bình tĩnh.

“Chết tiệt thật! Cậu đang làm gì!”

Không hề trả lời, Harry trực tiếp kéo người ra phòng khách, ấn người đang dùng sức giãy dụa ngồi xuống ghế sô pha, đem bát cánh nóng do gia tinh mang tới lơ lửng tới trước mặt nam nhân, đặt bát súp lên trên, tỏ ra tức giận.

‘Uống đi!’

Snape nhìn những chữ và bát súp lơ lửng kia, mím môi, chậm rì rì thò ta ra nhận lấy, uống từng ngụm nhỏ nước súp nóng, dạ dày còn có chút co rút, bởi vì sự ấm áp chảy xuống mà trở nên dễ chịu hơn rất nhiều, buông bát xuống, quay đầu đi không nhìn không khí trước mặt, lại không hề biết, vừa vịn khiến cho gương mặt của mình, đưa đến trước mặt Harry.

Sự phần nộ nho nhỏ lại trở thành bất lực, Harry buông xuống, ngẩng đầu nhìn nam nhân vẽ mặt vô tình trước mặt, do lực một lúc, cuối cùng vẫn viết ra những lời mà mình muốn nói

‘Severus, anh tại sao lại làm như vậy? Chỉ là bởi vì những lời kia? ’

Ngây người một lúc, Snape nhìn những chữ lơ lửng trước mắt, nhu động môi một lúc, lại là cái gì cũng không thể nói ra ngoài, một lúc lâu, mới chậm chạp đứng dậy, đi vào phòng ngủ, mà Harry, chỉ là lưu lại chỗ cũ, nhìn cánh cửa kia từng chút đóng lại.

Giống như một đêm trước, Snape cảm thấy ma lực dần dần xuyên qua cánh cửa ma bao lấy hắn, nhắm mắt lại, từ chối để bản thân nghĩ tới những lời do kẻ không phải người kia ‘nói’, nhưng lại không ngăn nổi cảm xúc thăng trầm của bản thân trở nên bình lặng dưới sự bao lấy của ma lực, hắn thậm chí còn không cần sử dụng thuật phong bế đại não, một loại cảm giác được bảo vệ, khiến hắn cảm thấy có chút khó thích ứng

Không dám lại rời khỏi Snape quá xa, Harry âm thầm theo sau Snape, chú ý tới từng cử động của nam nhân, dường như lại giống như trước đây, thò tay can thiệp tới ăn uống, làm việc nghỉ ngơi của nam nhân, chỉ có điều, cậu sẽ không lại tùy ý mà lại gần nam nhân biểu tình càng ngày càng lạnh nhạt kia, chỉ có vào đêm khuya, mới nuông chiều bản thân, thả ra ma lực, xuyên qua cánh cửa kia, tưởng tượng nam nhân ngủ an ổn trong lòng mình.

Đối với quyển nhật ký kia, giao cho xà quái đi tìm, nhưng là cái con bé Ginny kia, lại luôn mang nhật ký theo người, cơ hồ không lúc nào rời, điều này khiến Harry vô cùng đau đầu, thấy Halloween sắp tới gần rồi, mà khí sắc của Ginny lại càng ngày càng xấu, không nghĩ ra cách nào cả Harry cắn răng, chuẩn bị nặng tay!

Cậu chỉ có hứng thú với tình hình lớp học biến hình của giáo sư McGonagall, Harry vẫn chọn loại thời gian này ra tay, để xà quái âm thầm bò tới dưới bàn của nữ hài, sau đó, phóng ra ma pháp.

Ma pháp đột nhiên bạo phát khiến vài học sinh bao gồm Ginny một trận kinh hoàng, bọn họ mục trừng khẩu ngọc mà nhìn bàn của mình đột nhiên giống như có sinh mệnh mà bắt đầu động đậy, sách vở và bút gờ đó ở trên bàn rơi xuống đất, loạn thành một đoàn.

Học sinh thét lên chói tai trốn khỏi những chiếc bàn đang xoay qua xoay lại, vào lúc giáo sư McGonagall vội vã chạy tới xem xét tình hình, xà quái ngấm chuẩn mục tiêu, nhanh chóng phóng tới, hướng về phía quyển nhật ký cũ nát bị một đồng đồ đè nên cần một cái, không có bất cứ tiếng động nào, chỉ là đột nhiên, từ trong cuốn nhật ký chảy ra dòng nước đen, tạt qua đầu của xà quái.

Harry đứng ở một bên âm thầm quan sát tất cả, thần kinh căng thẳng chuẩn bị ứng phó với bất cứ tai nạn nào, thẳng đến sau khi cảm thấy một trận ma lực cổ quái phát ra từ chỗ của Ginny, mới buông lỏng người, nhìn nữ hài mềm oặt ngã xuống đất, nhìn giáo sư McGonagall sau khi an ổn tất cả học sinh, vội vã bế Ginny đi về bệnh thất.

‘Xi xi! Chủ nhân! Tôi kháng nghị! Tôi không muốn lại phải cần những thứ như quyển vở kia, phì phì! Thối chết mất! Xi xi! Tôi muốn bồi thường!’

Vui vẻ, nghe tiếng kêu la không ngừng của tử xà trong đầu, Harry cười vui vẻ, ít nhất, sẽ không xảy ra những chuyện kia, có thể qua được năm học thứ hai an bình

‘Ừ! Ừ! Không còn lần sau rồi, Basilisk, tôi sẽ không để cậu đi cần bất cứ quyển nào nữa! Có thỏa mãn với bò nướng hôm trước không? Hôm nay gấp đôi! Còn nữa, nhiệm vụ của cậu hoàn thành rồi, không cần phải đi theo nữ hài kia nữa đâu!’

‘Xi xi! ý? Chủ nhân! Người không còn hứng thú với cô ta nữa ư? Nhưng người chưa làm gì cả mà! Lẽ nào người không được? ’ (chắc chắc con rắn này, đầu óc đen tối quá. Hìx, hay là mình đầu óc đen tối nhỉ)

Nhu nhu cái trán, Harry cảm thấy vô lực với cái cách nghĩ vô cùng kỳ lạ kia của tử xà, Merlin! Tại sao tên gia hỏa này lại kiểu như thế này! Tử xà a!

‘Câm miệng! Tôi trước giờ chưa từng có hứng thú với cô ta! Tôi cũng không muốn làm cái gì cả! Còn cái gì mà được với không được! Bởi vì không cùng loài! Basilisk! Cậu xác định cậu có thể hiểu rõ? ’

‘Xi! Con người thật phiền phức! Được rồi! Thịt bò nướng gấp đôi! Vậy thì, tôi có thể về cạnh Severus rồi? ’

Chọn mi, Harry nhìn tử xà ngoắc đầu lượn thân.

‘Basilisk, cậu không phải rất ghét Sev dùng cậu làm thí nghiệm ư? ’

‘À! Nhưng mà nọc độc để lâu quá cũng không tốt, Severus vừa vặn cũng giúp tôi, hắn còn sẽ chuẩn bị thịt nướng cho tôi! Là tự mình nướng đó! Mùi vị rất ngon! Xi xi! Tôi muốn ăn!!’

Ghen tị, Harry nhìn tử xà tăng nhanh tốc độ mà xông về phía tầng hầm, cậu chưa từng ném qua thức ăn Snape làm! Đời trước.....thôi đi, lúc đó, Snape không đưa cậu một bình độc được là tốt rồiđời này, cúi

đầu nhìn ‘cơ thể’ của mình, cậu có thể ăn ư.....

Nhận được thông tri của Dumbledore, Snape trực tiếp bỏ xuống dụng cụ ăn trong tay, nhìn cũng không thèm nhìn đậu xanh còn sót lại trong đĩa, trực tiếp bước đến lò sưởi: “Văn phòng hiệu trưởng!”

Nhìn quyển vở cũ nhát tủa ra một tia khí tức ma thuật hắc ám, trang giấy trắng trống rỗng bị nhiễm bởi mực đen có mùi tanh cổ quái, mà dấu hai dấu vết quen thuộc, cơ hồ là bị cắn bởi ‘sủng vật’ đã mất tích mấy ngày nay của hắn, khiến Snape bất động thanh sắc mà nắm chặt bàn tay, mà con sủng vật kia, bây giờ đang thành thực mà cuộn lấy cánh tay của hắn!

“Severus, Ginny Weasley, Bobby nói con bé dường như đã mất đi một phần sinh lực, thầy chuẩn bị một số được đưa cho Bobby mang cho con bé đi, thậm chí cuốn nhật kí này, là tìm thấy ở trong sách vở của con bé, tôi thấy rất kỳ quái, tiểu cô nương kia làm sao có thể có được đồ vật xấu xa như thế này!”

Nghe lời nói của Dumbledore, Snape hừ lạnh, xấu xa? So sánh với hắc ma pháp, cái gọi là bạch ma pháp cũng khác gì xấu xa!

“Được tôi sẽ chuẩn bị, còn với đồ vật này, xin lỗi, tôi nhìn không ra lai lịch của nó!”

Vuốt vuốt râu, Dumbledore nhìn Snape vẻ mặt vô tình, cười cười.

“A, không sao, bây giờ không có gì, có điều tôi muốn chúng ta phải cẩn thận hơn, lại nói đến, Severus, gần đây khí sắc của thầy tốt hơn nhiều rồi, ngô, lần tiệc tối Halloween này có tham gia không! Ân? ”

Chau mày, đối với buổi vũ hội ngớ ngẩn, hóa trang bản thân thành bộ dạng quái dị kia, Snape quả thực là không có hứng thú nổi, đồng ý bữa, quan trọng nhất bây giờ, là hỏi tên hỗn đản tuyệt đối sẽ biết sự thực kia, tất cả chuyện là là như thế nào!

“A! Đúng rồi, Severus, Harry cậu ta có khỏe không? Tiệc tối Halloween mời cậu ấy cùng tham gia nha”

Chân sải bước đi có chút ngừng, một lúc lâu, mới gật gật đầu, vội vào đi về tầng hầm, Merlin! Tiệc tối Halloween, để tên hỗn đản kia tham gia? Hóa trang cậu ta thành cái gì? Bí ngô lơ lửng trên không trung?

Đi vào tầng hầm, thả xuống tử xà trong tay áo, nhìn vật nhỏ quay qua quay lại rồi không để ý tới hắn nữa, Snape nghiêng răng, hướng về không khí rồi do dự một lát, cuối cùng, vẫn là gọi ra cái tên kia.

“.....Harry!”

Có chút kinh ngạc, Harry nhìn Snape quay lưng về phía mình mà hướng về không khí gọi tên cậu, xung động nhất thời, thò tay ra ôm lấy nam nhân, ở trước mặt hắn, thể hiện sự tồn tại của bản thân.

‘.....tôi đây.....’

Đờ người, Snape có nháy mắt như thế, không biết nên phản ứng như thế nào, trừ ma lực quen thuộc mà ảm áp mỗi đêm bao lấy hắn ra, dường như, đã rất lâu không bị đụng chạm như thế này rồi

Cơ thể có chút cứng ngắc, nhưng Snape không hề giãy dụa, mà là hít thở sâu, chậm chậm mà quay người lại, nhìn không khí trước mặt, nói ra từng chữ một.

“.....Trong giờ biến hình, cậu đã làm gì? ”

25. Chương 25

Ngây người một lúc, Harry đột nhiên có chút đau lòng, thở dài, đưa tay lên, ở khoảng có chút rời ra của hai người, viết ra.

‘không làm gì cả! Basilisk nói nó phát hiện cái gì đó đang hấp thu sinh lực của học sinh, tôi liền đi xem một chút, sau đó Basilisk liền xông tới cắn một cái.....’

Trực tiếp lập tức chấn với thanh xi xi không ngừng kháng nghị ở trong đầu, Harry giả như không nhìn thấy tử xà đại nhân khinh miệt mà quay người, ngoắt qua ngoắt lại mà bỏ đi, nhìn chằm chằm vào mắt của Snape, không có bỏ qua sự nghi hoặc rõ ràng và cuối cùng buông tha của hắn.

Cảm thấy bị nhìn chăm chú, Snape hơi chút ngoảnh mặt, tên gia hỏa này vĩnh viễn đều có lí do chính đáng, tử xà, là một sinh vật ma pháp, có thể cảm thấy một số ma pháp đặc biệt, đây là chuyện rất bình thường, điều này, Snape không tìm ra bất cứ lí do phản bác nào, cho dù Harry tự nói là cậu ta cảm thấy, hẳn cũng không thể phân biệt nổi thật giả!

Muốn quay người rời đi, lại phát hiện bị một đôi tay không nhìn thấy rắn chắc mà gian lại, giật mình một lát, hơi chút cúi đầu, thanh âm thấp trầm mang theo một tia bức bối: “Buông tay!”

Harry không có nghe lời mà buông ra, ngược lại còn co chặt cánh tay, chỉ là thả ra một tay, vuốt ve lên gương mặt Snape, sau đó chậm chậm lại gần, vào lúc gần như chạm vào đôi môi mỏng mím chặt kia, mới khó khăn mà dời đi, ở nơi gần bên khóe môi, nhẹ nhàng đặt lên vào, sau đó nhanh chóng rời ra.

Xúc cảm lạnh lạnh ở trên má khiến Snape có chút cứng ngắc, mà cánh tay co chặt lại bên eo lại càng khiến hắn rõ ràng cảm thấy một thân thể lạnh lẽo lại gần, quên mất phản kháng, Snape nhìn không khí trước mặt, trong đầu lại là thân ảnh bạch kim kia hiện ra, thẳng đến khi khóe môi có cảm giác bị đụng chạm, mềm nhũn, băng lạnh, giống như chút gió đầu xuân thổi qua, khiến hắn thất thần trong phút chốc.

Nhìn Snape ngây người ở đó, Harry thả ra cánh tay, chậm rãi lùi lại, thẳng đến khi nhìn nam nhân có chút kinh hoàng mà quay người, bước nhanh vào phòng chế được, nhìn cánh cửa bởi vì dụng lực đóng mạnh mà phát ra âm thanh cọt két, ngón tay xoa lên môi, có chút cay đắng, cậu——vẫn là chưa thể khống chế được bản thân

Nắm chặt lại bàn tay, Snape trừng bàn thao tác, không dám tin bản thân vài giây trước đã trải qua cái gì, hắn bị hôn! Không! Đây không phải điểm quan trọng! Quan trọng là hắn bị một linh hồn hôn! Bị một linh hồn đã bày tỏ với hắn hôn! Mà hắn không hề cự tuyệt! Merlin! Điều này quá điên rồ rồi! Ôm lấy mặt, Snape rên rỉ, còn có việc nguy hơn thế này không.....

Tim đập giống như vừa mới phản ứng lại mà trở nên gấp gáp, Snape ngẩng đầu lên, hít thở sâu, hắn cần lãnh tĩnh, có lẽ, nấu một nồi ma được là lựa chọn không tồi!

Không đúng! Cái nồi vừa mới đặt lên, Snape đột nhiên nhớ tới, hình như, 20 phút sau, có tiết ma được của năm 4

Harry đứng ở ngoài cửa phòng chế được, do dự xem có cần phải nói với người ở bên trong, chỉ còn 10 phút, tiết học ma được sẽ bắt đầu, không đợi cậu bước vào, cửa bị mở ra từ bên trong, giáo sư ma được sắc mặt đen sầm mà bước nhanh đi.

Tránh người nhường bước, Harry nhìn nam nhân sắc mặt giống như đáy nồi nấu được, cắn môi, đi theo phía sau, được rồi. Hôm nay là cậu sai, nhưng mà không một chút nắm chắc, Harry không cho rằng, loại sai lầm này sẽ không lại xảy ra thêm lần nữa!

Halloween, đối mặt với lời mời thành khẩn của Nick, Harry cười khổ đáp ứng, bất luận thế nào, cậu cũng là một ‘linh hồn’, đã ở Hogwarts, mà những linh hồn này lại đối đãi với cậu như ‘người nhà’, cậu cũng không nghĩ ra bất cứ lí do nào để cự tuyệt, càng huống chi, lần này đã không có tử xà, cũng không có nhật kí, Snape cũng sẽ không căng thẳng đến vậy, mà sự xuất hiện của cậu, dường như vừa vãn lấp đi cơ hội đụng mặt của Nick và cứu thế chủ.

Sau khi tham gia ‘tiệc mừng’ của các linh hồn, Harry quả thực là không muốn có bất cứ bình luận nào về những điểm tâm đã mốc hết kia, dù sao cũng chỉ là hộp mặt mà thôi, cùng với các linh hồn về đại sảnh Hogwarts vừa mới bắt đầu khiêu vũ, hứng thú, Harry đánh giá học sinh và các giáo sư đã hóa trang thành những bộ dạng kỳ dị.

Các giáo sư còn tốt, chỉ là hơi ít trang sức, giáo sư McGonagall chỉ là nhiều thêm vài cọng ria mèo, Harry nhìn thêm hai cái, giáo sư ma thuật nhỏ bé căn bản không cần phải hóa trang, chỉ là đổi bộ y phục, liền đã biến thành yêu tinh của Gringotts, mà Lockhart, tên gia hỏa Harry đã chú ý tới một thời gian mà không phát hiện có bất cứ vấn đề nào kia, y phục của hắn khiến Harry tưởng rằng cái bóng đèn siêu sáng di động này là phục trang hài hước của học sinh buồn chán nào đó!

Còn với Snape, ánh mắt Harry phiêu về phía hắc sắc không hề thay đổi đang đứng ở một góc, dường như hòa làm một với bóng tối, nháy mắt, quên đi hết thấy.

Lễ phục đuôi yến hắc sắc, cổ áo sơ mi bạch sắc không có cài lại, được mở cho đến nút áo thứ hai, lộ ra mảng trắng ngần và xương quai xanh, lễ phục sát vào cơ thể bao chặt lấy cơ thể thon gầy nhưng lại lộ ra những đường cong mịn màng kia, cái eo là một hàng cúc xám đen, cái quần cũng như vậy bó sát kia, khiến đôi chân lộ ra thẳng tắp thon dài, mái tóc đen hơi chút lộn xộn mà rải trên bờ vai, vài sợi tóc dán trên gò má có một nửa ẩn trong bóng tối kia, cơ thể hơi chút dựa tường, đôi mắt nửa khép, nhìn chiếc cốc chứa dịch thể đỏ tươi ở trên tay

Harry không biết bản thân làm thế nào mà vượt qua những người đang khiêu vũ trên bục, lại càng không biết, lúc cậu đến gần cái góc đó, cơ thể của cậu, đã hiện hình, tuy rằng chỉ là một nháy mắt, nhưng đủ để khiến rất nhiều người kinh ngạc mà há hốc miệng, mà đợi đến khi cậu phát giác ra động tác của bản thân, cậu đã đến trước mặt Snape, hai tay chống lên tường, toàn thân phát ra ma lực cường đại, khiến cho người đang hơi chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên kia giam trong lãnh địa của mình.

Ghen tị mà nhìn miệng cốc ảm ướt của cốc rượu, Harry không dám tưởng tượng bộ dạng Snape nhè nhẹ uống xuống màu đỏ ở trong li, điều đó chỉ khiến cậu muốn mang nam nhân đi khỏi chỗ này, giấu đi, cả đời cả kiếp giam lại, bảo vệ, loại bỏ hết tất cả dò xét!

Kéo cánh tay cầm rượu của hắn, dùng một lực độ không thể làm thương hắn, Harry kéo Snape hoàn toàn nhập vào bóng tối, bất luận rượu trong cốc đã sánh ra đầy mặt đất, mà sau khi kéo người đến nơi không ai có thể nhìn thấy, hôn nên bờ môi khép hờ của Snape

Hoàn toàn không có phản ứng lại Snape cứng ngắc mà nhìn không khí trước mặt, sau đó, nhìn thấy một vệt bạch kim chậm chậm xuất hiện, gần tại gang tấc, lại chỉ có thể nhìn thấy đường nét đại khái, miệng có sự khuấy động tùy ý có chút lạnh mà ôn nhuận, chưa bao giờ trải qua kinh nghiệm như vậy, Snape chỉ có thể cứng đờ như khúc gỗ ở đó, nắm chặt lấy đôi tay hữu lực lạnh lẽo kia, thậm chí suýt chút nữa đã quên việc phải thở.

Dường như đã không còn suy nghĩ, Harry chuyên tâm mà thám hiểm mỗi một phân mật ngọt có thể chạm đến, nhưng mà sau khi ma lực phát ra cảm thấy có người lại gần, nhanh chóng rời ra, động động ngón tay, y phục có chút loạn của Snape nháy mắt lại trở về như cũ, không cam lòng, dùng ngón tay vuốt qua đôi môi kia, sau đó hôn lên, nắm lấy tóc người vẫn đang cứng ngắc, lặng lẽ đứng bên người Snape, mà tay, lại nắm chặt lấy cánh tay trắng kia không buông.

Tim đập nhanh giống như muốn vọt ra khỏi ***g ngực, cố gắng để vẻ mặt tỏ ra vô tình, để lấp đi mảnh hỗn loạn ở trong đầu, Snape nhìn người sáng lấp lánh nào đó đi về phía hắn.

“Oh! Severus yêu quý! Tại sao lại một mình trốn ở chỗ này! Đây là vũ hội! thầy cần phải ra ngoài! Xem! Những đứa trẻ đáng yêu kia, có lẽ, bọn chúng sẽ chờ mong thầy giáo của bọn họ cùng có một đêm vui vẻ!”

Cánh tay co lại nhưng lại bị nắm chặt, không có kết quả, Snape hơi chút né người, vô thức mà chắn đi đường nhìn của Lockhart, hừ lạnh, phun ra lời khiến người khác phải co rút khóe miệng.

“Tôi cũng nhớ chúng ta từ lúc nào mà lại trở nên thân mật như vậy, giáo sư Lockhart! Tôi càng không có hứng thú đi theo tên cự quái thích phô diễn lông vũ nào đó”

Lockhart có chút dứt khoát mà dừng cước bộ, hơi chút hướng về bóng tối mà thăm dò, dường như đang tìm kiếm cái gì đó, hắn rõ ràng nhìn thấy, nhân ảnh ngân sắc đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất kia đi về phía Snape!

Không nhận được đáp án, có chút thất vọng, nhưng rất nhanh lại vui lên, Lockhart thậm chí thò tay ra kéo cánh tay của Snape, muốn lôi người ra khỏi bóng tối.

“A.....thầy chính là như vậy, nên tới bây giờ vẫn không có ai dám lại gần thầy, đến đây đến đây! Điá.!!!”

“Bang!!”

Tất cả mọi người đều bị tiếng đánh lớn kia làm ngưng lại việc đang làm, bọn họ kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy giáo sư môn phòng chống nghệ thuật hắc ám đang tay chân giang ra, mặt úp xuống đất ngã xuống, bốn phía còn đang là không khí bị than khói làm mờ

Há hốc mồm, mọi người nhìn giáo sư ma dượng của bọn họ, đen mặt, cánh tay dường như đang đang bị kéo mà đi ra khỏi bóng tối, sau đó, nhân ảnh bạch kim lại lần nữa xuất hiện, mà trước mặt Lockhart đang úp trên mặt đất khó khăn mà nâng lên cơ thể, xuất hiện những chữ lớn.

‘Giáo sư Lockhart! Lẽ nào không ai dạy thầy, đừng có áp đặt ý chí của mình lên người khác? Còn nữa! Không phải của thầy! Đừng có chạm vào!’

Mắt trừng miệng há, mọi người nhìn Snape sắc mặt càng lúc càng âm trầm, dường như bị vết bạch kim đó kéo chặt lấy, đi qua đại sảnh tĩnh lặng không chút tiếng ồn, biến mất ở cửa dành riêng cho giáo sư, cái này..... hình như cũng là cưỡng ép

Thẳng đến khi đi tới cửa ra, Snape cuối cùng cũng giãy ra khỏi xiềng xích của Harry, phần nộ, nộ khí phùng phùng mà đi vào tầng hầm, nhưng trái tim hắn lại vô cùng rõ ràng, có chút sự vật, thay đổi rồi, bức tường vốn kiên cố được dựng lên trong tim kia, vào lúc Lockhart bị công kích, không, vào lúc bản thân bị hôn hoặc có lẽ sớm hơn, đã có một kẽ hở, bề ngoài không rõ ràng, nhưng mà —— rất sâu

Giống như đột nhiên phản ứng bản thân đã làm gì đó, Harry cúi đầu, đi theo sau vào tầng hầm, nhìn Snape trực tiếp đi vào phòng ngủ, âm thầm đứng ở ngoài cửa, rất lâu, mới chậm chậm phát ra ma lực, làm việc mà hơn một tháng nay vẫn làm.

Đi vào phòng ngủ, để dòng nước nóng bỏng rất chảy qua cơ thể, ngón tay, chậm chậm chạm lên môi, sau đó lại giống như bị bỏng mà nhanh chóng rời ra, nắm chặt bàn tay, tùy tiện chà sát, mặc đồ ngủ, vừa mới nằm lên giường, ma lực âm áp quen thuộc hơn một tháng nay vẫn luôn bao lấy hắn kia từ từ xuyên qua cánh cửa, bao phủ lấy cơ thể hắn.

Nắm chặt chân ở trên người, Snape áp xuống xung động đột nhiên chảy tới, muốn đi ra mở cửa, mím chặt môi, một lúc sau, mới chậm chậm khép mắt, trong mơ hồ, dường như nhìn thấy vết bạch kim kia, từ từ lại gần

26. Chương 26

Sau khi.....trôi qua lễ Halloween, dường như không có thay đổi gì, chỉ là lúc đám học sinh và giáo sư nhìn thấy Snape, ánh mắt luôn có chút cổ quái, đối với việc này, giáo sư ma dượng vẫn luôn lơ đi, mà giữa hắn và Harry, vẫn duy trì trạng thái trước đây, giống như cái hôn đêm hôm đó, chỉ là một giấc mơ mơ hồ, còn với giáo sư phòng chống nghệ thuật hắc ám, ngày thứ hai liền chạy nhảy khắp nơi phở ra tám cái răng hoàn mỹ của mình, nhưng mà cách nhìn của học sinh với hắn, lại có một chút thay đổi.

Quidditch, đứng ở sau Snape, Harry nhìn hai học việc đã xếp xong đội hình trên không trung, vượt vượt cầm, luôn cảm thấy mình đã quên cái gì đó, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra manh mối, lắc mạnh đầu, tập trung toàn bộ chú ý lên việc người bên cạnh đang chống chọi với gió lạnh, đối với Harry hiện giờ mà nói, không có việc gì quan trọng hơn việc chăm sóc tốt cho Snape.

Phát giác gió rét vừa mới còn gào thét ở trên người mình đột nhiên biến mất, mà ma lực quen thuộc vẫn luôn chỉ có buổi tối mới lại gần kia, từng tầng mà bao bọc lấy mình, hơi chút cúi thấp đầu, Snape cố gắng khống chế không để bản thân cong lên khoe môi, nói với bản thân đây là thủ thuật của tên linh hồn hồn dẫn nào đó, nhưng mà, hắn cũng không hề cự tuyệt.

Trận đấu rất gay cấn, đến ngay cả Snape cũng không thể không thừa nhận, cứu thế chủ, là thiên tài Quidditch, nhưng mà, biến cố đột nhiên xảy ra, khiến hắn cau chặt mày, Snape phát hiện, hình như trái Bludger đột nhiên có hứng thú lớn với tiểu cự quái họ Potter kia!

Liên tưởng tới trận đấu Quidditch năm một, sắc mặt Snape trở nên âm trầm, dưới sự hợp lực của anh em sinh đôi Weasley, lần thứ hai đánh bay Bludger ra khỏi bên người Harry, Snape bắt đầu thử sử dụng ma thuật can thiệp, mà sau khi nhìn thấy Bludger quả nhiên có phút chốc bình tĩnh, hung hăng chau mày.

Harry vò tóc, cậu biết bản thân đã quên gì rồi, Dobby! Cái con gia tinh luôn hảo tâm làm việc xấu kia! Merlin! Lẽ nào cứu thế chủ ở đây phải ngã một cú gãy xương mới được

Phát hiện Snape đang cố gắng can thiệp Dobby thao túng Bludger, Harry thở dài, gia tinh là một sinh vật vừa thần kỳ vừa mâu thuẫn, bị nô lệ dường như là thiên tính của chúng, nhưng lại mang một ma lực cường đại, lại là không thể coi thường, đối với sự cố gắng của Snape, Harry không nói nổi gì cả, cậu chỉ là không thể nói, Aizz, Sev, bỏ cuộc đi, đối thủ của anh là một gia tinh

Chán nản lại chán nản, Harry không buông lỏng chú ý với trận đấu, vào lúc nhìn thấy cứu thế chủ từ trên không trung rơi xuống, vẫn là chạy ra, đứng trên bãi cỏ, nhìn chằm chằm cứu thế chủ nhanh chóng rơi xuống từ trên cao trở thành chậm chậm lơ lửng dần xuống, Harry bĩu môi, quay đầu nhìn các giáo sư chạy tới, vào lúc cứu thế chủ cách mặt đất nửa mét, rút lại ma lực, khiến cứu thế chủ đang từ hoang loạn biến thành hiền kỳ, nhìn đông nhìn tây thành thành thực thực mà ngã một cái.

Đi tới bên người Snape vừa theo Dumbledore chạy tới, Harry to gan mà ôm chặt lấy tay hắn, nhẹ nhàng lay động, vào lúc không thấy bị hất ra, cười đến ngoác miệng

Kỳ lạ nhìn cứu thế chủ nhăn mặt đau đớn ôm lấy hông, Snape thả lỏng, mà tay bị tên gia hỏa không nhìn thấy nào đó kéo lấy, còn lay đi lay lại, giống như là đang đòi phần thưởng vậy, mím mím môi, hắn biết cứu thế chủ có thể an toàn rơi xuống, tên gia hỏa đang lắc tay của hắn này chắc chắn đã ra tay, linh hồn này——đang lấy lòng hắn.....

Đứng ở bên ngoài nhìn một lúc, Snape quay người muốn đi, lại bị cứu thế chủ đẩy ra đám người, kéo theo giáo sư sinh vật huyền bí chạy tới gọi lớn

“Giáo sư! Giáo sư Snape! Đợi một chút!”

Chau mày, Snape quay đầu nhìn cứu thế chủ gò má đỏ ửng và Sirius vẻ mặt bối rối, tức giận, hắn đã suýt quên mất, sinh vật có cái não đồng hóa với chó ngu nào đó năm nay là đồng nghiệp của hắn

“ Ngài Potter, oh giáo sư Black! Có việc? ”

Cứu thế chủ liếc qua liếc lại xung quanh Snape, dường như đang tìm kiếm gì đó, nghe thấy Snape nói, có chút lúng túng mà rút lại cổ của mình.

“Oh.....em là muốn nói, cảm ơn.....linh hồn kia của thầy, ngài Harry!”

Chọn mi, Snape rút ra cánh tay bị Harry giữ, chết tiệt thật, hắn thế nhưng lại quên đi mình vẫn còn đang bị kéo!

“Cậu muốn cảm ơn ai không liên quan tới tôi, ngài Potter, còn nữa, tôi nhớ là tôi đã rất rõ ràng mà nói với cậu rồi, cậu ta không phải của tôi!”

Harry đứng bên người Snape mà đánh giá Sirius nghe thấy, bĩu môi, vai rũ xuống, không hề ý thức được hành động của mình, đứng đằng sau Snape mà tỉ mỉ lên vai hắn, day đi day lại.....

Cảm thấy động tác trên vai, trán Snape nổi lên gân xanh, nhưng mà nhìn ánh mắt trộm liếc về phía mình của Sirius, nhẫn nại xung quanh muốn làm gì đó, nghe cứu thế chủ lấp lẹ giải thích.

“....Nhưng.....nhưng mà cậu ấy ngoại trừ ở bên người thầy, thì không hề đi đâu cảem biết là cậu ấy giúp em, em có thể cảm thấy được! Điều này thật kỳ lạ!”

Nheo mắt lại, Snape nhớ tới ma lực dịu êm đã bị áp chế của cứu thế chủ, lại càng cảm thấy tiểu cự quái nhà Potter này không thuận mắt.

“Oh đối với cứu thế chủ vĩ đại mà nói, có lẽ điều này không hề kỳ lạ, nói cho cùng, ma lực cường đại của cậu, bắt nguồn từ tên linh hồn ngu ngốc xung động không nào đó!”

Ảo não mà ngậm miệng lại, Snape cảm thấy phiền não với lời mình vừa thốt ra! Cứu thế chủ không biết những chuyện này! Sau đó, hắn nhìn thấy cứu thế chủ trừng lớn hai mắt, cùng với biểu tình của Sirius cũng kinh ngạc như vậy, hừ lạnh, quay người rời đi, hắn thề, nếu mà không rời đi ngay, tiếp tục nhìn hai gương mặt một to một nhỏ chó ngu kia! Hắn không bảo đảm bản thân có cho hai tên gia hỏa kia một bữa nguyên rửa hay không!

“Đợi chút! Mũi.....Snape! Thầy là nói, trong cơ thể của Harry có ma lực của linh hồn đó? ”

Nghe lời nói mang theo nghi hoặc của Sirius, Snape dừng lại cước bộ, áp xuống lửa giận đang bắt đầu bốc lên, hừ lạnh: “Đi hỏi Dumbledore! Tôi nghĩ ông ta rất vui lòng chia sẻ cùng thầy những viên kẹo ngọt lạ kia!”

Harry bởi vì Snape đột nhiên quay người mà suýt chút nữa ngã xuống bãi cỏ, sau khi đứng vững, nghĩ tới những lời Snape vừa nói, hình như, mình đang được bảo vệ!! Merlin! Cậu vui đến muốn điên lên! Vui thích mà đi theo sau lưng hắn, căn bản không chú ý tới những lời Sirius nói, cái đầu của linh hồn nào đó chỉ duy nhất nghĩ tới giáo sư ma được, toàn bộ sức chú ý, đều đặt lên thân mình trước mặt.

Cười khúc khích, Harry nhìn Snape đi thẳng vào phòng chế được, xoa xoa cái cằm có chút chua, lấy lại tinh thần, bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào giải quyết được gia tinh Dobby kia, có điều, cơ hồ không cần cậu động thủ, ‘cha đỡ đầu’ đã bị cậu bỏ quên đến tận chân trời kia, đã thay cậu giải quyết tất cả.

Cùng với Snape đứng tại một cái góc bên tường, Harry vừa kéo lấy góc áo của Snape, quan sát từng đường may của chiếc áo, vừa chậm rãi nghe Sirius kêu rống với Lucius Malfoy, mà bên cạnh gia chủ bạch kim, gia tinh Dobby đang đứng nhút nhát, cúi thấp đầu.

Sự việc tiếp theo, có một chút chuyển hướng, Dobby bởi vì chiếc tất mà cứu thế chủ giấu trong quyển sách cũ kĩ kia mà trở nên tự do, nhưng mà, nó đã đồng ý với lời mời đi nhà cũ gia tộc Black của Sirius, hơn nữa sự vui thích đó, còn lớn hơn cả việc nhận được tự do, mà Lucius Malfoy, lại là đen mặt vội vã rời đi.

Thế là sự việc kết thúc như vậy, hơn nữa bởi vì đã không còn tử xà và và quyền nhật kí, không có bất cứ người nào và động vật nào bị thạch hóa, trong trường cũng không có hoảng sợ, câu lạc bộ quyết đấu của Lockhart cũng không hề xuất hiện, nhưng mà Harry có chút hối tiếc, cậu rất hoài niệm tư thái của Snape khi đánh bay Lockhart trước đây, vô cùng đẹp trai!

Thời gian qua đi từng ngày, Giáng sinh đến gần, mà giữa Harry và Snape, vẫn duy trì trạng thái sống trung mơ hồ như cũ, chỉ là, ngoại trừ buổi đêm không vào phòng ngủ, Harry đã dần dần khôi phục hành vi lúc nào cũng dùng ma lực bao lấy Snape, bởi vì cậu phát hiện, rất nhiều lúc, quần áo mà giáo sư ma được mặc quá mỏng manh, hơn nữa lại quên mất thêm bữa giữ ấm cho bản thân! Mà bây giờ là mùa đông! Trong tầng hầm không hề ấm áp như mùa xuân giống như ở tháp Gryffindor!

Không nói đến việc Harry nghiêng răng nghiêng lợi và bực tức thường xuyên, Snape những ngày gần đây quả thực vô cùng thỏa mãn, cứu thế chủ vô cùng thành thực, mà đã có Sirius, cộng việc của hắn vô hình trung giảm đi rất nhiều, hắn rất vui vẻ mà nhìn con chó ngu kia một vẻ trung thành tận tâm mà xoay quanh cứu thế chủ, điều này khiến hắn có nhiều thêm thời gian tương ái tương thân với nồi nấu được của hắn, cùng với, đi rừng cấm vợ vết những được liệu quý hiếm.

Hít thở không khí lạnh lẽo, trường bào Snape mặc quả thực rất mỏng manh mà tự ý đi vào sâu trong rừng cấm, bên người, là tiểu kỳ lân đã từng bị thương, bây giờ đã trưởng thành kia, đương nhiên, còn có linh hồn lúc nào cũng dùng ma lực cách ngăn hắn với cái lạnh nào đó.

Vuốt vuốt cái đầu đang vùi vào trong lòng mình của kỳ lân, Snape hơi chút cong khóe môi, đêm này, gia hỏa này đã mang cho hắn sự ấm của một kỳ lân già đi, nhìn kỳ lân xoay đi xoay lại bên người hắn, vui vẻ mà chạy loạn, Snape chưa bao giờ nghĩ tới bản thân có thể có những thời khắc vui vẻ đến vậy, có thể qua lại với loại sinh vật đơn thuần thế này, không mang theo bất cứ mục đích hay âm mưu gì, lại còn nhận được yêu thích.

Đúng vậy, tên gia hỏa này dường như là một loài khác, hừ, bên người linh hồn hồn dẫn kia chính là không có một cái gì bình thường,! Những kỳ lân khác tuy rằng không còn bài xích Snape, nhưng mà cũng sẽ không quá thân cận, chỉ có tiểu gia hỏa này, mỗi một lần, chỉ cần Snape đến rừng cấm, bất luận là ở đâu, hoặc là sớm hay muộn, tiểu gia hỏa cũng đều sẽ tìm thấy hắn, đều đặn khiến cho Snape tưởng rằng trên người mình có cái gì đó mà tiểu gia hỏa theo dõi được!

Đương nhiên, Snape sẽ không cho rằng mị lực của mình đủ lớn để khiến kỳ lân theo tới theo lui, linh hồn—sự tồn tại của Harry, chắc chắn là điểm quan trọng để tiểu gia hỏa có thể tìm thấy hắn, đối với việc này, Snape không hề bài xích, hắn vĩnh viễn cũng không đo lường với được liệu dễ thương! Càng hưởng hồ, một ‘vệ sĩ’ miễn phí, không gì không làm được, có thể tìm cho hắn càng nhiều được liệu, nếu hắn từ chối, mới thật sự là kẻ ngốc thêm ngớ ngẩn!

Tử xà vẫn luôn an tĩnh trên cánh tay đột nhiên động đậy, chọn mi, Snape nhìn nhìn sủng vật đột nhiên hôn mê tỉnh dậy, buông ra tay áo, để nó bò xuống đất, nhìn sủng vật của mình men theo chân của kỳ lân đang hiếu kỳ nhìn chăm chăm cơ thể nhỏ dài của nó, từng chút mà bò lên cái sừng ở trên đầu, sau đó một vòng một vòng mà quấn lấy, cái đầu nhỏ ngoắc qua ngoắc lại trên chóp của cái sừng tròn

kỳ lân dường như có chút không vui, nó dùng lực mà lắc đi lắc lại cái đầu, muốn hất xuống thứ quái dị đang quấn quanh sừng của mình, mãi đến khi đôi mắt lớn màu nâu mê mê hồ hồ mà dừng lại, phần nộ, ủy khuất, kỳ lân cố gắng dụi cái đầu vào trong lòng Snape, cái đuôi vẫy vẫy qua lại phía Harry đang xem náo nhiệt, bốn móng còn nhẹ nhẹ mà đập lên mặt đất.

Harry cười lớn, cậu nhìn Basilisk bộ dạng mặt dày mà cuộn chặt lấy cái sừng của tiểu kỳ lân không buông, mà tiểu kỳ lân lại khó khăn mà đảo qua đảo lại Snape có chút bất lực, vào lúc giáo sư ma được bắt đầu chau chặt mày—Harry xác nhận đó không phải là phần nộ—Harry mới đi tới, ma ma pháp búng búng cái đầu nhỏ quay đi quay lại dương dương tự đắc của tử xà.

‘Xi! Đi xuống! Basilisk, trừ khi cậu không muốn tiếp tục ngủ nữa! Cậu là rắn! Bây giờ cậu nên ngủ đông!’

‘Không muốn! Xi xi! Tôi là tử xà! Ngủ hay không ngủ cũng không sao! Xi xi! Tiểu gia hỏa này chơi rất vui! Sừng của nó quấn rất dễ chịu! Xi xi! Tôi ở lại chỗ này! Không xuống! Không xuống!’

kỳ lân dường như nghe hiểu lời của tử xà, ngậy người một lúc, sau đó trở nên nộ khí xung xung, nó liếm liếm tay của Snape, sau đó giang móng guốc ra—chạy rồi.....

đờ người nhìn tiểu kỳ lân trên đầu mang theo xà quái chạy đi, Snape có chút không kịp phản ứng, cái này là sao? Mà Harry, lại là đứng sau Snape, mở rộng đôi tay ôm lấy cơ thể thon gầy kia.

Snape ngậy người một lúc, do dự giữa việc giãy ra hay là làm như không biết, có điều rất nhanh, Harry buông hẳn ra, đồng thời, trước mắt xuất hiện chữ.

‘Sev! Tôi biết nên tặng quà giáng sinh gì cho anh rồi!’

27. Chương 27

Liên tiếp mấy ngày liền, rất nhiều thời gian, vào lúc Snape chế được, Harry không giống như trước đây mà thành thực đứng thủ ở trước cửa đợi, mà thường xuyên chạy tới mất hình mất dạng, mà mỗi lần, đều chạy về kịp lúc nam nhân bước ra khỏi cửa phòng chế được, cho đến một lần, Snape nửa chừng ngừng lại chế được bởi vì lời mời của Dumbledore, đi ra khỏi cửa không thấy tên gia hỏa dùng bộ dạng hiện hình màu trắng bạc kia ở gần, mà đổi thành tử xà cuộn mình ở trước cửa, mới biết được lí do tên hỗn đản đó gần đây ‘an tĩnh’ như thế.

Đêm giáng sinh, nhận được yêu cầu của Dumbledore, nên tên cứu thế chủ nào đó cũng ở lại tham gia, Snape vô cùng không tình nguyện mà bước ra khỏi cửa phòng chế được trước khi tiệc giáng sinh bắt đầu 30 phút, lại lần nữa không cảm thấy sự tồn tại của linh hồn, mím môi, bước nhanh vào phòng tắm.

Vội vã tắm rửa, mặc vào bộ lễ phục đơn giản đến mức không giống lễ phục, kéo kéo góc áo, do dự giữa việc mặc hay không mặc áo choàng, đã quen với việc ăn mặc đơn giản, có chút khó chịu với loại cảm giác giày nặng kia, nhưng hẳn lại không thích thú việc sử dụng bùa giữ ấm, loại bùa chú kia quá khô hanh và cứng.

Tử xà lắt lắt léo léo cuộn vào tay Snape, xúc cảm băng lạnh khiến giáo sư ma được có chút chau mày, chính vào lúc hắn vừa mới thích ứng được cảm giác lạnh ở trên tay, đột nhiên có cảm giác ấm áp bao quanh, Snape mím lại môi, quay người, không ngoài dự liệu mà nhìn thấy, sắc trắng bạc xuất hiện chậm chậm trong không khí.

‘A.....Sev? Anh phải đi đâu? ’

Kinh ngạc, Harry nhìn trường bào trên người Snape, so sánh với loại y phục rộng rãi mà nam nhân mặc trước đây kia, thì chiếc trường bào này giống như là tầng da thứ hai dán vào cơ thể! Cái eo gọn gàng, khiến cơ thể của nam nhân càng thon mảnh hơn.

Chau mày, Harry đem một cái túi nhỏ tới trước mặt Snape, liếc mắt nhìn qua vài cái mấy vật nhỏ, từng chút bay ra, xếp thành một hàng trước người nam nhân.

Tự lựa chọn một chút, sau khi lưu lại chiếc dây chuyền hắc sắc nhìn không ra là làm bằng chất liệu gì, lại lần nữa nhét những thứ còn lại vào trong túi, dùng ma lực đưa dây chuyền đẩy tới trước mặt Snape đang có chút kinh ngạc nhìn những thứ kia, Harry cười.

‘A! Giáng sinh vui vẻ, Sev! Cái này! Đeo lên, những cái khác, ừ, tạm thời chưa cần tới, thu lại đi!’

Do dự, Snape nhận lấy cái dây chuyền nhìn giống như vô cùng lạnh, cầm đến tay, lại cảm thấy ấm áp, mà mặt dây chuyền dường như chỉ là hình vuông không có tạo hình gì, lại càng không ngừng tỏa ra nhiệt lượng.

‘Ừ? Đeo vào! Sev, cái này là tôi đã phí rất nhiều sức lực mới có thể luyện thành, he he.....đương nhiên, có đi hỏi một số ngườicái đó, đeo thử một chút!’

Snape còn đang do dự, Harry nhìn mà nóng lòng, tự đeo dây chuyền lên cổ hắn, mở cổ áo ra, nhét mặt dây chuyền dán chặt lên làn da trắng bệch kia.

Dòng ấm áp nhẹ nhàng, tỏa ra từ nơi có mặt dây chuyền, từ trên cổ, dần dần tỏa ra khắp cơ thể, ngay người một lúc, Snape yên lặng thò tay bắt lấy cái túi đang lơ lửng trên không khí, quay người, đi vào trước tủ đồ, vốn muốn đập vào cùng chỗ với những món quà kia, nghĩ nghĩ, nhấc tay, đem cái túi không hề đẹp mắt kia, đặt vào tầng thứ hai, bên cạnh những y phục gọn gàng của hắn.

Nhìn động tác của Snape, Harry đầu tiên là trừng lớn mắt, sau đó cười giống như một đứa trẻ lớn ngu ngốc, tung tăng đến bên cạnh nam nhân, to gan mà nắm lấy vai hắn, kéo kéo tay áo trường bào.

‘Anh muốn làm gì?’

Có chút bất lực, Snape muốn hắt ra nhưng lại không động đậy, hừ lạnh: “Tiệc giáng sinh!”

Vò vò đầu, Harry phát hiện bản thân đã quên mất việc kia, nghĩ kỹ một chút, phát hiện mình quả thực chưa từng thật sự tham gia tiệc giáng sinh ở Hogwarts, trên cơ bản, những ngày lễ cậu tham gia, tham gia bao nhiêu thì có bao nhiêu sự cố.....

‘A! Cùng đi nào!’

Nhìn linh hồn kéo mạnh mình là đi về phía trước, khóe môi Snape hơi chút nhếch lên, không lãnh tĩnh và không chút sinh khí như trước đây, linh hồn lộ ra các kiểu tình tự, khiến hắn không thể tiếp tục lơ đãng sự tồn tại của kẻ không phải con người có thể chạm vào hắn, có thể ôm hắn kia, còn có ‘bày tỏ’ và những lời khiến hắn cảm động trước đây kia

Mím môi, Snape quyết định lơ đãng những lời kia, cho dù những lời đó khiến cho tim hắn, đang bởi vì cảm thấy kinh hoàng kia mà dần dần tăng nhanh nhịp đập

Ẩn đi thân hình, Harry đứng bên người Snape, dán mắt vào lễ đường náo nhiệt kia, nhìn Lockhart mặc giống như là một con công lòe loẹt hoa hoét lượn đi lượn lại giữa các giáo viên và học sinh, nhìn cấu trúc chủ và bạn bè của cậu ta, vây quanh Sirius cười nói, dường như, lễ giáng sinh năm nay, học sinh ở lại trường rất nhiều nha!

Âm nhạc vang lên, nhìn bụi nhảy, hoa tuyết do ma lực tạo ra đang chậm chậm rơi xuống những người đang khiêu vũ, Harry đột nhiên có chút động tâm, quay đầu, nhìn Snape đang nói chuyện cùng với McGonagall, cánh tay nhấc lên lại đặt xuống, mãi đến khi hết một khúc nhạc, McGonagall bị Lockhart kéo đi, mới lại gần bên tai Snape đang âm thầm uống rượu vang đỏ, dùng ma lực kín đáo viết những chữ nhỏ trước mặt hắn.

‘Này, chúng ta đi dạo ở sân được không?’

Hơi chút ngây người, giống như là suy nghĩ một lát, Snape nhìn những phù thủy đang đắm chìm trong vui vẻ, buông xuống cái cốc trong tay, đi vào cửa dành riêng cho các giáo sư rời đi.

Hạnh phúc mà đi theo sau người đến sân trường, phát hiện nơi này, đang có tuyết thật rơi xuống, từng mảng lớn, hoặc là chồng lên nhau thành một đám nhỏ, ngắt quãng rơi xuống mặt đất, một số cây cối xanh,

đã bị phủ lên một tầng, giống như chiếc chăn mỏng ẩm áp, đắp lên mình những cụm xanh lá, trong bóng tối, chớp chớp phát quang.

Quay đầu, Harry nhìn Snape cứ đứng như vậy giữa những sắc trắng tung bay, một thân hắc sắc, đứng yên lặng, hoa tuyết rơi xuống tóc và trường bào, dần dần biến mất.

Đi tới, dùng ma lực tạo ra một màng cách ngăn không nhìn thấy được giữa hắc sắc và bạch sắc, Harry hiện thân hình, hơi chút cong người.

‘Tôi có thể có vinh hạnh, mời anh một khúc!’

Sững sờ, Snape nhìn Harry bày ra tư thế mời nhảy hoàn mỹ, cái eo hơi cong, tay phải đặt ở giữa ngực, còn có cánh tay đang phát ra huỳnh quang ở giữa bóng tối và hoa tuyết đưa ra trước mặt hắn.

Do dự một lúc, xác định xung quanh không có người, chậm rì rì, Snape đặt tay lên cánh tay vẫn đang chờ đợi của Harry, xúc cảm lạnh lạnh, khiến hắn có chút rùng mình.

“Well, tôi nghĩ, đây là vinh hạnh của tôi, có điều, cậu biết khiêu vũ? ”

Nhìn nam nhân hiếm khi thả lỏng, còn có lông mày đang có chút nhếch lên kia, Harry mỉm cười, tuy rằng biểu cảm không phải có thể rõ ràng cho Snape nhìn thấy, nhưng không cản trở hắn biểu đạt sự vui thích của mình, động động ngón tay một chút, âm nhạc êm dịu chậm chậm lướt qua giữa tuyết trắng phiêu lượn, tay phải đặt lên eo Snape, mang theo tiết tấu chậm chậm, nhẹ nhẹ khiêu vũ.

‘Tôi nghĩ, đây không phải là việc khó khăn gì!’.....

Sirius đứng ở trong tuyết, ngây người nhìn một đen một trắng chậm chậm hoang động ở trong một cái góc, nghi ngờ mắt của mình có phải có vấn đề hay không, kẻ Snape kia, đầu mờ, gầy nhược, Snape từng bị bọn họ bắt nạt làm trò kia, đang khiêu vũ, với——một linh hồn!

Đã biết được rất nhiều việc từ chỗ con đỡ đầu và Dumbledore, đã biết được tất cả những gì Snape làm vì con của Lily, mà ma lực cường đại trong cơ thể con đỡ đầu của hắn đang bị ếm lại đến khi cơ thể trẻ nhỏ của nó có thể chịu đựng được thì sẽ tự giải ra để có thể tùy ý sử dụng kia, càng là đến từ linh hồn đang khiêu vũ với Snape, thậm chí là, những ma lực kia đã từng khiến linh hồn suýt nữa biến mất!

Sirius biết mình cần phải nói gì đó với Snape, nhưng mà, mỗi một lần, nhìn thấy thân hắc sắc kia xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn, đều sau khi do dự phút chốc mà làm rơi, đúng vậy, hắn không biết nên như thế nào đối diện với nam nhân kia, ‘đối địch’ của thời thiếu niên cùng với bây giờ biết được tất cả, không ngừng va chạm trong đầu hắn, kiêu ngạo và lí trí rồi bởi, khiến hắn mỗi một lần đều đau đầu không ngớt vì những cái này, cuối cùng, chọn lựa né tránh, đồng thời dùng một số lí do gượng gạo mà tự an ủi bản thân.

Nhưng mà bây giờ, nhìn Snape và linh hồn có thể tiếp xúc hòa bình như thế, à không, đó được gọi là ẩm áp, Sirius đột nhiên có xung động muốn đi tới, nói ra những lời sớm lên nói vào lúc thấy nam nhân, chỉ có điều, vừa mới động đầu vai, liền bị lão vu sư không biết từ lúc nào đã đứng đằng sau hắn ngăn lại.

Dumbledore nhìn Snape và Harry đã dừng khiêu vũ, chậm chậm cùng nhau rời đi, mỉm cười:“Sirius, bây giờ, hình như không phải lúc làm phiên cơ hội tốt của bọn họ!”

Có chút lúng túng mà cười cười, nhưng rất nhanh, Sirius chau mày:“Albus, tôi biết, Snape hắn.....có điều, linh hồn kia, rốt cuộc muốn làm gì? ”

Vuốt râu, Dumbledore nhìn Sirius đang suy nghĩ nghiêm túc:“Không biết, biểu hiện của Harry dường như đều vậy xung quanh Severus, có điều, Sirius, ít nhất, cậu ấy rất tốt với tiểu Harry, ha ha, nếu không, vào lúc đó, cậu ta hoàn toàn có thể đi trước một bước, nhưng cậu ấy đã bảo vệ tiểu Harry, không phải sao? ”

Màu chau càng chặt lại, Sirius cười khổ:“Harry và tiểu Harry.....Albus, tại sao lại cảm thấy quái dị như vậy!”

Ngây người, lão vu sư lắc đầu:“Cậu ấy chỉ nói với tôi cậu ấy tên là Harry, không có cái khác!”

Đột nhiên nghĩ tới gì đó, Sirius nhìn mảnh sân đã không còn bóng dáng ai cả:“Albus, Harry từng nói, nó có một cảm giác thân cận kỳ lạ với linh hồn kia, lẽ nào, chỉ là bởi vì nhận được ma lực của linh hồn ư? ”

Đờ người một lúc, Dumbledore hơi chút chau mày: “Sirius, có lẽ là vì nguyên nhân này, có điều, bây giờ chỉ có duy nhất chúng ta biết, cậu ấy sẽ không đầu quân cho phía khác, nếu chúng ta còn có thể có được Severus Snape! Những gì cậu ta đã thể hiện, đều đang chỉ rõ điểm này!”

Dường như đã có quyết định, Sirius nhếch lên khóe môi: “Albus, tôi nghĩ, có cơ hội tôi có thể thử một chút, chắc chắn, linh hồn cường đại? luôn vì Snape? ”

Không đồng tình mà nhìn ai đó đang háo hức một cái, Dumbledore quay người: “Sirius, không chế bản thân thầy, thầy đã không còn là Sirius Black trước đây, còn nữa, Severus.....đã chịu đựng quá nhiều, tôi không hi vọng, bởi vì hành động nào đó của thầy, mà khiến thầy ấy đau khổ!”

Nhìn lão vu sư rời đi, Sirius vuốt vuốt cằm, hần có nguy to như thế không.....có điều rất lâu rồi, từ khi ra khỏi Azkaban, trải qua thời kỳ hồi phục ảm đạm, dạy học cơ hồ có chút yên bình, vậy thì, giao lưu một chút với linh hồn kia, chắc không phải việc xấu gì.....

Đọc sách một lúc, hơi chút ngẩng đầu, Snape liếc liếc Harry đang ngồi xếp bằng, lơ lửng ở độ cao cách sô pha 1 inch, nhìn linh hồn vẫn chưa ẩn đi thân ảnh trắng bạc của mình, nhìn gương mặt đường nét càng lúc càng rõ ràng hơn kia, chậm chậm, áp tay lên ngực, ở đó, có sự ấm áp êm dịu.

Bỏ sách xuống đứng dậy, tuy rằng người ở lại trường đêm nay nhiều, nhưng mà sáng mai, vẫn là sẽ có học sinh rời đi, mà kỳ nghỉ Giáng sinh cũng sẽ bắt đầu, cứu thế chủ sẽ cùng với người cha đỡ đầu “cậu” kia trở về quảng trường Grimaud, vậy thì, việc đó cũng đồng nghĩa với, mình không cần phải ở lại trường, có thể trở về đường bàn xoay.

Đi tới trước cửa phòng ngủ, quay người, nhìn Harry đang ở cách 2 bước, động động môi, nhàn nhạt, Snape trưng cầu ý kiến của linh hồn: “.....ngày mai tôi trở về đường bàn xoay!”

Ngây người một lúc, Harry rất tự nhiên mà đưa tay lên.

‘Được thôi! Sớm ngày mai cùng nhau về!’

Hừ lạnh, quay người, đóng cửa, động tác lưu loát vô cùng, nhưng Snape biết, sau khi nhận được hồi đáp của linh hồn, sâu trong tim, nháy mắt đó dâng lên một ngọn lửa nhỏ, ấm áp, sáng rực, chiếu đến một góc ngách trong thế giới nội tâm của hắn.

28. Chương 28

Ăn xong tiệc tối Giáng sinh tự mình chuẩn bị, xem sách một lúc, Snape liếc qua Harry đang lơ lửng bên cạnh một lát, nghĩ nghĩ, chậm rì rì mà mời.

“Có muốn đánh cờ hay không?”

Ngây người một lúc, Harry tưởng rằng tay mình nghe nhầm rồi, đợi đến khi sắc mặt Snape phát đen, mới gấp gáp mà gạt đầu

‘Muốn! Đường nhiên muốn!’

Giả vờ không nhìn thấy cái mồm của linh hồn trắng bạc đã ngoác tới tận mang tai, áp xuống việc muốn cong khóe môi, Snape huy động đũa phép, rất nhanh, một bộ cờ xuất hiện trên chiếc bàn, Harry nhìn, thành thành thực thực mà rơi xuống đất, đặt mông ngồi xuống thảm trước mặt Snape, hứng chí mà thò tay ra, vào lúc ngón tay xuyên qua quân cờ thì ngây người, mà tử xà vẫn đang an tĩnh, đột nhiên nhảy ra, giống như là đang cười, cơ thể thon dài quấn qua quấn lại.

Snape nhìn Harry bĩu môi bộ dạng ủy khuất, khóe môi vừa mới áp xuống nhếch lên một chút, vừa thò tay xếp ra quân cờ trước mặt mình, vừa bắt lấy tử xà đang vui thích mà lắc đầu nhét vào trong túi, chậm chậm mở lời.

“Cậu cầm những dực liệu đó không phải là nhẹ nhàng! Cái đầu thật là toàn bộ là không khí rồi ư? ”

Harry vẫn đang trộm nhìn Snape, chưa từng bỏ qua bất cứ biểu tình nhỏ nhất thay đổi nào, đương nhiên cũng nhìn thế độ cong nho nhỏ bên môi hắn, cười tới dần dần, động động ngón tay, quân cờ trước mặt nghe

lời mà dưới sự ‘chỉ huy’ của cậu, bắt đầu khiêu vũ trên bàn cờ, hoàn toàn phớt lờ tử xà đang không ngừng kêu la trong đầu cậu ‘thấy sắc quên bạn’.....

Nhìn thấy Harry tự do điều khiển các quân cờ, Snape dường như nhớ tới cái gì đó, mím lại môi, tỏ ra có chút không vui, tức giận, bắt đầu di chuyển quân cờ.....

Từ đăng trí lúc đầu, đến tập trung toàn bộ chú ý lúc cuối, dưới Harry suýt nữa cả đầu toát mồ hôi, cũng coi như không thua quá thảm hại, thở dài, nhìn người kia đứng dậy đi vào phòng ngủ, đã rất muộn rồi, Harry đi qua đi lại trước cửa, nhìn khung cánh sau cánh cửa, Snape mặc áo ngủ đi ra từ phòng tắm đến bên giường.

đường bàn xoay không hề ấm hơn tầng hầm bao nhiêu, hơn nữa hôm nay là Giáng sinh, đã lâu như vậy rồi, Harry đều đã quên mất cảm giác ôm Snape vào trong lòng, nhìn hắn ngủ

Nhớ tới lại gần Snape lần trước hình như không hề bị cự tuyệt, to gan, ẩn đi thân hình, Harry cẩn thận mà len qua khe cửa, không dám thở mạnh mà đứng dán vào tường, nhìn Snape chậm rì rì mà chui vào trong chăn, chau mày, hình như chăn không có ấm như vậy.

Gấp gáp, Harry tỏa ra ma lực, từng chút từng chút bao trùm lên cái giường lớn lạnh băng kia, đợi đến khi hô hấp của Snape đã trở nên bình ổn

Sự ấm áp bao lấy chính mình từ một góc của gian phòng tỏa ra, Snape có chút cứng ngắc, linh hồn kia, lại lần nữa chui vào phòng ngủ! Nhắm mắt lại, cố gắng khiến hô hấp của bản thân trở nên bình ổn, giống như chính mình đã ngủ say, hắn cần phải xem xem, linh hồn kia chuẩn bị làm gì, nếu mà

Không đợi Snape nghĩ tới ‘nếu mà’, đã có khí tức băng lạnh lại gần, khiến hắn nháy mắt căng thẳng, cơ thể bị nhẹ nhẹ ôm lấy, bên tai, có một dòng khí lạnh lạnh lưu chuyển, giống như có người đang ở bên tai hắn nói, mà mãi một lúc lâu sau, Harry cũng không làm thêm bước nữa nào, chỉ như vậy mà ôm lấy hắn, cơ thể vẫn luôn co lại của Snape, dần dần thả lỏng, do dự giữa việc đuổi linh hồn ra hay là giả vờ không biết, thẳng tới khi an ổn mà ngủ đi

Đã có lần thứ nhất, vậy thì lần thứ hai lần thứ ba đương nhiên sẽ thuận lí thuận tình rồi, mỗi ngày bên nhau an ổn, cùng nhau đánh cờ, hoặc là Snape chế ma dược, Harry an tĩnh bồi bạn bên cạnh, đêm tối lạnh lẽo, dùng ma lực làm ấm cho Snape, kỳ nghỉ giáng sinh, đối với Harry mà nói, chỉ là thời gian thở vài cái đã trôi qua, vào lúc trở về trường học, cậu vẫn còn đang say sóng, không dám tin mình được tiếp nhận tự nhiên như vậy, cậu đã quen với việc hiện thân ở trước mặt Snape, lúc đó vô thức nở nụ cười ngớ ngẩn, khiến cái trán của giáo sư ma dược thường xuyên lộ ra gân xanh lại vừa không biết làm thế nào.

Đã không còn rắc rối của tử xà, cũng không quyền nhật ký và nguy hiểm khác, cuộc sống trôi qua bình lặng mà ấm áp, cho đến một ngày, Harry và Snape cùng nhau đi ra khỏi tầng hầm, nhìn thấy hành lang vào phòng học được trang trí bằng hoa hồng đỏ và bóng bay hình trái tim màu phấn hồng khắp nơi, đừng nói Snape nháy mắt đen mặt lại, đến cả Harry, cũng là chau chat lại lông mày.

tử xà trườn ra khỏi tay áo Snape, cuộn lấy, cái đầu ngó nghiêng nhìn những màu đỏ và hồng phấn kia, xi xi kêu lên.

‘Xi!! Xấu muốn chết rồi! Xi xi! Kẻ hỗn đản nào làm! Xi xi! Hogwarts biến thành như vậy! Xi! Salazar sẽ khóc đó! Godric sẽ nổi giận lôi đình! Hai nữ nhân kia sẽ xé xác kẻ hỗn đản đó!’

Nhu nhu cái trán, Harry nhìn vài ba học sinh cả người đều giắt theo bóng bay phấn hồng đi ngang qua, nhìn trong tay những đứa trẻ đó là các loại hộp nhỏ đẹp đẽ, trong không khí, bay lơ lửng các loại sô cô la ngọt, rất tốt, lễ tình nhân!

Kéo kéo tay áo Snape, Harry dự định cùng Snape trở về tầng hầm với cậu cùng ăn cơm, nếu không, hôm nay là ngày cuối tuần, mà trong lễ đường, dường như lại vô cùng náo nhiệt.

Có điều, Harry có tính toán thế nào, chung quy cũng không tính được bằng Merlin, không đợi cậu viết gì ở trước mặt Snape, cứu thế chủ và cha đỡ đầu của cậu đã đã chạy tới trước mặt bọn họ, nhìn cứu thế chủ về mặt hưng phấn và Sirius về cười kỳ lạ, Harry thở dài, hai người đàn gở trong tháp mới đúng, thế nào lại chạy tới tầng hầm!

“Chào buổi sáng, giáo sư Snape, ngài Harry!”

“Chào! Snape, A, còn có Harry.....”

Nghe cứu thế chủ vui vẻ hỏi thăm và Sirius có chút vắn vẹo mà chào hỏi, Harry chậm chậm hiện ra thân hình, cười với hai người bọn họ, nhấc tay lên, đáp lại.

‘Chào buổi sáng, tiểu Harry, giáo sư Black!’

Snape đen mặt, nhưng mà vẫn là gật đầu, coi như là đáp lại, sau đó trực tiếp nhấc chân đi, lưu lại Harry cười khô khốc, đối mắt với một lớn một nhỏ kia.

Nhìn thấy người đã đi xa, Harry không tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ với cha con hai người kia, gật gật đầu, nhấc chân bay lên, bắt kịp, còn với việc cùng người quay về tầng hầm? quên đi, hai người kia vẫn còn đang đứng trước cửa đây

Đi vào lễ đường, vừa vắn bắt kịp tên gia hỏa nào đó đang giới thiệu các ‘thần tình yêu’ ‘dễ thương’, sớm đã ẩn hình, Harry đứng bên người Snape, khéo miệng không ngừng co rút, nhìn những ‘thần tình yêu’ kia từng người từng người sắc mặt âm trầm, sống động như bị người khác nợ vô số vàng bạc vậy, bắt đầu chuyển đi những ‘thư tình’ kia’.....

Đi theo Snape toàn thân tỏa ra khí tức ‘người sống chớ gần’ đi vào phòng giáo viên, chỉ là, vừa mới bước một chân vào rìa, đã nhìn thấy một ‘thần tình yêu’, cầm theo một cái đàn hạc màu vàng buồn cười, thẳng tắp mà đi về phía bọn họ, Harry nheo mắt lại, có thể khẳng định đó không phải là tới tìm cậu, vậy thì

Quả không sai, ‘thần tình yêu’ dừng lại trước Snape năm bước, ân, cự lí tương đối an toàn.....có điều không đợi tên gia hỏa xấu xí kia giương giấy đàn há miệng, Harry đã phóng ra một bùa co lưới, nhìn ‘thần tình yêu’ há há mở mở miệng, hừ lạnh, liếc mắt nhìn khắp bốn phía, cố gắng tìm ra kẻ xúi giục là ai, chỉ nhìn thấy một đồng học sinh bị thạch hóa bởi vì thấy ‘thần tình yêu’ đi tới trước mặt Snape,.

Liếc qua lễ đường im lặng như tờ một cái, nhìn nhìn nhìn ‘thần tình yêu’ cuối cùng cũng hiểu ra mà trừng mắt phần nộ với hắn, Snape co rút mặt, không hài lòng, toàn thân phát ra khí lạnh có thể so sánh với bắc cực, y bào phát phối mà ngồi xuống chỗ ngồi, vừa mới ngồi xuống, thì đã có vị giáo sư không sợ chết nào đó, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh hắn, còn bộ dáng một vẻ kinh ngạc, nói ra những lời khiến Harry muốn tông tường.

“Oh! Giáo sư Snape, nhìn không ra, anh vẫn còn rất được hoan nghênh? Thật muốn biết, rốt cuộc là nữ sinh dễ thương nào có con mắt sâu sắc như vậy!”

Không làm bất cứ điều gì, Snape liếc Dumbledore đang cười tí mắt mà nhìn về phía bọn họ, hừ lạnh, ánh mắt chuyển sang tên gia hỏa da cười thật không cười trước mặt ba mét (ý chỉ cười đều, cười giả tạo, tâm địa không tốt mà cười ra).

“oh.....hình như, người hâm mộ của tôi không bị được thầy! Giáo sư Black! Tôi cũng muốn biết, những người hâm mộ kia, sẽ biểu đạt sự ái mộ của bọn họ với thầy như thế nào!”

Quay đầu, vừa mới khiêu khích Snape xong, mà giờ mí mắt của Sirius nháy liên tục, nhìn 4, 5 ‘thần tình yêu’ cùng đang đi về phía hắn, vừa mới phóng ra một bùa co lưới, những kẻ còn lại đã tỉnh tang ba la mà gậy đàn, dùng ngữ điệu cổ quái cứng ngắc, bắt đầu trì tụng những cái gọi là ‘thư tình’.

“Oh! Mắt của anh làm lu mờ sắc thân bùn.....”

“Mái tóc dài kia của anh giống như vải lau.....”

“Đôi chân giống như con châu chấu.....”

Gân xanh trên trán nổi lên, Sirius lần lượt thạch hóa hết từng ‘thần tình yêu’ kia, nhìn những ‘thần tình yêu’ mở to mồm, mắt trừng trừng ở đó, hít thở sâu, quay đầu, nhìn Snape vẻ mặt vui thích mà cong khéo môi.

“Quả là một hình dung vô cùng thích hợp a! Lá thư tình đặc sắc! Giáo sư Black, thầy nên cảm thấy tự hào!”

Nghiến răng nghiến lợi, khéo miệng Sirius co rút huy động đũa phép, khiến những ‘thần tình yêu’ kia rời khỏi tầm mắt hắn tới một cái góc không biết tên nào đó.

“Đúng a, tôi thật là vạn phần vinh hạnh!”

Chỉ có điều, ngữ khí kia, nghe thế nào, thì nghe thấy thanh âm ken két nghiền răng như thế, mà cứ thế chủ ngồi tại hàng ghế Gryffindor, lại ôm lấy mặt, được ánh mắt đồng tình của đám bạn tốt bên cạnh bao lấy, vào lúc Sirius thảo luận những bức ‘thư tình’ đó với Snape, hẳn bị một ‘thần tình yêu’ chặn lại, bức thư tình thuộc hàng ‘đặc sắc kia’, khiến hẳn cơ hồ vội vàng muốn chạy biến, vẫn là Hermione vội vàng phóng vào ‘thần tình yêu’ kia một bùa co lười, mới ngừng lại tất cả, có điều, đã đủ để để lại cho tất cả những người nhìn thấy, nghe thấy một dư vị lâu dài rồi.

Mà ở một bên khác, Lockhart đang dương dương tự đắc mà nhìn ‘kiệt tác’ của bản thân, nhìn những trợ thủ mà hẳn đặc biệt mời về bị đối đãi như vậy, đã có chút bất mãn, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Sirius và Snape cười khẩy, vẫn là miễn cưỡng chế trụ hai chân đang run cầm cập, tên Black kia không nói, bên người Snape nhưng là còn có một ‘thủ hộ giả’ không nhìn thấy!

Đúng vậy, người bảo vệ, đây là biệt danh mà những học sinh nào đó dành cho Harry, nhưng mà, bọn chúng luôn cảm thấy không thể tin nổi với việc Harry cứ khẳng định đi theo Snape, đã từng có một thời gian, những học sinh kia khổ tâm tìm cách, muốn tìm ra nguyên nhân linh hồn làm như vậy, liệt ra từng cái lại từng cái, cuối cùng chịu thua, mà được vô hiệu với linh hồn, mà xét tướng mạo, tính khí, thậm chí là chiều cao mà nói, bọn chúng vẫn là trầm mặt, giáo sư ma được luôn bao bản thân trong trường bào hắc sắc rộng thùng thình, đầy dầu mỡ kia, cũng không hề có một điểm nào đáng để thưởng thức cả!

Mà sự hiểu kỳ và một tia kinh sợ của học sinh đối với Harry—sự hiểu biết của bọn chúng với linh hồn, lại không hề nhiều hơn so với một giáo sư bao nhiêu, tuy rằng bọn chúng đã có một giáo sư linh hồn, nhưng không đại biểu việc bọn chúng sẽ vui vẻ lại gần một linh hồn cổ quái, đương nhiên, sự ngăn trở nhiều hơn là tới từ lực sát thương cường đại của giáo sư ma được của bọn chúng, chưa từng có ai dám trực tiếp mà nêu ra nghi hoặc của mình, nhưng mà điều này không cản trở giao lưu bí mật của bọn chúng, giống như lí do được lưu truyền về việc linh hồn làm phiền Snape vậy, có các kiểu các loại kết quả phán đoán cổ quái kỳ lạ, khiến các học sinh càng ngày càng hiểu kỳ

Harry cười khổ khóc cười không xong mà nhìn Sirius và Snape anh qua tôi lại, vô cùng kính mộ lại âm thầm mang theo ‘sát khí’ Merlin! Cậu trước nay chưa từng biết, cha đỡ đầu của cậu cũng có thể ‘gian trá xảo quyệt’ như vậy!

Cuối cùng, bữa sáng đã được đặt lên bàn, Harry nhanh tay chọn lấy những đồ ăn Snape thích ăn, đẩy tới trước mặt Snape đang ‘buôn chuyện’ với Sirius, trực tiếp thò tay quay mặt hẳn về, nhìn những đồ ăn kia, thuận tiện, đẩy hết những thức ăn rau xanh đậu phụ gì đó tới trước mặt Sirius.

Với cử động đột nhiên của Harry, Snape ngây người, nộ khí nho nhỏ còn chưa có tỏa ra, liền bị phân tán bởi mùi thơm của thức ăn đặt trước mặt, hừ lạnh một tiếng, ưu nhã mà cầm lên dụng cụ ăn, bắt đầu bữa sáng của hẳn, tình cờ, liếc một cái những ‘thức ăn chay’ được tự động đặt trước mặt Sirius, biết được là động tác nhỏ của linh hồn kia, hơi chút nhếch lên khóe môi.

Nhìn nhìn bữa sáng phong phú trước mặt Snape, thịt xông khói, trứng chiên vàng ươm, bánh mì kiểu pháp còn có súp ngọc mẽ thơm nồng, lại nhìn nhìn thức ăn trước mặt mình, rau diếp xà lách kem đậu xanh, còn có súp thực vật lều phều vài cọng rau xanh đáng thương, khóe miệng Sirius không ngừng co rút, hình như, bắt đầu từ lúc dụng cụ Snape, các cơ ở gò má và cái miệng của hẳn liền không thể khống chế mà luôn luôn co rút!

Cầm lên dụng cụ ăn, cười tít mắt, Sirius gấp lên một ít sa lát cho vào miệng, vừa nhìn Snape ưu nhã cắt thịt xông khói cho vào miệng, sau đó tự nhiên mà nhắc lên miếng bánh mì kiểu pháp đang được một công cụ không nhìn thấy tách thành những miếng nhỏ cho vào miệng nhai, vừa hưng hăng ăn rau củ trong miệng, nhàn nhạt, bình luận với những thức ăn sáng Snape chọn lựa.

“À há, giáo sư Snape, thịt và trứng có chút dầu mỡ rồi, súp ngọc mẽ hình như cũng không quá thích hợp làm bữa sáng, dạ dày của thầy sẽ bị những thức ăn đầy dầu mỡ này làm hại! Nên giống như tôi này, dùng một ít thức ăn thanh đạm!”

Uống một hớp canh đã được Harry làm cho có độ ẩm thích hợp, dùng khăn ăn lau lau khóe môi không dính gì nhiều, liếc xéo, nhìn nhìn Sirius cười tít mắt nhai rau, Snape hơi chút cong lên khóe miệng.

“Oh, tôi nghĩ thầy nói không sai, giáo sư Black, có điều, so sánh với sa lát hay là súp rau xanh có chứa quá nhiều nước và đường kia của thầy, ừ, mùi vị của những miếng đậu xanh kia không tồi! Tôi thà chọn những thức ăn sáng ‘quá nhiều dầu mỡ’ này còn hơn, còn với dạ dày của tôi, không phiền thầy quan tâm, hình như, đối với một giáo sư ma được mà nói, mấy cái này không phải vấn đề gì! Vậy thì, dùng bữa vui vẻ, hi vọng thầy có thể ghi nhớ quy tắc dùng bữa, nói cho cùng, gia tộc Black, không phải là gia đình phù phẩy bình thường, việc nuôi dưỡng quý tộc, ắt sẽ không để thầy làm bất cứ động tác thất lễ nào!”

.....

Nghe hai người đến ăn cơm mà còn không ngừng, Harry không còn gì để nói, không hiểu nổi Sirius vẫn luôn âm thầm không nói này, lại đột nhiên, bắt đầu khiêu khích ‘ngây thơ’ với Snape như vậy, Merlin a, lẽ nào cha còn sợ cuộc sống của hắn không đủ ‘đặc sắc ư’

29. Chương 29

Lễ tình nhân ngày hôm đó có thể nói là tốt cùng “đặc sắc”, nơi đâu cũng có thể nhìn thấy học sinh người về mặt phần nộ hoặc bất lực bị các ‘thần tình yêu’ chặn lại, các giáo sư còn tốt, ngoại trừ Lockhart, thì rất ít bị quấy rối, chỉ có Sirius Black chịu khổ không ít, hắn thậm chí còn hoài nghi, có phải có ai mượn cơ hội này chơi trò độc ác với hắn hay không, nhưng mà ở đây, ngoại trừ Snape, quan hệ của hắn với tất cả mọi người đều rất tốt, À, ngoại trừ tên gốc nào đó!

Chạng vạng, từ văn phòng của Dumbledore đi ra, đang đi trên hành lang, Harry nhìn thấy Sirius về mặt uất ức, lại nhìn thấy cứu thế chủ đang ủ rũ trốn đằng sau mấy người Hermione và Draco cứng ngắc cơ thể, tuy rằng không rõ từ lúc nào mà Malfoy kia bắt đầu thân cận với cứu thế chủ như thế, nhưng khỏe miệng không thể khổng chế mà cong lên trên, trước đây, không hề cảm thấy ngày hôm nay lại vui vẻ như vậy, mà Snape nhìn lại nhìn tiểu Malfoy có chút căng thẳng, mặt không chút biểu tình mà quay người rời đi.

Vuốt vuốt cằm, Harry nhìn y bào sau lưng Snape phất phới, hình như, giáo sư ma được tâm tình không tốt lắm, nhớ tới nhiệm vụ Dumbledore vừa giao cho Snape, chau mày, được rồi, chế lang được, cho người sói sắp tới đây——Remus Lupin.

Đối với Remus, Harry vẫn là rất thích, chỉ có điều sau khi biết được quá khứ, bởi bạn cùng Snape lâu như vậy, dùng một thân phận mới đối mặt với Sirius và người sói, luôn cảm thấy không tự giác, mang theo một tia bài xích, nhưng mà, thề với Merlin! Đối với Sirius và Remus, Harry vẫn luôn kính yêu có thừa!

Vào lúc Snape sắp sửa bước vào tầng hầm, Harry kéo lấy tay áo hắn, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, lại nhìn nhìn hàng mây cau chặt của Snape, thở dài.

‘Ra ngoài đi dạo một chút? Chúng ta có thể mang theo bữa tối! Trong rừng cấm có một nơi, anh chắc chắn chưa từng đến! Chúng ta cũng lâu rồi chưa đi tìm tiểu kỳ lân rồi, còn nữa, anh chẳng lẽ muốn tiếp tục xem biểu diễn ở lễ đường?’

Đen mặt lại vì ‘biểu diễn’ mà Harry nhắc tới, không suy nghĩ bao lâu, Snape nhìn chằm chằm tay áo bị kéo lại của mình, nhẹ nhàng giãy ra, nhắc chân, quay người, rời đi.

“Có cần tôi chuẩn bị một cỗ xe ngựa cho cậu không? ”

Ngây người, mỉm cười, Harry bước tới, kéo lấy người sắp đi thẳng qua hành lang vào lối rẽ, bọn họ trước tiên cần đi chuẩn bị ít đồ ăn!

Nhét thức ăn do gia đình tích cực chuẩn bị, đủ để nhét đầy bụng một con rồng vào trong túi của Snape, nhìn người kia sắc mặt âm trầm và đường nhìn bén nhọn, Harry cười cười, dường như biết được vị trí cụ thể của Harry đang ẩn thân bên người mình, Snape sau khi lại lần nữa trừng về phương hướng nào đó, sai bước đi khỏi phòng bếp.

Đi vào rừng cấm không bao lâu, Snape và Harry đã bị tiểu kỳ lân tìm thấy, có điều, tiểu gia hỏa không xống tới như mọi lần thấy bọn họ nữa, mà ở vị trí cách Snape hai bước dừng lại, cái đầu quay trái quay phải, mở to mắt nhìn tay áo Snape, móng guốc không ngừng đập nhẹ trên mặt đất, hơi chút di chuyển tiến lùi, bộ dáng giống như vô cùng khổ não.

Harry hiện ra thân hình, cười cười, cậu biết tiểu kỳ lân đang tìm tử xà, cũng không biết, lần trước Basilisk đã chà đạp gì tiểu gia hỏa này, khiến cho vừa nhìn thấy bọn họ thì một bộ dạng muốn lại gần nhưng lại không dám như thế kia.

Có điều, không cần Harry làm gì, tử xà Basilisk đã nhanh chóng trườn ra khỏi tay áo của Snape xuống dưới, tiểu kỳ lân sợ tới lập tức dừng đứng người, nhanh chóng quay người chạy đi, Harry ngậy người mà nhìn tiểu gia hỏa chạy nhanh như gió mà biến mất, chăm rì rì cúi đầu, kinh ngạc mà nhìn thấy nơi mà Basilisk bò xuống đã trống rỗng.

Quay đầu, nhìn Snape hơi chút chau mày, không đợi Harry ‘nói chuyện’, cộc cộc cộc tiếng móng guốc từ xa lại gần, nhìn về hướng âm thanh, liền nhìn thấy tiểu kỳ lân thần sắc ủ rũ, có một khối ở trên đỉnh đầu, không chút tinh thần mà đi tới bên người Snape, cái đầu cố gắng vùi vào trong lòng Snape, khiến Basilisk đang quần ở trên đỉnh đầu lắc qua lắc lại thổ ra tiếng rần.

Nhìn nhìn tử xà đang quần chặt lấy sừng của tiểu kỳ lân, Snape chợn mi, vừa mới muốn nói gì đó, liền nhìn thấy cơ thể của tử xà giống như bị một cánh tay không nhìn thấy từng chút kéo ra, đại nhân tử xà vĩ đại thứ hai Hogwarts liều mạng co lại có thể thon dài của mình, nhưng rất đáng buồn, không thể phản kháng mà bị treo lơ lửng trên không trung.

‘Xi! Basilisk! Ăn hiệp tiểu hài tử vui lắm không?’

‘Buông tôi ra! Xi xi! Chủ nhân Harry! Xi! Tiểu gia hỏa này rất thú vị! Xi xi! Tôi thích thế!’

‘Câm miệng! Nếu cậu vẫn còn muốn ăn những thịt nướng kia, ngoan ngoãn ở bên người Sev!’

‘Tôi kháng nghị! Xi xi! Cậu khinh thường xà quyền! Xi xi! Ngăn trở xà có được tự do! Xi xi! Tôi kháng nghị!’

‘Xi! Ăn hay là không ăn!’

‘.....Tôi đi xuống.....Xi xi.....’

Thỏa mãn, Harry động động ngón tay, loại bỏ ma pháp, buông con tử xà không tình nguyện xuống đất, lấy lòng mà kéo kéo tay áo Snape.

‘Ukm Sev, giải quyết rồi, chúng ta tiếp tục?’

Liếc mắt nhìn Basilisk đang bò ở giữa mình và Harry, lại nhìn nhìn tiểu kỳ lân đột nhiên có tình thần trở lại, vui vẻ tới mức phóng qua phóng lại, khoe miệng một chút cong lên, có điều không để linh hồn ngu ngốc không có não nào đó nhìn thấy, vui thích, Harry đi theo bên người tiểu kỳ lân, được dẫn đi, đi đến nơi Harry đã nói hắn chưa từng tới kia

Màu sắc cây cối không giống với màu xanh lá ở các nơi khác trong rừng cấm, màu xanh lục bảo tươi tốt như ẩn như hiện giữa lớp sương mù nhàn nhạt, trên bãi cỏ mềm mại giống như tấm thảm nhung thượng đẳng nhất, được trang hoàng tô điểm bởi những loài hoa xinh đẹp không biết tên kia, phát phơ dưới ánh trăng đêm, cả phiến lớn được liệu quý hiếm, từng cụm từng mảng rải rác bên cái hồ nhỏ phát ra những ánh sáng bạc rực rỡ.

Mở to mắt, cố gắng áp xuống dục vọng muốn được xông về những cụm được thảo kia lấy làm của riêng của chính mình, Snape nhìn vài ba kỳ lân trưởng thành lần lượt xuất hiện, sau khi nhìn rõ người tới, do dự một lát, bốn móng guốc nhẹ nhẹ gõ xuống mặt đất, đợi đến khi Harry vẫy tay cười với bọn chúng, với ngoắc ngoắc cái đầu, lại lần nữa biến mất.

Nơi tập hợp của kỳ lân!

Hút khí, Snape trước nay chưa từng nghĩ tới mình lại có một ngày có thể tới đây, hít thở sâu, không khí mang theo mùi hương của cỏ thanh mát nháy mắt khuếch tán vào khoang phổi, ngẩng đầu, nhìn trăng tròn lơ lửng trên không trung, sau đó cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng được bao lấy.

‘Có thích không? Nơi này rất đẹp phải không! Ha ha’

Hàng chữ dần dần biến mất, Snape không động đậy, cái lạnh bị ma lực bất cứ lúc nào cũng bao quanh hai người dần dần trung hòa, ấm áp nhẹ nhàng, khiến hắn dần dần thả lỏng, cứ như vậy, đứng ở dưới ánh trăng,

bên cạnh có người nguyện ý bồi bạn, À, là linh hồn, còn có một sủng vật tinh nghịch hài hước, còn có một tiểu kỳ lân xinh đẹp dễ thương

An tĩnh mà bị kéo ngồi xuống bãi cỏ mềm mại, Snape mắt mát mà nhìn con hồ, cảm thấy sự ấm áp do mặt dây chuyền không ngừng tỏa ra, nhìn cánh tay màu phát ra màu trắng bạc đang nhẹ nhàng giúp mình thắt lại chiếc áo chùng hơi chút mở ra, sủng vật của hắn đang nằm ườn lên chân của chính mình, mà kỳ lân, đang ở bên hắn và linh hồn, đôi mắt lớn màu nâu, mang theo sự hiếu kỳ, đơn thuần mà nhìn hắn.

‘Mệt rồi ư? À, Sev, hay là anh đói rồi?’

Trầm mặc lắc đầu, Snape chỉ cảm thấy an bình và thỏa mãn, những đau đớn kia, những gánh nặng nặng nề còn có sự co chặt thắt da kia, dường như giờ này khắc này đều đã rời xa khỏi hắn, hắn giống như nhận được một thể thối, chỉ thuộc về hắn, chỉ tồn tại vì hắn, cho dù rất có thể đây chỉ là trong giây lát.

Harry dần động mà nhìn ánh trắng chiếu xuống hồ rồi phản chiếu lại trên gương mặt Snape, những đường nét sắc nhọn sâu kia, trở nên mềm mại hơn bao giờ hết, những viên bảo thạch hắc sắc đã bị ẩn giấu quá nhiều, giờ phút này, chỉ có sự mê mang và thả lỏng, đôi môi cong lên mang theo một đường cong nhỏ, khiến cậu cảm thấy muốn lại gần, muốn chạm vào

Vào lúc bản thân vẫn còn duy trì được thanh tỉnh, Harry khó khăn mà rời mắt, chậm chạp ngồi lại phía sau Snape, thò chân ra, khiến hắn ngồi vào giữa hai chân của mình, do dự, từ hai bên người Snape thò tay ra, chậm chạp, dừng cánh tay của mình nắm chặt lấy đôi tay thon dài thần kỳ kia, mềm mại, dùng ngón tay cái, theo đường mu bàn tay, từng chút vuốt ve, nhìn sắc trắng ngần kia, ở dưới ánh trắng và sương mù, trở nên mềm mại.

Xúc cảm hơi lạnh trên tay khiến Snape cúi thấp đầu, mê mê hồ hồ nhìn tay của mình bị vuốt ve nhẹ nhàng và cẩn thận, qua vài giây, đột nhiên hồi lại thần, nhìn bên người, cánh tay và đôi chân thuộc về linh hồn, mà mình, đang bị linh hồn ôm vào trong lòng, giống như cảm thấy kinh sợ, gấp gáp muốn đứng dậy, lại bị kéo tay lại, chân quy xuống, rơi vào cái ôm băng lạnh với ma lực ấm áp.

Hơi chút tức giận ngẩng đầu, muốn nói ra gì đó, lại nhìn thấy đường nét dường như trở nên càng rõ ràng hơn một chút của linh hồn, có chút quen thuộc, ngũ quan dần dần rõ ràng, thậm chí là, mái tóc và lông mày, đã có sắc đen mờ mờ, đây quả thực là không thể tin nổi!

Snape ngẩng người nhìn Harry, cố gắng suy nghĩ xem diện mạo mơ hồ này rốt cuộc là ai, nhưng mà cùng với Harry dần dần lại gần hắn, trong đầu lại biến thành một mảnh hôn trầm, trở mắt nhìn khuôn mặt với sắc mày đen nhàn nhạt kia, từng chút từng chút lại gần, sau đó, môi bị sự ấm lạnh mềm mại chiếm cứ.

Đôi môi bị đụng chạm, bị vuốt ve, vô thức mà hé miệng, khiến cho sự mát rượi đang lướt trên lợi hắn trượt vào trong, sau khi lưỡi đột nhiên bị cuốn lấy bởi mềm mại mà mạnh mẽ, đột nhiên thanh tỉnh lại, dùng sức giãy giụa khỏi cái ôm không hề kiên cố rồi tay chân hoang loạn lùi lại, môi bởi vị đột nhiên tách ra mà chảy ra một sợi bạc mỏng, lau đi khóe môi, hung hăng trừng một cái Harry đang vô cùng căng thẳng, đứng dậy, vội vã rời đi.

Harry ngớ ngẩn nhìn y bào phát phối của Snape nhanh chóng rời đi, phản ứng lại, nhảy tới đuổi theo, Merlin! Cậu vừa mới trúng bùa nguyên rửa ư, cậu vừa mới làm gì

Xông vào tầng hầm, có chút thở ngất quãng, Snape ngồi bên lò sưởi cố gắng bình phục hô hấp, trong đầu lại vẫn luôn nghĩ tới cái hôn kia, lần thứ 2 rồi! Bị linh hồn hôn! Mà hắn hoàn toàn không cự tuyệt! Merlin! Hắn trúng bùa nhiếp hồn ư?

Bàn tay nắm chặt chạm vào đồ trong túi, lôi ra, là bữa tối mà gia đình chuẩn bị cho hắn, mím môi, nhìn nhìn bụi bặm của cổ và hơi ẩm nhiễm trên người mình, đắp cái giỏ vẫn đang được duy trì biến nhỏ lên trên bàn, quay người đi vào phòng tắm.

Harry cẩn thận vô cùng mà đưa đầu vào trong phòng ngủ, vừa vặn nhìn thấy Snape mặc áo ngủ từ phòng tắm đi ra, có chút khó xử mà đi vào, vô lý cái đầu, ngoác mồm với người đang về mặt vô tình trừng mắt nhìn cậu, theo quen thuộc mà tỏa ra ma lực bao quanh nam nhân ăn mặc mỏng manh, lại đột nhiên phát hiện ma lực có một chút trắng tiến rồi, mà cánh tay của cậu, không còn là đường trắng bạc mờ ảo nữa, mà là giống như linh hồn của Hogwarts vậy, có một màu sắc nhàn nhạt!

Merlin! Còn chưa kịp để quyết định xem bản thân nên là cảm thấy kinh hãi hay là kinh sợ, Harry liền bị ma áp đột nhiên tăng vọt của Snape dọa sợ, ngắc đầu, nhìn hẩn biểu tình phần nộ, sắc mặt xanh mét đang nắm chặt tay, nghiêng rặng nghiêng lợi về phía cậu mà gằm nhỏ, cơ thể thon gầy kia không biết là vì nguyên nhân gì, hơi chút run rẩy, có chút vỡ vụn, nhưng tất cả, đều không thể so được với sự chấn kinh sau khi Harry nghe thấy Snape nói ra một cái tên.

“James Potter!”

30. Chương 30

Snape phần nộ trừng linh hồn trước mặt, nhìn đường nét gương mặt màu trắng bạc trước mắt kia, tuy rằng không hoàn toàn tương đồng, nhưng mà, chết tiệt thật vô cùng giống với tên tạp chủng James Potter kia, tại sao lại như vậy!

“Cậu rốt cuộc là ai! Harry? Hồn đản! Cút ra! Cút!”

Harry cắn răng, xông tới tay chân vội vã áp chế lại nam nhân ban đầu ngây người một lúc rồi bắt đầu không ngừng giãy dụa kia, Merlin! Ma lực đột nhiên tăng nhanh, cậu làm sao biết được bộ dạng của mình lại trở nên như vậy! Cậu biết mình rất giống với người cha hồn trưởng kia của mình, trước đây cũng không có cảm giác gì nhiều, nhưng mà bây giờ, cậu chỉ muốn muốn gương mặt mình không có một chút quan hệ nào với James Potter kia thôi!

Giữ chặt lấy người nam nhân vào trong lòng, dùng một cách tay áp chế lại hai tay của Snape, vội vã muốn giải thích nhưng lại không thể ‘viết chữ’ được, miễn cưỡng động động ngón tay, siêu siêu vẹo vẹo mà viết ra mấy từ, căn bản là không đúng bên, đừng thế mà! Merlin!

Đột nhiên bị ôm chặt, ầm áp hơi lạnh và cảm giác quen thuộc khiến Snape ngưng lại một chút, đầu óc hỗn loạn đã có một chút thanh tỉnh, linh hồn.....không phải là James Potter, tuy rằng giống, nhưng bất đồng, cái khác nhớ không rõ, nhưng mà chiều cao của Potter, dường như còn cao hơn tên hồn đản này một chút, trừ phi, sau khi biến thành linh hồn thì bị co lại một chút! Có điều! Cho dù không phải là tên tạp chủng Potter kia, cũng nhất định có liên quan tới hẩn! Sẽ không vô duyên vô cớ mà có người có bề ngoài giống như thế! Không đúng, là linh hồn!

Người trong lòng dùng giãy dụa một lát, nhưng rất nhanh lại trở nên càng lịch liệt hơn, không có cách nào khác, Harry trực tiếp hôn lên môi của Snape, nhìn đôi mắt chứa đầy phần nộ, bối rối kia nháy mắt mở to, nhẹ nhẹ vuốt ve, ảo não với việc chính mình không thể mở mồm, mãi đến khi người kia rốt cuộc trở nên yên lặng ngây người, dường như không còn khí lực mà dựa vào lòng mình.

Đau lòng mà vuốt lên vết hằn do bị mình nắm chặt trên tay Snape, Harry sau khi xác nhận nham nhân đã hoàn toàn bình tĩnh, không kịp hiểu nổi nguyên nhân bình tĩnh lại, ôm cả người nam nhân đặt lên giường, hoảng loạn, viết xuống một chuỗi ký tự, không hề ngừng nghỉ, những hàng chữ di dật, toàn bộ được viết ra trước mặt Snape.

‘Sev! Tôi là Harry, tôi từ khi sinh ra đến giờ, đều tên là Harry! Có lẽ tôi đã giấu diếm hoặc quên mất gì đó! Nhưng mà, tôi chính là Harry! Không phải là James Potter gì đó hoặc là ai khác! Anh tại sao lại kích động!’

Snape quay đầu, không nhìn những chữ bắt đầu biến mất kia nữa, hẩn biết mình đã quá xúc động, dường như hẩn ở trước mặt linh hồn này, căn bản đã không thể khống chế được cảm xúc, đến cả thuật phong bế đại não cũng mất đi tác dụng, hẩn hận điều này!

Snape biết linh hồn không phải tên tạp chủng James Potter kia, nhưng những đường nét quá tương đồng kia, khiến hẩn vào lúc Harry vừa mới bày ra bộ dáng rõ ràng dưới ánh đèn, liền chìm vào trong phần nộ, thậm chí quên mất tất cả những gì ‘người’ này đã làm gì hẩn, đó tuyệt không thể là những việc tên tạp chủng kia có thể làm! Nhưng mà, vì sao linh hồn này lại mực mực chọn hẩn! Mà không phải phù thủy khác, mà là hẩn!

Những chi tiết nhỏ mà trước đây cố tình lờ đi từng cái một hiện ra, Harry biết nơi cất ma được, biết một số thói quen của hẩn,—trước khi hai người bọn họ còn chưa quen thuộc, còn biết được một số bí mật của

Hogwarts! Tuy rằng trước đây bị Harry dùng những linh hồn kia làm trang sức che giấu, nhưng mà bây giờ! Tất cả đều trở nên kỳ dị!

“Buông tôi ra!”

Harry không nghe, ngược lại càng ôm hân chặt hơn.

“Tôi trông rất giống một người ư? Bề ngoài của tôi không phải do tôi quyết định, nhưng tôi chính là tôi, không phải cái gì khác, anh tại sao phải so sánh tôi với người khác? Tôi chỉ biết, tôi muốn bảo vệ anh, ở bên anh, khiến anh đạt được tất cả những gì anh muốn, những gì tôi làm, không đúng sao!”

Nhìn những chữ trước mặt, Snape trầm mặc, hẳn đương nhiên biết những gì Harry làm, những lời bày tỏ kia, những việc lấy lòng kia, còn có sự ám áp cơ hồ bất cứ lúc nào cũng bao lấy hắn kia, nhưng là, nhưng nháy mắt khi nhìn thấy ‘bộ mặt thật’ của Harry, hẳn có một loại phần nộ bị bốn cột

“Nhìn tôi này!”

Ký tự vừa xuất hiện, Snape liền bị Harry xoay mặt lại, đối diện với gương mặt quen thuộc kia, có chút cứng ngắc.

“Nhìn cho rõ, tôi là ai!”

Từng chút một, Snape nhìn đường nét gương mặt Harry, sau đó, chậm chậm tách khỏi gương mặt ác cảm nào đó trong trí nhớ, chắc chắn rằng, cho dù giống nhau, nhưng trước mặt, là Harry, là linh hồn hồn dẫn đột nhiên xuất hiện, khó hiểu mà làm phiền hắn, bảo vệ hắn, đã bày tỏ với hắn, ‘người’ này, sẽ không lộ ra nụ cười mang theo sự khinh bỉ hay là ác ý kia, sẽ không làm bất cứ việc gì quá phận với hắn

Phần nộ dần dần bình lặng lại, nhưng vẫn có một chút không thích ứng, Snape tránh mặt ra, nghiêng răng, nghiêng ra từng chữ từ trong chân lợi.

“Hồn dẫn! Buông tôi ra!”

Ngây người một lúc, Harry nhìn Snape giãy dụa tránh mặt khỏi, nghe hồi đáp chậm rì rì kia, thở phào một hơi, đồng thời buồn cười và tức giận cũng bắt đầu cuộn ở trong ngực, cắn răng, hướng về phía xương quai xanh, được lộ ra dưới cổ áo ngủ bị mở ra của nam nhân, hung hăng cắn xuống một cái, chỉ là, vào lúc thật sự chạm vào làn da ấm áp kia, lại là buông nhẹ lực đạo, nói là cắn, nhưng càng nhiều hơn, lại giống như hôn.

Kinh ngạc mà quên mất phản kháng, xúc cảm băng lạnh và băng nhọn bị cắn nhẹ truyền từ cổ tới, khiến Snape vô thức nắm lấy vai Harry, sau đó, vì những cái hôn liên tiếp, mang theo hơi lạnh mà rên rỉ ra tiếng.

“Ấn.....hồn dẫn! Cậu làm cái gì, buông ra!”

Không thể cảm nhận được làn da kia có vị như thế nào, nhưng Harry cảm thấy nhiệt độ ấm áp kia, không giống với sự lạnh lẽo của bản thân, ấm áp, nhu hòa, khiến cậu nháy mắt quên đi tất cả, chỉ là muốn được nhiều hơn nữa.

Đột nhiên bị chặn lại miệng, Snape trừng to mắt, nhìn linh hồn trước mặt, bị ép, quán lấy sự trơn mát đang lục lọi trong miệng, kịch liệt mà lâu dài, lâu đến mức hắn cơ hồ không thể hô hấp, chỉ có thể phát ra những thanh âm kháng nghị, nhưng điều này không còn nghi ngờ gì là đã cổ vũ cho tên hồn dẫn đột nhiên thần kinh kia, áo ngủ của hắn bị ma pháp vô thanh ném sang một bên, cơ thể trần trụi hoàn toàn tiếp xúc với không khí

“A ha.....”

Trước mắt có quang mang sáng chói không ngừng chớp giật, giống như choáng váng, cảm giác như có con sóng lớn đang lên cao xuống thấp, khiến Snape chỉ có thể mở lớn mắt, hơi thở nhanh gấp, sau đó vào lúc bị ôm lấy bởi cơ thể băng lạnh mang theo ma lực ấm áp, chậm chậm mà khôi phục thanh tỉnh, cắn môi, co người lại, vụn vụn, xấu hổ mà phần nộ muốn mình rời ra khỏi thủ phạm gây ra tất cả.

Há hốc mồm miệng, Harry nhìn chiếc giường đơn hắc sắc và chất dịch trắng trên tay bản thân, lại nhìn nhìn Snape bộ dáng vụn vụn mà cố gắng rời khỏi cậu, phản ứng nhanh hơn lí trí, thò tay kéo về, ôm chặt lấy, không quên tỏa ra ma lực, tránh khỏi sự lạnh lẽo của mình khiến cho nam nhân bị lạnh.

“.....Đủ rồi.....buông tôi ra.....”

Nhắm mắt lại, môi Snape run rẩy, cảm giác lên đỉnh còn dư lại khiến thanh âm hần trở nên đứt đoạn, không còn khí lực giãy dụa, bỏ mặc cho Harry ôm lấy hần, cố gắng hít thở, muốn bình phục lại vì bị cắn đau và ủy khuất mặc danh kỳ diệu ở trong lòng, vì sao, hần phải chịu đựng những điều này! Nhưng mà, những cái hôn đang không ngừng rơi xuống trên mặt hần, thật trọng, mang theo xoa dịu, mang theo xin lỗi, cơ thể bị ấm áp bao lấy, cắn chặt môi, để mặc cho bản thân bị sắp đặt, bị ôm lấy, cùng với sự chen chúc đến kiệt sức mà chìm vào đêm tối

Bởi vì thanh âm của Snape mà có chút thanh tỉnh, Harry tay chân rối loạn mà dùng ma lực kéo cái chân đập lên nam nhân, từng chút từng chút mà hôn lên gương mặt, vành tai Snape, dùng môi vuốt ve, giống như đang xoa dịu một đứa trẻ đau lòng vậy, nhẹ nhàng hoang động, đến khi người trong lòng hô hấp trở nên dài và đều đặn, cúi đầu, nhìn gương mặt ngủ của hần, cười khổ.

Cậu đã làm cái gìMerlin! haizzz, Harry nhìn không khí, nhưng mà trên tay lại không ngừng phóng ra bùa thanh tẩy, thanh lý những vết tích ở trên giường, sau đó chui vào trong chăn, giúp Snape thanh tẩy những dịch thể trên cơ thể.

Xong xuôi tất cả, để người nằm trên giường, Harry biểu tình cổ quái mà cúi đầu, nhìn hạ thân của mình, sau đó, giống như bị đả kích nặng nề, chậm rì rì mà nằm bên người Snap, ôm lấy người đã được bọc lại, than thở với sự ‘không có năng lực’ gì cùng với suy nghĩ xem bình đã biến thành bộ dạng này làm sao có thể ở gần Snape đây, vừa mới, bắt nguồn từ ý chí nội tâm, cậu đã bỗng nhiên làm việc quá là lớn gan

31. Chương 31

Gấp gáp mở mắt ra, sau mơ hồ ngấn ngủ, Snape trừng trừng nhà, không dám tin với ký ức của mình, hôm qua, đã xảy ra chuyện gì! Ngồi dậy, chặn từ trên người trượt xuống, lộ ra những vết hồng điểm điểm, sắc mặt hết trắng lại xanh rồi sau đó từ mặt bắt đầu đỏ dần lan ra, tới khi đến tận tai.

Bất tri bất giác mà phát hiện ma lực ấm áp đang bao phủ cơ thể, động tác cứng ngắc, Snape mặc quần áo rời giường, nộ khí xung xung mà đi vào phòng tắm, sau khi tắm qua loa thì đi ra, nhìn đồ ăn sáng được bày trên bàn, một đầu đi thẳng vào phòng chế được.....

Cả một ngày trời, Harry đều không dám hiện hình trước mặt Snape, chỉ là khổ sở đi theo sau hần, nhìn giáo sư ma được phát ra khí áp vô cùng thấp quét sạch cả Hogwarts, nhìn lịch phục vụ lao động của tiểu xà Slytherin được xếp dài tới cả một năm học, nhìn bảo thạch của ba học viện khác hạ thẳng xuống dưới, nhìn hần cả ngày chỉ uống hai cốc cà phê.....

Cuối cùng, vào lúc Snape huấn thị xong trở về tầng hầm, lại ngồi vào trước bàn chuẩn bị chấm luận văn, Harry tức rồi, chết đã chết rồi, dù sao hần cũng đã chết qua rồi.....

‘Ăn cơm!’

Không đợi nhìn rõ những chữ trước mặt, Snape liền bị kéo đến sofa bên lò sưởi, bị ấn chặt ngồi xuống, trước mặt nháy mắt đã xuất hiện thức ăn nóng hổi, mặt không biểu tình mà trừng trừng nhìn thức ăn kia, Snape không chút động đậy, Harry nghiêng răng, trực tiếp hiện hình, bắt cần mà ngồi xuống bên chân Snape.

‘.....Trước tiên ăn cơm, sau đó.....anh muốn thế nào cũng được! Tôi tuyệt đối không phản kháng!’

Ngờ vực mà nhìn Harry một cái, khóe miệng Snape động động, nhưng là không nói gì, đến một chữ cái cũng không có, chỉ là chậm rì rì mà cầm lên dụng cụ ăn, từng miếng từng miếng ăn bữa tối.

Harry nhìn chằm chằm Snape ăn hết bữa tối, tiếp tục quay lại chấm những bài luận văn, sau đó đến giờ đi ngủ, trên cánh cửa phòng ngủ bị tăng thêm vô số bùa chú.....

Một ngày, hai ngày, một tuần, hai tuần.....một tháng sắp qua rồi, Harry không hề nhận thêm bất cứ một ánh nhìn hay một câu nói nào của, bất luận cậu hiện hình trước mặt hần di chuyển hay là làm gì đó để cố gắng thu hút sự chú ý của Snape, toàn bộ vô hiệu, mà những chữ cậu viết ra, vào lúc vừa mới xuất hiện, liền bị Snape dùng ma lực tiêu tán, Harry bị triệt để coi như không nhìn thấy rồi.

Xin lỗi không được, giải thích không được, lại gần dường như cũng đã trở thành viễn vọng, chỉ là Harry vừa lại gần, Snape liền sẽ co chặt lại cơ thể, toàn thân trên dưới bắt đầu tỏa ra ma áp, dọa Harry sợ tới mỗi lần đều nhanh chóng lùi lại, chạy tới xa thật xa, thế là chỉ có thể tỏa ra ma lực bao quanh bên người hắn, ba ngày hai lượt chạy ra rừng cấm hai những dược liệu trân quý, nhưng mà, lần này, đến dược liệu cũng bị đáp ở ngoài cửa rồi! Đến cuối cùng, cả toàn trường Hogwarts cũng đều biết giáo sư ma dược ‘chiến tranh lạnh’ với linh hồn của hắn rồi.....

Căn bản sẽ không chú ý tới những ánh mắt cổ quái của học sinh và giáo sư đầu óc nông cạn kia nhìn bọn họ, Harry chỉ là ù rù mà đi theo Snape, nhìn nam nhân mỗi ngày lặp lại ‘cuộc sống nên trải qua’ của giáo sư ma dược, nhẩn nại nhẩn nại nhẩn nại, vào lúc Harry đạt tới bờ vực sắp bạo phát, có người, đã thay cậu châm ngọn lửa này.

“Oh? Giáo sư Snape, Ân? Sắc mặt xem ra không tốt lắm làm sao, linh hồn của thầy không ở bên người thầy? Cho nên thầy cảm thấy cô đơn? ”

Trùng mắt nhìn Sirius một bộ dạng thiếu nợ ở trước mặt, sắc mặt Snape đen lại, hơi chút nhếch cằm lên, quay mặt, dùng dư quang khóe mắt liếc ai đó đang cười hi hi dựa vào tường.

“Cậu ta không phải của tôi! Mà tôi rất hưởng thụ cuộc sống như thế này, còn với thầy, giáo sư Black, hình như chó ngu vẫn không thể rời xa khỏi chủ nhân của nó, thầy dường như lúc nào cũng chờ đợi chó người cầm khúc xương bởi thầy chơi những trò chơi của chó ngu, tôi thấy rất tiếc, tiếc cho những học sinh được thầy dạy bảo kia, bọn họ không thể không nhẫn chịu một con chó ngu trong đầu chỉ có khúc xương tiêm nhiễm cho bọn họ những kiến thức về như thế nào sống chung với sủng vật của mình! Bây giờ, tránh ra!”

Sắc mặt biến tím, Sirius nhảy tới, chỉ Snape hét lớn.

“Mũi thò lò! Cậu!”

Nhanh chóng lùi lại một bước, rút ra ma trượng, chỉ thẳng về cái mũi đang bốc khói của người nào đó, Snape nheo mắt lại, đôi môi mỏng khép mở, dường như có một chút vui thích.

“Chó tạp chủng! Làm sao nào!”

“Cậu!!”

Sirius cũng rút ra ma trượng, vào lúc hắn vừa mới đưa tay ra, một đạo Densageo đã đánh tới, nghiêng người tránh khỏi, một bùa Petrificus Totalus phản kích lại

Học sinh trên hành lang đầu tiên là bị dọa sợ, có vài đứa lập tức chạy đi tìm các giáo sư, một số ít còn lại lớn gan, tập hợp thành một nhóm ở xa, ngẩng đầu ngẩng cổ mà nhìn về trận quyết đấu bên này.

“Stupefy!” (lập tức hôn mê)

“Impedimenta!” (chướng ngại trùng trùng)

“Expelliarmus!!!”.....(tước vũ khí)

“Woa!!!! Linh hồn kia!!”

Tình hình có vẻ mất khống chế, Harry vào lúc Sirius hét ra ‘Expelliarmus’, chắn trước mặt Snape, dùng tay phát ra ma lực làm tan biến công kích của Sirius, vô thức hiện ra thân hình, sau đó nhìn thấy biểu tình đầu tiên là mê mang sau đó chấn kinh của Sirius, mà sau khi nghe thấy cái tên được phát ra từ miệng cha đỡ đầu của mình, phản ứng đầu tiên của Harry là lập tức bắt lấy cánh tay của người nào đó sắc mặt xanh mét đang muốn quay người rời đi phía sau.

“James!”

Kéo chặt lấy cánh tay Snape, Harry không để người đang mục mục giãy ra rồi đi, đau đầu mà nhìn Sirius vẻ mặt hoang mang, ngón tay động động, những chữ màu trắng bạc rõ ràng mà xuất hiện trong không khí.

‘Giáo sư Black, tôi không phải là James!’

Snape giây không thoát giam giữ của Harry, nhưng cũng không có thêm hành động gì nhiều khác, mắt khổng chế vừa mới, đã khiến hắn cảm thấy ảo não, nhìn Harry và Sirius ‘nói chuyện’, trầm mặt lại, tiến lên trước một bước, dùng y bào rộng thùng thình che đi cánh tay bị Harry nắm lấy.

“Không thể nào! Cậu và James dường cùng khuôn cùng nét!”

Sirius run rẩy chỉ Harry.

‘Dường như không có nghĩa là toàn bộ, tôi là Harry, không phải là James nào cả, dùng linh hồn của tôi thì với Merlin, tôi không phải là người mà thầy đang nói!’

“Xi!”

“Linh hồn dùng linh hồn của mình để thề!”

“.....hình như cậu ta chính là linh hồn rồi? ”

Nghe những lời ‘thì thảm’kia, lông mày Snape chau lại chặt hơn, phù thủy không dễ dàng thề nguyện, đặc biệt là thề với Merlin, mà linh hồn này, càng chưa nói dùng linh hồn thề, hỗn đản! Không phải thì không phải! Dùng linh hồn để thề! Điên rồi à!

“.....Có lẽ.....nhưng là, cậu quả thực quá giống rồi!”

Dường như thanh tĩnh hơn một chút, nhưng dường như lại nhớ tới gì đó trong ký ức, Sirius thì thầm tự nói, không thể hiểu nổi tại sao linh hồn chốc lát lại biến thành bộ dáng giống bạn tốt của mình, giống như vậy

Cánh tay bị mình nắm lấy động động, Harry muốn hét lên, Merlin a! Đã đủ loạn rồi đó! Vừa quay đầu, lại nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Snape, có chút kinh ngạc, Harry quên mất ‘nói chuyện’, ngây người mà nhìn chăm chăm hắn, mãi đến khi Snape rút tay về trong lúc cậu đang bất giác thả tay ra, quay người sải bước rời đi.

“Ngây người làm gì? Đợi bị người ta gấn lên cái mác kẻ ngu ngốc nào đó à? Tới đây!”

Nghe thanh âm trầm thấp êm tai kia vang lại từ trên hành lang, Harry tốt cùng vui thích, không giây suy nghĩ mà chạy theo, đối với lí do tại sao Snape đột nhiên nguyện ý nói chuyện với cậu, quản làm gì!

Đi đến bên đám trẻ đang trốn trốn lủi lủi muốn rời đi, Snape nửa mở nửa khép mắt, nhìn đám trẻ vô cùng cẩn thận, hận mình đã chạy chậm một bước kia, cong lên khóe môi.

“Ô, các quý ông quý bà tôn kính, dường như tinh lực của các vị đang vào vụ mùa của nó, vậy thì,tôi nghĩ ngài Filch rất vui mà nhận được sự giúp đỡ quét dọn lâu đài của các vị cuối tuần, chỗ ngài Filch, không được đến muộn, ân? ”

Khóc không ra nước mắt, nhóm tiểu động vật dùng mắt tiền giáo sư ma được của bọn họ y bào phát phối rời đi, tức giận với linh hồn theo sát phía sau Snape đang dùng ánh mắt bối rối mang theo sự đồng tình nhìn bọn chúng, Merlin! Linh hồn này căn bản là đồng lõa của Snape!

Mà từ sau lần này, những bàn luận của Hogwarts với việc Harry tồn tại vì Snape vốn là chỉ sau lưng thôi mà bây giờ thành nói trực tiếp, tất cả các phù thủy——học sinh hoặc là giáo sư, cơ hồ đều không chút cảm kị mà đều đem tất cả những cách nhìn và suy đoán về Snape và Harry hùng hồn mà nói, sau đó lơ đi sắc mặt càng ngày càng âm trầm của giáo sư ma được, sau đó, tuyệt đối không chủ động khiêu khích, Merlin, bọn họ vẫn còn muốn sống qua cả năm học này

Trong tầng hầm, Harry không tự nhiên mà nhìn Snape đang ngồi trên ghế sofa mặt không biểu tình mà nhìn cậu, cảm giác giống như là trở về thời học sinh, đang đối mặt với kiểm tra và giáo huấn của giáo sư ma được.

“.....Cậu có quan hệ gì với James Potter? Đừng có cố gắng nói dối!.....Harry!”

Gần một tháng trời không có giao tiếp, Harry đối mặt với Snape trong đột nhiên lại quá trực tiếp xuất kích mà cảm thấy kinh ngạc, từ lúc nào, nam nhân này, không còn quanh co vòng vo rồi? Cậu tưởng rằng, Snape sẽ dùng biện pháp nói bóng nói gió hoặc là càng vắn vẹo hơn nữa để moi ra đáp án, nhưng mà bây giờ.....là

bởi vì liên quan tới ‘ Potter ’? Hay là nói, nam nhân này đã không còn muốn ẩn giấu ở trước mặt mình? Nếu là điều thứ hai, Harry cho rằng cậu sẽ vui tới mức muốn kéo nam nhân đi khiêu vũ.

‘Đã tin tôi không phải là người đó? ’

Đối mặt với câu trả lời của linh hồn, Snape tức giận, sắc mặt đen lại, hắn đương nhiên biết tên hồn dẫn này không phải kẻ Potter chết tiết kia, thời gian một tháng, đủ để hắn nhìn rõ tất cả những gì linh hồn này làm, còn có buổi tối đó.....oh Merlin! Không cần nhớ lại mà!

Cứ coi như bị một bùa imperio (đoạt hồn) khống chế, Snape cũng tin rằng kẻ Potter kia không thể làm ra những việc đó! Chạy tới chạy lui vì hắn, đi thu thập những dược liệu kia vì hắn, vì hắn mà biểu hiện như một kẻ ngớ ngẩn vậy, sinh vật phi nhân loại đang vào thời kỳ động dục mà không ngừng theo đuổi kia!

Nhưng mà bề ngoài giống nhau tới cực độ này, còn có ánh mắt và nụ cười hắn đã từng nhìn thấy mà kẻ Potter kia đã từng lộ ra với Lily, Lily.....

Cảm xúc đột nhiên bị đứt đoạn, đôi mắt rũ xuống, Snape chấn kinh mà phát hiện, mình thế những đã lâu như thế không nhớ tới cái tên này rồi, nắm chặt lại tay, nhìn chăm chăm trước mặt, cái tên đã từng là trụ cột sinh tồn của hắn kia lưu chuyển trong miệng, sau đó, bị những chữ xuất hiện trước mắt kia kéo về từ trong hỗn loạn.

‘Sev? ’

“.....Tra lời câu hỏi của tôi! Cậu có quan hệ gì với James Potter!”

Harry lo lắng mà nhìn Snape hơi chút cúi đầu, bộ dáng nắm chặt nắm tay mà ngồi cứng đờ trên ghế sofa, nhìn biểu tình của nam nhân khiến người khác hoang loạn, nhưng phải thẳng thắn nói hết tất cả cho nam nhân, nhưng mà nói thế nào? Nói cậu chính là Harry Potter? Đến từ một thế giới khác hay là nói——tương lai? Tay đưa lên lại buông xuống, đột nhiên tỉnh ngộ, những gì mình đã làm trước đây có bao nhiêu ương ngạnh.

Bất luận muốn đạt được bao nhiêu, nhưng mà, cậu là một linh hồn, cho dù cậu có thể thay đổi tất cả ở đây, khiến Snape sống bình an, nhưng người có thể thật sự bởi bạn bên người nam nhân vĩnh viễn không phải là mình, cậu không thể để Snape cảm nhận được ấm áp, không thể quang minh chính đại cùng nam nhân xuất hiện trước mặt mọi người, cậu sẽ chỉ khiến nam nhân chịu sự chế cười và chế giễu, ai sẽ mong yêu đương với một linh hồn đây?

Harry ngây người nhìn mái tóc hơi cong của Snape, mềm mại, bởi vì giây phút đầu mỡ mà có chút bết lại, những việc đã nghĩ thông trước đây khiến cậu mù mịt đầu óc, đã làm ra những việc lệch với con đường mà mình đã quyết định, cậu rõ ràng chỉ là muốn để Snape có thể có được cuộc sống nên có, nhưng cậu đã làm gì, cậu thế nhưng để mặc bản thân tiếp cận nam nhân hơn nữa, cố gắng thâm nhập vào trong tâm nam nhân, tham lam mà muốn có được!

Căn bản là vô thức mà lùi lại một bước, Harry chậm chậm động đậy ngón tay, đột nhiên nhớ tới những điều đó, khiến trong đầu cậu một mảnh hỗn loạn.

‘Có lẽ, Sev, tôi là nói, cùng với James Potter đó, có quan hệ huyết thống? Xin lỗi.....tôi đã không nhớ rồi.....nhưng tôi có thể xác định không phải người đó.....’

Nhìn từng chữ từng chữ xuất hiện trong không khí, màu sắc trắng bạc đâm đau mắt của Harry, nói dối.....lại là nói dối, vậy thì khi những lời nói dối này giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, kết quả cuối cùng là.....

Quan hệ huyết thống? Đáp án xuất hiện khiến Snape hơi chút ngây người, nhưng lại là nho nhỏ thờ phào, tuy rằng linh hồn không có nói quá chi tiết, rõ ràng là có giấu giếm gì đó, nhưng chỉ thế này đã đủ khiến Snape hồi phục bình tĩnh, đối với hỗn loạn vừa nãy.....có lẽ hắn cần thật sự suy xét một chút.....

32. Chương 32

Harry nhìn Snape suy nghĩ, chậm chậm lùi ra một chút, cậu sợ chính mình sẽ không thể khống chế mà lại tiến tới, đã sai rồi, vậy thì không thể sai thêm sai! Trong khi bây giờ tất cả còn chưa quá muộn, cậu không thể lại lần nữa mặc cho bản thân tiếp tục, cậu không thể làm hỏng hạnh phúc Snape có thể nắm được trong tay, cậu chỉ cần ở một bên bảo vệ là được, chẳng tới khi nam nhân bình an hạnh phúc trải qua một đời, sau đó, cậu liền có thể đạt được tất cả những thời gian còn dư lại của Snape, đó sẽ lâu dài, thời gian không có tận cùng kia.....

Snape không biết quyết định của Harry, tạm thời đáp quan hệ của Harry và Potter sang một bên, hắn chỉ cần xác định linh hồn của hắn không phải tên tạp chủng kia là tốt rồi, ngay cả là quan hệ huyết thống cũng không sao cả, bây giờ tên gia hỏa này chỉ là linh hồn của hắn

Đột nhiên nhận ra mình đang nghĩ cái gì, Snape đột nhiên đứng dậy từ ghế sofa, hung hăng mà trừng Harry đang ngây người một cái, sải bước đi thẳng vào phòng chế được, mái tóc bay lên lộ ra cái tai ửng hồng, Merlin! Hắn vừa mới nghĩ gì vậy!

Bị động tác của Snape làm kinh tỉnh, cay đắng, Harry nhìn cánh cửa phòng chế được bị đóng rầm, Snape, vẫn là không tha thứ cho cậu ư, thật ra, thể này cũng tốt, vậy cậu có thể mượn cơ hội này để bản thân thanh tỉnh lại một chút

Thời gian sau đó, cuộc sống khôi phục lại bình lặng, dường như tất cả đều đã khôi phục như trước đó, Snape không còn cự tuyệt những dược liệu Harry tìm cho hắn, cũng không còn coi Harry là không khí, nhưng là vài ngày sau, hắn phát hiện biểu hiện của linh hồn rất không đúng, mấy lần liền, dược liệu linh hồn tìm về đều để Basilisk mang tới, hơn nữa, linh hồn không còn hiện hình ở trước mặt hắn, thậm chí buổi tối, ngoại trừ vẫn được ma lực ám áp bao lấy như cũ ra, hắn không còn cảm nhận được cái ôm mát lạnh kia.....

Thanh lí ma dược bắt đầu đen lại kia, Snape nóng lòng ma thu thập bàn thao tác, chết tiệt thật! Nếu không phải là ma lực vẫn luôn bao bên người hắn, hắn căn bản sẽ không biết linh hồn vẫn còn ở bên người! Tên hồn dẫn kia rốt cuộc muốn làm gì? Cuối cùng cũng nhằm chán việc trêu chọc mình rồi? Ma lực kia tính là cái gì! Hay là nói, đang tức giận? Chết tiệt thật! Mình lại không làm sai gì cả!

Không tìm ra đáp án, nhưng lại vừa không nguyện ý đi hỏi, sắc mặt Snape từng ngày lại âm trầm hơn, khí tức quanh người từng ngày lại lạnh liệt hơn, vào mùa xuân ấm áp hoa hoa đua nở này, lại khiến mọi người ở gần hắn có một dự cảm muốn mặc thêm áo chống lạnh, bảo thạch của vài học viện cũng không còn có thể nhiều hơn một viên nào so với số 0, mà các tiểu xà, đã khóc thét mà nhìn lịch lao động phục vụ của bọn chúng đã xếp tới tốt nghiệp

(1 phút mặc niệm bắt đầu.....)

Nhưng mà, đây không phải là việc nguy nhất, việc nguy to nhất là, chính là giáo sư môn sinh vật huyền bí của Hogwarts, Sirius Black, hắn ta dường như sinh ra một hứng thú cực đại với Snape, oh không, phải là là có hứng thú cực đại với linh hồn đột nhiên mất tích kia, cơ hồ tất cả thời gian nhàn rỗi, các học sinh khổ sở và các giáo sư bận rộn tăng điểm đều có thể thấy, giáo sư nào đó không ngừng làm phiền giáo sư ma dược, ví dụ như bây giờ.

“Snape! Gọi linh hồn của thầy ra đây!”

“Cút ra! Chớ dằn! Tự gọi!”

“Chết tiệt thật! Mũi thò lò! Tôi nếu là có thể gọi ra thì cần thầy làm gì!”

“Câm miệng! Chớ dằn! Xương sọ của thầy bị chuột cắn à! Quả nhiên không thể kỳ vọng cái đầu chó của thầy có thể thật sự suy nghĩ như người bình thường! Quả thực là quá khó khăn của thầy rồi!”

“Mũi thò lò! Linh hồn của thầy không quản được! Còn mặt mũi nói tôi? Bị bỏ rơi rồi ư? Tôi đã sớm biết! Ai sẽ thích lão dơi già bóng nhẫy như thầy? Linh hồn cũng sẽ không! Hey Hey!”

“Chớ dằn, ngoài việc điên khùng ở đây, oh, xin lỗi, tôi nói nhầm rồi, là giống như chó điên tru éo, điên khùng là chỉ người, còn thầy? Chắc chắn, thầy còn biết cái gì? ”

“.....Mũi thò lò!!! Stupefy (hôn mê lập tức!!!)”

“Levicorpus!!!”

“Cậu!! Buông tôi ra! Harry!!”

“Hỗn đản! Buông tay!!!”

.....

Trên hành lang sạch bóng, rìa hành lang lộ ra những cái đầu nhỏ, cảnh giác mà nhìn một lớn một nhỏ ở giữa hành lang, oh, còn có một linh hồn sống chết không chịu hiện thân kia, Sirius bị cứu thế chủ—Harry ôm chặt lấy eo, không dám dùng lực giãy giụa, sợ làm thương đến con đỡ đầu thân yêu của hắn, mà Snape, bộ dáng hai đang bắt lấy gì đó, sắc mặt xanh mét đứng, tức giận nhìn Sirius cả mặt đỏ lừ, hai người đều đang thở dốc, đến khi cứu thế chủ gọi lớn.

“Cha! Merlin! Cha đang làm gì!”

Sirius phút chốc cứng ngắc, hắn nên trả lời như thế nào? Chẳng lẽ nào linh hồn bên người Snape rất có khả năng là cha đẻ của con? Merlin a! Hắn chính là vì muốn kiểm chứng điều này mới đi theo Snape! Mới có thể lần nào cũng đi đến bước này! Đợi đã! Nói cho tiểu Harry? Ha ha! Hắn sao lại không nghĩ ra chứ!

“Harry! Harry! Nghe ta nói! Linh hồn bên người Snape, con có biết không, tương mạo cậu ta, rất giống cha của con! Rất rất giống! Ta.....”

“Gì cơ? cha!”

Kinh ngạc, cứu thế chủ——tiểu Harry buông Sirius ra, quay ra nhìn chăm chăm Snape, ánh mắt quá mức nóng bỏng kia, khiến Snape tưởng rằng trên người mình sẽ bị thủng ra hai lỗ, dùng sức đẩy ra cánh tay đang kéo hắn của linh hồn, hỗn đản! Chỉ có lúc này, linh hồn mới xuất hiện! Nhưng mà vẫn không hiện hình!

Quay người rời đi, lại bị Harry hét lại.

“Đợi chút! Giáo sư Snape, em, em muốn gặp ngài Harry một lát!”

Nhìn ánh mắt nhiệt liệt và gương mặt hồng rực của cứu thế chủ, Snape hừ lạnh.

“Hừ, cứu thế chủ nếu là không nghe thấy lời của tôi, xem ra đó là ảnh hưởng của việc phải nghe quá nhiều những lời tán dương, cậu tự mình gọi!”

Cứu thế chủ ngây người, liếc trái liếc phải loạn lên bên người Snape, cuối cùng không còn cách nào, nắm lấy góc áo, hét lớn với không khí.

“Ngài Harry! Ngài Harry!”

Harry đứng bên người Snape, đau đầu mà nhu nhu cái trán, Merlin! Việc của chính cậu đều chưa làm rõ, hai người này còn tới góp vui cái gì! Vài lần trước, Snape và Sirius cùng lắm là cãi nhau hai câu, mà hai lần này, không bao lâu, đũa phép đã rút ra rồi, bây giờ lại còn thêm vào cứu thế chủ!

Có lòng muốn nói với cứu thế chủ hai câu, nói cậu không phải là lão cha ma quỷ kia, nhưng mà phải nói thế nào? Tiểu gia hỏa gấp gáp muốn nhìn thấy mình, một khi làm bất cứ điều gì, đều nhất định bị làm phiền, Merlin! Linh hồn thật sự không thể nói!

Tình cờ, quay đầu, Harry nhìn thấy Snape đã lùi tới chân tường khoanh tay lại, nhìn trong đôi mắt hắc sắc bình lặng kia nhanh chóng lướt qua cái gì đó, không đợi cậu nhìn rõ, nam nhân liền quay người sải bước rời đi, cẩn thận, không để ý tới cứu thế chủ hô hoán, nhanh chóng đi theo, thế giới của cậu, từ lúc cậu gặp được nam nhân này bắt đầu, đã chỉ còn một tâm điểm mà thôi.

Cứu thế chủ nhìn Snape đi rồi, lại hét thêm hai tiếng, không nhân được bất cứ câu trả lời nào, ngây người đứng ở đó, trong đôi mắt xanh ngập nước, Sirius nhìn vừa tự trách vừa bất lực, cuối cùng trở thành phần nợ! Chết tiệt thật! Mũi thò lò! Tôi còn chưa xong với anh đâu!!

Snape trở về tầng hầm, trực tiếp tống mình vào phòng chế được, nắm lấy bàn thao tác, hung hăng trừng cái nồi trống rỗng, hẳn quả thực không dám tin mình sẽ ấu trĩ đến mức độ này, hẳn thế nhưng lại tranh cãi kiểu không có đầu óc kia với một con chó ngu xuẩn, lại vì một linh hồn hỗn đản! Linh hồn chết tiệt!

Nắm nắm tay, cố gắng bình phục lại tình tự kích động, lại lần nữa mở mắt, trong đôi mắt đen kia đã không còn bất cứ tình cảm gì, ngoại trừ nhớ tới Lily và bảo vệ bí mật ra, đây là lần đầu, hẳn dùng thuật phong bế đại não với một ai đó khác để bình tĩnh lại! À không! Đối phương căn bản không phải là người!

Dùng tay bắt đầu châm lửa nấu ma được, mãi đến khi hơi nước tăng lên bắt đầu khuếch tán ra trước mắt, Snape mới từng chút một thả lỏng người

Một thời gian sau đó, Snape vẫn có thể thường xuyên đụng mặt với Sirius cau có, nhưng hai người cũng chỉ là cái nhiễu thêm đôi câu, bởi vì bên người Sirius, có một cứu thế chủ theo sau, bắt lực xem xét Snape——bên người, mà Snape, vào mỗi lần khi Sirius sẵn sàng mua may dưa phép, đều có thể bị một cánh tay không nhìn thấy chặn lại, sau đó trừng cứu thế chủ đang kéo Sirius một cái, nộ khí xung xung mà rời đi.

Cứ như vậy mà trải qua một tháng nữa, nơi mà giáo sư ma được và giáo sư sinh vật huyền bí cùng xuất hiện, ngay cả người người tập nập, cũng sẽ nháy mắt mà trống rỗng không ai, thậm chí là, Dumbledore không thể không bị các giáo sư khác đẩy ra, mời hai vị giáo sư, một cứu thế chủ ngoài ra thêm một linh hồn đi vào văn phòng hiệu trưởng uống trà nói chuyện.

Nhét một viên kẹo màu vàng cam vào trong miệng, thỏa mãn mà thở dài, lại uống một hớp trà chanh mật ong cơ hồ rắn chắc đặc sệt, cười híp mắt, Dumbledore nhìn Snape mặt không biểu tình và Sirius đen mặt, liếc qua cứu thế chủ cúi đầu không nói một cái, lại xem xem không khí bên người Snape, ông biết linh hồn đang ở đây, ma pháp ở cửa sau khi Snape đi vào liền báo xung động.

“Ha ha, Severus, Sirius, tuy rằng tôi rất vui là giữa hai người các thầy có thể có một giao lưu không tồi, có điều, có lẽ phương thức giao lưu có thể hòa bình thêm một chút không? ”

“Albus! Ai cần giao lưu với tên mũi thò lò dầu mỡ này! Còn hòa bình? Với bộ dáng âm trầm, cô độc, chua ngoa kia, sẽ có người muốn giao lưu với hắn ư? Ngoại trừ nòi gang! Bất cứ sinh vật nào cũng đều không thể có thể tương thân tương ái với hắn! Hắn thậm chí không để Harry gặp Harry!”

Khóe miệng có chút co rút, Dumbledore bởi vì nghe thấy ‘Harry gặp Harry’ mà cảm thấy có chút méo mó, nhưng mà quay mặt, nhìn Snape vẫn luôn không nói căn bản không phản bác, chọn im.

“Severus? ”

A, biết được sẽ như vậy mà, cuối cùng, vẫn không phải là hắn sai hay sao? Snape cười lạnh, không nóng không lạnh mà nói, thanh âm nhẹ nhàng, lại giống như một cái búa lớn, từng chút từng chút gõ vào tim Harry đứng ở nơi không xa, đang kinh ngạc với những lời mà Sirius vừa nói Harry.

“Ha, phải nói là con chó ngu xi chỉ có trước mặt chủ nhân mới có thể thông minh ra được? Cũng biết tiên hạ thủ vi cường? Sirius Black, không thể không nói, năng lực đổi trắng thay đen của thầy không hề thụ lùi chút nào, vậy thì, tôi kẻ đầy dầu mỡ, âm trầm, chua ngoa, cô độc chỉ có nòi gang mới có thể tương thân tương ái ở đâyAlbus, thầy muốn tôi nói cái gì? ”

Cau mày, Dumbledore nhìn Snape bình tĩnh mà nhìn vào mắt mình, nhìn cái lưng thẳng tắp của nam nhân gầy gò kia, thở dài, vừa muốn mở lời, lại cảm thấy ma lực cường đại truyền tới từ một cái góc tường cách Snape không xa, sau đó đậm đặc mà bao lấy Snape, mà vài giây sau, bên người Snape, chậm chậm xuất hiện một thân ảnh.

‘Đủ rồi! Giáo sư Black, tôi đã nói là tôi không phải người kia, tôi không gặp thầy không phải là bởi vì ý của Sev, là tôi tự mình quyết định, thời gian gần đây, đến thầy ấy cũng không có gặp tôi! Thế này thầy mãn nguyện rồi!’

Cứu thế chủ vừa nhìn Harry xuất hiện, lập tức nhảy tới, nhưng sau khi nhìn thấy những chữ Harry viết, lại đỡ người tại chỗ, nhìn chăm chăm Harry mà ngây người, mà Sirius lại nhảy tới trước mặt Harry, chỉ Harry đang cau chặt mày mà hét lớn.

“Không thể nào! Không thể có người lại giống như thế được! James cũng không có anh em! Nhất định là.....”

“Đủ rồi! Sirius, cậu ấy không phải James! oh”

Dumbledore muốn la mắng Sirius, nhưng lời còn chưa nói hết, liền nhìn thấy giáo sư sinh vật huyền bí của ông, duy trì tư thế chỉ linh hồn mà cứng người tại đó, bùa thạch hóa, ông có thể khẳng định là không phải Snape làm, vậy thì, chỉ có——linh hồn Harry.....

33. Chương 33

Harry có chút xin lỗi mà đưa Sirius bay tới bên cứu thế chủ, không nguyện ý đi nhìn biểu tình phức tạp trên mặt nam nhân bị mình thạch hóa kia, phần nộ, thất vọng..v..v..., cúi đầu chán nản, cậu đều nói rồi, cậu không phải Jame Potter, tại sao lại không tin! Liếc trộm ai đó đang đen mặt bên người, vừa vặn bắt được một tia giận dữ thoáng qua đôi mắt đen kia, Harry ngẩng đầu, nhìn Snape đôi mắt đã khô phuc lãnh tĩnh, cố gắng muốn làm rõ ánh mắt giận giữ kia là đại biểu hàm ý gì.

Snape không nhìn bộ dạng ngây người của Harry, trực tiếp quay người y phục phát lên rồi đi, nhìn linh hồn nhảy mắt xuất hiện, trong tim tràn ra tình cảm quá cổ quái khiến hắn cơ hồ không thể tiếp tục duy trì thuật phong bế đại não, gia hỏa hỗn đản, cuối cùng cũng hiện thân rồi ư? Giận giữ, vui thích lẫn lộn trong đầu, mang theo một nỗi đau man mác.

Harry tuy rằng muốn đi theo, nhưng rất rõ ràng, nhìn Dumbledore ánh mắt sáng hừng hực, lại nhìn nhìn Harry đang chờ người nhìn chăm chăm mình còn có Sirius vẫn đang bị thạch hóa, thở dài, Harry vẫy vẫy tay, hồi phục lại khả năng cử động của giáo sư môn sinh vật huyền bí, thấy ta với Dumbledore vẫn đang nhìn chăm chú mình.

‘Được rồi, giống như thầy đã nhìn thấy, hiệu trưởng Dumbledore, tôi rất giống ai đó mà thầy quen biết, nhưng mà rất xin lỗi, tôi không phải hắn, tuy rằng tôi không biết mình tại sao lại tới nơi này cùng với nguyên nhân xảy ra những thay đổi kia, nhưng tôi xác nhận, tôi từ khi sinh ra đến bây giờ đều là Harry, mời thầy ngăn lại giáo sư Black, thầy ấy làm như thế này, khiến tôi và Severus thấy rất phiền nhiễu!’

Dumbledore có chút kinh ngạc mà nhìn Harry gương mặt dường như đã hoàn toàn rõ ràng, giống như không dự liệu đến loại việc này sẽ xảy ra, thẳng tới khi những chữ màu trắng bạc xuất hiện trước mắt, mới chớp chớp mắt, mở mồm muốn trả lời, lại nhìn thấy linh hồn sau khi lưu lại những lời đó rồi trực tiếp quay người rời đi.

Sirius chau mày lại, cảm thấy không thoải mái với biểu tình đến một ánh mắt cũng không nhìn mình của Harry lúc rời đi, nhưng mà sau khi cúi đầu nhìn cứu thế chủ vẫn đang ngây người bên cạnh, bất lực mà thở dài, tuy rằng đã buộc được linh hồn xuất hiện, nhưng kết quả này lại không phải giống như hắn đã tưởng tượng kia.....

Harry dùng tốc độ nhanh nhất mà cậu có thể dùng mà xông về tầng hầm, căn bản đã quên mất việc ẩn giấu đi cơ thể mà một đường xuyên tường, lưu lại vô số tượng thạch trưng mắt, há mồm, cậu thậm chí căn bản không hề nhìn thấy những linh hồn chào hỏi với mình, toàn tâm toàn ý chỉ muốn nhìn thấy người nam nhân kia.

Harry đi thẳng tới cửa tầng hầm, chỉ là ở khoảng cách một bước dừng lại, nhìn chăm chăm, nhìn Medusa trên cửa chớp chớp mắt nhìn cậu, nghĩ tới những quyết định của mình trước đây, nếu mà, nếu mà cậu lại dùng bộ mặt này xuất hiện trước mặt Snape, vậy thì, những gì cậu đã làm ở một thời gian lại đây đều là lãng phí rồi ư!

Harry hoàn toàn có thể khẳng định, chỉ cần Snape có thể cho cậu một ánh mắt ôn hòa, ôi không, thậm chí chỉ ánh mắt hơi chút mềm mại, nhìn liếc qua thôi, cậu liền trực tiếp xông tới, đập tất cả của tất cả đáp ra đằng sau, linh hồn thì đã làm sao! Cậu có thể chạm vào Snape, cậu có thể ôm được Snape, cậu thậm chí có thể.....

Đập đầu mình vào tường, nhưng là sau khi nửa cái đầu nhập vào tường, Harry dừng lại động tác, cảm giác lạnh ảm, dính kết khiến cậu thấy dựng tóc gáy, bất tri bất giác nghĩ tới, một đường tới đây, cậu đều là xuyên tường thể này mà tới

Vào lúc Harry cọ sát cánh tay hít khí, cửa lại đột nhiên bị mở ra, ngẩng đầu, vừa vận đối mắt với đôi mắt ảm ảm lửa giận, vô thức ngoác miệng, mỉm cười, sau đó nhìn thấy Snape trực tiếp thò tay nắm lấy hân tới——xuyên qua cơ thể.

Sắc mặt trắng bệch, lửa giận trong đôi mắt đen lập tức tắt ngóm, biến lành trở nên băng lãnh, Snape cứng ngắc, từng chút thu tay về, nhìn tay của mình từ từ lù ra khỏi cơ thể màu nhàn nhạt của Harry, cảm giác băng lạnh từ đầu ngón tay dần dần lan ra toàn thân, mà vào lúc cánh tay của hân vừa mới rời khỏi cơ thể của Harry chưa tới 1 inch, liền bị nắm chặt lấy

Chân thật, cảm giác hoàn toàn chạm vào khiến ánh mắt trở nên băng lãnh của Snape dần dần có một tia sáng, chặt chẽ mà nắm chặt lại, dùng lực kéo Harry tiến vào cửa, hất tay đóng lại cửa, sâu sắc mà nhìn lin hồn đang ngậy người một cái, linh hồn chưa nói một lời từ khi cơ thể đi vào, góc áo chùng hất lên, xuyên qua cơ thể của Harry.

Harry nhìn Snape từng chút rời đi, đột nhiên có một loại ảo giác, nếu bây giờ cậu không làm gì đó, vậy thì cậu sẽ vĩnh viễn mất đi, ngay cả cậu mỗi giờ mỗi khắc đều bảo vệ bên người nam nhân cũng sẽ không có kết quả khác nào!

Harry nhanh chóng tiến lên hai bước, thò tay nắm chặt lại vai Snape, cưỡng chế mà ôm người kia vào, nhắm mắt lại, vùi vào trong mái tóc đen nhánh, ngửi được hương nhàn nhạt, một lần lại một lần mà không ngừng khẩn cầu.

‘Đừng rời đi, Sev, Đừng rời xa tôi.....’

Snape trầm mặc đứng đó, lần đầu tiên phát giác, mình có cảm giác được ôm, tuy có cảm giác được mát lạnh ảm ảm bao lấy, nhưng mà——không có trọng lượng, người ôm hân không hề có một chút trọng lượng nào, giống như nhắm mắt lại để gió nhẹ thổi qua da thịt vậy, có xúc cảm, nhưng không có cảm giác tồn tại, nắm bắt không được, không thể lưu lại.

Snape cúi thấp đầu, nhìn cánh tay của linh hồn trên eo, đôi tay hơi chút trong suốt, ngần ngại mà phủ lên chính mình, xúc cảm băng lạnh, không có xuyên qua, mà là thật sự cùng chạm vào nhau, nắm chặt từng chút một, cho đến khi cánh tay của mình bị băng lạnh đồng hóa, cứng ngắc tới mạch máu khớp đều đông băng vậy, sau đó, được ma lực từng chút bao phủ mà dần dần ảm ảm.

Hít thở sâu, sau đó thở hắt ra, Snape ngẩng đầu nhìn không khí, được rồi, đã như thế này rồi, hân thừa nhận, linh hồn——Harry ở trong lòng hân đã chiếm một trọng lượng, thể giới sụp đổ kia của hân, bởi vì có tên gia hỏa này mặc danh kỳ diệu xuất hiện mà từng chút hóa thành khói bụi, an tĩnh, chậm chậm sống lại, bức tường bao vô hình mà kiên cố kia bởi vì tên gia hỏa này xông vào, mà bị ép phải mở ra.

Nếu đã như vậy rồi, vậy vẫn còn có gì để giãy giụa, những——ảm ảm, bởi bạn này, không phải những gì hân đã khát cầu hay sao, ngay cả kẻ mang đến cho hân những thứ này, lại không phải là con người

Snape chậm chậm thả lỏng cơ thể, để chính mình tựa vào Harry đang ôm chặt lấy hân, khiến cánh tay ôm chặt lấy eo mình càng dùng sức mà khiến hân nhập vào trong sự ảm lạnh kia, không có chút gì do dự, dường như, linh hồn này sẽ mãi mãi ở bên bạn hân, cùng hân trải qua chông gai, đi qua bóng tối, mà khi mọi thứ kết thúc, bọn họ sẽ có thể vô ưu vô buộc mà cùng ở bên nhau, dài lâu, vĩnh viễn, dùng một cách khác

Không có thanh âm, trong tầng hầm tĩnh lặng, chỉ có tiếng hít thở của Snape phiêu động trong không khí, mà ma lực của linh hồn đang ở bên hân, đang từ phía sau ôm lấy hân tỏa ra từng chút một, ảm ảm mà yêu thương, giống như một mạng nhện mỏng manh mềm mại, khiến hân được bao chặt lấy, cách li hân khỏi bóng tối lạnh lẽo, khiến hân hít vào nhiệt lượng từ trong khí lạnh.

Thời gian từng chút trôi qua, Harry cảm thấy gấp gáp với việc Snape trầm mặc không nói, cậu hoàn toàn quên mất cơ thể của nam nhân đang ôn nhuận đi trong vòng tay của cậu, cấp thiết mà muốn nhận được tha thứ, vì những việc ngu ngốc mà mình tưởng là đúng và làm trong thời gian qua, cậu có thể nhẫn nại

đau đớn không thể chạm vào Snape, có thể nhấn chìm mà tàng hình âm thầm bảo vệ bên người nam nhân, nhưng không thể chịu nổi Snape lơ lửng đi.

‘Sev, nói chuyện, chứ tôi cũng được, chế giễu cũng được, nhưng đừng có như thế này, lúc trước tôi sai! Đừng để tôi rời xa anh.....’

Snape nhìn những chữ đột nhiên xuất hiện trước mắt, khóe miệng co rút, linh hồn này, cái đầu cậu ta thật sự là không khí hết rồi! Nếu hắn muốn tên hồn đản này rời đi, thì cần gì phải kéo cậu ta vào tầng hầm? Lại cần gì—bị ôm, bị giữ chặt mà không chút phản kháng nào như thế này?

“.....Buông ra, tôi phải đi chấm những bài luận chết tiệt!”

Đợi đến khi Snape bắt đầu giãy dụa, Harry mới phản ứng được nam nhân vừa nãy đã thuận theo như thế nào, ngay đơ đơ mà thả lỏng tay, nhìn chăm chú Snape sải bước đi tới ngồi xuống trước bàn, đợi đến khi Snape quay đầu đáp cho cậu một cái nhìn chết chóc, mới vì thanh âm mềm nhẹ ngọt ngào kia lâng lâng mà ‘bay’ tới góc tường.....

“Nếu cậu nhàn rồi! Đi xử lý những con sên kia!”.....

Xử lý xong toàn bộ được liệu, đợi đến khi Snape tắm xong, nhìn nam nhân leo lên giường, Harry ngớ ngẩn mà đứng trước cửa phòng ngủ, không dám tin cứ như vậy—xong rồi? Không có rống gầm, không có chế giễu, thậm chí đến một cái đen mặt cũng không có? Người, ngườibây giờ đang nằm trong chăn nhắm mắt này thật sự là Severus Snape?

Một đêm không nói, Harry nhìn chằm chằm gương mặt say giấc của nam nhân cả một đêm liền, thẳng tới sáng sớm ngày thứ hai, hoàn toàn theo thói quen mà hồi phục như trước đây, mà đợi đến khi Snape rời tầng hầm lên lớp, Harry mới thanh tỉnh lại, cậu tối qua phát ngốc ở trong phòng ngủ của Snape cả một đêm! Sau khi mình đã làm ra cái quyết định gọi là ‘rời đi’ xong! Merlin.....

Harry một mình ngốc một lúc ở trong tầng hầm rồi mới ra khỏi cửa, đầu tiên ẩn đi thân hình trộm chạy tới liếc qua phòng học chế được, tắt cả bình thường, yên tâm lại, Harry chạy ra sân trường, để mình bay lơ lửng lộn ngược, vì vụ ở bên một cái cây nhỏ, dù sao cậu không có trọng lượng, cũng sẽ không chóng mặt, thẳng tới khi nhìn thấy Sirius từ xa đi tới.

Harry chậm rì rì mà thẳng lại thân mình, cậu tin rằng Sirius sẽ không nhìn thấy mình, nhưng mà, cậu quên mất thần kỳ của ma pháp, mà trên tay giáo sư môn sinh vật huyền bí, vừa vẫy, hình như cầm theo một ‘công cụ nhỏ’ có thể phát hiện ra cậu.

Giương giương cái hộp nhỏ hình bát giác trên tay, Sirius cười tới mặt trời tỏa nắng.

“Hey! Harry! Tôi có thể tìm ra cậu, cậu ở đây! Máy tìm kiếm biến động ma lực này rất có tác dụng! Ha ha!”

Harry dờ người, sau đó chỉ muốn bóp cổ chính mình, phóng ma lực ra ngoài đã trở thành thói quen rồi, cậu làm sao có thể quên mất máy tìm kiếm biến động ma lực cái thứ này,! Merlin! Uống công cậu đã được trải qua huấn luyện thần sáng!

Vào lúc Harry đang tự đập vào đầu mình, Sirius đã thu lại vẻ cười, nhìn chằm chằm không khí trước mặt, ngữ khí nghiêm túc chưa từng thấy.

“.....Harry, được rồi, cậu nói cậu là Harry, nhưng tôi không tin! Harry.....oh, tiểu Harry đã từng nói, nó với cậu có một cảm giác thân cận vô cùng kỳ lạ! Thế giới vụ sự có cảm ứng tâm linh thứ này, có chính là ma pháp linh hồn cùng với— huyết thống ràng buộc! Vì thế, cậu—có nên rút lại lời nói dối của cậu không!”

Harry ngây người, đột nhiên phát hiện, cha đỡ đầu của cậu thật ra không xung động như bề ngoài biểu hiện, mà chính cậu, hình như đã biểu lộ ra quá nhiều sơ hở! Sirius có thể nhìn ra, vậy thì Dumbledore thậm chí là—Severus! Merlin! Vậy thì bây giờ còn có ai là không biết cậu đang nói dối không?

Trong lòng có các loại xung động muốn trở về bên người Snape, nhưng mà lại áp xuống, Harry ngẩng đầu, nhìn người đã từng là cha đỡ đầu của mình, sau đó từng chút hiện ra thân hình.

‘Nói dối mà thầy vừa nói—chỉ cái gì? ’.....

34. Chương 34

Sirius nhìn Harry cuối cùng đã chịu hiện hình, khoanh tay lại, chớp cũng không chớp mắt mà nhìn chăm chăm gương mặt quen thuộc, từng từ từng từ mà nói ra.

“Ví dụ nói——thân phận thật của cậu!”

Harry quay đầu, nhìn một mảnh góc áo lộ ra ở hành lang, bắt lực cười khổ, ngẩng đầu nhìn trời.

‘Harry, đi ra đi.....’

Sirius sau khi nhìn thấy những chữ trắng to lớn kia rồi kinh ngạc mà quay đầu lại, nhìn thấy con đỡ đầu của mình đang vịn vẹo mà đi ra từ cái cột trụ lớn ở hành lang, chậm chạp mà đi tới bên người hắn, cúi thấp đầu không nói, Sirius thò tay phủ một chút lên cái đầu của cứu thế chủ, sau đó lại nhìn Harry, lặng yên mà đợi câu trả lời.

Harry ngẩng đầu nhìn các đám mây muôn hình vạn trạng trên trời, chóng mặt mà bắt đầu nghĩ xem lên nói từ đâu, đối mặt với Harry Potter và Sirius, một người là ‘chính mình’ thời thiếu niên, một người là người thân duy nhất của mình ở đời trước, cậu quả thực là không còn hứng thú tiếp tục che giấu rồi

‘Ha ha, Sirius.....còn có.....Harry, tôi đích thực là Harry, tôi tên là——Harry Potter!’

Harry trong dự liệu mà nhìn thấy hai tượng người thạch hóa, cay đắng mà nhếch lên khóe miệng, tiếp tục gầy gầy ngón tay, khiến cho từng hàng từng hàng chữ trắng bạc xuất hiện trước mặt hai người đang há hốc mồm miệng, nhưng lại không hề phát hiện một góc áo ở bóng tối nơi khúc ngoặt ở hành lang không xa, cậu tưởng rằng, lúc này, Snape phải đang ở trên lớp.

‘Không sai, Sirius, cha đỡ đầu trước đây của con, con là Harry Potter, ha ha, Harry bên người cha lớn lên sau này ước chừng sẽ có gương mặt như thế này, nhưng con không thể khẳng định, bởi vì, con đến từ một thế giới phù thủy khác, hơn nữa đã là 14 năm sau.’

‘Rất xin lỗi có chút việc con không thể nói ra, giống như là bị hạn chế vậy, con chỉ có thể nói, đến đây, có thể lại gặp cha, quả thực rất vui, đương nhiên, còn có cứu thế chủ ở đây, cảm giác thân cận của Harry với con, con nghĩ chỉ có thể dùng nguồn gốc linh hồn để giải thích, nhưng mà ma lực của chúng con đã không còn giống nhau, con, là dựa vào sự hỗ trợ của đá phù thủy, còn với nguyên nhân, cha chắc là biết.’

Sirius ngắt lại lời tường thuật của Harry, có chút không dám tin mà lắp bắp nói.

“Cậu là Harry? ”

Sirius chỉ cứu thế chủ vẫn đang trong trạng thái thạch hóa.

“là bộ dáng Harry sau khi trưởng thành? Ôi.....cậu tại sao lại trở thành như vậy? Linh hồn sẽ duy trì bộ dạng lúc chết, cậu.....”

Harry nhún vai, cười tới vô tâm vô phách.

‘Cũng gần như, con không thể đảm bảo Harry bên cạnh cha sau này lớn lên sẽ như thế này, phải biết, chúng ta trải qua đường như bất đồng, còn với bộ dạng của con, không sai, Sirius, khi con chết là 27 tuổi’

“Merlin! Tại sao lại như vậy! Lẽ nào.....”

Harry ngăn lại truy vấn của Sirius, hài lòng và kinh ngạc với việc cha đỡ đầu và cứu thế chủ đã thuận lời tiếp nhận cách nói của cậu, he he, tuy rằng cứu thế chủ đã cứng ngắc tới tự mình thạch hóa lại

‘Sirius, không cần căng thẳng, con nói rồi, thế giới kia dường như có chút không giống với ở đây, những cái khác con cũng không thể nói với cha, con đã thử, vào lúc vừa mới tới đây, ngoại trừ những lời vừa mới nói ra, con không thể nói ra những gì nhiều hơn, vì thế xin lỗi, con có thể nói chỉ có thể

Sirius hít thở sâu, đáp án nhận được hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của hắn, hắn căn bản không nghĩ tới sẽ có loại đáp án như vậy, hắn vẫn luôn tưởng rằng, linh hồn sẽ thừa nhận là James.....

Đột nhiên, Sirius trong não một mảnh hỗn loạn đã nghĩ tới quan hệ giữa Harry và Snape, mang theo một tia không xác định và trông mong nho nhỏ, Sirius cẩn thận trông chờ nhìn Harry.

“Kẻ.....oh! Merlin! Harry.....con và mũi, Snape.....con cần phải biết! Tuy rằng ta không muốn tha thứ tên mũi thò lò đó, nhưng mà mẹ của con bọn họkhông phải là lỗi của Snape, Peter.....ta”

Harry ngây người, nhìn Sirius vẻ mặt thối nhưng vẫn ngất quăng mở miệng, hơi chút cong lên khoe môi, có lẽ có người sẵn sàng lắng nghe lời của trái tim mình là một việc rất tuyệt, đương nhiên, Harry vẫn không nhìn thấy hắc bào đang ẩn mình trong bóng tối sau khi nghe thấy lời của Sirius đã nháy mắt run rẩy và cứng ngắc.

‘Con chưa từng nói qua là trách Sev.....a, con nói là con từ lúc 16 tuổi đến giờ đã chưa từng trách, trước đây.....Sirius, cha cần tha thứ cho oán trách nho nhỏ của một thiếu niên không có người thân bên cạnhhắc hắc, còn đối với con và Sev, Sirius, không thể không nói——con hình như đã yêu hắn.....’

Hí!!!

Tiếng hút khí vang lên, Harry buồn cười mà nhìn cha đỡ đầu trước đây nháy mắt cứng ngắc, nhìn cứu thế chủ sống lại trong nháy mắt, trong đôi mắt xanh hiện ra ánh mắt ‘quả nhiên như vậy’, Harry lắc lắc đầu, chớp chớp mắt với cứu thế chủ mặt đỏ lừ.

‘Harry thân yêu, thế nào, không cảm thấy, ách, kinh ngạc? ’

Cứu thế chủ hít sâu vào một hơi, lần đầu tiên mở mồm từ lúc xuất hiện trước mặt Harry, nói lắp ba lắp bắp, không hề có một chút lưu loát nào.

“Tôi cần thừa nhận, ng (ài) Harry, oh! Chết tiệt thật, theo như cậu nói, cậu giống như anh trai của tôiđược rồi, cứ như vậy.....anh, oh! Merlin! Thật sự là khó khăn quá đi! Trong trường đã sớm bắt đầu suy đoán về quan hệ giữa anh và giáo sư Snape rồi, anh vừa nói, là kiểu bình thường nhất.....” (nghĩa là còn nhiều cách suy đoán kinh dị hơn....)

Nghe xong lời của cứu thế chủ, Harry đột nhiên phát hiện, mình ở đây, dường như biểu hiện hoàn toàn bất đồng với mình trước đây đã trải qua rồi, sau khi nghe thấy những việc ‘li kỳ’ này, thế nhưng còn có thể tử mĩ mà trả lời câu hỏi của mình, Merlin, cậu bây giờ cảm thấy hỗn loạn rồi.....

Cứu thế chủ hơi chút cứng ngắc mà gật gật đầu với Harry, trong mắt cuối cùng cũng tỏ ra hỗn loạn, trực tiếp kéo tay của Sirius quay người rời đi, Merlin a! Nhu cầu cấp thiết của cậu và cha đỡ đầu bây giờ là tìm một nơi an tĩnh hơn, độc lập hơn để suy nghĩ, phân loại những vướng víu ở trong đầu, giống như là đang có một trăm con mèo đang chum đầu khiêu vũ đến loạn thất bát nháo vậy

“Vậy.....em nghĩ em và Sirius phải đi trước, không cần tiếp tục trốn bọn em nữa nha”

Harry nhìn cứu thế chủ loạng choạng mà lời Sirius đi, có chút mê hồ, nhưng vào lúc hai thân ảnh một lớn một nhỏ kia sắp biến mất khỏi tầm nhìn thì đã nghĩ ra việc mình cần làm, vội vã vẫy cánh tay, để những chữ màu trắng bạc kia xuất hiện trước mặt hai người đang dựa vào nhau mà hướng vào một căn phòng.

‘Harry, tôi cho rằng, đây là một bí mật nhỏ giữa cậu, tôi và Sirius? ’

Harry nhìn cứu thế chủ mang theo cánh tay cứng ngắc của Sirius ở phía xa sau khi vẫy vẫy tay rồi biến mất ở góc rẽ hành lang, thở phào, sự buồn phiền trong lòng đã biến mất, thả lỏng mà quay người muốn đi xem xem Snape đang ở trên lớp, lại bởi vì bóng của một cánh tay đột nhiên xuất hiện giữa hành lang mà cứng ngắc tại chỗ.

Sev! Harry ngó người đứng ở đó, mắt nhìn mắt với con người bình tĩnh tới mức trống rỗng kia, mãi đến khi người kia quay người, sau khi góc áo chùng hắc sắc khi hất lên vòng cung mới đột nhiên tỉnh ngộ, cơ hồ nháy mắt bay tới phía trước nam nhân, toàn thân trên dưới co chặt giống như tấm kính, cứng rắn mà dễ vỡ, chỉ cần một cú đánh nhẹ.

‘Sev! Nghe tôi giải thích! Tôi!’.....

Snape mặt không biểu tình mà nhìn Harry đang lơ lửng trên không trung, trực tiếp né ra đi qua, bước đi vững chắc, chỉ có nắm tay bị nắm tới trắng bệch kia của hắn mới có thể hơi chút biểu lộ ra nội tâm không bình tĩnh của hắn, bởi vì một sai sót của một tiểu cự quái vừa mới gây ra trên lớp, hắn không thể không ngắt quãng tiết học vừa mới bắt đầu không lâu mà đưa tiểu cự quái kia tới bệnh thất, nhưng mà trong khi

trở về lớp học ma được, chỉ là nhất thời hiếu kỳ muốn biết tên hồn đản kia và chớ ngu nói gì, thế nhưng lại khiến hắn nhận được một ‘đại kinh hi’ như thế này, sự hiếu kỳ chết tiệt kia

Harry ngây người nhìn Snape càng đi càng xa, cơ thể vô thức đi theo, trong đầu một mảnh hỗn loạn, Merlin! Hắn biết rồi, hắn biết rồi! Hắn biết rồi.....phải làm thế nào? Làm thế nào, làm thế nào.....

(=)))) ngu thì chết cơ)

Harry hoàn toàn quên mất ẩn thân mà cứ như vậy đi theo sau Snape vào phòng học ma được, mê mê hồ hồ mà sau khi một ánh mắt nhàn nhạt của Snape lướt qua thì lập tức ngồi xổm xuống ở một góc tường, một đám tiểu động vật nhìn mà co rút khốe miệng, một cái đầu lớn như vậy, một đám xám sáng sáng, trốn vào trong góc tường tối om, Merlin, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao linh hồn bộ dáng như vậy.....

“Tôi giả thiết, cái đầu của các cậu đã quên mất trình tự mà có thể nhắm mắt vào chế được tiếp ư? Bây giờ! Thu hồi mắt của các cậu về, nhìn xuống cái nôi của các cậu! Hay là nói tôi rất vui đem thành tích của tiết ma được này của các cậu hoàn toàn cho về 0! Hoặc là để các cậu tới chỗ Filch hoạt động xương cốt một chút? ”

Lời của Snape khiến một đám đầu nhỏ thống nhất mà đặt đúng vị trí, mắt không dám rời khỏi cái nôi một phần nào nữa, ánh mắt nóng bỏng kia, giống như được được nấu ở trong nôi kia là loại được thần kỳ, trân quý nhất trên thế gian, ngay cả đó chỉ là nước được chăm sóc da bình thường

Harry thành thực mà đợi Snape hết tiết, sau đó đi theo chiếc áo chùng phất phới kia chạy về tầng hầm, vào lúc đi vào cánh cửa của thế giới thuộc về cậu và Snape, Harry thấy may mắn mà tự an ủi, hắn không hề bị cấm vào trong, có lẽ, đây là một dấu hiệu tốt.

Harry nhìn Snape sắp đi vào phòng chế được, vội vã bay tới, tình thế cấp bách mà bắt lấy cánh tay trắng bệch kia, đỡ người vì cảm giác thấy sự cứng ngắc và băng lạnh còn hơn cả mình, sau đó ôm mạnh lấy người nam nhân không chút động tác biểu tình lãnh đạm vào lòng.

Một lúc lâu, Harry không có phát giác người trong lòng có bất cứ động tĩnh nào, tâm càng lúc càng hoang loạn, giống như lơ lửng không rơi trên không trung, không lên không xuống được khiến người ta vô cùng vô lực, vừa căng thẳng, thả ra Snape, kéo người kia xuống ghế sofa, thẳng tới khi để Snape ngồi xuống, lại gọi tới một cốc trà nóng, Harry hít thở sâu, ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt không một chút cảm xúc kia, từng chút nhấc lên cánh tay giống như có trọng lượng nghìn cân áp chế vậy, để những chữ màu trắng bạc có chút thất thương xuất hiện trước mắt Snape.

‘Sev, nghe tôi nói, tôi, tôi xin lỗi anh, rất xin lỗi, nhưng mà, tôi không còn cách nào, tôi biết, anh đối với tôi là bao nhiêu——ghét bỏ, tôi không muốn vào lúc mà cái gì cũng chưa có bắt đầu mà kết thúc! Càng chưa nói lúc tôi vừa mới tới đây, thật sự là rất loạn, đợi tôi hòa nhập được, tất cả đã không còn giống như tôi tưởng tượng rồi!’

Snape nhìn những chữ kia xuất hiện rồi biến mất, vẫn không hề phản ứng, chỉ là trầm lặng nhìn chằm chằm mắt của Harry, thẳng tới khi những chữ khác xuất hiện trước mặt hắn, trong từng hàng chữ đều tỏ ra gấp gáp và không biết làm sao.

‘Tôi xin lỗi vì đã giấu giếm anh, nhưng mà Sev, tôi thật sự, thật sự không nghĩ tới sẽ trở thành thế này, lúc bắt đầu, tôi chỉ là muốn ở bên người anh, không nghĩ tới mục đích khác, không, có mục đích khác, ha ha! Tôi là Harry Potter, nhưng không phải Harry Potter ở đây! Tôi không giống với cậu ta! A không phải! Tương đồng! Cũng không phải! Ôi chết tiệt thật!!’

Snape nhìn Harry vẻ mặt gấp gáp tới mười ngón khiêu vũ múa may, những chữ trước mặt xuất hiện rồi lại biến mất, đột nhiên muốn cười lên, đúng vậy, tuy rằng lúc vừa mới biết được ‘chân tướng’ đã cảm thấy phần nộ và chán kinh, nhưng mà Snape rất nhanh đã nhận ra rõ ràng, kẻ ở trước mặt hắn cùng với kẻ bên người Sirius là hai tồn tại hoàn toàn khác biệt, trước đây có lẽ không phải, nhưng từ khi linh hồn lại lần nữa xuất hiện, liền đã được hoàn toàn phân tách, bất luận đến từ một thế giới nào, thì hai linh hồn tương đồng cũng không thể cùng tồn tại, mà giữa linh hồn và cấu thể chủ, lại không phải như vậy, bây giờ điều khiến hắn cảm thấy do dự, là một thế giới phù thủy khác mà linh hồn Harry đã nói

“Ồ đó, có Severus Snape? ”.....

35. Chương 35

Harry nuốt một ngụm nước miếng, cứng ngắc ngắc mà gật đầu, mắt nhìn chằm chằm gương mặt Snape không dám rời đi, cố gắng muốn nhìn thấy tình cảm mà mình trông chờ từ gương mặt không chút biểu tình kia.

Snape nhìn bộ dạng căng thẳng của Harry, hơi chút né mặt, ngừng một lúc lâu mới nhẹ nhõm mở miệng.

“Lúc cậu tới tất cả đều đã kết thúc rồi? ”

Harry ngây người một lúc, đầu rũ xuống, ánh mắt rơi xuống đôi tay đang đặt trên tay ghế của Snape, thon dài, trắng bệch, đầu ngón tay hơi ngả vàng.

‘Đúng vậy, tất cả đều kết thúc rồi, những người còn sống đều rất tốt’

Snape liếc nhìn những chữ đang lơ lửng trên không khí một chút, lại nhìn nhìn linh hồn đang cúi đầu, hừ lạnh.

“Hình như tên gia hỏa nào đó không hề nằm trong số, nếu không, cũng sẽ không dùng bộ dạng này mà xuất hiện ở đây, nên nói cậu cuối cùng cũng vĩ đại đến mức vì hòa bình của thế giới phù thủy mà hiến thân rồi?”

Harry nghe Snape nói ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo sự đau thương và mãn nguyện.

‘Không! Bởi vì nguyên nhân khác, bệnh tật gì đó, còn có chính là, lúc cuối cùng, Severus Snape đã rời đi rồi, vĩnh viễn, tôi không còn có thể nhìn thấy.....’

Biểu tình của Snape cứng ngắc trong nháy mắt, lâu sau, đứng dậy từ ghế sofa, muốn sải bước rời đi nhưng lại bị linh hồn nhảy tới đẩy xuống ghế, những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo xuất hiện trước mắt, cấp thiết như thế, hoang loạn như thế.

‘Đừng đi! Anh nghe tôi nói, Sev, đến đây thật sự là ngoài dự liệu, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ gặp được anh, không, không phải, tôi thật sự muốn gặp anh, a cũng không phải, tôi không nghĩ tới sẽ gặp anh trong tình huống này! Tôi là nói! Merlin!! Sev.....’

Cơ thể của Snape bị chặt chẽ áp xuống ghế, không có cảm giác thấy trọng lượng, nhưng lại không thể động dậy, hắn nhìn những chữ kia biến mất, nhìn cái mồm của Harry không tiếng động mà khép khấp mở mở, tình tự vốn vô cùng hỗn loạn ở trong đầu chậm chậm biến mất, hít thở sâu, Snape nhìn trần nhà, chậm rì rì mà nói.

“Cậu.....Snape mà cậu nhìn thấy bây giờ là ai.....”

Harry kinh ngạc mà đứng thẳng nửa người trên, nhìn gương mặt quay đi của Snape, đây, đây có nghĩa là gì!!

Snape cắn răng, phản ứng lại mình vừa nói lời ngu ngốc gì! Chết tiệt thật! Tại sao lại như vậy! Đây là Harry Potter! Là.....nhưng đồng thời, trong đầu lại cũng lại có một thanh âm phản bác lại, trước mặt anh không phải cứu thế chủ ở đây, cậu ta hoàn toàn không giống.....

Sắc mặt của Snape dần dần trở nên trắng bệch hơn nữa, đúng, đây là Harry Potter đến từ một thế giới khác, mà người mà cậu ta muốn gặp là Severus Snape, không phải mình.....

Harry vẫn còn vì câu hỏi của Snape mà cảm thấy đờ đẫn, không hề một chút phát hiện sắc mặt của nam nhân bị mình chế trụ càng ngày càng khó coi, thẳng tới khi bị giấy dựa mạnh ra, nhìn y bào của Snape phát lên vào phòng chế được mới thanh tỉnh trở lại, nhưng mà Harry không hề đi theo, cậu vẫn đang suy nghĩ, lời của Snape, khiến cậu cảm thấy hỗn loạn.

Những suy nghĩ trước khi đến nơi này, vui thích sau khi nhìn thấy Severus Snape sống sờ sờ, sự đối địch trong thế giới ban đầu và sự bồi bạn hơn một năm ở đây, thậm chí là những thân mật kia, Harry đột nhiên cũng không rõ người mình muốn rốt cuộc là ai, là giáo sư ma được chiêm đẫy lấy trí nhớ của mình đã qua đời, hai là Severus Snape vẫn đang sống bên cạnh mình, sẽ hàm hồ với cậu, sẽ chế giễu cậu, sẽ—— cứng ngắc nhưng lại thuận theo những cái ôm của cậu

Trong đầu của Harry xuất hiện hai Snape, một giáo sư ma được vẽ mặt vô cảm, chau mày dùng ánh mắt trống rỗng mà giám thị cậu, một Snape khác thì có chút bất lực cùng với phần uất, dưới sự ‘chăm sóc’ của cậu thì ngoan ngoãn ăn cơm, một người ánh mắt đột nhiên lộ ra sự khinh bỉ, oán hận và hối hận sâu sắc, một người ánh mắt mang theo hơi chút thông dong bối rối và không hiểu nổi, một người sẽ dùng tất cả những lời có thể đả kích cậu tẩy rửa tâm hồn cậu, khảo nghiệm sức chịu đựng của cậu, một người lại là mỗi một lần đều vì những lời của cậu mà xấu hổ tức giận nhưng cuối cùng lại bất lực mà thuận theo.....

Từng khung cảnh với giáo sư ma được trước đây chôn sâu trong ký ức của Harry lần lượt hiện ra, không có ôm ấp, không có thân mật, có thì cũng chỉ là lần gặp mặt đầu tiên và sự phẫn nộ, vô lực, những dấu giếm, những cái tự cho rằng là bảo vệ, những biểu diễn chuộc tội trả nợ vô tận kia.....

Mà đợi đến khi ký ức về thế giới kia qua đi, trong đầu Harry lại bắt đầu chảy qua những thời khắc trải qua bên Snape ở đây, những cái đụng chạm kia, những cái ôm kia, còn có những thân mật đó, biểu tình của Snape từng cái lại nổi tiếp một cái xuất hiện trước mắt Harry, cậu phát hiện mình thậm chí có thể nhìn ra sự vui thích, xấu hổ và phẫn nộ của Snape qua những vẻ mặt thay đổi không rõ rệt kia, không còn là những vết thương bị che dấu, Snape đã hiển lộ từng chút từng chút con người thật của mình trước mắt cậu

Thế giới kia, thế giới này.....dần dần, Harry không còn phân rõ ràng mình rốt cuộc đang ở đâu, trước mắt xuất hiện một lúc vị giáo sư ma được cười khẩy với cậu, lại một lúc xuất hiện Snape nhìn thấy cậu dâng tới được liệu mà hơi hơi cong lên khóe môi, một lúc xuất hiện đồng tử mang theo sự chế giễu, khinh bỉ cùng với tia hận và bối rối còn sâu sắc hơn, một lúc lại xuất hiện đôi mắt chỉ có thân ảnh trắng bạc của mình

Harry cứ như thế đứng ở trong phòng khác, lằng lằng, nhìn thẳng về không khí, không hề phát giác ra ma lực cường đại của mình đang từng chút từng chút ma tỏa ra ngoài cơ thể, bao vây lấy phòng chế được mà Snape đang ở, rồi hình thành nên một vòng vây kỳ dị và tràn ra bên ngoài, chậm chậm từ an tĩnh trở rối loạn, lại biến thành cuồng bạo, những vật nhỏ bên quanh người đầu tiên bị lơ lửng lên, sau đó vô thanh mà biến thành cát bụi, vào lúc ma lực bắt đầu trở nên cuồng bạo, những đồ vật lớn hơn thì giống như bị trúng một bùa diffindo (tứ phân ngũ liệt) mà vỡ ra thành từng mảnh, phát ra những tiếng rắc rắc thê thảm.....

Ma lực phá hủy tất cả những gì có thể phá hủy trong tầng hầm, ngoại trừ phòng chế được mà Snape ở trong, sau đó xông ra phá nát cánh cửa, bắt đầu cơn gầm rú thịnh lộ ở trên hành lang, mà tất cả những việc này, chỉ dùng vốn vẹn thời gian một hai phút, mà khi Snape phát giác bất thường mở cửa ra, chờ người tại chỗ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Khoảng cách một bước, hai trời đất khác nhau, Snape nhìn khói bụi và mảnh vỡ vô thanh mà lơ lửng bao quanh lấy Harry, nhìn vòng xoáy ma lực giống như lốc xoáy ở xa hơn một bước, sắc mặt xanh mét! Tên linh hồn hồn dẫn này thế nhưng lại ma lực bạo động! Merlin! Hắn nên làm thế nào! Bạo động ma lực không giống với các phù thủy khác, hắn không một chút kinh nghiệm!

Vào lúc Snape chuẩn bị cố gắng tiến vào vùng đã cách ngăn ma lực hắn với mình, nhìn thấy Dumbledore mang theo vài người McGonagall và Sirius xuất hiện trước cửa tầng hầm, trên người bọn họ, lấp lóe quang mang của ma pháp phòng ngự, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng khó khăn mà cố gắng từng chút từng chút tiến vào phòng khách.

Snape không thể liên hệ với Dumbledore, chỉ có thể đứng ở trước cửa phòng chế được mà hung hăng ghiến răng trừng mắt về phía Harry đang được vây trong trung tâm vòng xoáy ma lực, mà sau khi nhìn thấy cơ thể vốn đã xuất hiện thêm màu sắc của linh hồn dần dần trở về màu trắng bạc thậm chí bắt đầu trở nên trong suốt, sắc mặt trắng bệch, Snape không còn có thể tiếp tục bình tĩnh mà quan sát nữa, vận lên ma lực, xông mạnh vào vòng xoáy do ma lực kia hình thành, không nhìn thấy Dumbledore chau mày và vài người McGonagall há hốc mồm.

Snape đã mang theo ý niệm chắc chắn sẽ bị thương, hắn không dám thêm cho mình ma pháp hộ thân, sợ rằng sẽ gây ra ảnh hưởng gì tới ma lực đã mất không chế kia, hắn chỉ có thể để ma lực lưu chuyển trên bề mặt, hi vọng có thể áp lại bớt những xung kích ma lực đến từ Harry, nhưng khiến Snape kinh ngạc là, từ lúc hắn đi vào trong vòng ma pháp bạo loạn kia, những dòng ma lực như lốc xoáy đó thế nhưng cũng vây lấy hắn, không gian khoảng một cánh tay xung quanh người hoàn toàn bình lặng, những rắc rối gì đó vốn bị xoay vòng xoay vòng phía trước người hắn thậm chí ngừng lại nháy mắt rồi lạch cạch một tiếng rơi xuống mặt đất, đây là điều mà Snape hoàn toàn không dự liệu được!

Snape liếc liếc đám loạn thất bát nháo dưới mắt đất rồi mới ngẩng đầu, nhìn Harry vẫn đang ngậy người nhìn chăm chăm không khí trước mắt phát nổ, từng bước từng bước đi tới, thẳng tới khi đứng trước mặt linh hồn vẫn đang không ngừng phát những điểm sáng ra bên ngoài và những đường nét bắt đầu trở nên mờ đi, thò tay ra, vào khoảng cách chỉ còn tính bằng mm thì ngừng lại, đôi môi mỏng nhấp nháy một lúc, ác liệt, thanh âm của Snape thẳng thừng mà xông vào tai Harry.

“Chết tiệt thật cậu đang làm cái gì! Thu lại ma lực dư thừa đó của cậu! hay là nói cậu cứ thế này mà muốn thể hiện?”

Harry chậm rì rì mà đưa ánh mắt không hề có tiêu cự nào đặt lên gương mặt trắng bệch của Snape, nhìn lông mày chau chặt của người kia, vô thức mà muốn đưa tay xoa lên giữa lông mày hằn, lại nhìn thấy cánh tay của mình xuyên qua tóc của Snape——cậu không chạm vào rồi!

Harry cảm thấy kinh hoàng và sợ hãi, trong chốc lát ma lực hơi chút bình lặng lại vì thanh âm của Snape mà lại lần nữa bạo phát lên, ngón tay cậu dừng ở nơi gương mặt Snape, chỉ cần một chút một chút, liền có thể chạm vào da thịt trong ký ức, Harry không dám, vừa mới bắt lực cảm giác sợi tóc hắc sắc kia xuyên qua tay mình, khiến cậu dường như sụp đổ.

Snape âm trầm mà nhìn gương mặt đột nhiên trở nên tuyệt vọng của linh hồn, do dự một lát đưa tay lên, từng chút phủ lấy ngón tay đang dừng trên gương mặt mình, hư hư, không có chạm vào, nhưng đủ để khiến biểu tình của linh hồn từ tuyệt vọng dần dần trở nên kinh ngạc.

“Thả lỏng.....thử thu ma lực về, từ từ thôi.....để cơ thể cậu lại lần nữa nắm lại.....Harry.....”

Harry cảm thấy trên mu bàn tay truyền tới một chút nhiệt độ, nhìn đôi mắt hơi chút lộ ra một tia lo lắng kia, thuận theo mà từng chút thu lại ma lực đã phóng ra của mình, nhưng là điều này không giống với việc phóng ra ma lực vì Snape trước đây, ma lực đã thịnh nộ ở bên ngoài một lúc lâu kia dường như lại không hề theo nghe chỉ huy của cậu, những ma lực lại lần nữa bị thu về cơ thể kia, lại hung hăng điên cuồng ở trong cơ thể, cảm giác đau đớn giống như bị đập từng cái một khi đi trên đường xóc khiến Harry cắn chặt răng, cơ thể của cậu không đẹp mắt chút nào méo mó biến dạng, lúc thì trong suốt, khi thì thật sự ngưng tụ, cậu thậm chí còn nghi ngờ rằng một giây tiếp theo mình sẽ giống như một đám khói lửa ma lực mà bay đi..

Những ý tưởng loạn cào cào kia đã sớm bị Harry đáp tới chỗ Merlin rồi, việc cấp trước mắt, là rời khỏi nơi này, cậu phải giải quyết đám ma lực đã khó có thể khống chế này, còn có, dựa vào cơ nội này làm rõ thứ mà cậu thật sự muốn.....

Snape nhìn Harry từng chút từng chút mà thu về ma lực, chỉ là cơ thể hơi hơi trong suốt kia vẫn không hề thay đổi, điều này không đúng, có điều không đợi hắn nói gì, đã nhìn thấy gương mặt của linh hồn ở gần, gương mặt lại lần nữa trở nên mê hồ khiến Snape đã nhìn thấy gương mặt thật của linh hồn cảm thấy có chút không thích ứng, nhưng rất nhanh liền bị cái hôn như có như không rơi trên mặt mình làm rời lực chú ý, không kịp giận dữ hay là gầm rống, Snape nhìn thấy Harry từ từ biến mất, sau đó bên tai nghe thấy một tiếng thở dài mềm糯.

‘Sev.....đợi tôi.....nghĩ rõ ràng.....’

Harry từng chút một biến mất, trong quá trình này, bởi vì ma lực bạo loạn không ổn định, cơ thể cậu không thể ngay lập tức mà biến mất, cậu chỉ có thể nhìn thấy trong mắt Snape lóe qua một tia kinh ngạc phần nộ rồi cuối cùng trở về trống rỗng, tuy rằng rất muốn đưa tay ôm lấy hắn vào rồi xoa dịu, nhưng mà Harry từng chút từng chút khó khăn mà cong lên khóe môi, cậu đã không thể đưa tay lên được nữa, ma lực vượt quá cường đại kia dường như đã nắm giữ được cơ thể cậu

Snape nhìn Harry biến mất khỏi tầm nhìn, những ma lực cuồng bạo kia và đồ đạc bị cuốn tròn cũng thế thậm chí rơi âm xuống đất, cả tầng hầm trở nên thảm hại không tả, duy nhất còn hoàn hảo, chỉ có phòng chế được của Snape, Snape nhìn vị trí linh hồn đã đứng, chăm chăm nắm chặt nắm tay, lần thứ hai! Tên linh hồn chết tiệt này! Lần thứ hai khiến hắn cảm thấy vô lực cùng với —— đau!

Không còn bất cứ cảm giác linh hồn vẫn đang tồn tại nào, Snape quay người, về mặt vô cảm mà huy động đũa phép, nhìn tầng hầm từng chút khôi phục lại nguyên trạng, gật gật đầu với mấy người Dumbledore muốn nói lại thôi rồi lại lần nữa nhốt mình trong phòng chế được, hắn không có dự vọng biểu diễn giống

như một tên hề! thẳng tới khi phát giác cửa tầng hầm truyền tới biến động ma pháp—— hồi phục như cũ, sau đó, tất cả đã hồi phục tĩnh lặng, giống như khi đầu tên gia hỏa nào đó chưa từng xuất hiện

36. Chương 36

Bên sâu trong rừng cấm, nơi tụ hội của kỳ lân, Harry lơ lửng phía trên mặt hồ, cơ thể khi thì ngưng tụ khi thì trong suốt, giống như đang phải nhẫn chịu một sự đau đớn khủng khiếp, nắm tay hai tay nắm chặt lại, hàm răng nghiến chặt ra tiếng, dưới chân cậu, là tử xà đã khôi phục độ lớn bình thường đang cuộn tròn trong nước, cái đầu to lớn ngẩng cao, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm cậu.

Ma lực trong cơ thể giống như là nước lũ đã phá vỡ đập nước, không chút cầm kỵ mà gào thét ở trong cơ thể, đập vào, giống như là muốn phá vỡ chuồng ngai, xông ra khỏi cơ thể của Harry, Harry âm thầm nhẫn chịu, cố gắng khiến ma lực di chuyển trong cơ thể theo lộ tuyến bình thường, từng lần từng lần mà ngăn lại những đầu nguồn ma lực quá mức hưng hân, an ủi, áp chế, căn bản không có phát hiện cơ thể mình đang tràn ra những điểm sáng màu trắng đục, từ ít tới nhiều, từng tầng từng tầng lấy cơ thể cậu làm trung tâm mà bắt đầu tỏa ra xung quanh, sau đó mang theo một chút điểm sáng màu xanh lá nhẹ nhẹ lại trở về bên trong cơ thể cậu.

kỳ lân, nhân mã còn có một số sinh vật thần bí có thể được phép ra vào khu vực này đều an lặng mà tập trung bên hồ, mắt không chớp mà nhìn Harry trong trung tâm điểm sáng, mặc cho những điểm sáng màu trắng kia từng chút từng chút mà xuyên qua cơ thể của bọn chúng, sau đó mang theo sắc xanh nhạt hoặc là một số màu sắc khác rồi đi dung nhập vào trong cơ thể của nhân ảnh đang lơ lửng trên hồ

Mặt trời mọc rồi lặn, một ngày lại một ngày, một vòng tuần hoàn lại bắt đầu lại bắt đầu, kỳ lân và nhân mã còn có những sinh vật kia cứ đến đến đi đi, nhưng tuyệt đối không để bờ hồ trống rỗng không có sinh vật tồn tại, tử xà Basilisk vẫn luôn cuộn tròn trong nước phía dưới chân Harry, an tĩnh mà bồi chủ nhân của nó, thẳng tới khi những điểm sáng kia đột nhiên bắt đầu thu lại, nhanh chóng dung nhập vào cơ thể dần dần trở nên ngưng tụ hơn của Harry, tay, chân, hai cánh tay, hai chân.....

Sau khi từ hơi chút trong suốt đến sáng xám giống ở Hogwarts trước đây rồi lại trở nên có thêm chút màu sắc rõ ràng hơn, tất cả điểm sáng đã đều trở về bên trong cơ thể của Harry, mà đôi mắt của Harry cũng từng chút từng chút, chậm chậm mở ra, con ngươi và ngũ quan còn có lông tóc vẫn là màu xám như cũ, nhưng so với lần trước, trở nên chân thực hơn rất nhiều.

Harry chớp chớp mắt, thử động động tay chân, sau đó đưa bàn tay lên mắt, tay của cậu trắng bệch, quần áo vẫn là màu xám nhàn nhạt, trở nên rõ ràng hơn so với da thịt của mình, Harry vận vẹo môi, cảm thấy không đúng, vào lúc trước khi mở mắt, cậu có một loại cảm giác giống như đã nhận được cơ thể, nhưng lại suýt nữa một chút chút! Chỉ có một chút nữa mà thôi! Tất cả liền dừng lại, cậu vẫn như cũ không có nhịp tim, cơ thể tỏa ra khí tức băng lạnh, chỉ có điều cẳng chân thực hơn một chút, mà ma lực—— lại lần nữa an tĩnh! So với trước đây dường như không hề khác gì!

Harry ngây người mà nhìn hai tay, thẳng tới khi chân bị đụng chạm, hoài nghi mà cúi đầu, nhìn thấy sừng vật của cậu đang bắt mắt mà trừng cậu, đợi đến khi Harry mang theo ý xin lỗi mà vuốt vuốt cái đầu to lớn của tử xà thì mới phát hiện, cậu thể nhưng có thể chạm vào Basilisk rồi, không dám tin, Harry đập đập cái đầu của tử xà, bàn tay đánh xuống cái vảy cứng kia dội lại nhẹ nhẹ khiến Harry không thể khống chế mà tăng lên lực đánh, đánh một lúc khiến cái đầu kiên cố ngẩng lên của Basilisk thốt ra tiếng bắt mắt.

‘Xi! Chủ nhân! Người làm gì mà đánh tôi! Xi xi! Basilisk vẫn luôn rất ngoan mà bảo vệ chủ nhân! Xi xi! Người ơi ức hiếp Basilisk!’

Harry xấu hổ mà thu tay về, để mình hạ từng chút xuống, lộ ra nụ cười khô khốc xin lỗi sừng vật của mình.

‘Xi! Xin lỗi! Basilisk, tôi có thể chạm vào cậu rồi! Merlin! Xi xi! Tôi chỉ là quá vui mừng thôi!’

Basilisk ghéech đầu nhìn Harry một lúc, lâu sau mới rất không tình nguyện mà gật gật đầu.

‘ Xi xi! Thôi được, xem thành ý xin lỗi của chủ nhân! Xi! Một tá chuột hoàng kim! Xi! Tôi sẽ tha thứ!’

Trán của Harry lộ ra từng vệt từng vệt hắc tuyến, nhưng nhìn nhìn cơ thể đang chìm trong nước hồ của tử xà, còn có tư thế giống như đang ngủ đông mà hãm thân thể xà vào đáy nước, biết được sủng vật của mình quả thực đã luôn luôn một bước không rời mà bảo vệ bên người cậu, mỉm cười, Harry hoàn toàn không có mặc cả mà đồng ý điều kiện của tử xà, nhìn sủng vật của cậu hưng phấn thỏa mãn mà bò lên bờ, thu nhỏ cơ thể trực tiếp tìm thấy con kỳ lân đang ủ rũ nào đó, bò lên cuộn vào cái sừng xinh đẹp kia rồi khò khò ngủ say

Harry bay tới bên hồ, cúi mình bầy tỏ cảm kích với những sinh vật đang bảo vệ cậu kia, sau khi tắt cả các sinh vật đã rời đi, rơi xuống mặt cỏ bên hồ, tứ chi duỗi thẳng ra mà nằm, nhìn những vì sao lấp lóe trên trời, sau khi dường như đã tạm thời giải quyết được vấn đề của cơ thể rồi, cậu lại bắt đầu suy nghĩ tới vấn đề làm mình mất không chế kia, Severus Snape.....

Harry biết mình yêu nam nhân kia 10 năm rồi, tình cảm cuồng liệt đó tuyệt đối không phải mạo tuồng, nhưng mà người nam nhân mà cậu sau khi mất đi rồi tìm lại được, rồi hết sức cẩn thận mà bảo vệ này đã hỏi câu hỏi đó, Harry bắt đầu không rõ ràng cái gọi là tình yêu kia của mình, tình yêu của cậu, rốt cuộc là nam nhân ở đời trước chưa từng dành cho cậu một sắc mặt tốt nào, người đã giải thoát kia, hay là Severus Snape vẫn sống sờ sờ này, sẽ tức giận với cậu, sẽ thuận theo cậu, sẽ cong lên khoe môi với cậu đây.

Giáo sư ma được trầm lặng, lãnh mạc, cười lạnh chế giễu với cậu, Severus Snape biệt nữ, ẩn nhẫn nhưng cơ hồ là thuận theo mà bị mình chiều cổ, một người triệt để né tránh, tránh tới vô cùng xa, một người từng chút từng chút cho cậu lại gần, tiếp nhận sự tồn tại vào cho đi của cậu, rốt cuộc người nào, là nỗi đau cay đắng của cậu bây giờ, nhưng cũng là chủ nhân của một ngọt vui thích trong tim của cậu

Harry chăm chăm nhìn bầu trời, thẳng tới khi màn trời đen như mực kia từng chút từng chút vẽ ra gương mặt phác thảo của nam nhân, khi trầm lặng lãnh mạc khi che dấu tất cả tình cảm, đột nhiên chau chặt mày, hơi phẫn nộ mà bất lực, từng điểm từng giọt, đều là Snape.....

Harry nằm trên bãi cỏ đã không biết bao lâu, vẫn có một cội nguồn tình tự khiến cậu bất an lo lắng như cũ, đột nhiên, trước mặt xuất hiện một cái đầu kỳ lân lớn, phía trên sừng có một con tử xà đang dương dương quắc quắc vào, đôi mắt lớn ẩm ướt không hề chớp mà nhìn chăm chăm cậu, Harry ngây người một chút rồi ngồi dậy, vô vô đầu, đập đập cái đầu của người bạn quen thuộc, khoe môi từng chút cong lên.

“A, Khiến cậu lo lắng ư? Rất xin lỗi.....có điều phải làm thế nào a.....”

Kỳ lân nghi hoặc mà lắc lắc cái đầu, giống như không rõ Harry đang phiền não điều gì, mà tử xà không khinh bỉ mà liếc nhìn Harry một cái, cái đuôi gõ vài cái vào đầu của kỳ lân, khiến gia hỏa vô cùng đáng thương kia nằm sõng soài ở đó, vừa vặn khiến cho mắt của tử xà có thể nhìn đối diện với Harry.

‘Xi xi! Chủ nhân! Người có phải là Gryffindor không thế? Xi xi! Tại sao lại còn khó khăn hơn cả Sazar! Xi! Godric không hề có kiểu do dự như người! Xi, hấn thậm chí trực tiếp.....’

Harry bị lời của tử xà gọi lên tò mò mà tạm thời đáp sự bối rối trong đầu sang một bên, Godric? Một trong những người thành lập Hogwarts? Và Salazar Slytherin? Đây.....giống như bọn họ có câu chuyện gì đó? Mà tử xà rất rõ ràng.....

Không đợi Harry hỏi gì với tử xà đột nhiên bắt đầu lắc đầu chán nản, tử xà vĩ đại thứ hai của Hogwarts đã đôn đốc kỳ lân không tình không nguyện đứng dậy rồi đi, cái đuôi cong lên lắc qua lắc lại trên đám lông gáy trắng bạc kia, chỉ là lưu lại thanh âm trong đầu của Harry.....

‘Xi xi! Nói chung! Godric mà nhìn thấy bộ dạng Gryffindor của cậu sẽ đá vào mông cậu! Xi! Thật đáng xấu hổ mà xi!’

Harry đần người mà nhìn kỳ lân quay ngoắt đuôi mang theo Basilisk biến mất giữa rừng cây rậm rạp, hữu khí vô lực mà bò dậy, bắt đầu quay vòng tròn ở đó, cái đầu một khi dừng lại suy nghĩ những vấn đề khiến cậu vô cùng rối bời kia, nổi nhớ nhung và lo lắng dành cho ai đó bắt đầu cùng ủa tới.

Thẳng tới khi chân trời có mặt sáng mờ, Harry đã bị nổi nhớ đến thất tim thất gan dành cho người kia đánh bại, ủ rũ thờ dài mà ẩn đi thân hình, lê từng bước từng bước đi vào lâu đài

Đứng ở ngoài cửa tầng hầm, Harry mắt to trừng mắt nhỏ với Medusa trên cửa, nữ bảo vệ cửa giống như có thành kiến vô cùng lớn với cậu, trước đây nhìn thấy cậu vẫn là cười một cái, bây giờ lập tức đáp cho cậu

một cái quay đầu, mà những con rắn nhỏ trên mái tóc kia cũng nhảy múa loạn xạ như là vô cùng không vui.

Harry vượt vượt cái mũi, vì đột nhiên thiếu tự tin mà lùi lại, mắt nhìn chăm chăm vào cái cửa đóng chặt, giống như thế này có thể nhìn thấy nam nhân mà cậu tâm tâm niệm niệm muốn gặp kia, thẳng tới khi cửa đột nhiên bị mở ra, Harry hoàn toàn là phản xạ mà lùi lại, vào nháy mắt khi nhìn thấy Severus Snape xuất hiện, tất cả rồi bởi cùng với chán nản biến mất không thấy, cậu lằng lằng mà nhìn người mà không biết bao lâu chưa gặp kia, ánh mắt vô pháp rời khỏi trên người của nam nhân.

Sắc mặt vẫn trắng bệch như trước đây, không, giống như là càng thêm khó nhìn thêm một chút, giữa mày vết chau lại càng thêm đậm, cằm nhọn rồi, áo chung đen không hề thay đổi mà một năm bốn mùa hần đều mặc giống như càng rộng thùng thình hơn, lắc lư lắc lư mà bao lấy cơ thể thon gầy kia, nhấp nhô gợn sóng.

Harry mở mở mồm, cơ thể không chịu khống chế mà muốn đi theo, lại vào lúc Snape đột nhiên cảnh giác mà quay người đánh giá khắp bốn phía với đem cơ thể lép chặt vào góc tường, mặc danh kỳ diệu mà không dám đi lên trước ôm lấy cơ thể kia, ngay cả cơ thể cũng đau đớn giống như đang bị cự quái dùng chày gỗ từng cái từng cái gõ vào

Harry cẩn thận mà ẩn mình, đợi đến khi Snape chau mày bỏ qua việc tìm kiếm mà rời đi rất xa mới đi theo, đi theo nam nhân tiến vào đại sảnh Hogwarts, nhìn người kia gật gật đầu với Dumbledore rồi về mặt vô cảm mà ngồi xuống vị trí.

Harry ép mình thu nhỏ lại vào góc tường, ngồi xổm trên mặt đất mà nhìn Snape từng chút từng chút ăn sáng, không hề thiếu đi Sirius đang dùng ánh mắt cổ quái mà bối rối nhìn về phía người kia, đợi đến khi cậu liếc qua cứu thế chủ đang ngồi trên hàng ghế Gryffindor, nhìn thấy tiểu gia hỏa đang tràn đầy nghi hoặc mà liếc trái nhìn phải, Harry càng co lại người, hoàn toàn đã quên việc mình đang ở trạng thái ẩn thân, mà Sirius không thể lúc nào cũng có thể mang theo công cụ tìm kiếm mà lực của hắn

Snape chỉ ăn một chút chút liền cầm lên cốc cà phê, Harry chau mày, từ lần đau dạ dày lần trước, cậu đã không còn để Snape uống cà phê hoặc là rượu gì đó rất lâu rồi, bây giờ lại.....

Harry áp lại dục vọng muốn tiến lên đó, tay chân cứng ngắc mà nhìn Snape chậm rì rì ăn xong bữa sáng, sau đó đi theo nam nhân rời đi, đi lên lớp, hết tiết, lên lớp, hết tiết, ăn hết bữa trưa căn bản chỉ có vài miếng đậu phụ kia, lên lớp, hết tiết, lên lớp, hết tiết, trở về tầng hầm thì quay đầu vào luôn phòng chế được, ba tiếng đồng hồ sau mới xuất hiện

Sau khi đi theo Snape cả một ngày Harry vào lúc nam nhân kéo ghế chuẩn bị ngồi xuống chấm một tệp luận văn dày cộp mới xong tới, ngăn lại cánh tay đột nhiên cứng ngắc của người kia, kéo hắn đi vào phòng ngủ, vào lúc cậu mở ra cánh cửa không còn phòng bị với cậu kia, mới vì thanh âm mềm nhuyển trầm thấp đột nhiên vang lên bên tai mà chân tay cuống cuống.

“.....Cuối cùng cũng nguyện ý xuất khiến rồi ư? Ngài Harry quá nhiều? ”

Harry cứng đờ đờ mà quay người, giống như có thể nghe thấy xương của mình đang phát ra tiếng cọt két, giống như một cái máy cũ bị rỉ sét, cậu nhìn ánh mắt bình tĩnh và gương mặt hơi chút lộ ra một tia kiệt sức của Snape, tay chân không biết làm thế nào mà trực tiếp đẩy người vào phòng tắm, sau đó——vội vàng đi ra.....

‘Tắm rửa.....nghỉ ngơi!’

Snape hơi chút tách ra đứng vững, nhìn những chữ bắt đầu biến mất kia, cách xa gần hai tháng, tên hỗn đản này cuối cùng cũng xuất hiện rồi! chết tiết thật cậu ta coi mình là gì! Vui thì đến, không vui rồi thì một chân lách ra khỏi sủng vật? hỗn đản chết tiết! linh hồn chết tiết! chết tiết.....

Snape lằng lằng mà nhìn một chút chữ cuối cùng còn lại biến mất, mơ hồ phát giác biến động ma lực cho hắn biết tên gia hỏa vừa mới lộ đầu kia đã lại biến mất, từ trước mắt của hắn, hắn thậm chí không hề nhìn thấy tên gia hỏa kia rốt cuộc hồi phục thành bộ dạng gìhuyệt thái dương ần ần đau, Snape nguyên rửa trường bào đang kéo lại cơ thể, đi đến dưới vôi hoa sen mà ngâm mình trong làn nước, hắn mới là không nghe lời của tên hỗn đản nào đó, chỉ là hôm nay hắn có chút mệt rồi.....

37. Chương 37

Harry không hề chạy xa, cậu ngơ ngác ở dưới cái tròng của Medusa trước cửa tầng hầm, cúi thấp đầu, Harry nhìn sàn nhà dưới chân, giống như đột nhiên phát hiện có ma văn cổ đại trên đó mà vô cùng nỗ lực nghiên cứu vậy, thẳng tới khi Medusa trên cửa bắt lực mà vuốt vuốt cái cằm, đuôi xà từng nhát từng nhát đập lên cánh cửa phát ra thanh âm xi xi.

“Xi, ngu ngốc! Xi xi giáo sư đã nằm xuống rồi oh! Xi! Đây đây! Tên hỗn đản!”

Harry bị kinh tỉnh, ngẩng đầu nhìn Medusa đang quay mặt trên cửa.

“Xi, Sev hẳn dạo này sống như thế nào? ”

“Xi xi.....tự cậu không biết hỏi ư? Xi! Cậu rốt cuộc có vào hay không!”

Harry ngậm mồm lại, một lúc lâu sau mới gật gật đầu, vào lúc Medusa mở cửa ra, bỗng nhiên phát hiện ra những việc mình đã làm lúc trước là ngu ngốc tới cỡ nào mà muốn đập tường, ngực lại lần nữa bởi vì có thể nhìn thấy Snape mà bắt đầu nhấp nhô, cái gì mà khác nhau giữa hai người và việc mình rốt cuộc yêu ai loạn cào cào gì đó đã biến mất không còn tung tích, ý nghĩ duy nhất là muốn hung hăng ôm lấy cơ thể so với trước đây càng thêm gầy gò kia

Bước vào một bước, hai chân cứ như vậy mà không còn bị Harry bó chặt, dán mắt vào cánh cửa phòng ngủ của Snape, Harry chớp chớp mắt, mơ hồ mà cảm thấy một giây trước mình còn mắt to tròng mắt nhỏ với Medusa, nhưng là hít thở sâu, Harry đẩy ra cánh cửa chưa hề đóng chặt kia, nhìn thấy thân ảnh co quắp trên chiếc giường đen lớn kia, chậm rì rì bước vào, đóng cửa lại, do dự tại đó một lúc mới từng chút lết tới trước giường.

Nửa mái tóc đen rải rác trên gương mặt, hàng mi trên đôi mắt nhắm kia hơi chút rung động, làn da trắng bệch được bao phủ bởi áo choàng tắm hắc sắc, cổ áo hơi chút mở ra kia lộ ra xương quai xanh tinh xảo, đôi chân men theo đường nét áo choàng mà lộ ra, gấp khúc cong lạiHarry bị mê hoặc mà nhìn, sau đó sụp vai xuống vì lông mày bắt đầu chau lại của nam nhân, vào lúc muốn kéo chân đắp lên người kia, đôi mắt đen từng chút mở ra, nhìn thẳng về không khí, đôi môi mỏng khép mở thốt ra thanh âm nhuyễn cốt khiến Harry mê luyến.

“Nhìn đủ rồi ư? Ngài Harry? ”

Harry hồi thần, Snape gọi cậu là ngài Harry chứ không phải là Harry Potter, tình tự không thể hình dung, chững chững, hơi chua sốt, thỏa mãn, Harry chậm chậm hiện ra thân hình, leo lên giường ôm chặt lấy Snape vào lòng, ma lực từng chút từng chút tỏa ra, chậm rãi bao lấy nam nhân trong lòng.

Snape hơi chút cứng ngắc một lúc rồi chậm chậm thả lỏng, nhắm mắt lại cảm nhận hưởng thụ ma lực ấm áp bao lấy, cảm nhận phiến băng lạnh đang ôm lấy mình, với sự trở về của linh hồn quả thực không gọi lên nổi một tia bài xích hay chế giễu nào, nhưng cảm giác bị bỏ rơi gần hai tháng nay khiến hắn cảm thấy ủy khuất và phẫn nộ.

Đúng vậy, loại tình cảm nhu nhược ngu xuẩn, trẻ con, khiến hắn thấy ghét này đã theo hắn sắp hai tháng rồi, cảm giác thiếu được bồi bạn bảo vệ khiến Snape ngoài việc ném mình vào công việc nhiều hơn nữa ra, thì không muốn dành ra một giây một phút nào để nhớ tới việc tên hỗn đản nào đó đã chạy mất kia.

Snape nghĩ tới, nếu Harry không còn trở về, vậy thì hắn dường như cũng không có gì không tốt, hắn sẽ trở về trước đây, lại một lần trở thành giáo sư ma được dầu mỡ âm trầm một mình trấn thủ tầng hầm, con dơi già tối tăm, cả ngày ở bên cái nồi gang, sau khi âm thầm hoàn thành cam kết của hắn—sẽ ngủ say vào trong bóng đêm.

Nhưng tên hỗn đản chết tiệt này mỗi lần mỗi lần rời đi, lại mỗi lần mỗi lần trở về, khiến tim của Snape lúc có lúc thả không thể an lặng được, hắn thừa nhận, tên gia hỏa này đã trở nên quan trọng, quan trọng tới mức hắn chính mình nguyện ý không hỏi nguyên do bị lại gần, bị ôm, ở trong cái ôm băng lạnh kia lại cảm thấy được an tâm

Harry ngẩng đầu, nhìn Snape ngủ trong lòng cậu, chờ đợi bị truy hỏi bị chế giễu nhàn nhạt tiêu thất với hô hấp an dài của nam nhân, động động ngón tay, để chân lông bay tới đắp lên hai người, cẩn thận mà ôm lấy

nam nhân nằm xuống giường, điều chỉnh lại tư thế ngủ một chút cho người trong lòng, ngón tay mang theo ma lực mà lướt qua sợi tóc ẩm ướt, thẳng tới khi mái tóc mềm nhuyễn kia trở nên khô thuận.

Harry dùng đầu ngón tay vuốt trên sắc xanh đen dưới mắt Snape, chậm chậm cúi thấp đầu, hôn lên môi nam nhân, đụng nhẹ nhẹ giống như mặt nước, sau đó thỏa mãn, an tĩnh mà nhìn gương mặt ngủ của nam nhân, nghe hô hấp bình ổn kia, cảm nhận Snape trong giấc mơ vô thức dựa gần

Ánh mắt trời được ma pháp dẫn dắt mà chiếu xuống tầng hầm, nhảy nhót trên chiếc giường đen lớn, nam nhân tóc đen bị ôm nhẹ động dậy, dùng gương mặt mình ma sát lên linh hồn đang mỉm cười nhìn hắn, sau đó giống như là phát giác ra gì đó mà dừng lại, chậm chậm mở mắt, sau khi nhìn thấy ‘người’ đang ôm hắn, đôi mắt vốn là bởi vì mới ngủ dậy mà tỏ ra hơi chút mê mang nháy mắt thanh tỉnh, hơi chút nheo lại, đôi môi mỏng từng chút mím chặt, nhưng không hề phát ra thanh âm, lại được ôn nhuyễn phủ lên.

Snape trừng lớn mắt, nhìn gương mặt phóng đại của Harry trước mắt, môi bị chiếm cứ, bị mở ra, bằng lạnh không thuộc về hắn mang theo nhiệt tình trái ngược khuấy động, liếm, miệng của hắn, vòm miệng và lợi mẫn cảm đều bị quét qua, mang theo hơi chút tê cóng, thẳng tới khi hắn không thể không đưa tay đẩy ra khuôn ngực bằng lạnh mà lại khiến hắn cảm thấy ấm áp kia lại để lấy lại quyền lợi được hít thở.

“Ngô.....buông ra! Hồn dân!”

Harry không tình không nguyện mà rời ra, nhưng hai tay vẫn như cũ mà giam chặt lấy cái eo thon gầy kia, ấn chặt nam nhân đang thở gấp vào trong lòng của mình, chóp mũi ấn vào trong mái tóc Snape nhẹ nhẹ ma sát, để mùi vị quen thuộc mà cậu nhớ tới đau lòng kia tràn ngập khoang phổi của mình.

Giãy ra không được, Snape buông tha hành vi lãng phí thể lực, hơi chút quay mặt để tránh khỏi ‘quấy rối’ của Harry, sau khi nhìn thấy những chữ trắng bạc xuất hiện trước mặt thì nhẹ nhàng cong lên khóe môi.

‘Tôi trở về rồi, có lẽ tôi còn chưa thể tìm ra đáp án, nhưng mà tôi sẽ không rời đi nữa, cho nên, đứng tức giận, tôi xin lỗi, Sev, đừng đẩy tôi ra’

Đã từ Severus ‘tiên hóa’ thành Sev rồi ư? Snape thở hắt ra, đẩy ra cái còng rết cuộc cũng thả lỏng kia, rồi khỏi cái rời khỏi cái giường ấm áp chậm chạp chỉnh lí gọn gàng áo ngủ đã mở ra trên người mình, cố gắng lờ đi ánh mắt quá mức nồng nhiệt không nên xuất hiện trong mắt một ‘linh hồn’ kia.

“Nếu cái đầu của cậu còn có thể duy trì tư duy thanh tỉnh, ngài Harry, hình như một ‘người’ cứ một lần lại một lần tự ý rời đi không có tư cách nêu ra yêu cầu quá phận nào đó! Ân? Hay là nói, ngài linh hồn tôn kính khư khư cho rằng chỉ một giáo sư ma được mà có năng lực tổng cổ một linh hồn thậm chí không chịu quản chế của Hogwarts đi? Ha, tôi nên cảm thấy vinh hạnh vì điều này?”

Harry ngồi trên giường, lẳng lẳng nhìn những động tác có chút không tự nhiên của Snape, hồi lâu mới phản ứng lại đây đã là những lời đơn giản nhất mà nam nhân vận vẹo tới tốt cùng này có thể nói ra, nhảy một cái tới đó, từ phía sau ôm chặt lấy cơ thể sau khi cứng ngắc một lúc mới bắt đầu giãy dựa kia, cánh tay thu chặt lại ở cái eo nam nhân, Harry vùi đầu lên vai Snape, cơ thể bởi vì cảm động và các tình cảm phức tạp khác mà hơi chút run rẩy, cậu dùng môi không ngừng chạm vào sau tai và gáy người kia, vào lúc nhìn thấy từng phần sắc từng chút từng chút lan ra thì trở mạnh mẽ hơn nữa, mãi đến khi bị đẩy ra, mắt nhìn theo nam nhân với cái tai hồng thắm kia xông vào phòng tắm.

Đợi đến khi Snape cuối cùng cũng mãn nguyện mà nhìn thấy mình đã hồi phục lại ‘bình thường’ mà bước ra khỏi phòng tắm, phòng ngủ đã trống rỗng không ai, tim gan nháy mắt thắt chặt, đôi môi có một mặt trống rỗng, nhưng xuyên qua cánh cửa phòng ngủ bị mở ra là đồ ăn sáng bay vào với hương thơm khiến hắn suýt nữa một chút thôi muốn cấp thiết tiến tới.

Áp xuống xung động tuyệt đối không nên xuất hiện trên người mình kia, Snape chậm chậm đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn linh hồn của hắn đang bận rộn trước bàn, giúp hắn phân cắt bánh mì, chia cả một miếng lớn nhỏ lại thành miếng nhỏ vừa miệng

Harry thỏa mãn mà ngồi bên người Snape, sau khi lại lần nữa quay trở lại, cậu phát hiện mình đã có thể chạm vào hầu hết các vật phẩm—chỉ cần cậu muốn, cậu nhìn nam nhân an tĩnh mà ăn hết tất cả đồ ăn sáng mà cậu chuẩn bị, nhìn người kia cúi mắt dưới chú thị của cậu, sau khi Snape rốt cuộc ngừng đầu trừng cậu một cái, Harry ngoác khóe miệng, cười tới mức đến cả Merlin nhìn thấy cũng phải che mặt hổ thẹn

Cả buổi sáng Snape chỉ có một tiết ma được năm sáu, thời gian là một tiếng sau, cho nên hắn có thể thoải mái mà ngồi trên sô pha, nhìn Harrr đang chạy tới chạy lui trong phòng không biết là đang bận rộn cái gì, quan sát mức hồi phục của linh hồn lại lần nữa quay về, mà kết quả, khiến hắn cảm thấy thỏa mãn.

Cơ thể càng thêm ngưng tụ, giống như đã có thể chạm vào tất cả đồ đạc, đến ngay cả gương mặt lúc trước nhìn thấy còn cảm thấy vận vẹo kia cũng đã trở nên không còn khiến hắn chán nản, Snape đã không còn sau khi nhìn thấy Harry mà liên tưởng tới bất kỳ người nào, chỉ có điều nhớ tới ‘sự thực’ Harry chính là Harry Potter, vẫn khiến hắn cảm thấy buồn bực, ngay cả hai kẻ Harry đã đến linh hồn cũng được hoàn toàn khác biệt, Snape sau khi tự thâm trong đầu tưởng tượng gương mặt Harry linh hồn đã có một đôi mắt xanh, kết quả khiến hắn sợ hãi không thôi

Snape bừng lên cốc trà Harry chuẩn bị cho hắn nhấp một ngụm, cảm giác ma lực ở bên người bao vây, cong môi, ma lực của tên hỗn đản này hình như là càng mạnh hơn, chỉ là trạng thái này, vừa không phải con người, lại cũng không phải một linh hồn đơn thuần, là bởi vì đá ma thuật? vậy thì cuối cùng linh hồn sẽ biến thành bộ dáng gì?

Harry quay người, ngừng lại những việc ngu ngốc quét qua cả tầng hầm vì quá mức hưng phấn của mình, cậu nhìn hàng mây hơi chút chau lại của Snape, có chút phiền nhiễu mà đi qua đi lại, không biết nam nhân vì sao mà lại đau đầu thế kia.

‘Sev, làm sao rồi?’

Snape ngẩng đầu lên, nhìn Harry cúi lưng, đôi mắt vẫn còn là màu xám kia đang nhìn chằm chằm hắn, mang theo lo lắng và bất an, hơi chút quay mặt đi, ngón tay của Snape nhẹ nhẹ gõ lên trên tay cầm của sô pha, do dự một lát, mới chậm rì rì mở lời.

“Cơ thể của cậu.....”

Harry ngây người, lập tức hiểu được ý tứ mà Snape chỉ dùng vài từ ngữ đơn giản muốn biểu đạt tất cả, giáo sư của cậu, lão dơi già đáng yêu của cậu, dường như ngoại trừ phương thức phun nọc độc ra, không còn tìm ra cách để biểu đạt quan tâm nào khác, mỉm cười, Harry xếp bằng chân trong không trung, tay trái chống cằm, khuỷu tay đặt lên đầu gối mà lắc đi lắc lại trước mắt Snape.

‘Cảm giác rất kỳ lạ, lúc vừa mới hồi phục, tôi suýt nữa tưởng rằng mình ‘sống rồi’, nhưng mà thử rất nhiều, tuy rằng có thể chạm vào bất cứ vật nào muốn chạm, nhưng mà Sev, dường như tôi vẫn là một linh hồn, tất cả những gì linh hồn có tôi đều có, ma lực giống như có thể tăng lên, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, dùng cách nào để tăng lên thì tôi hoàn toàn không rõ, hoặc là có liên quan tới đá ma thuật.

Snape nhìn chằm chằm biết mất, lại nhìn nhìn Harry bộ dạng cười híp mắt mãn nguyện, trong lòng một tia lo lắng mất đi, bất luận thế nào, quyết định của hắn cũng không thay đổi, đợi đến khi tất cả hoàn thành, hắn liền có thể thời gian dài dằng dặc không thể tính nổi để ở bên tên gia hỏa này! Chỉ có điều tiền đề cho tất cả những điều này, là trước lúc đó, tên hỗn đản này nguyện ý luôn luôn bồi bên người hắn

Đột nhiên nhận ra mình đang nghĩ cái gì, Snape gấp gấp đứng dậy, chết tiệt thật..... hắn lsaò lại..... được rồi, được rồi! Hắn đích thực đã nghĩ như vậy! có chút bức bách mà trừng một cái Harry biểu tình không hiểu thế nào, Snape quay người rời khỏi, xuyên qua những chữ màu trắng bạc chặn trước mắt, khóe môi nho nhỏ cong lên.

‘Oh! Sev, anh đi đâu?’

“Tôi lại không có nhân rồi như linh hồn không có việc gì để làm nào đó! Những gia hỏa tưởng rằng cái đầu đủ thông minh kia cần tôi đi giúp bọn chúng biết rằng được tiến vào lớp học cao cấp cũng không hề đại biểu cho việc bọn chúng có bao nhiêu kiệt xuất!”

Harry ngơ ngác mà chờ người một lúc, nhìn Snape một chân bước ra khỏi cánh cửa tầng hầm mới tay chân bận rộn mà xông đi theo, Merlin! Lần này đứng mơ cậu rời khỏi bên người nam nhân 1 inch nào hết! Đối với vấn đề ‘rốt cuộc yêu ai’ trước đó, thôi được, thời gian của cậu rất nhiều, mà chắc chắn rằng, đi phía sau Snape còn đang sống sờ sờ này, giúp cho cậu tìm được đáp án nhanh hơn!

38. Chương 38

Harry đã ẩn đi thân hình đi theo bên Snape, thậm chí là thò tay ra túm lấy góc áo chùng của nam nhân, giống như nếu không làm như thế thì nam nhân sẽ bỏ rơi cậu mà đi, khiến Snape đang đi nhanh về phía trước quả thực không biết nói gì, cũng không biết là tên hỗn đản nào hết lần này tới lần khác biến mất rồi đi! Chỉ có điều Snape không hề làm gì cả, mà là lại lần nữa tăng nhanh tốc độ, khiến góc áo chùng dài cùng với bước đi của hắn mà nhấp nhô gợn sóng trong không khí bị kéo thẳng về phía sau.

Harry cười híp mắt mà vấy tay với những bức tượng, họa và các linh hồn kinh ngạc chào hỏi cậu trên đường đi, giống như là áo gấm về làng vậy, mặc cho linh hồn và họa tượng bắt đầu hỗn loạn đi theo chỉ chỉ trở trở phía sau lưng cậu và Snape, tiểu động vật Hogwarts nhìn thấy cảnh tượng hiếm thấy này, à không phải, căn bản là kỳ quan chưa bao giờ nhìn thấy— giáo sư ma được hắc bào pháp phối, mặt vô biểu tình nhanh chóng đi về phía trước, phía sau hắn, một đám linh hồn lơ lơ lửng lửng phía sau, tất cả linh hồn, mà tượng và họa ở hai bên hành lang, những nhân vật bên trong những bức họa kia cũng từng người từ bức ảnh này xuyên sang bức ảnh kia mà đi theo

Harry cười nhìn Snape chuyên tâm đi về phía trước, lại nhìn nhìn một đám tiểu động vật đang mặc những bộ đồ mỏng manh cơ hồ mất lời ra, dán chặt vào tường mà vô cùng cứng ngắc, sâu sắc cảm khái, thì ra đã lâu như vậy rồi ư, sắp đến hè rồi

Harry đi theo Snape đến tiết học cao cấp, sau khi hết tiết, vô cùng say sưa trong thanh âm trầm thấp mượt mà của nam nhân, còn với sắc mặt trắng bệch dưới bụi giảng thì làm ngơ không thấy, mãi tâm mãi nhãn đều là Snape mang theo nụ cười khẩy, dùng các loại từ ngữ sắc nhọn để hung hăng đả kích linh hồn nhỏ bé của đám trẻ, thẳng tới khi nam nhân không còn nhìn được đường nhìn quá mức ‘nóng bỏng’ của cậu, vào lúc quay người đáp cho cậu một cái trừng bèn nhọn.

OMG.

Buổi trưa, Harry Kể bám đuôi Potter giống như một cái đuôi mà một tác cũng rời khỏi mà đi theo Snape tới sảnh đường dùng bữa, dưới ánh mắt kinh ngạc của các giáo sư mà chu đáo kéo ghế ngồi cho Snape mặt đen kịt, sau đó khi thức ăn xuất hiện thì bắt đầu bận rộn mà mang những thức ăn hợp khẩu vị Snape đưa vào trong đĩa trước mặt người kia, cao tới nỗi suýt chút nữa thành một ngọn núi nhỏ, cậu nhớ lại lượng thức ăn đáng thương mà nam nhân ăn hôm qua, cậu quyết không cho phép!

Snape nắm chặt dụng cụ ăn, trừng thức ăn dường như vẫn có chiều hướng tăng lên mà tích thành một đống, cắn lại cắn răng muốn nói gì đó, cuối cùng lại là chậm rì rì mà bắt đầu ăn, không hề ngoài dự liệu mà nhận được một ánh nhìn thăm hỏi mang theo một tia kinh hãi của lão vu sư râu trắng, hừ lạnh một tiếng, Snape dồn lực chú ý của mình lên thức ăn đầy ngập, tự thôi miên chính mình rằng ngón tay run rẩy đang được giơ lên của tên cha đỡ đầu xuẩn cẩu nào đó không phải đang chỉ về phía hắn.

Harry thỏa mãn nhìn Snape ăn hết gần hết thức ăn rồi, biết mình làm có chút quá phận, cũng không có đôn đốc gì với những ăn còn thừa lại của Snape, mà là chu đáo mà lấy một cốc nước trái cây để vào tay nam nhân, còn với rượu vang và cà phê, cảm ơn, sau này bọn chúng cũng tuyệt đối sẽ biến mất khỏi trước mắt Snape!

Harry rời đường nhìn khỏi Snape đang chậm chậm uống nước hoa quả, phát hiện cơ hồ cả đại sảnh đều đang nhìn cậu và Snape, cánh tay cầm dụng cụ ăn của các giáo sư dừng ở trạng trung, nước sốt trên miếng thịt bò trên đĩa nhỏ từng giọt từng giọt, các học sinh cũng là lảng lảng mà nhìn bọn họ, cứu thế chủ sắc mặt đỏ bừng tỏ ra vô cùng hưng phấn, mà trên hàng ghế Slytherin, tiểu Malfoy cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Vô vô đầu, Harry do dự mình có cần hiện hình hay không, nhưng mà nghĩ một chút, vẫn là quyết định duy trì như thế này, cậu xác định Snape không thích bị quá nhiều chú ý, tuy rằng bây giờ đã vượt qua phạm vi chịu đựng của nam nhân rồi

Chỉ là sau khi nhìn thấy cứu thế chủ, Harry cảm thấy mình không nên cứ tiếp tục tránh xa thế sự như thế này, cậu muốn bảo vệ an toàn cho Snape, thì nhất thiết phải quét sạch tất cả chướng ngại, tuyệt đối không thể để Snape trở về làm gián điệp, vậy thì ngoại trừ chủ hồn đã chạy mất ở năm một và Nagini còn chưa thấy tung tích ra, cậu bây giờ cần làm là phải phá hủy những hồn khí khác.

Mà trong đầu cứ thế chủ cái kia——Harry quay đầu nhìn Dumbledore đang cười híp mắt mà nhét bánh ga tô vào miệng, cậu không tin sau khi quyển nhật ký kia rơi vào tay lão vụ sư nghiên cứu lâu như thế mà không tìm ra đáp án, được rồi, hoặc là cậu có thể đi phòng cần thiết lấy cái vương miện đã bị cắn hỏng kia đưa nốt cho Dumbledore!

‘Buổi chiều lúc 3 giờ có thể nói chuyện với thầy một chút không?’

Dumbledore nhìn những chữ nhỏ xuất hiện trước mắt, quay đầu nhìn Snape đang nói chuyện với giáo sư bùa chú, gật gật đầu, ông tin rằng ‘người’ vừa mới lại quay về nào đó này đang ở bên người Snape đợi câu trả lời, vừa vặn, ông cũng có chút kết quả cần chứng thực.

Harry nhận được hồi đáp thì rất vui mừng, cậu tuy rằng đã tính toán không ít, nhưng mà vẫn là cảm thấy thả lỏng vì nhận được giúp đỡ của Dumbledore, cậu hoàn toàn không thể đảm bảo Sirius sẽ không nói cho Dumbledore gì đó, bởi vì đối với người cha đỡ đầu kia mà nói, Dumbledore là tồn tại đủ để hấn dùng tính mạng để tin tưởng, cho nên không bằng trực tiếp trước mặt nói, cho dù cậu không thể nói ra những ‘chuyên cũ’ kia, nhưng cậu có thể dùng hành động để thay đổi, kết quả cuối cùng đạt được là mục đích của cậu, chỉ cần không trở ngại tới cuộc sống bình lặng của Snape, bất luận làm gì, cậu đều có thể!

Ăn xong bữa trưa, Harry và Snape được ‘hộ tống’ bởi các loại ánh mắt mà về tới tầng hầm, còn ba giờ đồng hồ mới tới thời gian gặp mặt với Dumbledore, mà cũng chính là thời gian lên lớp buổi chiều của Snape, Harry nhìn nam nhân chậm chậm đi tới sofa ngồi xuống, cầm lên quyển sách bên bàn trà mà lật đọc, ngón tay thon dài nổi lõng cổ áo một chút, chỉ là hơi lộ ra một chút cần cổ, đôi chân thon dài vắt chéo, chỉ một chút thay đổi đã khiến sự nghiêm túc, trạng trọng của Snape trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

Harry hiện lộ cơ thể, mắt nhìn thẳng mà dán vào nam nhân đã hoàn toàn thả lỏng kia, giống như bị mê hoặc mà từng bước từng bước lại gần, có chút căng thẳng mà ngồi xuống bên người hắn, ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt mang theo một tia nghi hoặc kia, Harry hoàn toàn quên mất sự thật Snape không thể nghe thấy thanh âm của cậu, khư khư, cẩn thận mà đưa ra thỉnh cầu.

‘Sev, tôi muốn ôm anh một chút’

‘Sev, để tôi ôm anh một chút’.....

Snape ngây người một lúc, nhìn môi mở ra khép vào vô thanh của Harry, mơ hồ mà làm rõ linh hồn đang biểu đạt ý tứ gì, không thể khống chế mà cảm giác nhiệt độ men đến bên tai bắt đầu lan ra, quay đầu đi, để lực chú ý của mình tập trung lên trên cuốn sách, môi mỏng nhấp nháy thờ dài.

“Tôi giả thiết, ngài linh hồn, ngài trước đây.....cũng không có nhận được cho phép”

Harry lảng lảng mà nhìn chăm chăm Snape, nhìn sắc hồng nhàn nhạt bắt đầu lan ra từ gò má trắng bệch của nam nhân, chậm chậm thò tay ra, mở ra đôi tay đang cầm sách, ôm lấy cái eo cứng ngắc một lúc rồi trở nên thả lỏng của Snape, dán tai vào ngực chậm chậm nhấp nhô, nghe nhịp tim hữu lực, hơi chút cấp tốc kia, chậm chậm nhắm mắt lại.

Snape cảm nhận chút lạnh thấu qua quần áo mà truyền tới, cảm nhận ấm áp tương phản với sắc lạnh mang theo, đang vậy lấy cơ thể hắn, do dự một lát, bỏ quyển sách đang cầm trong tay sang một bên, chậm rì rì, do dự mà lấy tay đặt lên lưng Harry, nhận được cái ôm càng thêm thắt chặt ở eo mình, mím môi lại, từng chút từng chút nhắm mắt, mãi đến khi cái đầu trên ngực hắn tiến dần lên phía trên, sau đó cần cổ bị ôn nhu khống chế kéo cong xuống dưới, mãi tới khi——đôi môi bị sắc lạnh ôn nhu nghiền phủ lên.

Harry mềm nhẹ mà dùng môi của mình mà vuốt ve lên mặt ngọt mềm mại kia, như chạm như rời, ánh mắt không rời khỏi gương mặt của Snape, nhìn hàng mi rung động trên đôi mắt khép của nam nhân, nhìn hàng mày từng chút thoải mái mà giãn ra, nhìn gò má trắng bệch của người kia càng lúc càng trở nên hồng nhuận, cảm nhận ôn nhu nghiền bị mình chạm vào chậm chậm, chậm chậm mà mở ra.

Harry nhẹ nhẹ ngậm lấy đôi môi mỏng mà trước đây luôn mím thành một đường kia cắn nhẹ, dùng đầu lưỡi lướt lên đường nét hơi chút khô khô kia, sau đó nhấp vào hàm răng nhỏ, mở ra một khe hở nhỏ kia, sau khi nhận được âm thầm đồng ý thì cấp thiết tiến vào, câu động đầu lưỡi mềm mại, hơi chút cứng ngắc của người kia, cái lưỡi không hề có vị giác thường thức được một vị ngọt thoang thoang. (cái chỗ đầu lưỡi mềm

mọi kia từ gốc không có nghĩa đó mà là kiểu kiểu như là không mịn màng, nhưng ta quả thực không tìm ra từ để miêu tả)

Sự mê man ở đâu trong nội tâm bị áp xuống từng chút một tràn lên, sau đó giống như một vết chai dày từng tầng từng tầng mà bị bóc ra, bên trong lộ ra là sự non mềm, không có lí do, không có nguyên nhân, những bồi hồi kia, những mối nối rời rời bởi giữa quá khứ và hiện tại xuất hiện lại dần dần mất đi, tự nhiên giống như hít thở thuận lí thường tình.

Harry ngây người, từng chút từng chút mà rời đi vị ngọt khiến cậu mê hoặc, nhìn nam nhân hơi chút cấp tốc mà hít thở mở ra đôi mắt, trong đôi mắt luôn là bình tĩnh tới trống rỗng kia đã trở nên hơi chút ẩm ướt mơ hồ, những quang mang nhấp nháy giống như bảo thạch lóa mắt kia khiến Harry mê đắm, đáp án cứ như vậy mà đột nhiên xuất hiện trong đầu, giống như nhận lại được sinh mệnh, Harry cảm thấy tâm gan cậu giống như là bắt đầu đập chậm lại, một lúc lại một lúc, bị thu nhỏ, lại phình to ra, để cho tình cảm mềm mềm, tập trung, hơi chút đau đớn nhưng lại mật ngọt tràn đến mỗi một góc độ trên cơ thể cậu.

Harry quỳ xuống mặt đất, ngước đầu lên, nhìn nam nhân bị cậu ôm lấy, cúi lưng biểu tình ôn hòa, Snape âm trầm lãnh mạc, rồi cuối cùng rời xa cậu trong kí ức và nam nhân bị cậu chặt chẽ ôm lấy trước mắt, từng chút nhập vào, rồi sau đó phân ra, thân ảnh của giáo sư ma được trở nên càng rõ ràng, nhưng mà đã trở thành ký ức vĩnh viễn của cậu, mà nam nhân đang hơi chút đỏ mặt, cần nhẹ môi trước mắt này, sẽ trở thành duy nhất cả đời, vĩnh viễn không biến mất của cậu.

Có cái gì đó quanh co ở khóe mắt rồi rơi xuống, Harry nhìn biểu tình Snape hơi chút bất lực, cảm nhận nam nhân đang co chặt lại ngón tay trên vai cậu, duy trì tư thế ôm lấy mà đứng dậy, đem Snape không thể không cùng với cậu đứng dậy ôm chặt vào trong lòng, mặt vui vào trong cổ của nam nhân, cảm nhận nhịp đập của mạch máu, đó là chứng minh—một người còn sống

Thu chặt lại cánh tay, Harry vô thanh mà bày tỏ, kiên định, ôn nhu, chân thành.

“Yêu anh.....Severus Snape”.....

Snape trầm mặc mà bị ôm lấy, hẳn không biết Harry rốt cuộc làm sao rồi, hẳn không biết làm thế nào để an ủi, chỉ có thể cứng ngắc mà dùng cánh tay nhẹ nhàng đập lên vai linh hồn, trước đó nhìn thấy, những quang điểm từ khóe mắt của Harry chảy ra, trắng bạc, mềm mịn giống như cát bạc, khiến tim hẳn có chút chua xót và đau đớn, hẳn đứng ở đó, thừa nhận cái ôm càng lúc càng chặt của linh hồn, lực độ ôm giống như muốn sát nhập hẳn vào trong cơ thể khiến hẳn có chút đau đớn, nhưng ngoài dự liệu mà ngọt ngào.

Cuối cùng, Snape cảm thấy cánh tay ở eo hơi chút thả lỏng, hít thở sâu, hẳn đang, khi đối mắt với ánh mắt quá mức ôn nhu của Harry rồi sụp xuống một chút, dùng để che đi tình tự có chút căng thẳng của mình vì ánh mắt kia, mở mở mồm muốn nói hỏi linh hồn rốt cuộc tại sao đột nhiên ‘phát điên’ như thế, lại bị thanh âm gõ cửa và tiếng gọi ‘quen thuộc’ kia làm ngắt.

“Harry, anh.....”

“Snape! Mở cửa! Harry! Mở cửa! chúng tôi biết con trở về rồi!!”

Cần răng, Snape có chút hoang loạn mà muốn đẩy ra cái ôm của Harry, Sirius Black chết tiệt!!!

39. Chương 39

Harry từ chối giấy dựa của Snape, cậu cứng rắn mà xiềng lại cái eo của nam nhân, cần mật mà dán vào cơ thể băng lạnh của mình, Harry đã vô cùng thấu hiểu cảm giác của mình sẽ không nhớ tới những trời buộc vô vị kia nữa, cậu yêu nam nhân này, vậy thì không còn gì có thể khiến cậu lại rời đi, cho dù là chính cậu cũng không được.

Linh hồn lại thế nào, bây giờ cậu là bất đồng, đá ma thuật đã cho cậu ma lực hờ hững ở bên người Snape, cùng chung sống với nam nhân này, thẳng tới cuối cùng, còn đối với cách nhìn của người khác, chỉ là không làm thương tới Snape, tất cả đều không là gì, nếu có người nào nói gì đó hoặc là làm gì đó, ma lực của cậu cũng không phải chỉ là trang sức đẹp mắt để bày biện!

Harry thân mật mà ôm lấy Snape, cánh tay chưa từng rời khỏi eo người kia, đưa tay phải ra vẫy vẫy, cửa tầng hầm bị đập mở ra, hiện ra một lớn một nhỏ sau khi nhìn thấy bọn họ thì mắt trừng lườm chuột rút.

‘Hey! Mời vào! Rất vui được gặp hai người!’

Cơ thể Snape nháy mắt cứng ngắc rồi, cho dù hắn đã có ý niệm chung sống lâu dài với tên linh hồn hỗn đản nào đó, nhưng không có nghĩa hắn liền vui vẻ thể hiện một cách quang minh chính đại một số ‘riêng tư’ của mình trước mặt người khác, mà người khác này còn là một con xuẩn cầu nào đó và người cha đỡ đầu vĩ đại của nó.

Harry sau khi phát giác ra cứng ngắc của Snape thì thông minh mà thu liễm lại, cánh tay kéo chặt Snape co co lại rồi thả ra, khiến nam nhân sắc mặt gần như hoàn toàn đen kịt hừ lạnh một tiếng rồi rời đi, khi âm áp nhàn nhạt rời đi Harry có một nháy mắt cảm thấy lạnh cóng, nhưng là sau khi nhìn thấy Snape chỉ hơi chút tách ra mà đứng bên người mình, khóe miệng từng chút cong lên.

Sirius kéo cứu thể chủ đi vào tầng hầm, sau khi Harry ra dấu thì ngồi xuống ghế sofa, biểu tình cổ quái mà nhìn nhìn Snape vẻ mặt không kiên nhẫn ngồi trước mặt, và linh hồn đang gần sát hắn, cơ thịt trên mặt Sirius hơi chút co rút, dường như đang cố gắng áp xuống gì đó, mãi đến khi cứu thể bên người có thể coi là hưng phấn quá độ mà mở lời.

“Harry Harry! Anh trở về rồi! Anh đã đều tốt chưa? ”

Harry vất tay lên thành ghế, vừa vặn chính tại đầu vai Snape, cậu nhìn thấy cứu thể chủ sắc mặt đỏ bừng, lại nhìn nhìn Sirius vẻ mặt bối rối, động động ngón tay, hàng chữ trắng bạc hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

‘Uh, đều tốt rồi!’

Sirius nhìn nhìn chữ ‘đều’ bị cố ý kéo dài khoảng cách kia, lại nhìn nhìn cánh tay đặt phía trên vai Snape của Harry, mở mở mồm lại không biết phải nói gì, vì xung động nhất thời mà kéo tiểu Harry xông tới, lại trực kiến được lại cảm thấy loạn cào cào không lời nào để nói, nam nhân thành thực trước mắt, à không, linh hồn, là Harry potter, nhưng lại không phải con đỡ đầu của hắn, hoặc có lẽ cũng là con đỡ đầu của hắn, nhưng là không phải Harry Potter

Sirius đã hoàn toàn chìm trong hỗn loạn, hắn thậm chí không ngừng chuyển qua chuyển lại trước mắt đều là Harry và Harry, kết quả là cả một nửa tiếng đồng hồ trôi qua, thẳng tới khi hắn bị con đỡ đầu kéo đứng ở ngoài cửa tầng hầm, hắn đều không biết mình đến nơi này rồi cuộc để làm gì, cứng đờ đờ mà cúi đầu, nhìn thấy cứu thể chủ vẻ mặt thỏa mãn, Sirius mới phát hiện, vào lúc hắn đang rối bời, con đỡ đầu của hắn hình như đã nói chuyện rất vui vẻ với Harry

Harry nghe cước bộ ở ngoài cửa tầng hầm càng ngày càng xa hơn cùng với thanh âm Sirius vẫy lấy cứu thể chủ mà hỏi này hỏi nọ, chỉ là một lớp kịch ngắn ngủi, cậu vốn là đã làm tốt chuẩn bị ‘đối kháng’ với Sirius, nói cho cùng cha đỡ đầu trước đây của cậu chính là không dễ dàng tiếp nhận những thứ gì đó như thế, hoặc là bởi vì có sự tồn tại của cứu thể chủ ở đây? Cuối cùng, cậu và Harry Potter ở đây đã hoàn toàn bất đồng, không phải nói tuổi tác, chỉ là những gì đã thể hiện ra kia cũng đã căn bản không giống rồi.

Thu lại những suy nghĩ cái có cái không của mình, Harry ngồi bên Snape đã lại cầm lên quyển sách, đặt cầm hơi chút di di lên trên vai người đang hơi chút chau mày kia, cứ dựa vào xiên xẹo như vậy, bởi bên nam nhân an tĩnh đọc sách, nhìn đường nhìn những đường nét gương mặt của Snape trở nên nhu hòa hơn dưới ánh sáng phản chiếu, cảm thấy không khí lạnh trong tầng hầm chậm chậm thối qua một mặt ấm áp

Harry gật đầu với Dumbledore đang mỉm cười, sau khi nhìn thấy quyển nhật ký cũ nát được đặt ở trên bàn thì nheo mắt lại, cười cười, đem chiếc vương miện bị thu nhỏ lơ lửng bên người dùng ma lực đưa tới trước mặt Dumbledore.

‘Từ một góc độ nào đó mà nói, hai thứ này cùng là một loại. ’

Dumbledore chớp chớp mắt, nhìn chiếc vương miện cũng có thương tích tương tự trước mặt, nhưng điều này dường như không đủ để thu hút được sự chú ý của ông, ông nhìn Harry, rất lâu, sau đó đột nhiên mỉm cười.

“Oh, Harry, rất rõ ràng, những cái này đối với em mà nói không hề lạ lùng, vậy thì, đứa trẻ, em bây giờ không sao rồi đúng không? ”

Harry nhún vai, dựa cơ thể mình vào tường, vì có thể dùng cơ thể dựa vào chứ không phải là cơ thể một nửa xuyên một nửa ngoài mà dính vào tường mà cảm thấy cảm kích Merlin.

‘Hiệu trưởng Dumbledore, hoặc có lẽ em có thể cho rằng, Sirius và Harry đã nói cho thầy gì đó? Nếu như là như vậy, không sai, bọn chúng rất quen thuộc với em, còn có, cảm ơn quan tâm, em đã không sao rồi’

Ngón tay của Dumbledore nhẹ nhàng gõ hai cái xuống mặt bàn văn phòng, đôi mắt lam sắc dưới cặp kính nheo lại, ánh mắt quét qua cuốn nhật ký cũ nát tới chiếc vương miện.

“Ha ha, đúng vậy, Harry, xin lỗi, bọn họ chỉ là cho rằng em có lẽ cần giúp đỡ!”

Vẫy vẫy tay, Harry biểu hiện không để ý lắm.

‘Điều này không sao, hoặc là người phải xin lỗi là em, nói cho cùng che dấu cũng không phải là một việc đáng để khoe khoang gì, nhưng mà, hiệu trưởng Dumbledore, có một số thứ em không hề muốn che dấu, chỉ là em không thể nào nói cho mọi người, bất luận dùng cách gì, em cũng đều đã thử qua, nhưng mà thất bại không ngoại lệ’

Dumbledore gật gù đầu, sau đó rút ra đũa phép nhẹ nhàng gõ xuống hai cái, trước mặt xuất hiện một cốc hồng trà nóng hôi hổi, tỏa ra hương thơm ngọt ngào, bưng lên uống một hớp, cười cười với ý xin lỗi của Harry, linh hồn không có cách nào có thể cùng thưởng thức mỹ vị với ông, tuy rằng với Harry mà nói là không thể có được.

“Đúng vậy, Harry, thầy hiểu, sự xuất hiện của em chính nó đã là một kỳ tích rồi, vậy thì chúng ta quay lại chủ đề chính, hai thứ này—— nếu kết quả của thầy không sai, thì là hồn khí? ”

Harry cười rồi, gật đầu, cậu không có nói ra, kết quả là Dumbledore tự mình tìm ra, mà điều này hình như không hề nằm trong hạn chế của cậu, cậu lại không hề cảm thấy cảm giác bị khống chế nào cả.

Dumbledore buông cốc xuống, ngón tay lướt qua bìa da bị cháy đen của cuốn nhật ký.

“Không chỉ như vậy, còn có? ”

Harry lại lần nữa gật đầu, cố gắng muốn nói ra số lượng, lại phát hiện những chữ màu trắng bạc đó không thể chảy ra ngưng kết thành con số mà cậu muốn biểu đạt.

Dumbledore cũng nhìn thấy cố gắng của Harry, an ủi mà vẫy vẫy tay, biểu ý, Harry không cần tiếp tục, ông lần này gặp Harry, ngoại trừ nhìn sự thật quá mức kỳ diệu và không thể tin được mà Sirius đã nói ra kia, còn lại là muốn kiểm chứng những kết luận của mình, mà kết quả đạt được, khiến ông rất thỏa mãn, đã có những cái này, vẫn luôn so với không biết gì cả mà mò mẫm tốt hơn rất nhiều.

“Cảm ơn, Harry, đã có thể rồi, tôi nghĩ mục đích chủ yếu của lần ‘quay lại’ này của em không phải là vì những cái này? Ha ha, rốt cuộc những hồn khí kia là trải qua của em, mà không phải là sự thực ở đây!”

Harry ngây người một lúc, chậm chậm gật gù đầu, Dumbledore nói không sai, ở đây đã bởi vì sự xuất hiện của cậu mà trở nên thay đổi, mà điều cậu muốn làm là thay đổi những thứ kia nhanh hơn một chút, cậu vô cùng gấp gáp không thể đợi việc muốn bởi bên người cậu yêu trải qua những ngày tháng an bình tươi đẹp.

‘.....Em sẽ cố gắng hết sức giải quyết những gì có thể giải quyết, nhưng mà, hiệu trưởng Dumbledore, em có một yêu cầu. ’

Dumbledore hơi chút ngạc nhiên mà nhìn biểu tình Harry trở nên nghiêm trọng, gật gù đầu, khoé miệng cong lên thêm vào một câu.

“Oh, Harry, thầy nghĩ càng vui hơn nếu em gọi thầy là Albus”

Harry cười, ngón tay nhẹ nhàng phiêu động trong không khí, nhìn yêu cầu của mình từng chút từng chút xuất hiện trước mặt lão vu sư đang kinh ngạc.

‘Đương nhiên, Albus, em chỉ là muốn nói, xin đừng tự một mình mạo hiểm, nếu như cần thiết, em lúc nào cũng có thể giúp đỡ thầy, chỉ là điều này!’

Dumbledore sâu sắc mà nhìn Harry đang đứng thẳng ở đó một cái, một lúc lâu sau mới chậm chậm gật gật đầu.

“Thầy sẽ, Harry, vô cùng cảm ơn!”

Harry thả lỏng mà thở phào một hơi, sau đó suýt chút nữa ngã ngửa xuống vì nghe thấy yêu cầu xấu hổ của lão vu sư nào đó.

“Vây, Harry.....em có thể để Severus một chút thôi oh cải thiện mùi vị nước thuốc chữa răng một chút hay không? Ha ha, chỉ là hồi phục như trước là được rồi, oh, thầy quả thực không muốn sau khi uống nước thuốc xong thì liên tục một tuần không thể đụng vào những việc kẹ ngon lành kia”

Harry vò vò đầu, bất lực mà nhìn lão vu sư cười tới mức giống hệt một đứa trẻ, sau cùng nhún vai, cậu có thể làm thế nào?

‘Em sẽ thử xem, có điều, Albus, thầy cần phải biết, sự kiên trì của Sev đối với ma dược, thuốc đắng dã thật, hẳn vẫn luôn cho rằng như vậy, ha ha, những mùi vị quá mức ngon lành sẽ chỉ ảnh hưởng tới được tính ’

Dumbledore nhún vai, ông đương nhiên hiểu rõ ma dược đại sư, chỉ có điều muốn tranh thủ một chút mà thôi, những mùi vị kia.....ôi.....

Harry thấy cuộc nói chuyện đã đạt được mục đích, nói chuyện vui vẻ với Dumbledore một lúc linh tinh này nọ rồi chuẩn bị đi gặp người yêu đang trên lớp hơn một tiếng đồng hồ chưa gặp, nhớ nhưng đã khiến cậu cảm thấy khó có thể không chế, chỉ có điều, trước khi rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, Harry vận lên tất cả ma lực, cố gắng đem những chữ viết mơ hồ tới cực điểm kia xuất hiện trước mặt Dumbledore, đồng thời xác nhận hiệu trưởng già đã hoàn toàn nhìn rõ nội dung mà hồi đáp.

‘Chú ý Harry Potter, với những thứ đó cùng’.....

Dumbledore nhìn Harry biến mất, cầm lên một viên kẹo cho vào miệng rồi gọi tới Fawkes đang đứng ở trên giá bên cạnh tia tia lông đuôi, viết xuống hai mảnh giấy nhỏ, cười đập đập thân thiết lên con phượng hoàng đang dùng mỏ cọ cọ mặt ông, sau khi sùng vật rời đi thì đem ánh mắt đặt xuống hai hồn khí đang an tĩnh đặt trên bàn, phản quang cặp kính khiến ý vị sâu sa và một chút lo lắng trong mắt ông được che dấu kỹ lưỡng

Harry đi tới bên ngoài cửa, xuyên qua cửa sổ kính mà nhìn Snape đang giảng bài ở bên trong, cậu đã ẩn đi thân hình và không hề bị những học sinh đang đi qua đi lại giữa phòng học thấy được, chỉ là ngẫu nhiên vẩy vẩy tay với linh hồn hoặc bức họa qua đường.

Harry mê đắm mà nhìn Snape đi lại giữa các học sinh đang chụm đầu nấu được, nhìn góc bào bay lượn giống như sóng vỗ, nhìn lông mày chau chặt và gương mặt quả nghiêm túc của hắn, nhìn người cậu yêu sắc mặt đen đen mà dùng đũa phép thanh tẩy cái nồi gang của học sinh nào đó, sau đó trừ điểm hoặc là phạt lao động với tiểu gia hỏa mắt đỏ lừ nhưng lại không dám phản kháng kia.

Có lẽ là ánh mắt của Harry quá mức nóng bỏng, nói chung Harry vào lúc nhìn thấy Snape thẳng người mắt chăm chú nhìn về phía cậu mà nghi hoặc thì ngoác mồm, chơi ác mà chỉ hiện lộ ra một cái đầu và một tay, hướng về phía người đột nhiên cơ thể cứng ngắc trong phòng học mà hôn gió một cái thật lớn, sau đó nhanh chóng ẩn hình với những học sinh kinh ngạc hét lớn bởi vì nhìn thấy cậu, như chốn không người mà đi vào phòng học, đi đến bên cạnh người nam nhân mặt vô biểu tình nhưng trong mắt lại lộ ra một tia bất lực.....

40. Chương 40

Snape bất lực mà trơ mắt nhìn Harry ẩn đi thân hình, hơi chút chau mày không biết tên gia hỏa kia lại muốn làm gì, nhưng cùng với việc trên eo bị một cánh tay hữu lực ôm lấy, cơ thể Snape nháy mắt cứng ngắc như một tảng đá.

Âm thầm nguyên rửa tên gia hỏa lợi dụng tình thế của mình quá kiêu ngạo của mình kia, Snape mặt vô biểu tình mà quay người bắt đầu giám thị những học sinh chế tạo ma dược, nhưng cùng với hắn di chuyển là cánh tay cũng chưa từng rời khỏi eo hắn kia khiến sắc mặt hắn dần dần tiếp cận được với đáy của nồi gang, thẳng tới khi hắn cơ hồ cứng ngắc cả người mà giám thị xong một vòng trở về bục giảng, dùng thanh

âm chỉ có Harry ở bên người mới có thể nghe thấy, dòng khí lưu yếu nhược từ trong kẽ răng của Snape rút ra.

“Hỗn đản! Buông tay!”

Harry chớp chớp mắt, rất nghe lời mà——đổi tay, vào lúc người bị hấn kéo lấy bắt đầu nghiêng rặng thì cúi đầu vào, cái lưỡi nhanh chóng mà lướt qua vành tai Snape, nhìn thấy sự lộn xộn khó có thể phát hiện và vành tai nhanh chóng lan ra sắc hồng của nam nhân, liếm liếm môi, Harry bắt đầu mong chờ thời gian hết tiết đến

(==’ có tổ chất)

Đầu tiên là tiết học bắt đầu một nửa thì bị Harry dọa sợ, sau đó lại bởi vì hừ lạnh và áp lực mà giáo sư ma được bỗng nhiên thả ra mà run lên cầm cập, nói chung, tiết học này kết thúc, các tiểu động vật cơ hồ là nước mắt lưng chòng mà cùng nhau dìu nhau đi ra khỏi cửa phòng học, cảm thấy may mắn hạnh phúc vì việc mình còn có thể hít thở mà nhìn thấy thế giới bên ngoài phòng học, các tiểu gia hỏa tranh nhau mà tràn ra khỏi phòng học, không hề nhìn thấy sau khi bọn họ rời đi thì giáo sư của bọn họ bị một tên gia hỏa dần dần lộ ra thân hình ôm chặt lấy, thở dài mà tiếp nhận nụ hôn.

Snape vào lúc mà cánh tay của Harry bắt đầu không thành thực mà vuốt ve trên cái eo của hấn thì thanh tỉnh trở lại, có chút hoang loạn mà đẩy ra linh hồn vẫn còn muốn tiếp tục, ảo não với việc mình thế nhưng ở trong phòng học mà chìm đắm, càng bởi vì mình vô pháp cự tuyệt lại gần và ôm ấp của linh hồn mà cảm thấy rối bời, đối với cuối cùng, hấn cũng chỉ là đen mặt thu lại bài tập của học sinh rồi sải bước đi thẳng ra hành lang rồi đi, đương nhiên không có quên dùng ma pháp tiêu trừ đi vết sưng đỏ trên môi.

Harry theo sát bước chân phía sau Snape, tất cả lực chú ý đều tập trung trên người nam nhân khí thế kinh người trước mặt, nhìn người mình ái mộ giống như Moses vượt biển mà đi thẳng qua những học sinh tránh đường, cậu không có ẩn đi thân hình mà hoàn toàn lơ đi những học sinh biểu tình mồm miệng há hốc sau khi nhìn thấy cậu, đây là một trong những lần ít ỏi hiển lộ thân hình trước mặt học sinh của cậu, những học sinh kia từng đùa từng đùa đầu tiên là kinh ngạc sau đó trở nên hưng phấn không ngừng, bọn chúng nhìn Harry đi theo Snape rẽ vào khúc rẽ hành lang, đến gần văn phòng thuộc về giáo sư ma được

Harry đi theo sau Snape vào cửa, gấp không thể chờ mà muốn thò tay động tác muốn ôm người kia vào, sau khi nhìn thấy cơ thể đột nhiên cứng ngắc của Snape thì dừng lại, quay đầu nhìn theo ánh mắt của Snape, nhìn thấy Basilisk sừng vật của cậu đang cuộn tròn trên bàn đối đầu với nam nhân có mái tóc dài bạch kim đang ngồi trên ghế sô pha, mà nam nhân kia, không còn nghi ngờ gì——Lucius Malfoy.

Snape bắt động thanh sắc mà nhảy ra trước một bước, che đậy lại linh hồn vẫn đang duy trì thân hình chờ người lại phía sau, mặc cho tử xà đã lâu không gặp vui vẻ bò tới bò lên cánh tay hấn, cảm thấy may mắn vì người bạn tốt duy nhất của mình không hề bị thạch hóa, ngón tay trái nhẹ vuốt ve lớp da với những chiếc vảy băng lạnh của tử xà, cảm nhận hình thể thon dài kia bò qua bò lại trong tay áo của mình giống như kiêu ngạo, Snape nheo mắt lại, nhìn Lucius lưu nhã mà đứng dậy đánh giá phía sau hấn.

“Lucius, xem ra anh hình như đã đáp những giáo dưỡng của gia tộc Malfoy ra sau đầu hoặc là trả hết lại cho những bức họa tiên tổ ở trang viên nhà anh, tôi giả thiết, Lucius, tôi có tất yếu phải nói chuyện một chút với mấy bức tượng ở trang viên Malfoy, có liên quan tới vấn đề anh cần phải học lại một lần nữa những lễ nghĩa đó——chưa được chủ nhân đồng ý đã tự tiện tiến vào lãnh địa của người đó, ân hử? ”

Lucius nghech cảm lên, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu với những lời chế giễu của Snape, khóe miệng lại mang theo một nụ cười châm chọc, hấn nhìn linh hồn Harry phía sau Snape đang khoanh tay vuốt cằm giống như đang tính toán gì đó, xà trượng kim sắc chậm chậm, lắc qua lắc lại với biên độ nhỏ.

“Severus, thật là khiến người khác đau lòng, tôi sau khi nhận được thư của tiểu long đã lập tức tới thăm anh, quan tâm với tư cách một người bạn lại bị anh đối đãi lãnh khốc như thế, oh, Merlin, tôi quả thực đau lòng mà”

Snape thở hắt, không tiếp tục nhìn biểu diễn của Lucius, nhắc chân đi tới sô pha, đồng thời phát ra mệnh lệnh với Harry vẫn đang đứng sau người.

“Cậu mệt mỏi với việc làm linh hồn nên quyết định gốc ở đó học cách làm sao để trở thành một tượng đá ư? Qua đây!”

Harry ngây ngậy người, nhìn Snape đi tới đối diện Lucius ngồi xuống trước, Harry gật gật đầu với Lucius, cong lên một nụ cười lịch sự dư thừa sự không nhiệt tình của mình rồi chậm rì rì đi tới bên người Snape ngồi xuống Snape, động động ngón tay, thỏa mãn mà nhìn thấy trên mặt bàn xuất hiện cốc hồng trà nóng hổi và hai món điểm tâm.

Lucius không hề khách khí sự thô lỗ của Snape với ‘người khách’ như hắn, tự động tự giác ngồi xuống, thậm chí bưng lên cốc trà mà Harry gọi tới nhấp một ngụm, đợi đến khi buông cốc xuống, mới nhìn Snape chậm chậm uống trà nói.

“Severus, không thể không nói, quả thực là một kinh hỉ, đối với sủng vật nhỏ ‘dễ thương’ kia của anh, oh Merlin, nó là của anh đúng không? Đương nhiên, còn có ngài vị——bạn bè linh hồn này, một linh hồn biết ma pháp? Xin tha thứ cho sự ngu dốt của tôi”

Snape buông cốc xuống, Basilisk trên tay bò tới khuỷu tay quẩn lại, lắc qua lắc lại cái đầu nhỏ với Lucius, mang theo sự trình diễn và một tia địch ý, Snape dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên cái đầu nhỏ của tử xà, kinh ngạc với cái đường viền đen bao quanh đôi mắt của tử xà, sau đó nhìn thấy chữ viết đột nhiên xuất hiện trước mắt.

‘Sev, đó giống như là Basilisk tự phong ấn gì đó chính nó, tránh khỏi gây tổn thương tới những bạn bè kia đương nhiên, là ở trong rừng cấm, xem ra hôm nay ngài Malfoy gặp may vì đó!’

Tử xà đắc ý mà trườn lên cánh tay Snape, cái đầu không ngừng dụi đi dụi lại lên ngón tay cái của Snape, giống như là đang đòi thưởng vậy, mà điều này khiến Snape hơi chút cong lên khóe môi.

“Hừ, không thể không nói con xuẩn xà này vẫn còn có chút nào? Hoặc là nên nói, trong đó cũng có công lao của cậu? ”

Harry mỉm cười nhún vai, đồng thời cảm thấy bất lực với những tiếng kêu la không ngừng trong đầu mình của Basilisk.

‘Xi! Harry chủ nhân! Basilisk muốn thịt bò miếng! Thịt nướng! Muốn Severus tự tay làm! Tôi rất lâu không được ăn rồi! Xi xi! Tôi muốn rất nhiều rất nhiều rất nhiều!!’

Quả thực là chịu không nổi, Harry dùng tay trái bịt lên trán, tay phải câu câu họa họa biện độ nhỏ, đảm bảo chữ có thể được Snape nhìn thấy mà không để Lucius đang vì cảnh tượng trước mắt mà sợ hãi nhìn thấy.

‘Kia.....Sev, Basilisk gia hỏa này rất nhớ thịt nướng do anh làm rồi’

Khóe miệng Snape co rút, nhìn tử xà cùng với những chữ Harry viết ra mà không ngừng gật đầu, một tay bắt lấy tiểu gia hỏa đang cuộn thành một đoàn nhét vào trong túi, động tác trông như thô bạo nhưng thực ra rất mềm nhẹ, ít nhất tử xà vĩ đại thứ hai Hogwarts vẫn còn dư lực mà thò đầu ra khỏi túi mà xi xi kháng nghị, thẳng tới khi bị Snape lấy tay vuốt nhẹ mới chịu ngoan ngoãn co lại trong túi mà khò khò ngủ say, nó biết nam nhân này không lâu sau sẽ thỏa mãn nhu cầu của nó.

“.....Severus, tôi nghĩ anh có thể giới thiệu cho tôi một chút? ”

Lucius nhìn bức họa ‘gia đình ba người’ vui vẻ này, cảm giác mình cần một loại dược có tác dụng giúp đầu óc duy trì thanh tỉnh, hắn nhìn Harry, hơi chút chau lại mày, vào cái nhìn lần thứ nhất tới Harry, Lucius liền cảm thấy rất quen thuộc, mà sau khi Harry ngồi xuống bên cạnh Snape, cự li đủ gần càng làm cho hắn nhìn rõ gương mặt Harry, ngoại trừ việc cặp lông mày và mái tóc cùng với không quá chân thực của làn da, về mặt không quá chân thực kia, thì không còn nghi ngờ gì, linh hồn này cơ hồ chính là phiên bản của James Potter!

Snape ngây người một lúc, đầu mày hơi chút chau lại, hắn được nhiên biết Lucius đã xem Harry là ai, rốt cuộc giống nhau như thế, mà tên gia hỏa hỗn trưởng kia đã đi về chỗ Merlin ở mười mấy năm mà đồng thời sẽ còn tiếp tục ở tiếp, nhưng mà Snape có chút không biết nên giới thiệu như thế nào, lẽ nào nói ‘oh, Lucius, đây là Harry Potter’, đến từ một Hogwarts khác? Merlin, đó sẽ chỉ càng nói càng loạn!

“Lucius, tôi tưởng rằng Draco đã nói với anh tất cả những gì nó biết, đối với sự vô cùng gần gũi của ngài tiểu Malfoy với cứu thế chủ, hay là nói, Lucius, anh không hề biết tất cả những gì tiểu long dễ thương của anh—con đỡ đầu của tôi đã làm? ”

Lucius chọn mày, có hứng thú mà nhìn Snape đang xoay tròn với hắn, thò tay ưu nhã mà vờn vờn sợi tóc bên mặt, dư quang khéo mắt mà chú ý tới từng cử động của Harry.

“Oh Severus, tiểu long đã trưởng thành rồi, có có quyền được chọn bạn bè, đồng hơn con đỡ đầu của anh không phải cái gọi là một tiểu cự quái trong đầu chỉ có không khí, nó sẽ là chủ nhân tiếp theo của Malfoy, đối với bên người anhđược rồi, tiểu long đã nhắc qua, vậy thì, ngài Harry, nên nói là lần đầu tiên gặp mặt? ”

Harry đánh giá Lucius đang cười híp mắt, nhún nhún vai rồi dựa lưng vào thành ghế, vai tựa vào vai Snape.

‘Đối với ngài mà nói, đúng thế, ngài Malfoy, lần đầu gặp mặt’

Lucius nhìn những chữ xuất hiện trong không khí, hơi chút nheo mắt lại, cảm nhận biến động ma pháp ẩn ẩn kia.

“Ân hừ, vậy thì tôi có nên nói hoan nghênh ngài tới Hogwarts hay không, oh hoặc so lẽ là tới thế giới phù thủy? ”

“Lucius, thu lại sự thăm dò của anh, cậu ta không cần nhận được những cái đó, đối với nơi này, độ quen thuộc của cậu ta không ít hơn anh tôi, hoặc là nói càng quen thuộc hơn. ”

Harry nhìn Snape và Lucius bắt đầu ‘thâm tình nhìn nhau’, cảm thấy vui vẻ vì mình nhận được bảo vệ, nhưng là nghĩ nghĩ Lucius có thể coi là người bạn duy nhất của Snape, cùng với những gì phụ tử Malfoy ở thế giới trước đây đã làm ở trận chiến cuối, Harry thở dài, một cánh tay đặt lên cánh tay trên đầu gối của Snape, ngăn không cho người kia lùi ra, gật gật đầu với Lucius có chút kinh ngạc.

‘Harry Potter, tên của tôi, thế này có thể một chút tiêu trừ đi một số nghi hoặc của ngài hay không? ’

Lucius trừng lớn mắt, nhìn Snape đen mặt lại mà rút về cánh tay bị Harry nắm, trầm mặc mà bưng lên cốc trà nhấp nhẹ.

“Cứu thế chủ? ”

Harry vừa buồn vừa giận mà nhìn Snape rút lại tay, nhận được một cái trừng, quay đầu, nhanh chóng treo lên nụ cười với Lucius.

‘Oh không, đó là công việc của tiểu Harry, ngô, có lẽ là công việc trước đây của tôi? Ngài cần phải tin rằng, tính chất công việc của chúng tôi hoàn toàn bất đồng tiểu Harry là cứu thế chủ ở đây, mà tôi, chỉ là Harry Potter, linh hồn thuộc về Sev, chỉ có như vậy’

Lucius cố gắng khiến cho nụ cười hoàn mỹ của mình không được có bất kỳ khiếm khuyết nào, chỉ có điều khéo môi quá mức cứng nhắc kia vẫn là đã rò rỉ ra chút chân thực.

“.....Không thể không nói, Harry Potter? Merlin.....”

Harry hứng thú mà thưởng thức biểu hiện của Lucius một lúc rồi đứng dậy, lôi ra tử xà đang mê mê hồ hồ ngủ trong túi của Snape, treo cái đuôi xà rồi vẩy qua vẩy lại, khiến Basilisk phát ra những thanh âm Xi xi kháng nghị.

‘Sev, tôi nghĩ các anh có chuyện cần nói, vậy thì tôi mang Basilisk đi rừng cấm, trước bữa tối sẽ quay về’

Snape nhìn chăm chăm Harry một lúc, gật gật đầu, nhìn Harry thả tử xà xuống, thân ảnh từng chút ẩn đi, phút chốc sau, cánh cửa tầng hầm truyền tới biến động của trận pháp, mà một giây sau khi biến động tiêu thất, Lucius đã rút ra đũa phép, nhẹ nhàng vung vẩy, vô số ma pháp phòng ngự xếp tầng tầng lớp lớp bao quanh hắn và Snape

Harry ngồi trên bãi cỏ, coi đi chơi thành thu hoạch một ít dược liệu cho Snape, nhìn Basilisk quẩn lấy kỳ lân vô cùng đáng thương không xa, thả lỏng cơ thể nằm xuống, đầu gối lên cánh tay, Harry nhìn bầu trời dần dần hôn ám, không hề chú ý tới việc Snape sẽ giải thích sự tồn tại của mình với Lucius như thế nào,

cậu đang tính toán làm thế nào có thể đi Gringotts một chuyến, có lẽ, trước khi đến đó cậu cần đi Azkaban một lần, nói chung có một số việc, cần phải làm xong trước kỳ nghỉ hè.

41. Chương 41

Harry không hề biết chiều hôm đó Snape Lucius rốt cuộc đã nói những gì, vào lúc cậu mang theo một đồng được vật trở về tầng hầm, vị quý tộc ưu nhã kiêu ngạo kia đã rời đi, cuộc sống bình lặng duy trì không tới một tuần, vào lúc Harry kế hoạch ngày nào đó đi Azkaban ‘thăm thú’, sự tình đã đột nhiên xảy ra.

Đứng bên người Snape, Harry trừng những tờ nhật báo ma thuật trên đôi tay trắng bệch hơi chút run rẩy, không để ý tới lông vũ của những con cú đang bay lượn khắp nơi, giống như những học sinh đang tình hoàng căng thẳng vì tin tức đang rải rác khắp nơi này không hề tồn tại, ánh mắt của cậu đã dừng lại rất lâu trên tiêu đề trên trang bìa kia, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi vì nó.

‘Azkaban vượt ngục quy mô lớn!’

Peter bản thủ, cặp vợ chồng Bella điên loạn còn có một số thực tử đồ bị giam giữ, từng bức ảnh chụp sống động khiến Harry đặt tay lên bờ vai cứng ngắc của Snape, quay đầu nhìn về phía Dumbledore đang chau mày và Sirius tức đến toàn thân run rẩy, những người phía sau đã xé tờ báo mới tinh thành từng mảnh nhỏ.

Sự chú ý tới các giáo sư khác của Harry bị động tác của Snape đánh gãy, cậu lo lắng mà nhìn nam nhân mặt vô biểu tình đôi mắt trống rỗng mà dùng bàn tay phải nắm chặt lấy cánh tay trái, bàn tay trái đã nắm thành nắm đang nhẹ nhàng run rẩy, những hạt mồ hôi li ti xuất hiện trên trán, cùng lúc đó, cấu thể chủ đang ngồi trên hàng ghế Gryffindor đã gấp gáp ôm lấy đầu hết lớn, nhưng chỉ là một tiếng rồi bắt đầu cắn chặt răng lại, không phát ra bất cứ tiếng vang nào nữa.

Cơ thể bé nhỏ của cấu thể chủ đang không ngừng run rẩy, mà Ron và Hermione vài người ngồi bên cạnh cậu đang lo lắng không biết phải làm thế nào, biểu tình của nhóm tiểu xà bên Slytherin đưa thì trầm trọng, đưa kinh ngạc hoặc là sợ hãi, Draco nhìn chằm chằm Harry được bạn tốt chăm sóc, gương mặt nhỏ một phần trắng bệch mang theo sự hãi và không biết phải làm sao, trong tay, nắm lấy bức thư gửi tới từ trang viên Malfoy

“Được rồi! Yên lặng! Ron, Hermione, các em mang Harry đi tìm phu nhân Pomfrey, thầy nghĩ em ấy cần được chăm sóc y tế một lát, với với những người khác, các em, đừng quên một giờ đồng hồ sau các em còn phải lên lớp, bây giờ, nhét đầy bụng của các em”

Dumbledore đứng dậy, giọng lên ma trượng khiến thanh âm của ông có thể vang vọng ở khắp đại sảnh, rất nhanh mà cấu thể chủ được bạn bè đưa đi,, những đứa trẻ còn lại dường như đã nhận được an ủi, từng đứa từng đứa vui đùa vào ăn, thậm chí Gryffindor trước nay luôn ồn ào cũng trở nên an tĩnh, trong đại sảnh không nghe thấy bất kỳ tiếng nói chuyện nào, có cũng chỉ là tiến dụng cụ ăn ngẫu nhiên va vào chén đĩa phát ra chói tai mà thôi.

Harry động động ngón tay, viết ra chữ trước mặt Dumbledore đã ngồi xuống, nhận được gật đầu cho phép của lão vu sư mà nhẹ nhàng kéo Snape cứng ngắc rời bàn, tay phải nắm lấy cánh tay trái không ngừng run rẩy của Snape, vừa vận lấp lên cái dấu ấn hắc ám kia, cách ngăn lớp áo chùng mỏng manh, cậu thậm chí có thể cảm nhận được lửa nóng giống như thiêu đốt kia cùng với sự vận vẹo giống như dấu hiệu kia sống dậy vậy.

Snape nháy mắt khi Harry nắm lấy cánh tay của hắn giống như bị tấn công mà muốn trốn tránh, nhưng sau khi giây dựa không được thì lập tức thanh tỉnh lại, ánh mắt dừng lại ở không khí bên người, biết được linh hồn của hắn đang ở bên, bước ra cước bộ cứng ngắc máy móc mà theo dự dẫn dắt của Harry rời khỏi đại sảnh, cố gắng khiến động tác của bản thân không quá cứng đờ mà hơi nhợt nhạt, nhưng sự đau đớn men theo cánh tay trái khiến hắn không thể nào khống chế áo chùng của mình bị mồ hôi lạnh thấm ướt, dính bết vào cơ thể.

Harry vẽ mặt âm trầm mang theo Snape trở về tầng hầm, sau khi đóng lại cửa thì nửa kéo nửa ôm mà đưa nam nhân trầm lặng vào trong phòng tắm, hai ba cái đã xé rách áo trùng trên cơ thể, bên trong bồn tắm dùng ma pháp chảy vào nước nóng, nhét người đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân những lại vẫn ửng bừng không phát ra tiếng động kia vào trong, chính mình cũng bước theo vào, từ phía sau ôm lấy người

toàn thân cứng ngắc kia, giữ chặt lấy bàn tay gầy guộc, nhìn dấu hiệu hắc ám đen xì như mực tàu kia vện vẹo trên cánh tay trắng bệch, xung quanh dấu hiệu đã có một mảng sưng đỏ lớn, cơ thịt cả cánh tay của Snape đều đang không tự giác mà co giật, tiếng hít thở yếu ớt khiến Harry cảm thấy tim của mình đang từng chút một bị xé nát.

Cánh tay lấp lên dấu hiệu kia, Harry hoàn toàn vô thức mà để ma lực của mình từng chút từng chút bao phủ lấy cơ thể Snape, kỳ dị, dường như có thể áp chế được sự loạn động của dấu hiệu hắc ám bởi vì nộ hỏa của kẻ rất có khả năng đã bằng một phương thức nào đó mà sống lại kia, ánh mắt Harry trầm trọng nhìn dấu hiệu đang không ngừng vện vẹo từng chút dừng lại, chậm chậm thu lại cánh tay, để Snape đã bình tĩnh lại dựa vào lòng của mình, từng chút từng chút mà đặt lên những nụ hôn lên bờ vai trần trụi của người kia, không liên quan tới ham muốn, mà là mang theo sự an ủi đau lòng.

Snape nhìn hơi nước bốc lên ngàn ngút, hai đồng tử hắc sắc từ trống rỗng dần trở lại lãnh tĩnh, nhưng hần không đẩy ra cái ôm của Harry, mà là theo những cái hôn rơi trên bờ vai mà chặt chẽ lại gần hơn, đưa tay kéo lấy cánh tay đang giữ hần tới trước ngực, cảm giác được bảo vệ khiến hần từng chút nhắm mắt lại, đau đớn đến quá bất ngờ, hơn nữa lại cường liệt tới vượt qua mức độ trong trí nhớ, lẽ nào bình lặng mười mấy năm trời đã khiến mình quên mất nỗi đau đớn đến từ linh hồn này ư? Hay là nói, mật ngọt ngán ngủ kia đã khiến hần quên mất trách nhiệm cùng với tội lỗi cần phải trả giá kia của chính hần

“.....Hần trở về rồi”

Harry nghe thanh âm không chút thăng trầm của Snape, càng thu chặt lại cánh tay hơn nữa, muốn bao chặt lấy con người gầy guộc trong lòng này lại, phần nộ với việc mình đã không làm gì, cậu sớm nên làm gì đó, chứ không phải là tham lam mật ngọt nhất thời mà dẫn tới bây giờ, cậu không biết Voldemort sao có thể ‘sống lại’, lại dùng cách gì mà ‘sống lại’, nếu đã xảy ra rồi, việc cần làm là đối mặt, nhưng cậu tuyệt không cho phép Snape lại quay về bên cạnh kẻ điên kia, đi tiến hành cái gọi là ‘công tác’ kia.

‘Tôi đang ở đây, Sev, tôi đang ở đây’

Snape mở lớn mắt, nhìn những chữ trắng bạc vừa mới ở trước mắt hần không lâu, nội tâm trống rỗng bằng lạnh giống như từng chút được lấp đầy bởi ấm áp, hần hần sớm đã biết sẽ có một ngày như thế này không phải sao? Chỉ có điều dường như nó tới quá sớm, nhưng thế thì lại làm sao, nên đến thì sẽ đến, hần trốn không được, cũng không thể trốn, chỉ là, lần này, có người sẽ ở bên cạnh hần.

“Harry.....”

Harry nghe tiếng than thở nhẹ mềm kia, động động ngón tay khiến dòng nước đã trở nên ấm hơn nóng trở lại, hai tay mềm nhẹ mà quay Snape lại, bên mình quay lại mà dựa vào trong lòng mình, nhẹ nhẹ nâng lên cái cằm nhọn của hần, hôn lên cặp đôi mỏng không còn huyết sắc kia, nhẹ nhẹ liếm, chậm chậm tựa vào nhau, thẳng tới khi người đã bị đau đớn rút đi toàn bộ khí lực kia từng chút nhắm mắt lại, che dấu đi con người hắc diện thạch, Harry phóng cho người không có phòng bị trong lòng một bữa ngủ say, hôn lên cái trán ẩm ướt mồ hôi kia, ôm lấy người kia từ trong nước đứng dậy.

Severus, tôi sẽ không để anh đi đối mặt với kẻ điên kia, tuyệt không!

Harry vừa mới đắp chăn cho Snape xong, nghe thấy tiếng vang phát ra từ lò sưởi phòng khách, tỉ tỉ mà thêm một vòng chú ngữ cho người đang ngủ say, hôn lên đầu ngón tay bằng lạnh kia, Harry đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Dumbledore vẻ mặt trầm trọng đứng trước lò sưởi.

‘Harry thế nào rồi?’

Dumbledore gật gật đầu.

“Đã ngủ say rồi, Harry, trên đầu tiểu Harry.....có hồn khí của Voldemort!”

Harry trầm mặc, gật gật đầu, đi tới phía trước Dumbledore.

‘Em cần thấy giúp đỡ, Albus, mời đi với em tới một nơi!’

Dumbledore nhìn Harry mặt vô biểu tình, rất lâu sau mới chậm chậm cong lên khóe môi.

“Không vấn đề, Harry. ”.....

Harry và Dumbledore nhìn tàn tích ở không xa, trên bản gỗ của bức tường cũ nát có một vết tích bị phá hỏng mới, những cái xà ngang đứt gãy miễn cưỡng mà đỡ lấy một nửa mái nhà cũ nát.

Harry mím môi, huy động tay phải, ma thuật giống như một trận lốc xoáy nhỏ quét qua, nơi chứa nhẵn hõn thạch trong kí ức bị thanh lí, nhìn cái hồ trống rỗng kia, Harry nheo mắt lại.

‘Albus, để Sirius đợi chúng ta ở Grimaud’

Dumbledore nhìn lại nhìn Harry, huy động ma thuật gọi hoán ra thần hộ mệnh của mình—phượng hoàng, nhìn thần hộ mệnh mang theo tin truyền miệng của mình biến mất, Dumbledore nhấc lên cánh tay, nhìn Harry nắm lấy, thân ảnh một trận vụn vụn rồi biến mất

Disapparation (độn thổ) xuất hiện tại nhà cũ Black chưa bao lâu, Harry và Dumbledore liền nhìn thấy Sirius gấp gáp chạy tới, Sirius vốn vẫn đang chăm sóc Harry ở bệnh thất lúc này sắc mặt âm trầm tới mức có thể ép ra được nước.

“Albus, chuyện gì vậy? ”

Dumbledore lắc đầu, liếc mắt một cái về phía Harry, Sirius lảng lảng mà nhìn Harry đang nhìn chăm chăm về phía nhà cũ Black không biết đang làm gì, thẳng tới khi Harry hồi lại thần, ngoác ngoác miệng với hân.

‘Sirius, đi vào rồi nói sau!’

Ba người vừa mới đi vào nhà cũ, một gia tinh già pa một tiếng xuất hiện, nhìn giống như cung kính, cái miệng lại không ngừng lẩm bẩm nguyên rửa.

“Kreacher hoan nghênh chủ nhân về nhà, kẻ phản bội huyết thống chết tiệt, còn mang theo kẻ địch về nhà, lão chủ nhân sẽ xử lý rửa!”

Harry không đợi Sirius nói gì với Kreacher lẩm bẩm xử lý rửa, trực tiếp đứng trước mặt con gia tinh già mở mồm, cậu biết gia tinh có thể nghe thấy thanh âm của cậu.

‘Kreacher, đồ mà Regulus đưa người đâu? ’

Kreacher gấp gáp ngẩng đầu, trừng Harry rõ ràng không phải con người bình thường, vài giây sau bật tai lại bắt đầu hét lớn.

“Kreacher là một gia tinh tồi! Kreacher không hoàn thành được nhiệm vụ mà tiểu chủ nhân giao cho! Kreacher là một gia tinh tồi!”

‘Dừng lại! Kreacher! Dừng lại! Ta có thể giúp người hoàn thành nguyện vọng của Regulus, chỉ cần người đưa thứ đó cho ta! Ta đảm bảo!’

“Không! Kreacher sẽ không đưa đồ của chủ nhân cho bất kỳ ai!”

Harry trừng mắt nhìn con gia tinh cổ chấp, dưới nộ hỏa trực tiếp dùng luôn tiếng răn.

‘Xi! Kreacher! Người thế nhưng không nghe theo mệnh lệnh của ta!’

Con gia tinh kinh hoàng mà trừng lớn mắt, nhìn biểu tình giận dữ của Harry, đột nhiên hét lớn, mang theo một sự sùng kính và vui thích to lớn.

“Parselmouth vĩ đại (người nói tiếng rắn)! Kreacher phục vụ cho ngài! Đây là vinh hạnh của tôi!”

Harry thở phào, biểu tình ôn hòa nhìn con gia tinh cúi thấp lưng đầu mũi cơ hồ sắp chạm xuống tấm thảm dưới đất.

‘Kreacher, đưa cái dây chuyền đó cho ta, ta đảm bảo, ta sẽ hoàn thành nguyện vọng của Regulus, nó sẽ vẫn là của người!’

Kreacher đứng thẳng lên, con mắt lồi ra giống như quả cầu lông cuồng nhiệt mà nhìn chăm chăm Harry.

“Kreacher tin tưởng Parselmouth vĩ đại, Kreacher cuối cùng có thể hoàn thành nguyện vọng của tiểu chủ nhân rồi! Kreacher lập tức đi!”

Sirius mắt mồm há hốc mà nhìn Harry cái miệng khép khép mở mở nói gì đó với con gia tinh già, cảm thấy chán kinh vì nghe thấy tiếng trả lời phát ra từ miệng Kreacher, giống như cái đầu bị không ngừng đập mạnh, ngoại trừ choáng váng ra thì không còn gì khác, đây nên là linh hồn của ‘con đờ đầu’ của hắn thể nhưng biết Parselmouth! Còn có, đứa em trai hèn nhất của hắn, Regulus, nó rốt cuộc đã lưu lại cho Kreacher cái gì!

Dumbledore trầm mặc mà đứng ở một bên, nhìn Harry nói chuyện với gia tinh, nhìn gia tinh hưng phấn mà biến mất rồi lại xuất hiện, đợi đến khi ông nhìn rõ thứ mà gia tinh đưa cho Harry, nheo mắt lại—mề đay Slytherin!

Harry cười cười với Kreacher, quay đầu nhìn Sirius đang ngây người, nghĩ nghĩ, lệnh cho gia tinh cung kính đợi phân phó.

‘Kreacher, nói cho Sirius, nói tất cả những gì mà em trai Regulus của hắn làm, không cho phép dùng loại ngữ khí không tôn kính kia, bất luận thế nào, hắn cũng là chủ nhân còn lại của nhà Black, hắn sẽ kế thừa sự kiêu ngạo của gia tộc Black!’

Mắt của Kreacher trừng to hơn nữa, nó nhìn Sirius, trên gương mặt toàn là nếp nhăn kia vụn vụn mà lộ ra một biểu tình xấu xí, một lúc lâu sau, mới cúi thấp lưng.

“Đúng vậy! Kreacher sẽ nói cho kẻoh! Kreacher là gia tinh tồi! Kreacher sẽ nói sự tình của tiểu chủ nhân cho chủ nhân! Kreacher sẽ thấy chủ nhân duy trì tiếp gia tộc Black!”

Harry thỏa mãn mà gật gật đầu, quay đầu giờ giờ cái mề đay trong tay cho Dumbledore.

‘Albus, đi thôi, để Sirius ở đây thêm một lúc, Kreacher có việc cần nói với hắn’

Dumbledore nhìn những chữ dần dần biến mất trước mặt, đánh giá Harry một lúc, gật đầu, mang theo Harry đi tới lò sưởi, lò sưởi nhà cũ Black có thông tới văn phòng của Sirius ở Hogwarts.....

42. Chương 42

Trở về văn phòng hiệu trưởng ở Hogwarts, Harry gọi tới Basilisk, trước mặt Dumbledore để tử xà cắn một cái lên chiếc mề đay, nhìn mắng đen mực kia hò hét, biến dạng rồi biến mất, Harry ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt như có suy nghĩ của lão vu sư.

‘Phiền thầy giao cái này cho Kreacher, còn có xin lỗi, Albus, em có thể làm như vậy, nhưng lại không thể nói ra, hi vọng thầy có thể thông tri cho hội phượng hoàng và bộ pháp thuật, chú ý Gringotts! Em một lúc nữa sẽ đi đó bảo vệ, còn với Harry, xin lỗi, em không thể nói gì nhiều hơn!’

Dumbledore gật gật đầu, nhìn Harry mang theo tử xà quay người rời đi, nhưng là người kia lúc sắp sửa bước ra khỏi cửa lại quay người lại, đôi đồng tử hắc sắc nhìn chằm chằm ông, đưa tay phải lên huy động, những chữ lớn cơ hồ ngưng tụ mà ở trên không khí rất lâu không biến mất.

‘Albus! Em sẽ cố gắng làm tất cả những gì có thể làm! Chỉ có điều này! Đừng để Sev lại quay về bên cạnh kẻ điên đó! Nếu không, em không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa! Em thừa nhận, đây là uy hiếp!’

Đồng tử của Dumbledore bỗng nhiên co lại, nhưng theo đó mà buông tha, Harry Potter chính là Harry Potter, đứa trẻ này là một Gryffindor dũng cảm, nhưng—cũng là một Potter cố chấp.

“.....Harry, con trai của ta, thầy không cho rằng đây là uy hiếp, thầy rất vui vẻ làm như thế, nói cho cùng, dường như tất cả những gì đã xảy ra bây giờ đã không còn giống với những gì em biết? Ít nhất phát triển của sự việc đã vượt ra khỏi dự tính của em!”

Harry trừng lớn hai mắt, nhìn lão vu sư đột nhiên thẳng thắn này, Dumbledore trong ký ức chưa bao giờ thành thật như vậy, không phải nói là lão vu sư không tốt, mà người hiệu trưởng gia kia dường như đã quen với việc cẩn thận mà tính toán mọi việc, nắm giữ tất cả, mà không phải thẳng thắn thể này mà nói ra sự thực chính ông cũng không hề nắm chắc.

‘.....Đúng vậy, Albus, tất cả đã không giống rồi, em không biết thế này là tốt hay là xấu, nhưng mà, hãy chuẩn bị tốt, sự trở về của kẻ điên kia sẽ không mang tới bình lặng, sẽ chỉ mang tới huyết tinh’

Dumbledore neho mắt lại, nhìn Harry sai bước rồi đi, ánh mặt trời phản chiếu trên người linh hồn, đường nét mơ hồ nhưng lại khiến người ta cảm thấy cường đại hơn tất cả, quay người đi tới trước bàn văn phòng viết một trang giấy nhỏ, Dumbledore gọi tới Fawkes đậu trên giá quay đầu nhìn ông, đợi đến khi phượng hoàng đỏ rực rồi đi mới ngồi xuống ghế, nhìn cái khung ảnh trống rỗng ở góc bàn, kiệt sức mà tháo kính xuống, nhu nhu góc trán, thì thào tự nói.

“Xem ra mình đã già rồi, nhưng mà lần này tuyệt đối phải kết thúc”.....

Harry mang theo tử xà trở về tầng hầm, ra dấu cho Basilisk đã biết tâm tình mình vô cùng không tốt tự đi ra ngoài chơi, nhắc chân đi vào phòng ngủ, nháy mắt khi cánh cửa mở ra, nhìn thấy thân ảnh hắc sắc vừa mới cài xong khuy áo, cao gầy, cô độc, đôi mắt hắc sắc kia sâu sắc giống như trời đêm, mà vào lúc nhìn thấy cậu xuất hiện thì nháy mắt lóe lên ánh sáng, giống như những ngôi sao bùng nổ.

Harry từng bước từng bước đi tới, nắm lấy bàn tay dừng ở trước ngực của Snape, dùng đầu ngón tay nhẹ men theo đường nét sâu sắc kia, cuối cùng dừng lại ở trên bờ môi mím chặt, thở dài mà dựa gần, nhẹ nhẹ chạm lên, cảm nhận ôn nhu ấm áp, thẳng tới khi đôi mắt đen kia từng chút khép lại, mà đôi môi lại vì cậu mà dần dần mở ra

“Severus!”

Thanh âm đột nhiên vang lên ở phòng khách đã làm ngắt quãng màn quyền rũ này, Snape giẫy ra khỏi tay Harry, đi qua cánh cửa phòng ngủ đã mở sẵn, nhìn thấy Lucius từ trong lò sưởi bước ra, trông có vẻ vô cùng hư nhược và hơi chút kinh hoàng (kinh sợ hoang mang).

Quý tộc bạch kim đã mất đi lãnh tinh ưu nhã mọi lần, thậm chí không có chỉnh lí lại vẻ bề ngoài của mình, tay phải Lucius nắm chặt lấy tay trái, sắc mắt trắng bệch giống như một tờ giấy trắng, mái tóc vàng vẫn luôn được đánh bóng mềm mại giờ hơi chút rối xù mà buộc ở phía sau, vết mồ hôi trên trán vẫn chưa kịp lau đi, mà sau khi nhìn thấy Harry, cái vai hơi chút sụp xuống nháy mắt dựng thẳng.

Snape trầm mặc không nói đi ra khỏi phòng ngủ, đi đến trước tủ cất chứa ma dược lấy ra bình dược giảm đau và được hồi phục đưa cho Lucius vẫn luôn nhìn chăm chăm Harry bất động, nhìn quý tộc bạch kim dùng cánh tay hơi chút phát run nhận lấy nuốt xuống mới ghéech ghéech cầm.

“Lucius, phong thái của anh! Hay là nói anh đã lưu lạc tới mức cần phải người khác nhắc nhở những điều này!”

Lucius bởi vì hiệu lực nhanh chóng của dược thuốc mà thở dài một hơi nhẹ nhõm, buông ra cánh tay trái vẫn luôn nắm chặt, kéo kéo lại áo chùng, tay trái nắm lấy xà trường nhẹ nhẹ huy động, chỉ cần hai phút, vị quý tộc ưu nhã như trước đây đã lại lần nữa xuất hiện trước mặt Snape, khóe môi cong lên nụ cười khẩy hơi cứng ngắc, Lucius nhìn linh hồn chăm chăm đi tới bên người Snape, trong đôi mắt xám xanh mang theo phòng bị.

“Severus, anh xác định cuộc nói chuyện tiếp theo không cần một môi trường tốt hơn? ”

Snape đi tới trước ghế sofa ngồi xuống, hai chân vắt chéo ưu nhã, sau khi rút đùi phép phóng ra vô số bùa chú, mười ngón tay ***g nhẹ vào nhau đặt ở phía trước, hơi chút chộn mảy mà nhìn Lucius đang nhìn chăm chăm Harry Lucius.

“Tôi xác định! Hay là nói, Lucius, ký ức của anh đã thoái hóa tới mức không nhớ nổi cuộc nói chuyện mới cách đây có vài ngày? ”

Lucius không có trả lời, chỉ là nhìn Harry từng bước đi đến bên người Snape ngồi xuống, nhìn linh hồn đặt bàn tay lên vai bạn tốt của mình, cảm nhận ma lực êm dịu mà cường đại kia chăm chăm tỏa ra, giống như một hàng rào kiên cố bao lấy bạn tốt.

Lucius đi tới ngồi xuống đối diện Snape, bưng lên cốc trà xuất hiện trong nháy mắt nhấp một ngụm, vừa mở mồm vừa chú ý tới biểu tình thay đổi của Snape và Harry.

“Ngài ấy trở lại rồi, Severus, đừng nói cho tôi anh không cảm thấy được!”

Snape cong lên khóe miệng, nhẹ nhẹ giơ lên tay trái.

“Rõ ràng dễ thấy, Lucius, tuy rằng đích thực vượt khỏi dự liệu, không sai, hẳn trở về rồi, đồng thời vô cùng phần nộ, chỉ là không hề có triệu hoán!”

Lucius chau mày, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi Harry đang chăm chú nhìn Snape.

“Không sai! Không biết là vì nguyên nhân gì, Severus, tôi cảm thấy được phần nộ của ngài ấy, nhưng không hề nhận được kêu gọi, Merlin chết tiệt! Tôi thậm chí còn không cảm nhận được vị trí cụ thể của ngài ấy!”

Cơ thể Snape cứng ngắc một lúc, nhưng cùng với đôi tay nhẹ xoa bóp trên vai hắn mà từ từ thả lỏng lại.

“Lucius.....anh muốn làm gì? ”

Lucius nhìn Snape một cái, hếch hếch cằm về phía Harry, hừ lạnh.

“Severus, tôi cần phải xác nhận.....”

Snape nheo mắt lại, chậm chậm giơ tay phải lên, bao lên cánh tay bằng lạnh trên vai kia, sau đó bị nắm lại, ngón tay được vuốt ve bởi ôn nhuận, ghéch cầm lên, khoe môi mím chặt cong lên một đường, chỉ một chút nhưng kiên định, thanh âm mềm mại êm tai khiến Harry phía sau cơ hồ không đợi nổi việc muốn ôm lấy hắn vào trong lòng.

“Cậu ta là của tôi!”

Harry thu lại ngón tay, cảm nhận sự ẩm ướt hơi lạnh ở trong lòng bàn tay, ngón tay cái vuốt ve lên xuống trên mu bàn tay trắng bệch, khoe môi cong lên độ cong vui thích.

Lucius nhìn một lúc, nụ cười giả tạo hoàn mỹ lại một lần nữa xuất hiện, thanh âm vốn còn có một tia cứng ngắc lại lần nữa trở nên nhuận cốt như tiếng hát.

“Severus, ngài ấy sẽ kêu gọi tôi, Malfoy là tồn tại không thể thiếu của ngài ấy! Mà anh, bạn tốt thân thiết của tôi, lần này anh sẽ làm thế nào? Tiếp tục làm công việc gián điệp của anh? Lang thang ở biên bờ giữa đen và trắng? ”

Mắt của Snape nháy mắt trừng to, hắn nhìn Lucius từng chút thu lại nụ cười, nhìn trong đôi mắt màu xám xanh kia lộ ra một tia chân thành bị che giấu, ‘người bạn’ đã từng bởi vì lợi ích đã bùng nổ tình bạn thật sự qua tháng năm tôi mài và lắng đọng.

“Anh từ lúc nào.....”

‘Tôi sẽ không để Sev tiếp tục làm thế!’

Những chữ trắng bạc đột nhiên xuất hiện đã ngắt quãng lời của Snape, hắn trừng những chữ từng chút một trở nên mơ hồ và liên tục không ngừng xuất hiện kia, cơ thể nháy mắt cứng ngắc lại được ôm ấp bởi một đôi tay bằng lạnh nhưng lại hữu lực, ở ngay trước mặt Lucius Malfoy.

Harry cong lưng xuống, hai tay vòng ra ôm lấy vai của Snape, ngẩng đầu lên nhìn Lucius đang hơi chút chau mày, dùng tất cả ma lực chống lại sức mạnh hoặc là quy tắc không biết tên đang ngăn cản cậu, cố gắng để những lời mình muốn nói xuất hiện trước mặt Lucius, chịu đựng đau đớn cơ thể, linh hồn bị sức mạnh xé ra, hung hăng mà nhắm vào một nhược điểm của Malfoy.

‘Tôi chỉ có thể nói, Lucius, vào tương lai sau này, Draco Malfoy chắc chắn sẽ bị ấn dấu hiệu, sẽ che dấu đau đớn và sợ hãi cho ngài và Narcissa, sẽ bò dưới chân kẻ điên kia, trang viên Malfoy bị phân chia, bị cắt sế, quang vinh của Malfoy sẽ bị công kích tới gần như hoàn toàn tiêu tán! Người thân và gia tộc mà ngài bảo vệ rơi xuống vực thẳm, sẽ than khóc ở trong đau khổ!’

Nhìn những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo không ngừng kết nhưng vừa đủ rõ ràng trước mắt kia, gương mặt của Lucius vặn vẹo tới không còn nhìn ra một chút đẹp trai nào, khoe môi co rút co rút, từng tiếng, uy nhược từ chối tin tưởng nội dung mà hắn đã nhìn thấy, thẳng tới khi cơ thể linh hồn đã viết ra những thứ này bắt đầu kịch liệt run rẩy, hình thể vốn đang ngưng tụ bỗng ẩn bỗng hiện, thậm chí khoe miệng chảy ra một dịch thể màu bạc nhạt giống như bạc ngân dung hòa.

“Harry!”

Snape cảm thấy cánh tay trên vai hần của Harry run rẩy co chặt, quay đầu nhìn linh hồn đang nhần chịu đau đớn cực đại bộ dạng kiên nhẫn mà nhìn bạn tốt đối diện, có chút lúng túng mà đưa tay lên, lại bị băng lạnh run rẩy ngăn lại.

‘Không sao, Sev, nhờ phúc của đá ma thuật, tôi có thể chống lại một chút quy tắc, những điều này, cần phải để Lucius biết! Mà tôi, tuyệt không cho phép anh lại trở về tìm nguy hiểm! Tuyệt đối không được!’

Harry hít thở sâu, cảm nhận đau đớn từng chút nhạt đi đến mức có thể chịu đựng được, nhẹ nhàng nắm nắm ngón tay Snape, ánh mắt không rời khỏi Lucius sắc mặt trắng bệch.

‘Ngài có thể không tin, cũng có thể đặt cược vào con trai của mình người nhà và cả gia tộc Malfoy để chứng minh, chỉ cần ngài đủ khả năng trả giá, những gì tôi biết còn xa hơn những gì ngài có thể tưởng tượng rất nhiều, những gì có thể làm được cũng như vậy, chỉ cần ngài sẵn sàng! Vậy thì——Lucius Malfoy, nếu ngài vẫn chọn lựa kẻ điên kia, sau khi ngài đưa ra quyết định, ngài——sẽ trở thành kẻ địch của tôi! Tôi sẽ không để cho người đã biết tình hình thực sự của Sev đi tới chỗ kẻ điên kia a dua nói ra gì đó, đặt cược linh hồn của tôi!’

Sắc mặt Lucius lúc trắng lúc xanh, một lúc lâu sau, hần nhìn thấy biểu tình cũng có chút không hiểu được như vậy của Snape, cao ngạo mà ghé cằm lên

“Harry, dựa vào một từ ngữ một mặt của cậu tôi làm sao có thể đặt xuống giá cược lớn như vậy được? Chứng minh cho tôi!”

Harry từng chút cong lên khóe môi, cậu đã nhìn thấy sự lung lay của Lucius, chứng minh, ha, cậu có thể, cuốn nhật ký, vương miện đã đủ chưa, là lúc, để một số người biết được một số sự thật, tin rằng Dumbledore sẽ không từ chối một sự trú ẩn có sức giúp đỡ lớn như thế này.

Nhẹ nhẹ thẳng người dậy, Harry xoa dịu mà vỗ vỗ lên bờ vai co chặt của Snape, ngón tay gầy gầy, những chữ trắng bạc như những nốt nhạc nhảy múa xuất hiện trên không khí.

‘Sev, Lucius, đi nào, chúng ta đi tìm Dumbledore’.....

43. Chương 43

Harry mang theo Snape và Lucius về tới văn phòng của Dumbledore, ra dấu cho lão vu sư ánh mắt kinh ngạc nhìn bọn họ lấy ra cuốn nhật ký và vương miện, vừa vặn, Sirius thất hồn lạc phách từ lò sưởi đi ra, không còn vẻ bóng bẩy hào nhoáng như trước đây, có cũng chỉ dư lại sự hối hận và choáng váng, Harry biết Kreacher đã nói tất cả cho Sirius, mà nam nhân này cũng đã áp chế được xung động nào đó mà trở về nơi này, quả nhiên, đau thương và hối hận là phương thuốc trường thanh nhanh nhất

Harry đứng ở bên Snape ngồi cùng Lucius, tay đỡ bờ vai cứng ngắc của nam nhân, nghe Dumbledore giảng cho ba người biểu tình khác nhau về những hồn khí đã bị phá hủy kia, nhìn gương mặt đẹp trai tới cực điểm của Lucius Malfoy từng chút co rút, đôi tay được bảo dưỡng không tới nắm chặt xà trượng từng nổi lên gân xanh, nhìn xà trượng tinh mỹ trong tay nam nhân không ngừng run rẩy.

“.....Không thể không nói, thật là—— chứng minh rất tuyệt, thứ lỗi cho tôi rời đi trước.....”

Lucius sau khi Dumbledore không còn nói nữa chậm rì rì đứng dậy, biểu tình cứng ngắc miễn cưỡng mà nở ra một nụ cười, chỉ có điều không còn ưu nhã và thông dong như trước đây, Harry khóe miệng cong lên một chút, biết được quý tộc bạch kim trước mặt đã bị lung lay, vào lúc Lucius đi ra tới cửa, Harry động động ngón tay, nhần lại dịch thể lại một lần nữa tràn lên khoang miệng, để một hàng chữ hơi chút mơ hồ xuất hiện trước mặt quý tộc bạch kim, đánh một đòn cuối cùng vào người nam nhân kia.

‘Narcissa cuối cùng vì bảo vệ Draco mà chết, mà Voldemort, chỉ là một phù thủy máu lai!’

Lucius gấp gáp quay người, hung hăng trừng Harry đang dùng ngón tay nhẹ nhàng gãi lên lọn tóc của Snape vẫn cứng đờ ở đó, một lúc lâu, mới co rút đôi môi, khô khốc mà thốt ra một câu.

“Đa tạ nhắc nhở!”

Harry nhìn Lucius nhanh chóng rời đi, biết một Malfoy không thể chỉ dựa vào một số chứng minh và lời nói của 'kẻ địch' mà thay đổi lập trường, nhưng Harry tin rằng Lucius sau khi quay về sẽ bắt đầu điều tra, Malfoy sẽ không mặc cho người thân và gia tộc của mình bị ép xuống bước đường đó, vậy thì cậu bây giờ việc cần làm chỉ là chờ đợi, nếu mà Lucius Malfoy vẫn mê muội không tỉnh, Harry sẽ không khách khí khiến cho một quý tộc cao ngạo mất đi tất cả trước thời hạn, Harry Potter ở đây không còn là cứu thế chủ trước đây, tim của cậu đã trở nên rất nhỏ rất nhỏ, không chứa được nhiều chính nghĩa như vậy, ích kỷ chỉ đập vì một người, mà người kia bây giờ đang ở ngay bên cạnh cậu!

Snape cũng vừa mới biết được sự thật mà chấn kinh rồi hồi thần lại như vậy, ánh mắt từ những 'chứng cứ' đặt trên bàn rồi tới Dumbledore đang chau mày nhìn phương hướng rời đi của Lucius, không rõ ràng vì sao Dumbledore trước nay vẫn luôn cẩn trọng lại vì sao lại thẳng thắn như vậy mà nghe theo đề nghị của Harry, cánh tay trên vai đã hơi chút tăng thêm lực độ, Snape quay đầu, nhìn thấy Harry đang co lại.

'Sev, tôi nghĩ anh và Albus còn có Sirius vẫn còn lời để nói, tôi cần phải rời khỏi một thời gian, cụ thể làm gì một lúc nữa để Albus nói cho anh, nhận lời tôi, nếu có nhận được kêu gọi, không cần trả lời! Đây là thỉnh cầu duy nhất của tôi, xin anh. '

Snape nhìn gương mặt gần trong gang tấc, nhìn hàng chữ rõ ràng trước mắt chầm chậm nheo mắt lại, có điều không đợi hỏi han gì đã bị cái hôn của Harry lấp lên đôi môi mỏng hơi mở, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào rồi rời ra, nhưng rõ ràng Snape đã bị dọa tới trong nhất thời không thể phản ứng lại được, đợi đến khi hẩn nhìn Harry từng chút biến mất chỉ lưu lại một chuỗi chữ trắng bạc thì nắm chặt tay lại.

'Sẽ không lâu đâu, Sev, ở Hogwarts đợi tôi, đừng rời đi, my love.....'

".....Severus....."

Snape trừng hàng chữ dần dần biến mất, sau khi nghe thấy tiếng gọi của Dumbledore thì cứng ngắc quay đầu lại, hai tay nắm chặt lấy tay chống của ghế, biểu tình giống như là phần nộ hỗn hợp với bất lực mà nhìn lão vu sư, áp xuống xung động ra ngoài tìm tên hỗn đản lại lần nữa rồi đi kia, chờ đợi giải thích.

"Được thôi, tôi nghĩ tôi cũng cảm thấy kinh ngạc như vậy, Severus, Sirius, sự tình đã mất đi không chế.....".....

Harry ẩn thân đi vào trong Gringotts, từ trong một cái góc đi qua, nhìn từng phù thủy đi qua đi lại, sau khi phát giác thấy mấy cỗ biến động ma lực ẩn giấu thì liếc liếc những nơi được bóng tối che khuất, rất nhanh những biến động ma lực kia biến mất, giống như chưa từng tồn tại, thỏa mãn mà cong lên khóe miệng, Harry biết ở đây đã có người của hội phượng hoàng ẩn núp, còn với ma pháp bộ? ha, bây giờ trưởng bộ ma pháp vẫn là tên gia hỏa Fudge kia, ắt là cánh bảo của Dumbledore kẻ ngu ngốc kia căn bản sẽ không chú ý, càng đừng nói tới phát thần sáng đi tới hiệp trợ, không phá rồi đã là tốt lắm rồi!

Harry tùy ý mà chọn một cái góc lặng lẽ quan sát, cậu đang đợi, đợi Bella hoặc là thực tử đồ khác xuất hiện, cái nhẫn ở nhà cũ Gaunt đã bị mang đi, Harry không xác định là Voldemort tự mình đi hay là kẻ điên kia đã sai ai đó đi, nhưng mà chắc chắn một điều rằng, Voldemort không còn giống như trong ký ức của cậu mang theo cơ thể hư nhược mà trốn tránh đợi sự giúp đỡ của lũ tay sai, mà là đã chủ động làm gì đó.

Bella mấy người đã trốn khỏi Azkaban, vậy thì Voldemort chắc chắn sẽ không mặc cho những hồn khí quan trọng lưu lạc ở ngoài, hoặc là hắn muốn dùng những hồn khí đó để làm gì, trang viên Malfoy rất rõ ràng không hề là điểm tới đầu tiên của Voldemort, có lẽ hắn vẫn tín nhiệm Malfoy, cho nên không hề từ lần đầu tiên đã gọi Lucius mang theo cuốn nhật ký tới, lại hoặc là Voldemort không hề dự liệu được dự liệu được hắn đã vỡ ra mảnh linh hồn năm 15 tuổi vào trong cuốn nhật ký.

Vương miện ở Hogwarts, mà trường học ma pháp lại không hề trốn vào dễ dàng như thế, mà đây ở nơi Voldemort tự cho là an toàn, cũng là không cần giấu, cái duy nhất có thể dễ dàng lấy được, chỉ có cúp vàng Gringotts, Bella trốn ra, mà yêu tinh Gringotts sẽ không quản người tới có phải là đào phạm hay không, bọn chúng chỉ chú ý tới người kia có phải chủ nhân thật sự của những tài vật được cất ở trong chỗ của bọn chúng, đến ngay cả bộ m pháp cũng rất khó can thiệp tới quyết định của lũ yêu tinh, Dumbledore có thể khiến người của hội phượng hoàng ẩn giấu ở đây đã đủ khiến cho Harry cảm thấy kinh ngạc.

Khoanh tay lại, Harry âm thầm nhìn những người đi lại, cậu chưa hề kỳ vọng có thể vừa quăng lưới đã bắt được mấy người Bella, thứ mà cậu muốn có được, là cái cúp vàng có chứa hồn phiến của Voldemort, còn với đột nhập vào trong lấy cắp, Harry tự cho rằng không có cái công lực đó, Merlin biết lúc đầu bọn họ đã khổ

sở như thế nào, nếu đã xác định ai đó sẽ có động tác, vậy thì ngồi hưởng thành quả của nó, biết thế rồi còn đi chịu khổ làm gì? Hơn nữa Harry rất hoài nghi việc mình đã phá hủy cuốn nhật ký và vương miện còn có thể đầy liệu đã bị Voldemort phát giác hay chưa, phát triển đã rời khỏi quỹ đạo hoặc là thay đổi đường quay khiến Harry không thể tiếp tục dựa vào so sánh với những gì trong ký ức của mình nữa.

Mặt trời mọc lại lặn, người của hội phượng hoàng đã đổi một ca, sắp sửa sẽ đổi ca lần thứ 2, Harry không chút động đậy mà đứng ở đó, chú ý những phù thủy đi qua đi lại đồng thời nhớ tới Snape đang ở Hogwarts, khoe môi cong lên một tia cười khổ, cậu có thể khẳng định, người nam nhân kia tuyệt đối vô cùng phần nộ với việc mình tự tác chủ trương, nhưng vẫn còn tốt hơn nhìn người nam nhân quật cường kia đi mạo hiểm, Harry không thể nhẫn chịu việc nhìn thấy Snape có một chút thương tổn nào trước mặt mình, trước đây là không biết và không thể, nhưng bây giờ cậu đã có năng lực này.

Trong tim Harry bây giờ, chiến tranh, sống chết đã không còn ý nghĩ gì rồi, không phải lãnh khốc, mà là biết được không thể tránh khỏi, nhưng mà mình đã không còn liên quan tới nó, thế giới phù thủy này có người bảo vệ của nó, mà Harry đã làm nhiều như vậy, chỉ là vì cậu muốn để tất cả kết thúc nhanh lên một chút, lại nhanh hơn một chút, tuy rằng cậu càng muốn trực tiếp mang Snape rời đi hơn, có điều chắc chắn rằng, nam nhân tuyệt đối sẽ không đồng ý, thói quen gánh vác kia đã ăn sâu vào người kia, người kiên trì cam kết kia sẽ không vì an toàn của hắn mà chạy trốn.

Harry bấu bấu môi, ánh mắt tìm kiếm trên đại sảnh Gringotts đang dần dần bị bóng tối xâm chiếm kia, nhìn người khách cuối cùng rời đi, nhìn các yêu tinh và nhân viên công tác sau khi thu lại giấy tờ, vật phẩm rồi tan ca, nhìn cánh cửa chậm chậm khép lại với tiếng vang thất vọng, mà đợi khi cả đại sảnh trống rỗng chỉ còn dư lại bóng tối, các chiến sĩ đã ẩn náu cả một ngày trời đi với vô thanh tức mà đi ra từ trong bóng tối, đứng bên cạnh bọn họ là những người thay thế.

Harry không có hiển lộ thân ảnh, cậu mỉm cười mà nhìn những chiến hữu trong ký ức dùng tay nhẹ nhẹ chào hỏi với nhau, nhìn những người thay thế mới âm thầm ẩn vào trong bóng đêm, nhưng sau khi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, Harry gấp gáp rời khỏi cái tường đang đứng, mắt mờ mịt hốc hác mà nhìn chăm chăm nhìn nam nhân toàn thân bị hắc sắc bao lấy và dường như hòa thành làm một với bóng đêm biến mất sau cái cột trụ tối om, gấp gáp mà xông tới, chuẩn xác mà nắm lấy cánh tay của người đang dựa lưng lên tường, nghiêng răng nghiêng lợi.

Snape không hề hoang mang mà ngẩng đầu, thậm chí khoe miệng mang theo một độ cong mà nhìn Harry đã hiện lộ thân hình, cơ thể né ra, kéo linh hồn đang nắm tay của hắn ẩn vào cái góc tối hơn, nhìn gương mặt hơi hơi tỏa ra huỳnh quang trong bóng đêm kia, môi mím thành một đường nhân nhật, chặt chẽ nhưng ôn nhu.

Harry tức tới mức nói không ra lời, cậu sớm nên biết, nam nhân cố chấp chết tiệt này sẽ không ngoan ngoan nghe lời mà ở yên tại Hogwarts, Dumbledore chết tiệt! Tại sao không ngăn lại!

Snape nhón mi, nhìn linh hồn biểu tình càng lúc càng vặn vẹo, một tia vui thích nho nhỏ khiến độ cong trên khoe môi hắn càng được kéo cao hơn một chút, tuy rằng xung động mà yêu cầu được tham gia hành động lần này quả thực không giống một Slytherin, nhưng là hắn tuyệt đối không thể nhẫn chịu việc mình được bảo vệ mà tiếp tục ở lại nơi an toàn cùng với Sirius làm cái gọi là huấn luyện cho cứu thế chủ, ngay cả ‘người’ bảo vệ hắn cường đại tới mức không cần lo lắng, nhưng hắn không thể buông ra sự ám áp không dễ dàng gì mới nắm được này, đây là duy nhất còn lại của hắn bây giờ.

Harry trừng đôi mắt đang hừng hực phát sáng trong bóng đêm của Snape, một lúc lâu sau mới vô lực và sụp vai xuống, cánh tay chống ở trên tường, đưa người nam nhân quật cường thẳng đứng thẳng tắp mà ngẩng cao đầu ôm vào trong lòng! Hắn không phải một Slytherin ư!

Nhưng mà trong chốc lát, Harry thở dài mà ôm lấy Snape cứng ngắc nhưng lại thuận theo mà mặc cho cánh tay của cậu kéo hắn vào trong lòng mình, mọi việc luôn có mặt tốt và xấu, Snape xuất hiện ở đây, cũng đã chứng minh Dumbledore sẽ không còn tâm tư để hắn về làm gián điệp nữa, mà đến đây rồi, vậy thì tất cả mọi việc đều có thể đáp ra phía sau, bảo vệ tốt người nam nhân an tĩnh trong lòng này mới là mục tiêu quan trọng nhất.

Harry ẩn đi cơ thể mà dựa lưng vào tường, ôm Snape đã trở nên thả lỏng vào trong lòng cách ra khỏi băng lạnh, để con người cảnh giác kia tựa vào lòng mình, nhìn Snape dùng ma pháp ẩn giấu đi tiếng động do hít

thở tạo ra, hai người an tĩnh mà nhìn chăm chăm đại sảnh Gringotts chìm trong bóng đêm, nhìn đường nét đá cẩm thạch màu trắng sữa toát ra vẻ lạnh cứng mà mơ hồ

Ẩn núp, chờ đợi, cả một tuần liền không có động tĩnh, mà bên ngoài Gringotts sớm đã loạn thành một nôi cháo, các loại báo chí vẫn đang tung tin về việc vượt ngục ở Azkaban, bộ ma pháp cũng đang kiệt sức tìm kiếm những tù nhân không hề có tung tích kia, các phù thủy người người bất an, sau khi tìm kiếm vô ích, bộ pháp thuật thế nhưng đề ra việc thả ra giám ngục Azkaban để hiệp trợ việc tìm kiếm, đã nhận được Dumbledore là bên đầu tiên phản đối kịch liệt, hai bên đi vào bế tắc, cứ như thế mà mắc kẹt ở đó.

Các phù thủy bình thường sau khi không nhận được bất cứ tin tức gì về việc tù nhân bị bắt thì bắt đầu lo lắng, một bộ phận phù thủy quá mức căng thẳng đã bắt đầu không còn lí trí mà khuyến khích quyết định của bộ ma pháp, cuối cùng Dumbledore không thể không nhượng bộ, nhưng kiên quyết từ chối yêu cầu để giám ngục đi vào trong Hogwarts.

Harry ôm lấy Snape đã là lần thứ 3 tới chấp hành nhiệm vụ ở Gringotts, nhìn nam nhân trong lòng thu lại mảnh giấy da dê đã được viết những tin tức kia lại, khoe môi bĩu lại, đã không còn sức lực bình luận về sự ngu xuẩn của bộ ma pháp, ánh mắt lướt qua gương mặt của Snape, sau khi nhìn thấy vệt xanh đen dưới mắt và đầu mày chau lại thì thở dài, nam nhân ương bướng này kiên trì thay ca, mà những thời gian còn lại còn phải làm việc lên lớp bình thường, thậm chí còn đáp ứng yêu cầu của Dumbledore cùng với Sirius huấn luyện cho cúu thế chủ, Merlin mới biết, nam nhân này đã bao nhiêu ngày không có nghỉ ngơi tốt rồi!

Harry chậm chậm bay lên không trung, ngồi xếp bằng, trực tiếp nắm lấy eo Snape đem người đang kinh ngạc ôm vào trong lòng, lờ đi cơ thể cứng ngắc và hơi chút giãy dụa của người kia, nhìn chăm chăm đôi mắt ảm ảm lóe ra lửa giận kia vô thanh nói chuyện.

‘Nghỉ ngơi một chút, nếu không tôi trực tiếp đưa anh về Hogwarts’

‘Hỗn đản! Buông tay!’.....

Trận ‘chiến đấu’ vô thanh này kết thúc bằng việc Harry thiếu chút nữa sẽ hôn lên môi Snape, cong lên khoe môi, Harry thỏa mãn mà nhìn nam nhân mím chặt môi không tìn không nguyện mà gối đầu lên tay mình mà nhắm mắt nghỉ ngơi, cánh tay động động, nhẹ nhẹ mà thay đổi một tư thế dễ chịu hơn cho Snape, thỏa mãn mà cảm nhận hô hấp ấm áp dài ổn trên cổ mình, nhìn đại sảnh an tĩnh mà nhẫn nại chờ đợi

Nửa đêm, Snape đã nghỉ ngơi nửa buổi tối chậm chậm mở mắt, có chút cứng ngắc mà động dậy cơ thể, cùng với sự vỗ về nhẹ nhàng ở trên lưng mà hưng hăng trừng mắt một cái tên gia hỏa đang cười híp mắt toàn thân phát ra huỳnh quang nhàn nhạt, tuy rằng cái góc mà bọn họ ở chắc chắn sẽ không bị phát hiện, nhưng Snape còn là bởi vì sự ‘liều lĩnh’ của Harry mà cảm thấy tức giận, nhưng mà không đợi hắn làm bất cứ điều gì, cùng với một tiếng vang lớn, cánh cửa bị đóng chặt của Gringotts bị phá ra, vài cái thân ảnh từ đầu đến chân bí bí mật mật bao trong hắc chùng xuất hiện.

Snape nhanh chóng rời ra khỏi lòng của Harry, trực tiếp rút ra ma trượng, nhìn chăm chăm vài nhân ảnh đang nhanh chóng di chuyển tới con đường vào kho bạc, cơ thể thất chặt tới cực điểm, ẩn núp lâu như vậy, cuối cùng cũng không còn nhẫn nại rồi ư? Hay là nói muốn kế hoạch chờ đợi hồi phục bị việc bộ pháp thuật thả ra giám ngục làm cho loạn lên, không thể không bắt đầu hành động.

Harry nắm lấy cánh tay Snape, ra dấu cho nam nhân đứng yên ở đó rồi nhanh chóng ẩn đi cơ thể xông ra, sau khi đi tới phía đuôi của mấy người đột nhập rồi ở trước mặt mỗi một chiến sỹ của hội phượng hoàng lưu lại nhắc nhở, cúp vàng, cậu tuyệt đối phải có được nó!

44. Chương 44: Phiên Ngoại __ Giáng Sinh

Snape trùng bộ lễ phục đang đặt ở trước mặt, chất liệu đen tuyền, không có một cái nút áo nào, từ cổ áo xuống bắt đầu được phác thảo bởi một hoa văn nhỏ hẹp bằng lụa tơ, giống như là hình dáng của một ngọn lửa, hoa văn men theo mép áo xuống dưới, xuống tới góc áo thì bắt đầu lan ra, hình thành một biên bờ bạc tối cuộn cuộn sóng, mà thiết kế thất eo lại càng khiến Snape không thể tưởng tượng nổi bộ dạng đáng xấu hổ của mình sau khi mặc vào bộ y phục này, áo chùng của hắn trước nay vẫn là rộng rãi giống như cánh

doi, hẳn đã quen với cảm giác không bị trói buộc kia mà không phải là kiểu bao chặt lại bởi đường nét quá mức cường điệu này.

Nhưng mà nhớ tới ánh mắt kỳ vọng của người hẳn yêu, còn có câu nói “Sev thân yêu, đây là Giáng sinh đầu tiên sau khi có được cơ thể của anh”, chết tiệt thật hẳn không thể cự tuyệt! Mà hậu quả của việc đã bằng lòng là liền phải mặc bộ y phục này tham gia cái vũ hội Giáng sinh vô cùng ngu ngốc kia!

Snape quay đầu tiếp tục lau khô mái tóc ướt nhẹp của mình, không nguyên ý thừa nhận mình đã đi ra khỏi phòng chế được lãng phí biết bao nhiêu thời gian xử lý mái tóc dầu mỡ này là vì đáp ứng lời mời của tên hỗn đản nào đó, mà kẻ đã mời kia hai ngày trước đã gửi tới bộ y phục này rồi biến mất không còn tăm tích, đi tham gia hành động bảo vệ hội họp gì đó cùng với đám thần sáng kia.

Tóc đã không còn nhỏ nước, mà là ẩm ướt rải trên vai, ẩn ẩn tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, Snape lại lần nữa trừng bộ lễ phục hai phút rồi thô bạo mà kéo theo nó mang vào phòng tắm, đợi đến khi hẳn đi ra, những ngón tay trắng ngần thon dài kia không an phận mà kéo kéo cái áo chùng không hề chặt nhưng lại quá mức dán vào da thịt kia, chất liệu mỏng manh không thể ngăn được gió lạnh, nhưng gió lạnh cũng không thể chống lại được sợi dây chuyền mà tên gia hỏa nào đó đã hao tốn tâm tư để cướp đoạt về cho hẳn mà hẳn đang đeo, nếu hẳn muốn, thậm chí có thể treo trong tầng hầm làm chuông gió

Snape bắt kịp thời gian, vào lúc vũ hội sắp bắt đầu thì xuất hiện trên hàng ghế của giáo sư, cực lực ngơ đi những ánh mắt quá mức tha thiết đến từ khắp bốn phía tám hướng kia, nhần lại mong muốn được kéo lễ phục ra, mặt vô biểu tình mà bùng lên cốc rượu nhấp nhẹ, đương nhiên, đây là rượu vang thuần cay đã bị tên gia hỏa nào đó để gia tinh dùng rượu của một loại quả thích hợp thay thế.

Snape là giáo sư cuối cùng tới đại sảnh, sau khi hẳn đến nơi, Dumbledore liền vui vẻ mà tuyên bố vũ hội bắt đầu, hàng ghế dài của bốn viện bị rời đến một chỗ trống khác để rộng rãi, một cây thông Giáng sinh to lớn giữa không gian được trang trí cành lá hoa hoét, trên lá còn bao bởi một lớp tuyết mỏng, mà không trung còn có những bông tuyết nhỏ lất phất rơi xuống, chạm xuống mặt đất thì nháy mắt biến mất, các nàng tiên thì đập đập những cái cánh trong suốt mà khiêu vũ ma thuật nhỏ nhỏ của chính mình đổ xuống dưới vô số điểm sáng.

Snape cầm lên cốc rượu hoa quả âm thầm dựa vào trong góc, nhìn những học sinh túm năm tụm ba mà hợp cùng với nhau, làm ra bộ dạng thành thực mà cầm nước ép quả hoặc rượu nhạt nói chuyện phiếm, các nam hài thì mặc những áo chùng dài tinh mỹ, trên gương mặt nhỏ vẫn chưa hoàn toàn mất đi vẻ non nớt đang cố gắng tỏ ra bộ dáng trưởng thành, các nữ hài thì mặc những cái váy hết sức thoáng mát, những đường cong lộ ra nét đẹp trẻ con.

Snape nhấp một ngụm rượu, vị chua ngọt nhàn nhạt hợp lại thành một hương vị du dương nhảy múa trên đầu lưỡi, nhìn những đứa trẻ và giáo viên đang đi qua đi lại, lại là nhớ tới Giáng sinh vài năm trước, bất luận là lần đầu tiên khi khiêu vũ yên lặng trên nền tuyết, hay là trong giữa thời kỳ căng thẳng mà cùng nhau kề sát lại lắc lư, người hẳn yêu, cho dù lúc đó vẫn còn mang hình dáng linh hồn, thì vẫn luôn có thể khiến hẳn hoàn toàn thả lỏng, dựa vào phần ấm áp mang theo băng lạnh kia.

Âm nhạc chậm chậm vang lên, nhưng là không biết là vì lý do gì, hoặc là nhút nhát? Hoặc là căng thẳng hoặc bất an? Không có ai hòa vào trong sàn nhảy, ánh mắt Snape lướt một vòng qua những đứa trẻ, nhìn thấy cấu thể chủ mặt đỏ bừng bừng đang bị Hermione và Ron đẩy qua đẩy lại muốn đến gần phía nữ hài nhỏ nhất nhà Weasley mà tay chân cứng ngắc không thể cử động, mà cha đỡ đầu của cậu ta đang một mặt cười khẩy mà đứng bên xem náo nhiệt.

Snape xem thời gian, hơi chau mày lại, vũ hội đã bắt đầu gần 10 phút, mà tên hỗn đản đã cực lực mời hẳn vẫn chưa xuất hiện, hơi chút bức bối khiến Snape mím chặt môi, bắt đầu xem xét có nên quay về tầng hầm tiếp tục hẹn hò với ‘ma được’ đáng yêu của hẳn, mà nháy mắt khi hẳn chuẩn bị nhấc chân trái lên, cánh cửa nặng nề của đại sảnh kín mít đột nhiên bị mở ra, thanh âm vô cùng ầm ập kia đã phủ lên tiếng nhạc chậm rãi, phủ lên tiếng nói chuyện râm ran trong đại sảnh, thẳng tắp mà đập vào tai của Snape.

“Thứ lỗi, xem ra tôi đến muộn rồi!”

Bộ đồ da rỗng màu nâu sẫm tới mức gần như hắc sắc kia bao lấy thân hình mảnh mẽ thon dài kia, cổ áo vênh cao được gắn đầy những chiếc cúc áo, lộ ra một chút làn da màu lúa mì ở cổ, mái tóc dài ngang vai

được buộc lại ở phía sau đầu, vài sợi tóc ngắn hơn thì tinh nghịch trôi nổi ở trên gương mặt an tuấn, đôi mắt màu ngọc lục bảo tràn đầy hòa bình và ý cười, khóe miệng hơi chút cong lên, mang theo độ cong khiến vô số nam nữ thanh niên phải hết thê lên.

Găng tay hắc sắc được nắm trong bàn tay hữu lực, chiếc quần bò dài màu xanh thẫm được buộc trong chiếc ủng da rồng dài màu đen, đôi chân dài sải ra, dẻo dai mà đi về phía bụi nhảy, góc áo áo khoác da rồng nhấp nhô cong theo từng bước chân của cậu.

Harry Evans Snape, phó cục trưởng cục thần sáng ma pháp bộ, anh họ của cứu thế chủ Harry Potter, đây là việc cả Hogwarts đều biết, mà giống như cái tên của nam nhân cường đại anh tuấn này, cậu ta là bạn đời của Severus Snape, người chồng đột nhiên xuất hiện sau chiến tranh của giáo sư ma được—linh hồn trước đây của Hogwarts.

“Oh! đương nhiên không, con trai của ta, ha ha, vừa vặn thôi, hoặc là con vẫn còn có thể chịu trách nhiệm—bắt đầu vũ hội.”

Harry xuyên qua bụi nhảy trống rỗng kia, đứng lại ở trước mặt các giáo sư mà Dumbledore là người đứng đầu, cấp thiết mà tìm kiếm vợ của mình, đồng thời với lúc nghe thấy lời của Dumbledore, ánh mắt khóa tại Snape đang ẩn thân vào trong một cái góc tối, độ cong trên khóe miệng kéo ra một chút, Harry vui thích mà gật đầu với lão vu sư rồi gọn gàng quay người, đi về phía vợ cậu.

“Vinh hạnh của tôi!”

Cánh tay cầm cốc của Snape gấp gáp co chặt, nguyên rửa người chồng không biết khiếm tốn là cái thứ gì của mình, tên hôn đản chết tiệt này cơ hồ nắm chặt lấy mọi cơ hội có thể công khai quan hệ giữa hai người, được mỹ hóa gọi là ‘thực hiện các biện pháp phòng ngừa’ mà khiến hắn không bị người khác mê hoặc, chết tiệt thật sẽ không có người thứ hai có gu thẩm mỹ kỳ dị giống như tên hôn đản này đâu!

Snape âm thầm di chuyển, cố gắng khiến mình có thể biến mất khỏi cái góc này hoặc là ẩn đến nơi càng tối hơn nữa, nhưng là thẳng tới khi lưng cơ hồ dính vào tường, hắn chỉ có thể bất lực nhìn chồng của hắn lướt qua con đường do đám tiểu cự quái không có đầu óc kia rẽ ra tạo thành mà từng bước từng bước lại gần, thẳng tới khi nam nhân anh tuấn cường đại kia đi tới trước mặt hắn, ánh mắt mang theo sự mê đắm vô cùng mà hơi hơi cong người, thanh âm mê dụ mang theo một tia trầm áp, mê hoặc mà cầm lấy bàn tay lạnh băng của hắn áp vào trong lòng bàn tay ấm áp.

“Sev, vợ của anh, anh có thể có vinh hạnh được bồi bạn với em hay không?”

Harry nhìn vợ của hắn từng chút cong lên khóe môi, những quang mang nhỏ trong đôi mắt khiến cậu chìm đắm, băng lạnh trong tay khiến cậu không tự giác tỏa ra ma lực, từng chút từng chút vây lấy vẻ đẹp được phác họa qua bộ lễ phục, hơi hơi dùng sức mà kéo người kia ra khỏi bóng tối, tay trái nhàn rỗi đỡ lên cái eo thon gầy, đầu ngón tay nhẹ nhẹ vuốt ve lên đường nét mịn màng, đôi mắt cười híp lại vì nhận được đáp ứng.

“Hình như em không có quyền được từ chối.”

Harry mang theo Snape từng bước từng bước đi tới bụi nhảy trước ánh mắt chăm chú của mọi người, âm nhạc dừng lại phút chốc rồi lại bắt đầu vang lên, Harry giữ chặt bàn tay Snape đến môi hôn lên, lơ đãng nam nhân nheo mắt lại cảnh cáo, cánh tay chưa từng rời đi trên eo hơi chút dùng sức, để cơ thể vẫn còn cứng nhắc kia nhập vào trong lòng, sải chân cùng với những tiết tấu chậm chậm kia.

Ưu nhã, thông dong, hai phù thủy cường đại đang chậm chậm hòa mình vào trong bụi nhảy, bước chân, xoay vòng, cánh tay tách ra rồi lại hợp vào ở một góc khác, ngọn lửa màu bạc tối bay lượn giống như những làn sóng nhấp nhô, đập vào những dạn san hô màu nâu sẫm, nhẹ nhàng và tinh tế lại mang theo sự cho nhàn tự nhiên, khoảnh khắc chạm vào nhau giống như hòa vào bầu trời, hoa tuyết xinh đẹp vô thanh bay lượn, bao phủ lên hai cơ thể đang hòa vào với nhau.....

Tất cả mọi người đều bị mê hoặc bởi đôi thân ảnh ưu nhã trên sân khấu, mắt bọn họ không dời mà nhìn màn biểu diễn vừa ôn hòa vừa vô cùng tuyệt vời này, nhìn thân sáng cường đại bảo vệ nam nhân trong tay vào trong lòng, nhìn người âm trầm lạnh lùng kia rời đi về lãnh liệt, chỉ là hơi chút nhu hòa đi đầu mây, liền trở nên mỉa mai hoặc không gì so sánh như thế.

Kết thúc khúc nhạc, Harry kéo Snape hơi hơi cong người với các phù thủy, sau khi tiếng nhạc lại lần nữa vang lên thì lui ra khỏi sàn nhảy, nhìn từng đôi từng đôi bạn lại xoay vòng trong hoa tuyết, nhìn từng nụ cười lộ ra phong hoa non nớt, Harry cong lên khoe miệng kéo tay Snape đi ra khỏi đại sảnh.

Màu xanh lá được bao phủ bởi lớp trắng tuyết mềm mại phát ra ánh sáng nhẹ nhẹ, con đường nhỏ quanh co trong sân trường dẫn tới một cái góc an tĩnh, có hai người đang ôm lấy nhau nhảy theo một tiết tấu vô thanh, chỉ là mũi chân trái phải di chuyển, giống như muốn nhập đối phương vào cơ thể mà tay quần lấy nhau.

Đột nhiên, người mạnh mẽ hơn một chút dừng lại cước bộ hơi hơi dùng lực mà đẩy người thon gầy hơn kia áp lên tường, cánh tay chưa từng rời khỏi cái eo hơi run rẩy của người trong lòng, cúi đầu thoi một tiếng thì thầm bên cái tai trắng ngần, thì thầm giống như gió đêm phảng phất tuyết cuối mùa, giống như là nhận được câu trả lời thú vị, bờ vai run rẩy, tiếng cười trầm thấp trộn lẫn dục vọng không thể nói thành lời kia hòa vào trong sắc đêm bất tận, đối lấy người trong lòng phút chốc cứng ngắc rồi mềm mại dựa vào.

Như hòa vào với nhau, hơi thở giao hòa, đụng chạm bên môi giống như chim yến lướt qua mặt nước, một người trêu chọc, một người lúng túng cho đi, cuối cùng răng môi va chạm, không còn sự phân chia, thẳng tới khi hơi thở hỗn loạn, hô hấp gấp gáp giống như cái đuôi của mèo va chạm lên làn da (chả hiểu), thanh âm du dương mang theo một tia chế giễu và ngọt ngào bị êm tai trầm ấm cắt đứt, cơ thể thon gầy bị bế ôm lấy, chỉ trong nháy mắt, cái góc kia đã khôi phục lại tĩnh lặng, lưu lại những vết chân tán loạn trên nền tuyết trắng.....

“Kẻ.....tham.....tham lam, còn muốn nhiều hơn? ”

“Oh Merlin.....Sev, em vĩnh viễn biết cách thế nào có thể khơi lên dục vọng của anh——đối với em.....”

“Hỗn đản.....Buông ra.....”

“Không! Bây giờ, lập tức! Anh cho rằng chúng ta cần một cái giường!” ...

45. Chương 45

Harry đi theo phía sau vài người áo đen kia, mà ở nơi không xa phía sau cậu, chiến sỹ của hội phượng hoàng cũng cẩn thận theo sau, trong Gringotts cũng đã vang lên tiếng cảnh báo chói tai, các yêu tinh đi tới trực bản yếu ớt mà hết lên.

“Có người đột nhập vào rồi!”

“Khởi động ma pháp trận!”

Nhưng mà rất rõ ràng, kẻ đột nhập đã có chuẩn bị, mục tiêu của bọn chúng rõ ràng là men theo con đường quanh co tiến tới căn hầm nào đó, Harry theo sát phía sau, nhìn những người đột nhập kia lấy ra chìa khóa, thuận tay lôi ra một con vật không biết là mèo hay là gì khác, đồ xuống ma được biến hình——con vật kia dần biến thành một yêu tinh.

Thẳng tới khi cánh cổng căn hầm được mở ra thì cũng chưa quá thời gian 2 phút, mà các yêu tinh cũng đã chạy tới, những kẻ đột nhập tản ra, bảo vệ một nữ nhân nhỏ bé ở giữa, đưa phép khiêu vũ mà bắt đầu vô thanh công kích.

Harry quay đầu nhìn các chiến hữu đi theo từ sau tới một cái, ánh mắt dừng lại ở trên người Snape được bao bởi hắc sắc từ đầu tới chân, tuy rằng đã biết nam nhân sẽ không trở về bên người Voldemort, nhưng Harry cũng không muốn để nam nhân bị phát hiện quá sớm, dấu hiệu hắc ám không chỉ đơn giản là một cái ký hiệu, nó có thể trực tiếp truyền tới lửa giận cùng với trừng phạt của Voldemort, tuy không đồng nghĩa với cái chết, nhưng sự đau đớn kia cũng không phải dễ dàng chịu đựng được, mà ở trong Hogwarts còn tốt, nhưng là ở bên ngoài, rời khỏi ma pháp trận bảo vệ ngăn cách cổ xưa của Hogwarts, sự đau đớn kia có thể không thể tính toán được mà tăng theo hệ số nhân.

Vốn là những kẻ đột nhập hơi chiếm thượng phong so với lũ yêu tinh, yêu tinh của Gringotts không hề thiên về chủng loại chiến đấu, bọn chúng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có người dám đột nhập vào trong Gringotts đã có rồng bảo vệ, nhưng bọn chúng cũng không dám to gan mà làm phiền con rồng đang ngủ say kia như

thế, như thế cho dù có chiến thắng, thì cái giá mà bọn chúng sẽ phải trả cũng sẽ không phải chỉ dùng tiền bạc là có thể giải quyết, nhưng cùng với sự gia nhập của các thành viên hội phượng hoàng, áp lực của các yêu tinh giảm đi đáng kể, bọn chúng thậm chí còn có thời gian rảnh mà trốn ra phía ngoài hoa tay múa chân ra kẻ sách.

Harry quan sát một lúc, nhìn thấy Snape tạm thời sẽ không có vấn đề gì, nam nhân mà cậu yêu cường đại như thế, cơ thể thon gầy linh hoạt mà tránh khỏi các loạt công kích, không phí sức mà quay lại phản kích, hơi chút yên tâm, Harry nhìn những kẻ đột nhập được bảo vệ đã tiến vào trong hầm bạc, lóe thân đi theo, sau khi nhìn thấy cái cúp vàng an tĩnh mà đặt tại đó thì cần nhân, nhìn một vòng quanh các đồ vật trang sức đá quý đẹp mắt, nhớ tới cảnh tượng hỗn loạn đời trước.

Những kẻ đột nhập dường như là đang tán thưởng, lại giống như đang tìm kiếm, mà Harry vào lúc có người vừa nhắc chân đi về phía cái cúp vàng thì cong lên khoe miệng, tranh lên một bước đi tới lật lên cái cốc tuyệt mỹ được nạm đá quý mà trong kí ức người bạn trung thành thông minh của mình đã chạm phải.

Tất cả giống như quá khứ trước đây tái hiện, vô số cái cốc từng cái lại từng cái xuất hiện, độ nhanh tới mức khiến người ta không kịp phản ứng lại, mà cái cốc nở ra lại chạm phải những đồ vật khác, dây chuyền, đồ cổ, đồ trang sức.....đầy rẫy giống như nước thủy triều cao đang đổ xô tới, những kẻ đột nhập thét lớn, ác hận mà nguyên rửa.

“Merlin chết tiệt!!”

Bellatrix, Harry mỉm cười mà lơ lửng trên không trung, nhìn gương mặt lộ ra sau khi lột ra mũ trùm bị những vật phẩm tiếp tục nhân đôi kia bao quanh mà tay chân loạn xạ vung ra bùa chú, mà sau khi nghe thấy tiếng giận giữ từ ngoài hầm bạc thì nhanh chóng bay tới trên giá chiếc cúp vàng lấy đi vật nhỏ đang an tĩnh ở trên.

“Bella! Chết tiệt thật làm thế nào!”

“Những thứ này là thế nào vậy!”

“Nhanh! Chuẩn bị rút!”

Bellatrix vừa bận rộn với việc thoát thân khỏi bùa chú phòng ngự trong căn hầm bạc nhà của chính mình, vừa nguyên rửa đám đồng bọn ở bên ngoài, vô tình quay đầu, nhìn thấy cái cúp vàng lơ lửng trong không khí, kinh sợ giận dữ đan xen, điên cuồng mà huy động đũa phép công kích.

“Kẻ ẩn hình đáng hèn hạ! Bỏ cúp vàng xuống!”

“Crucio!”

Harry không hề phòng ngự liền bị đánh trúng, vốn tưởng rằng bùa chú sẽ giống như trước đây mà không có tác dụng với mình, nhưng sự đau đớn đột nhiên áp tới làm buông tay, cúp vàng nhanh chóng rơi xuống, nhấn đau, Harry đuổi theo cái cúp, lúc vật nhỏ leng keng rơi xuống trên đám của cải quý giá đã không còn nhân bản nữa thì thò tay nhặt lấy, né khỏi một đường lục sắc tới từ nữ nhân điên cuồng kia.

Nắm lấy cái cúp, Harry không kịp phản kích lại, nhảy qua đồng hồ báo giả kia xông tới, xông về phía giữa trận chiến bên ngoài hầm bạc, cậu không lại gần Snape đã phát hiện cậu, mà là chạy tới nơi một thành viên hội phượng hoàng ở khá xa, đợi đến lúc cậu nhét cái cúp vào trong tay người kia, bị shock mà phát hiện thế nhưng lại là người sói Lupin!

“Đưa cái này cho Dumbledore, nhanh!”

Harry không tiếp tục nói gì nữa, nhìn Lupin sau khi nhận lấy cái cúp rồi đi thì mới quay người đến bên Snape, đau đớn của cơ thể khiến cậu cảm thấy choáng váng, áp xuống nghi hoặc về việc tại sao mình lại bị thế này, nhấn lại đau đớn mà chặn lên lỗ hổng sau khi Lupin rời đi.

Bellatrix xông ra khỏi kho vàng, vừa vận nhìn thấy Lupin, huy động đũa phép phóng ra bùa công kích đuổi theo, lại bị một người không nhìn thấy từng cái chặn lại, chỉ có thể trở mắt nhìn thân ảnh Lupin biến mất khỏi đường nhìn, bạo nộ, Bellatrix điên cuồng mà phóng ra chú ngữ, công kích về phía những thành viên của hội phượng hoàng vẫn còn lưu lại, thực tử đồ khác sau khi nhìn thấy bộ dạng của cô ta thì nhận ra

hành động thất bại, đứng trước hậu quả bị trừng phạt hoặc là càng thảm hơn nữa khiến bọn chúng cũng trở nên phát điên.

Harry đi theo bên người Snape, bởi vì Lupin đã rời đi, thực lực ngang bằng với thực tử đồ đã dần dần giảm đi, mà Harry bởi vì phải nhận một Crucio mà trong thời gian ngắn không thể dùng ma lực nhiều hơn, thậm chí ma lực của cậu bởi vì Crucio kia mà bắt đầu đi chuyển phập phồng, cậu chỉ có thể bảo vệ Snape, âm thầm tăng thêm phòng ngự cho các đồng đội của mình.

Snape hơi hơi né người, một đạo tử sắc lướt vụt qua mũi chòm của hắn, đánh trúng vào bức tường đá phía sau lưng, để lại một cái hố nông, thu tay phóng ra một thần phong vô ảnh bị đối phương nhanh nhạy né qua như thế, đột nhiên phát giác được gì đó, quay người nhanh chóng tránh khỏi, nhưng chỉ có thể tránh được bộ vị quan trọng, bùa chú màu đỏ đang bay thẳng về phía vai trái của hắn, mà đồng thời bên phải lại là một 'Diffindo' (tứ phân ngũ liệt) khiến hắn không thể phân tâm đối phó.

Vào lúc Snape quyết định đón nhận bùa chú bên trái, một đạo quang mang từ trước lóe tới, bùa chú gần như là đồng thời ập xuống cơ thể hắn nhưng chỉ khiến hắn lùi sau một chút——Protego . (áo giáp hộ thân)

Snape hơi chút chau mày, phân ra một tia chú ý nhìn sang đồng đội, phát hiện trên người đồng đội cũng không ngừng tỏa ra ánh sáng nhẹ của "Protego" như thế, hắn tin rằng người đã làm là linh hồn, nhưng mà thực lực của linh hồn không phải chỉ có thể phòng ngự, trừ khi——đã xảy ra sự cố!

Tim nháy mắt loạn mất nửa nhịp, Snape lùi sau nửa bước, tay phải nắm lấy phía bên người, rất nhanh đã bị xúc cảm băng lạnh bao lấy, cùng đến với nó là ma lực nóng ấm, Snape nghiêng răng.

"Ngu xuẩn! Bây giờ không phải lúc cậu lãng phí ma lực!"

Harry cười khổ, cậu không phải là cố ý, mà là vào lúc chạm vào Snape, tỏa ra ma lực bao lấy người nam nhân này đã trở thành bản năng rồi, ma lực trong cơ thể càng phóng ra càng khó khống chế, Crucio mang đến đau đớn chuyển hóa thành một cảm giác khác càng thêm kịch liệt hơn, cậu thậm chí cảm thấy ma lực của mình muốn giương nanh múa vuốt mà phá vỡ cơ thể của mình.

Harry nắm lấy tay Snape, kéo mạnh lấy người vẫn vẫn còn muốn chiến đấu về phía sau mình, đồng thời tăng thêm nhiều hơn phòng ngự cho các đồng đội, sau đó phóng về phía các thực tử đồ kia một Impedimento (chướng ngại trùng trùng) , cậu đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn từ đại sảnh Gringotts và đường tới kho vàng vang tới, nên là tri viện từ hội phượng hoàng hoặc là ma pháp bộ, mà tiếng thét của những yêu tinh kia đã chứng thực điều này.

"Chết tiệt thật! óc sên cũng còn nhanh hơn mấy người! Hay là nói các người muốn mất đi Galleons của mình!"

Các thực tử đồ cũng phát giác ra điều này, Bellatrix không cam lòng mà muốn phản công, tóc của cô ta tán loạn, trong mắt ngoài điên cuồng ra thì cũng chỉ là tàn ác, động đội của cô ta kéo cô ta, lớn tiếng kêu la.

"Đủ rồi Bella! Rút! Lord sẽ không muốn nhìn thấy cô tự mình hành động thất bại rồi để mất nhiều nhân thủ như thế này!"

Harry chờ người, là con mụ này tự mình hành động? Không phải là chỉ thị của Voldemort? Hoặc là nói Voldemort vẫn có kế hoạch khác, nhưng là lại bị hành động của cô ta phá hỏng, Bellatrix có cái lá gan làm khác với ý nguyện của Voldemort ư?

Bellatrix hung hăng mà trừng về phía Snape một cái, mụ nhìn thấy những bùa chú phòng ngự cho những thành viên hội phượng hoàng kia là tới từ hướng đó, nhưng nam nhân bị hắc sắc bao lấy kia rõ ràng không hề có nhiều thời gian nhân rồi làm những cái đó, vậy thì chỉ có kẻ đã ẩn hình kia mà thôi!

"Chết tiệt thật! Có người ẩn hình ở đâu! Tôi muốn giết hắn!"

Các thực tử đồ ngậy người một lúc, Bellatrix đã giơ lên ma trượng phóng ra vài chú ngữ về phía Snape, các thực tử đồ bản năng lên theo, vô số bùa chú màu sắc khác nhau đầy đặc mà vụt về phía Snape.

Harry nghiêng răng, con mụ đáng chết! Loại tạp chủng đáng chết! Nhưng mà bùa chú rõ ràng là không thể giải quyết, Snape đã huy động ma trượng cố gắng chống lại những công kích kia, nhưng còn xa xa mới đủ, Harry không ngừng tăng thêm bùa hộ thân cho Snape, nhưng mà vẫn là bách mật nhất thu (trăm nghìn

cẩn thận mà vẫn bị sơ suất), mũi trâm của Snape đã bị đánh rơi, trên gương mặt trắng bệch đã có một đạo vết thương rất sâu bắt đầu chảy máu, máu dọc theo da mà quanh co chảy xuống, khiến cho Harry phát điên đến không còn nghi ngại biến động ma lực mà bắt đầu công kích.

Thành viên hội phượng hoàng một bên bị thay đổi đột nhiên này khiến cho dờ người, không quá hai giây, Harry đã bắt đầu phản kích, bọn họ chỉ có thể mắt nhìn theo người không nhìn thấy kia bắt đầu công kích, đồng thời những người viện trợ tăng thêm đồng thời đã tới, Bellatrix sau khi nhận một Sectumsempra của Harry thì bị đồng bọn kéo người rút đi.

Harry hung hăng mà trừng những thực tử đồ biến mất giữa những con đường phức, thần sáng tăng viện và thành viên hội phượng hoàng đã đuổi theo, những người đã chiến đấu thì phải ở lại để xử lý miệng vết thương, Harry theo qua Snape, vô số chú ngữ trị liệu lấp lên miệng vết thương kia, đợi sau khi ngừng chảy máu thì lập tức kéo lấy mũi chum che lên Snape, ôm lấy nam nhân trầm mặc không nói nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

‘Sev, về Hogwarts!’

Snape ngẩng đầu, nhìn thấy hàng chữ lơ lửng trong không khí trống rỗng, gật đầu với các thành viên của hội phượng hoàng đang kinh ngạc rồi phát động chìa khóa trước lúc đi Dumbledore đã giao cho bọn họ.

Harry và Snape thuận lời xuất hiện tại nhà cũ của Black, không hề dừng lại, Harry kéo Snape trực tiếp đi vào lò sưởi, lúc bước ra từ lò sưởi văn phòng của Sirius thậm chí còn không để ý tới Sirius và cứu thế chủ nhìn bọn họ kinh ngạc, trực tiếp kéo mang người kia về tầng hầm.

Được hồi màu, được hồi phục, bạch tiên hương tinh.....được dùng được và không dùng được bị Harry chất thành một đống trước mặt Snape, nhìn nam nhân trầm mặc động động môi miệng rồi chậm chậm nuốt xuống, nhìn miệng vết thương kia dưới tác dụng của thuốc mà từng từng chút lạnh miệng, cuối cùng trở thành một vệt phấn hồng nhàn nhạt.

Thần kinh cuối cùng buông lỏng, Harry không còn có thể áp lại đau đớn của cơ thể mà hiển lộ thân hình, gập người nắm chặt lấy tay cầm xô pha mà thở dốc, biến động ma lực trong cơ thể giống như đã dừng lại nháy nhót, khiến cậu có thể chậm chậm hồi phục.

Snape bị bộ dạng của Harry dọa sợ, cơ thể vốn đã ngưng tụ của linh hồn lại lần nữa bỗng ầm ầm hiện, hần thậm chí còn nhìn thấy mạch máu nổi lên trên trán Harry, mang theo màu xám nhạt nhạt mà không ngừng co rút trong cơ thể, giống như đang nhận chịu sự đau đớn cực đại vậy.

“Chết tiệt thật đây là chuyện gì vậy!”

Snape kéo lấy cánh tay cứng ngắc của Harry ngồi xuống bên người hắn, hai tay chặt chẽ nắm lấy cánh tay Harry, tâm gan nháy mắt co chặt, không thể nào, linh hồn của hắn sẽ không rời hắn đi thêm lần nữa! Nhưng không chờ Snape làm gì, linh hồn của hắn đã mạnh mẽ mà áp hắn ngã xuống trên xô pha, môi bị băng lạnh chiếm cứ, lưỡi của linh hồn đang quẩn lầy trong miệng hắn, hắn chỉ có thể bất động thanh sắc mà đáp lại, khó mà khấn mà hít thở không khí từ trong điên loạn, thẳng tới khi áo chùng trên người đột nhiên bị tứ phân ngũ liệt, mà cơ thể lại nhập vào trong cái ôm băng lạnh.

‘Không cho anh lại tham gia bất kỳ chiến đấu nào nữa! Không cho!’

Nhìn những chữ lơ lửng trước mặt, điên cuồng mà vụn vụn, Snape không thể trả lời lại, môi hắn bị cướp đoạt, cơ thể hắn bị tìm kiếm, những nơi mà đôi tay băng lạnh kia đi qua mang theo một lửa nóng bỏng rát, kích thích mâu thuẫn cùng cực kia khiến hắn không thể khống chế mà cong người lên, mặc cho mình bị nắm giữ khống chế, bị lấy đi, nhìn đôi mắt xám nhạt kia, chậm chậm nhắm mắt lại.....

46. Chương 46

Đau đớn bị gấp gáp và ham muốn kỳ lạ trong cơ thể tiết ra năng lượng cổ quái áp đi, Harry sau khi nhìn thấy nam nhân dưới thân chậm chậm nhắm mắt lại và hơi chút căng thẳng mà nắm chặt lấy cánh tay của mình thì ngất người, môi hơi rời ra khỏi nơi ẩm ướt kia, nghe thấy tiếng thở mềm nhẹ, mà sau khi cảm thấy sự biến hóa lâu ngày không gặp ở nơi nào đó dưới hạ thân, những cơ co thắt quá mức trong đầu Harry “bang”

một tiếng đứt gãy, trước lúc bị bản năng điều khiển, vạn phần may mắn còn nhớ được dùng ma lực phong bế lại cửa và lò sưởi, đồng thời cảm tạ Merlin con sủng vật quá hiếu động nào đó kia đang lượn lơ ở trong rừng cấm.

Harry hơi hơi đưa người lên, đánh giá vẻ tuyệt mỹ đã lộ ra vì cậu của người phía dưới, trên làn da quá mức trắng bệch rải rác những vết sẹo mờ nhạt, tương phản với với hắc sắc của áo chùng đã bị cậu làm hỏng đang tán ở bên người khiến cảnh tượng vô cùng mỉa mai, cơ thể thon gầy nhưng lại không hề ốm yếu, kết cấu mềm dẻo tạo ra những đường cong mượt mà, hầu hết cùng với căng thẳng khiến cho pháp phòng lên xuống, bờ ngực mịn màng hơi chút phập phồng, hạt đậu đỏ đáng yêu đứng lên run rẩy.

Cái eo mảnh mai khiến người khác muốn lấy tay đo đạc, cái bụng mịn màng chậm chậm nhấp nhô, dự vọng bị trói buộc đang dần dần thăng lên trong đường nhìn của cậu ...

Harry mê đắm mà nhìn, ngón tay không tự giác mà di chuyển theo ánh mắt, nhẹ nhẹ, cẩn thận mà chạm, phác thảo, giống như ở dưới tay là một món đồ thủy tinh tinh xảo dễ vỡ, thẳng tới khi người bị cậu áp dưới thân hơi hơi run rẩy, trên nền trắng ngần phát sáng nhẹ nhẹ trong bóng tối phiếm lên những hạt da gà nho nhỏ.

Ma lực của Harry nháy mắt men theo cơ thể tỏa ra, mềm nhẹ tỉ mỉ mà bao lên cơ thể Snape, ầm ầm, mà ánh mắt chuyển xuống, nhìn thấy trên cơ thể mình vẫn là bộ dạng linh hồn như cũ, chỉ là tâm tư thay đổi, quần áo cũng biến mất, nhẹ nhẹ thở dài, Harry từng chút từng chút áp xuống, ôm lấy cơ thể ầm ầm của Snape nhẹ nhẹ ma sát.

Snape nhắm chặt mắt, không thể đối mặt với linh hồn đang không ngừng ôm lấy hắn, cơ thể hắn dường như hoàn toàn bị ôm lấy, băng lạnh trước đó bị ma lực nóng bỏng dần dần đẩy lùi, hai tay nắm lấy cánh tay Harry bất lực mà co chặt, cùng với đôi tay băng lạnh nhưng lại mang theo ma lực kì dị kia di chuyển trên cơ thể của mình, những ngọn lửa được nhóm lên... ..

Đầu ngực bị nhẹ nhẹ gầy lên, một chút ngứa ngứa khiến Snape cắn chặt lại môi, ngay cả đôi mắt đã bị nhắm chặt cũng ngược về phía đầu, đợi đến khi cảm giác đâm đau truyền tới, một tiếng kinh hô phát ra từ trong kẽ lợi, nhưng nháy mắt sau đã nuốt lại về, xúc cảm bị ngấm cắn khiến cho mặt của hắn tỏa ra nhiệt độ gần như lửa nóng.

Xúc cảm băng lạnh mềm mại men theo khuôn ngực quanh co xuống dưới, hoặc nhẹ hoặc mạnh mà cắn, nút ở trên da thịt, Snape vô pháp khống chế mà run rẩy, mà linh hồn vẫn đang điên cuồng trên cơ thể hắn giống như sinh ra một hứng thú cực đại với cái eo của hắn, không ngừng liếm lấy, dùng răng cắn xuống những vùng da thịt nhỏ rồi mềm mềm day lấy, khiến hắn trở nên lộn xộn với mềm mại ngu ngốc không thể hình dung kia, hắn thậm chí còn không thể tiếp tục áp lại những tiếng rên hừ bật ra từ miệng của mình, ngọt ngào tới mức sau khi chính hắn nghe xong chỉ muốn được đào một cái hố rồi chui xuống dưới.

Nhưng chắc chắn rằng, thanh âm khiến Snape cảm thấy xấu hổ kia đã cổ vũ rất lớn cho Harry đang bận rộn, Snape chỉ có thể vô thức mà cong eo lên, khiến bản thân hiện ra nhiều hơn nữa, để cho tên linh hồn nào đó thuận lợi mà lọt đi nơi trú ẩn cuối cùng còn lại của cơ thể hắn mà lưu lại nhiều vết tích hơn nữa, đồng thời bởi vì ham muốn mãnh liệt của bản thân mà cảm thấy không nơi dung thân.

Harry nắm lấy dự vọng sưng tấy của Snape, nhẹ nhàng mà dùng ngón tay vuốt ve trên đỉnh, ngón tay cái men theo cái đầu nhỏ ma sát lên xuống mang theo một chút dịch ẩm ướt, ngón tay đã được bôi trơn di trượt lên xuống, nhìn thấy nam nhân dưới thân khó khăn mà cong người lên, cái eo tinh tế run rẩy mà nhẹ lay động, trên làn da nhợt nhạt phiếm lên một màu hồng nhạt, cùng với những vết cắn hồng khiến cho càng trở nên mỉa mai.

Khuôn ngực cấp tốc phập phồng của Snape nhấp nhô màu phần hồng trong đường nhìn khiến Harry bị thu hút, đầu ngực hơi chút sưng đỏ ở dưới bóng tối trở nên mỉa mai hoặc chết người, nhìn không được mà hung hãn ngấm lấy, cánh tay nắm lấy dự vọng của Snape vô thức thu chặt lại, sưng tấy của chính mình bị ngón cái ấm nóng kia tác động, bị ma sát, khiến chon nam nhân khó khăn ngăn lại những tiếng rên rỉ.

“Har... .. Harry... ..uhm... ..”

Ngẩng đầu lên, không nở mà rời khỏi da thịt tỏa ra vị thanh ngọt kia, phủ lên đôi môi của ái nhân, nhắm nhấp liếm lấy, tốc độ của tay tăng lên, khi những ngón tay trên vai nắm chặt lại mà nam nhân dưới thân

đột nhiên co chặt mà run rẩy thì nuốt vào cái đầu lưỡi nhỏ kia, chỉ còn lại những tiếng rên rĩ ân ái và tiếng hô hấp gấp gáp bay lượn trong không gian an tĩnh.

Trước mắt là một màn sương trắng, thỉnh thoảng lại lóe lên những đạo màu sắc, Snape trừng to mắt mà choáng váng nhìn không khí, cơ thể co rút vì những khoái cảm bạo phát kia, cơ thể sau khi cong lên thành một đường cong thì nặng nề rơi xuống, mồ hôi thấm ướt đầy trên da thịt, bị cái lưỡi băng lạnh từng chút liếm đi, giống như đang thưởng thức mà phát ra những âm thanh ướt át, đôi chân thon dài siết chặt lấy nhau, thẳng tới khi một đôi tay băng lạnh nhẹ nhàng tách chúng ra.

Co chặt một chút, Snape nhìn linh hồn phía trên, nhìn bộ dáng nhẵn nại của linh hồn của hắn, đầu óc choáng váng đã không còn có thể suy nghĩ rõ ràng, thuận theo mà trúc trắc, chân run rẩy mà mở ra, khiến nơi ẩn mật, xấu hổ nhất của mình không chút lưu lại mà cho đi, trong mắt hơi chút chua xót, hắn không thể không nhắm mắt lại, cố gắng che dấu đi sự căng thẳng và không biết làm thế nào của mình, cảm nhận trái tim đập nhanh tới mức giống như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Harry nhìn bộ dáng Snape vừa nhẵn nại lại vừa miễn cưỡng thả lỏng, nhìn phiến trắng ngần phiem lên màu đỏ và hàng mi hơi chút run rẩy của nam nhân, thương tiếc và không nỡ là tình tự duy nhất cậu có thể cảm thấy bây giờ, nhưng cậu không muốn buông đi, điều duy nhất cậu có thể làm, là cẩn thận càng thêm cẩn thận, không muốn làm thương tổn bảo mà cậu khó khăn lắm mới lấy được này.

Harry thở dài, cậu biết Snape không cách nào nghe thấy giọng nói của mình, cậu chỉ có thể mềm nhẹ mà tách ra đôi chân đang run rẩy của nam nhân, nắm lấy bàn chân nhè nhẹ đẩy ra, những nụ hôn tư mật rơi xuống từ mắt cá chân rồi lên cao, dừng lại rất lâu ở phần non mềm bên trong đùi, đầu mũi nhè nhẹ gầy lên túi tinh, đầu lưỡi chạm lên những nếp gấp đó, vẽ theo, nhìn dục vọng đã bị dịch trắng thấm ướt của nam nhân đứng thẳng lên trong bụi cỏ.

“Harry... .. Harry... .. “

Snape ngẩng đầu lên, những khoái cảm nhảy nhót khiến cho cơ thể hắn cong lên, cái mông run rẩy hơi chút di chuyển, giống như là muốn tránh nhưng lại giống như nghênh hợp, hắn hoàn toàn không biết làm thế nào để ứng phó với tình huống này, hoàn toàn lạ lẫm, một tia sợ hãi và khoái cảm cực đại khiến hắn chỉ có thể hỗn loạn mà thì thầm, thanh âm gần như là thổn thức, gián đoạn, run rẩy, ngậm lấy những khát cầu không thể không chế được của hắn.

Băng lạnh lướt qua cái nơi đáng xấu hổ kia lưu luyến thưởng thức, trong đầu Snape đã bị sương mù bao lấy, không thể nghĩ ra bất cứ điều gì, thẳng tới khi cửa vào tư mật bị đầu lưỡi của Harry mở ra, kinh ngạc, không dám tin cùng với sự xấu hổ tăng tăng khiến hắn bắt đầu giãy dụa.

Nhưng hai chân bị giữ chặt lên cao, mở rộng ra, Snape tuyệt vọng muốn thu về nhưng lại bị từ chối, hai tay không cách nào nắm được cánh tay của linh hồn, sợ hãi hoang mang mà vấy loạn trong không khí, cơ thể bị mở ra, bị thâm nhập, cái lưỡi sảo quyết của linh hồn liếm lộng lên trên tràng bích, ướt át mà muốn đâm vào trong cái cửa vào kia, cảm giác ngứa ngáy kì lạ nhói lên men theo nội bích non mềm, lan ra.

Nước mắt rơi xuống từ khóe mắt đóng chặt, Snape không tìm thấy linh hồn của hắn, nhưng cơ thể lại bị đùa giỡn như vậy, rên rĩ, vô lực mà đá chân giãy dụa, lại bị cái lưỡi càng lúc càng tiến sâu kia thăm dò đánh bại, chỉ có thể mềm nhũn lại, hai tay mò mẫm tìm kiếm.

“Harry... .. Harry... .. “

Cuối cùng, Snape cũng cảm thấy cái lưỡi đang làm loạn trong cơ thể rời đi, vừa thở phào nhưng lại đồng thời cảm thấy mất mát, cái cửa vào non mềm bị đùa giỡn kia, đang nhè nhẹ mà co lại, co rút, giống như đang kháng nghị cái ướt át hơi lạnh kia đã rời đi, dục vọng của hắn sưng tới trở nên đau đớn, khoái cảm tích lũy quanh co ở cửa vào của đóa hoa, nhưng mà hai tay hắn lại lần nữa chạm vào băng lạnh khiến hắn an tâm kia.

Snape đưa tay ra bám lấy, hai chân chặt chẽ mà siết lấy eo linh hồn, dưới sự bao lấy của ma lực quen thuộc thì vùi vào cái cổ không chút nhিপ đập kia, cảm nhận đầu ngón tay không giống với đầu lưỡi mềm mại tiến vào, nhẹ nhàng, cẩn thận, mang theo sự chăm sóc vốn có, nhè nhẹ mà lướt vòng vào bên trong cơ thể hắn.

Snape hút khí vì cảm giác trường đầy kia, cắn chặt lấy môi để không phát ra những thanh âm quá mức xấu

hổ kia, cánh tay thu chặt lại, chặt chẽ mà bám lấy vai của Harry, cố gắng thả lỏng, nhút nhát mà nuốt vào ngón tay hơi chút chôn vào trong kia, sự tồn tại vừa băng lạnh lại vừa mềm nhẹ.

Một ngón, hai ngón... .. Harry nhẩn nại, nhẹ nhàng mà nhẩn nại nới mở ra nơi yếu ớt sắp phải thừa nhận cậu kia, ngón tay thăm dò trong cái thông đạo ẩm ướt ẩm áp kia, nhẹ nhẹ xoa dịu, gãi lấy, thẳng tới khi vô tình lướt qua một điểm nào đó sâu trong, khiến cho nam nhân vẫn đang chặt chẽ dựa sát cậu hơi chút hét lên.

“A... .. ya ”

Cong lên khoe miệng, Harry biết đã tìm được nơi khiến cho nam nhân hoan khoái, càng phác thảo một cách chi tiết hơn nữa vào trong đó, thẳng tới khi cơ thể trong lòng trở nên không còn nhẩn nại mà vận vẹo, mà người cậu yêu đã thốt ra tiếng rên rỉ mang theo một chút nghi hoặc, sợ hãi và ngọt ngào.

“Không... .. nơi đó... .. Har... .. “

Snape vận vẹo cơ thể, muốn chạy trốn khỏi sự kích tình quá mức lạ lẫm lan ra từ trong cơ thể, hắn không biết nơi đó thế nhưng lại có khoái cảm như vậy, hắn ưỡn đầu lên, há mồm hô hấp, nước mắt không ngừng rơi ra từ khoe mắt, sau đó linh hồn của hắn nhẹ nhàng liếm đi, tư mật mà hôn xuống men theo cảm, xương quai xanh, kỳ dị mà khiến hắn thấy an tâm, sau đó những ngón tay rời đi, mà thay thế nó, là một vật thể thô to cứng rắn đặt trước lối vào không ngừng khép mở.

Snape biết đó là cái gì, nhưng hắn không dám mở mắt ra, hắn sợ hãi với việc cơ thể mình có thể tiếp nhận nỗi sợ to lớn chỉ mới là phía đỉnh chạm vào đã khiến hắn thấy vô cùng áp lực kia, hắn thu lại cánh tay, cảm nhận sự cứng ngắc và co chặt của linh hồn ôm lấy hắn, hít thở sâu, cố gắng muốn nghênh hợp, tiếp nhận, hắn muốn nói cho linh hồn của hắn, hắn là chờ mong như vậy, ngay cả khi nỗi sợ hãi trộn lẫn.

Harry ngẩng đầu lên, nhìn Snape đang bị cậu ôm lấy nửa thân trên, nhìn người mà cậu yêu run rẩy mà mở ra cơ thể vì cậu, lối vào mê người kia giống như nụ hoa nợ rộ mà nhẹ nhàng hút lấy cái đỉnh sưng to của cậu.

Harry nắm lấy eo Snape, từng chút từng chút để bản thân chìm vào trong sự ẩm áp ướt át kia, ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt của nam nhân, cậu nhìn cùng với sự tiến vào của mình, ái nhân cũng nâng cao đầu theo, cần cổ ưỡn ra một đường cong rực rỡ, khuôn ngực trắng ngần cấp tốc nhấp nhô, mà những ngón tay gác trên vai cậu lại một lần nữa nắm chặt, chặt đến mức Harry không biết được mình có phải cảm thấy đau đớn hay không.

Băng lạnh, cứng rắn... .. Snape cảm nhận vật to lớn từng chút từng chút xâm nhập vào trong cơ thể mình, hít thở sâu, hàm răng nghiến vào môi nghiến chặt tới mức bật máu, cực lực thả lỏng, thẳng tới khi linh hồn của hắn dừng lại, mà cơ thể hắn lại cảm thấy sự thỏa mãn chưa bao giờ có, đau đớn, chướng đầy cùng với một chút ngứa ngáy từ sâu bên trong nội bích, băng lạnh chưa từng thay đổi kia lại kỳ dị mà bắt đầu tỏa ra ẩm áp.

Snape tựa vào vai Harry thở mạnh, thích ứng với cảm giác vô cùng lạ lẫm này, bị chiếm hữu, bị lưu lại ấn ký từ sâu trong nội bích, hắn thuộc về linh hồn của hắn... ..

Một lúc lâu, Snape cảm thấy cứng ngắc vì Harry vẫn bất động, hắn không biết phải làm thế nào, nhẹ nhẹ rời ra một chút, mở mắt ra, đối diện với đôi mắt xám tràn đầy thương tiếc và yêu thương kia, con tim đau đớn giống như đang bị bóp nghẹt, cần môi, Snape trức trặc mà động động eo, chỉ hai cái liền không biết phải tiếp tục như thế nào, nhưng điều đó đã đủ, linh hồn của hắn đã ôm chặt lại, luật động từ nóng vào sâu trong, từ mềm mại chậm rãi đến dữ dội tới dường như khiến hắn vỡ ra.

Snape không cách nào khống chế mình trầm mê, hắn nhấp nhô theo từng va chạm mãnh liệt, không biết mình nên hét lên hay là khóc, tay của hắn nắm lấy cánh tay của linh hồn, hai chân hết lần này tới lần khác mềm nhũn mà rơi xuống từ cái eo săn chắc rồi lại cố gắng run rẩy mà leo lên, cơ thể của hắn bị rơi xuống những cái hôn vừa băng lạnh mà lại vừa nóng bỏng, trên mỗi tấc da thịt mà linh hồn của hắn có thể chạm tới được, dục vọng của hắn được chăm sóc rất tốt, mềm mại lên xuống và tỉ mỉ ma sát... ..

“Ừ ư... .. Harry... .. Harry... .. “

Harry cố gắng nâng eo lên, dùng lực độ giống như muốn để bản thân mình nhập vào trong cơ thể nhỏ hẹp ẩm áp kia, nhìn người trong lòng cắn lấy môi, nhắm chặt hai mắt, nghe ái nhân cuối cùng cũng nhịn không được mà khóc lóc, thao động của cơ thể từng chút từng chút hồi phục, năng lượng ham muốn kỳ dị trong cơ thể tập trung ở dục vọng của cậu, sau đó sau những cú va chạm hung hăng thì kịch liệt tràn ra.

Snape lắc lắc đầu, dục vọng của hắn không thể nhịn được muốn bắn ra, dịch thể ẩm nóng bắn ra lên trên ngực và bụng, trường bích đột nhiên co chặt lại, chặt chẽ mà bao lấy bằng lạnh đã gia tăng lực độ kia, mà cái bằng lạnh ngập trong cơ thể hắn kia run rẩy rồi ngừng lại, cảm giác có hỗn hợp hơi ẩm kỳ lạ phóng vào trong cơ thể hắn là nhận thức cuối cùng trước khi chìm vào bóng đêm của Snape... ..

Harry thở gấp mà ôm lấy Snape đã tứ chi vô lực mềm nhũn trên sofa mà ngất đi, đợi đến khi dư vị kích tình qua đi mới chậm chậm rời khỏi cơ thể người kia, lo lắng mà kiểm tra qua một chút, chỉ là hơi chút sưng tấy, không thể không nói, cậu làm quả thực không tồi, nhưng Harry nhìn thấy rất rõ ràng, ở đó không hề có dịch thể gì tràn ra, vậy thì thứ phóng ra khỏi cơ thể cậu là cái gì?

Sự nghi hoặc nho nhỏ bị dứt đoạn bởi Snape co quắp một chút và nói mơ, Harry cẩn thận ôm lấy ái nhân đang hôn mê đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa qua loa thì ôm lấy người trong vô thức xích lại vào trong lòng mình đặt lên chiếc giường mềm mại, kéo lấy tay Snape từng chút từng chút mà xoa dịu lên bờ vai trần trụi của nam nhân.

Harry cảm nhận Snape co lại dựa gần giống như muốn nhập vào trong cơ thể của cậu, mỉm cười mà thu chặt lại cánh tay, không quên sự băng lạnh của ‘cơ thể’ mình, mà lực đã ổn định của mình bao lấy cơ thể ái nhân, mặc cho hay tay và hay chân của nam nhân vòng qua dính chặt lấy cậu.

Huy huy tay xem thời gian, Harry cảm thấy cần thiết phải thông tri lão vụ sư có lẽ đang bận rộn kia một chút, nghĩ một chút, thử việc gọi ra thần hộ mệnh, sau hai lần, một con rắn lớn màu trắng bạc xuất hiện ở trên thảm cạnh giường, cảnh giác mà cuộn lại, nhưng cái đầu lớn lại không ngừng lớn vồn bên chân Snape, nhẹ nhẹ mà ma sát gót chân lộ ra của nam nhân.

(chủ nào tố nấy)

Harry cười cười, thỏa mãn mà nhìn thân hộ mệnh của chính mình, để bạn nhỏ của cậu mang theo thông tin sáng mai tới thăm gửi cho Dumbledore, nhìn con rắn lớn màu trắng bạc uốn éo rời đi, Harry mãn nguyện mà lau mái tóc hơi chút ẩm ướt của nam nhân đang kiệt sức ngủ say trong lòng, mềm nhẹ mà hôn lên trán, đầu mũi của người kia.

‘Ngủ ngon, Sev của tôi’... ..

47. Chương 47

Ánh mặt trời do ma pháp dẫn tới nhảy múa trên chiếc giường hắc sắc trong tầng hầm hôn ám, cơ thể nhợt nhạt nhẹ co lại rồi thoải mái mà giãn ra, Snape mê mê hồ hồ mà mở mắt, nhìn thấy linh hồn tinh thần hừng hực, hậu tri hậu giác mà cảm nhận sự hư nhuyễn và hơi hơi đau nhức ở nơi nào đó của cơ thể, trí nhớ như đàn ong vo ve tràn tới, khiến hắn không biết phải làm sao mà cứng ngắc ở đó, duy trì tư thế bị ôm lấy, ở trên giường của chính hắn.

Merlin.....Snape cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng lên, hắn không dám tin mình thế nhưng cùng với tên hỗn đản này đi tới bước này, với một linh hồn? Oh chết tiệtcòn có thể kỳ dị thêm chút nữa không! Những hình ảnh trong trí nhớ, những ngênh hợ, còn có những thừa nhận kia khiến Snape cơ hồ không cách nào mà duy trì bình tĩnh, hắn cố gắng đẩy ra cái ôm của Harry, mặt vô biểu tình mà rời khỏi giường, lết cái chân vô lực vào trong phòng tắm, không dám quay đầu lại nhìn linh hồn đang tươi cười thỏa mãn kia.

Harry đi theo phía sau Snape vào phòng tắm, thò tay ôm lấy eo nam nhân đang tắm rửa, nhẹ nhẹ xoa dịu cơ thịt cứng ngắc, bờ môi chậm chậm ma sát lên vành hơi hơi chút phiếm hồng của người kia, đầu lưỡi lúc có lúc không câu động vành tai ôm nhuyễn, thẳng tới khi Snape giận dữ mà ngăn lại.

“Hỗn đản, ngừng lại!”

Harry nghe lời mà dừng lại động tác, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt hơi đỏ của Snape ở trong gương, cười hì hì mà thơm lên, trước khi nam nhân bùng lên lửa giận thì chuồn ra khỏi phòng tắm.

Snape xoa xoa lên nơi bị hôn, nhìn mình ở trong gương đã không còn âm trầm lãnh mạc, khóe môi cong lên một cung độ ôn hòa nho nhỏ, nhanh chóng thu dọn lại rồi đi ra, đẩy ra cánh cửa thông với phòng khách, nhìn linh hồn của hắn về mặt tươi cười mà bận rộn bên cạnh bàn.

Ăn xong bữa sáng, Snape đưa cốc trà nóng lên nhấp nhẹ, cơ thể được Harry ôm sát trên sofa, nhớ lại tất cả xảy ra ở Gringotts tối qua, nhớ tới dị thường đột nhiên xuất hiện của Harry, buông cốc xuống kéo lấy băng lạnh đang không thành thực mà vuốt ve trên eo bụng hắn, nhìn chằm chằm đôi mắt màu xám.

“Đêm qua là sao vậy? Ma lực của cậu tại sao lại xuất hiện dị thường? ”

Harry vò vò đầu, nhìn lông mày hơi chau lại của Snape, thở dài quyết định nói ra sự thật.

‘Không biết, Sev, tôi đã bị crucio đánh trúng, tôi đã cảm thấy đau, ma lực có chút mất khống chế, phải biết những ma pháp đó trước đây căn bản không thể đánh được tôi. ’

Snape kinh ngạc mà kéo lấy cánh tay của Harry nhìn chằm chằm linh hồn đang cười hì hì, đôi môi mỏng khép mở biểu đạt sự giận dữ của hắn.

“Chết tiệt thật! Cái đầu của cậu triệt để vô dụng rồi? Thế nhưng không tránh ra! Đợi đã.....cậu nói cậu đã cảm thấy đau đớn? ”

Harry nắm chặt lấy cánh tay đột nhiên cứng ngắc mà co chặt của Snape, nhẹ nhàng vuốt ve lên mu bàn tay, xoa dịu sự căng thẳng và lo lắng của nam nhân.

‘Không có gì, Sev, những ma pháp đó trước đây dường như không gây ra thương tích với tôi, cho nên tôi đã sơ suất, nhưng mà lần này không biết là vì sao, từ sau khi tôi trở lại, có một số thứ đã không còn giống nữa, tôi không thể nói được, cái đó rất khó miêu tả, có rất nhiều lúc, tôi tưởng rằng mình đã sống lại rồi, cảm giác rất chân thực, tôi đã có cảm giác đụng chạm, bây giờ thậm chí còn có cảm giác đau đớn, đương nhiên, tôi cảm thấy rất thỏa mãn với những biểu hiện nào đó của tối qua ~’

Snape hung hăng trừng mắt nhìn Harry đã đá đưa chủ đề tới ám chỉ, lờ đi câu cuối cùng của linh hồn, cấp thiết mà kéo Harry dậy, muốn kiểm tra xem rốt cuộc là chuyện gì một chút, nhưng lại bị Harry ngăn lại.

‘Đợi đã, Sev, đừng gấp, chúng ta trước tiên nên đi tìm Dumbledore, còn với có thể của tôi, thời gian của chúng ta vẫn còn rất nhiều. ’

Snape ngừng lại, sắc mặt không tốt mà liếc Harry một cái, trực tiếp quay người đi tới lò sưởi, sau khi Harry theo tới thì rắc vào bột floo.

“Văn phòng hiệu trưởng. ”

Bước một chân ra khỏi lò sưởi, Harry và Snape đã nhìn thấy ‘người khách’ đang ngồi trước mặt Dumbledore—Lucius Malfoy, vị quý tộc đã mấy ngày không gặp đã hồi phục về ngoài ưu nhã chứ không còn gấp gáp, thậm chí vẫn còn nhàn rãi chuyên tâm mà đánh giá trên dưới Snape sắc mặt đen kịt.

“Chào buổi sáng, Severus còn có Harry. ”

Snape ngừng ngừng, khoanh hai tay lại mà nhìn Lucius đang vô cùng nhàn nhã, ánh mắt quyết qua bên người Dumbledore, nhìn thấy lão vu sư cười híp mắt đang nhai kẹo hoa quả, Snape không xác định hai con hồ ly này có phải đã đạt được hiệp định gì hay không, chỉ là hừ một tiếng coi như trả lời Lucius, cùng với Harry đi tới bên người Lucius biến ra một cái ghế rồi ngồi xuống.

Harry gật gật đầu với Lucius vẫn đang đánh giá, gương mặt tươi cười không thay đổi mà thăm hỏi lại, cậu biết Malfoy đã đưa ra chọn lựa, Dumbledore đã không còn cần Snape lại lần nữa đi tới chỗ thực tử đồ làm công việc bí mật chết tiệt đó.

“Chào buổi sáng, Lucius. ”

Sau khi thăm hỏi qua loa, mấy người bắt đầu nói chuyện, không ngoài dự liệu của Harry, Lucius thẳng thắn mà bày tỏ thiện về bên hội phượng hoàng, mà hắn tối qua đã nhận được lời gọi của Voldemort, không thể

không nói, cũng có thể nói đây là lí do thúc giục Lucius vừa mới sáng sớm đã chạy tới ‘nói chuyện phiếm’ với Dumbledore.

Harry hội báo cho Dumbledore quá trình hành động tối qua, nhưng mà giấu đi sự thay đổi của cơ thể mình, sau khi biết được chiếc cúp đã bị phá hủy mới thở phào nhẹ nhõm, lúc cậu muốn tiến thêm một bước kế hoạch hành động tiếp theo, Lucius cáo từ rời đi, quý tộc thông minh biết bây giờ hắn vẫn không dễ dàng biết được mọi chuyện, việc hắn cần làm, là ổn định lập trường bây giờ của mình, sau khi nhận được cơ hội có thể giúp hắn có được nhiều lợi ích hơn nữa thì mới là đầu trường để hắn có thể thể hiện.

Đợi đến khi Lucius rời đi, Snape nhìn Dumbledore, nghiêng cứu ánh mắt ẩn giấu sau cặp kính của lão vu sư.

“Albus, thầy chuẩn bị làm gì? Lucius Malfoy? Thầy xác định? ”

Dumbledore vuốt vuốt râu, cười tới vô cùng hài lòng.

“Đương nhiên, con trai của ta, chúng ta không tìm ra cách nào tốt hơn cách này đúng không? Mà Malfoy, xem trọng người thân hơn lợi ích, dưới tình huống phải cân đo giữa người thân và lợi ích, đây là sự lựa chọn tốt nhất. ”

Snape hừ lạnh, ánh mắt Dumbledore nhìn Harry khiến hắn biết được không còn có bất cứ khả năng thâm nhập vào trong thực tử đồ nào nữa, nhưng mà hắn không còn phát biểu cách nghĩ nữa, tất cả những gì Harry đã làm hôm qua, đã hoàn toàn cho hắn biết được sự quan trọng của mình trong tim linh hồn kia, mà hắn cũng không có ý định để mình lại tiếp tục gánh vác những gánh nặng quá nặng nề đó, tất cả đã rời rất xa khỏi kế hoạch ban đầu, hắn đã lại lần nữa có được chỗ dựa để tin tưởng, thế giới của hắn lại lần nữa có một sức sống mãnh liệt, hắn lại còn có lí do nào để khép chặt, ngăn cách chính mình lại nữa đây.

Harry kéo tay Snape nắm chặt, cảm thấy vui thích vì việc nam nhân không có phản bác hoặc là làm những việc gì khác, những thứ trước đây đến bây giờ dừng lại, bọn họ sẽ có một sau này dài lâu.

‘Albus, kết quả đuổi bắt hôm qua thế nào? ’

Dumbledore đẩy đẩy kính mắt, mày hơi hơi chau lại.

“Bọn chúng chạy rồi, hơn nữa còn núp đi, bộ pháp thuật bên đó đang bắt đầu thảo luận, giám ngục sẽ vẫn được đưa ra ngoài tìm kiếm. ”

Snape thở hắt, cảm thấy buồn cười với câu trả lời của Dumbledore.

“Hừ, cái đám ngu xuẩn bên bộ pháp thuật ngoại trừ hợp lại hợp thì còn có gì? Giám ngục là biện pháp duy nhất bọn chúng có thể đưa ra ư, tuy rằng cũng ngu xuẩn như nhau!”

Dumbledore bắt lực mà nhìn Snape một cái.

“Severus, Harry, kỳ nghỉ sắp tới rồi, tiến độ học tập của tiểu Harry rất lí tưởng, mà thầy, Severus, Voldemort đã biết việc của thầy, điều đó là chắc chắn, cho nên, tôi hi vọng kỳ nghỉ này thầy có thể với Harry cùng nhau tới quảng trường Grimaud, đương nhiên, ở đó cũng là trụ sở chính của hội phượng hoàng, tiểu Harry cần nhiều luyện tập hơn nữa, trò ấy cần phải học được cách khống chế tư tưởng của mình, cho nên, Severus, chỉ bảo cho tiểu Harry bề quan bí thuật, trước khi chúng ta tìm ra cách để giải quyết vấn đề nhỏ trên đầu của trò ấy, hãy bảo vệ cái đầu của trò ấy, không có ai biết được vấn đề nhỏ này sẽ gây ra ảnh hưởng gì tới tiểu Harry. ”

Harry chớp chớp mắt, nhìn Dumbledore không hề che dấu mà nói ra vấn đề trong đầu của cứu thế chủ, quay đầu lại nhìn Snape bên người, phát hiện nam nhân tuy rằng cứng nhắc giống như đá cẩm thạch nhưng không có quá nhiều phản ứng, xem ra trước đây Dumbledore đã nói cho Snape một số sự thật.

Mặt Snape vẫn vậy, hắn biết Dumbledore để hắn tới nhà cũ Black là bởi vì suy nghĩ tới an toàn của hắn, hắn không cho rằng mình vô năng tới mức không thể bảo đảm an toàn của chính mình, nhưng cùng ở với con xuẩn cầu đó ư? Có lẽ còn cần tính thêm một ‘vấn đề nhỏ như lông tơ’ Lupin, hắn quả thực không dám tưởng tượng! Chỉ là dưới ánh mắt lo lắng bên người khiến Snape nuốt lại mong muốn được phun nọc độc, cứng mặt không lên tiếng kháng nghị, âm thầm chấp nhận quyết định của lão vu sư, còn với luyện tập cứu thế chủ, được thôi, có lẽ đó là một tiêu khiển không tồi!

Lại thương lượng một số hành động tiếp theo, Harry và Snape rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, mà Dumbledore nhu nhu thái dương rồi đứng dậy, ông quyết định đi tìm ‘người kia’, có lẽ hẳn sẽ có cách giải quyết vấn đề của tiểu Harry, chỉ có điều đi tới lò sưởi rồi dừng lại, do dự một lúc, Dumbledore thở dài, quay đầu nhìn cái khung ảnh nhỏ được đặt trên góc bàn, cuối cùng vẫn là quay lại

Cuộc chiến đấu ở Gringotts đã được báo cáo ra, liên tiếp mấy ngày, giới phù thủy đều người người hoang mang, mà một tuần sau đột nhiên lại xảy ra cuộc đụng độ ở hẻm xéo, càng khiến cho tất cả mọi người đều nhận thức được các thực tử đồ đã bắt đầu hành động, bọn họ bắt đầu hoài nghi việc Voldemort có phải đã trở lại hay không.

Các tờ báo đều đăng lên những bức ảnh lớn của vài cửa tiệm đã bị công kích, hình ảnh những đồng hoang tàn và vài phù thủy đã bị thương nặng đã khiến cho mọi người cảm thấy lông nòng, mà những vết tích được lưu lại bởi ma thuật hắc ám đã tạo thành hàng chữ “chúa tể trở về” khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, một số lượng lớn người tràn vào trong bộ pháp thuật kháng nghị sự vô tác dụng của bộ pháp thuật, các gia tộc trung lập bắt đầu có cử động, một số ít các trang viên tiến vào trạng thái bán phong bế, các học sinh ở Hogwarts mỗi ngày đều nhận được số lượng thư từ lớn từ gia tộc, thời gian thi cuối kỳ sắp tới, học sinh xin được ở lại trường, chuyển trường đạt được kỷ lục lớn trong lịch sử.

Nhưng những thực tử đồ chỉ là công kích rồi đi, không hề để lại quá nhiều manh mối cho bộ pháp thuật tìm kiếm, cũng không có tỏ ra hành động công kích có kế hoạch gì, giống như nơi mà bọn chúng đã đánh là tùy ý mà chọn, có tiệm được, tiệm sách, thậm chí còn có tiệm ăn và bánh ga tô! Điều này khiến bộ pháp thuật đầu óc quay cuồng, chỉ có thể mỗi ngày sai khiến giám ngục bay lượn trên đường phố, tìm kiếm những manh mối nhỏ nhất.

Kỳ nghỉ đã tới, các học sinh kẻ đi thì đi, người ở lại cũng đã được sắp xếp ổn thỏa và các giáo sư sẽ luân lưu trực ban, Harry và Snape cùng đi tới văn phòng của Sirius đứng trước mặt Dumbledore, bên người lão vu sư là Sirius sắc mặt đen kịt và tiểu cửu thể chủ gương mặt bưng bưng hi vọng và vui thích.

‘Albus, em nhớ trên người Harry còn có ma pháp bảo vệ huyết thống?’

Harry cảm thấy kinh ngạc vì việc Dumbledore để cứu thể chủ trực tiếp cùng bọn họ đi tới nhà cũ của Black, lẽ nào không cần phải quay về nhà Dursley ở hai tuần sao?

Dumbledore chớp chớp mắt, cười vô cùng vui vẻ.

“Đương nhiên Harry, pháp thuật huyết thống đương nhiên tồn tại, nhưng là không cần đến chỗ di dưỡng của tiểu Harry nữa, em tồn tại càng thích hợp hơn, không chỉ là huyết thống, bọn em còn có một quan hệ sâu xa hơn nữa——linh hồn. ”

Harry ngây người, nhìn bộ dáng cứu thể chủ hưng phấn mà đỏ bừng mặt mày thì vò vò đầu, nhận được sự khinh bỉ của nam nhân âm trầm phía bên cạnh.

‘Ha.....hình như là vậy không sai

Snape đen mặt mà kéo kéo tay áo, ngón tay gõ gõ lên đầu Basilisk đang không an phận mà bò đi bò lại trên tay hắn, không tiếp tục để ý tới vẻ mặt của mấy người Dumbledore, trực tiếp quay người đi tới lò sưởi, Harry ngây người, bạch bạch chạy theo sau, Sirius kéo lấy con đỡ đầu bên người hắn, không tình không nguyện mà chậm chạp đi, chỉ có Dumbledore, cười híp mắt mà vuốt vuốt râu không biết đang nghĩ cái gì ...

48. Chương 48

Quảng trường Grimaud được thu dọn tới sạch sẽ như mới, xua đi lạnh lẽo trầm thấp kia, nơi cư trú của quý tộc cổ xưa lộ ra vẻ đài hoàng trang trọng, những trầm tích lịch sử được triển hiện ở trong mỗi một góc cạnh trong nhà, các trang trí loạn thất bát nháo bị Kreacher toàn bộ hủy hết, con gia tinh hoan hỉ vui sướng vì những khách nhân tới.

Harry vào lúc vừa mới bước vào nhà cũ Black còn lo lắng giữa Snape và Sirius sẽ có xung đột gì đó, trong ký ức giữa hai thế giới, hai người này mà gặp mặt thì chưa từng có thuận lợi mà qua đi, nhưng Snape và

Sirius giống như đã có hiệp định mà hai bên đều không có bất cứ hành động làm phiền nào khiến Harry cười khổ mà an tâm.

Hai người, Snape và Sirius mỗi người làm việc của mỗi người, ngày thường gần như không gặp mặt, ngoại trừ 3 bữa, hai người dường như đều nhận thức được việc tránh xa đối phương, thời gian buổi sáng, cứu thế chủ sẽ cùng Sirius và Harry học ma pháp, buổi chiều thì học bệ quan trí thuật với Snape, nhưng nhìn từ biểu tình vẻ mặt trắng bệch hỗn hển mỗi lần cứu thế chủ, Snape dạy học rõ ràng không hề thuận lợi, đối với việc này, giáo sư ma được chỉ là trầm mặt hừ lạnh, đến cười khẩy cũng lười không làm.

“Tôi trước nay đều không dám hi vọng cứu thế chủ vĩ đại trong đầu ngoại trừ chứa đầy không khí và lông chim ra có thể trang bị thêm một số thứ có tác dụng nào!”

Ánh mắt của Harry và Sirius vừa mới từ chỗ của Dumbledore trở về đều đặt lên cứu thế chủ đang co rút giấu mình bên người Harry, mặt đứa trẻ đỏ bừng, ủy khuất mà muốn thò tay nắm lấy góc áo của Harry nhưng thất bại.

“Nhưng là.....nhưng là thầy cũng không thể đọc ký ức của em!”

Sirius ngây người một lúc, trừng mắt giận dữ về phía Snape sắc mặt càng lúc càng đen, vừa muốn mở miệng gầm hét thì lại bị thanh âm khô khốc của Snape cứng đờ đờ mà chặn lại ở cổ họng.

“Tôi không có hứng thú đến thăm cái gác xép mà cậu ngủ cùng với bình luận những kỹ năng làm việc nhà kia của cậu!”

Lực chú ý của Sirius lập tức bị phân tán, ngủ? Gác xép? Làm việc nhà? Merlin! Đó là ý gì.

Snape nhìn cứu thế chủ cúi đầu, lại nhìn nhìn sắc mặt Sirius ảm ảm có chút xanh mét, hừ lạnh một tiếng rồi phất áo rời đi, hẳn cũng cảm thấy bị lừa dối và phẫn nộ với những thứ nhìn thấy từ trong đầu cứu thế chủ, trước nay không có ai nói với hắn cuộc sống của cứu thế chủ như thế nào, bởi vì hắn trốn tránh, hắn tận lực trốn tránh việc biết tình hình của cứu thế chủ ở nhà Dursley, cho nên điều duy nhất hắn biết chính là đứa trẻ của Lily sống giống như một hoàng tử.

Nhưng những ký ức của tiểu Harry bị Snape nhìn thấy lại đã biểu hiện ra sự thực hoàn toàn tương phản, điều này khiến lửa giận của Snape suýt nữa đã che lấp đi lí trí, chỉ có điều bây giờ có hiện diện của con chó lớn tự nhận là người cha đỡ đầu gương mẫu kia, Snape tin rằng những việc này sẽ có một kết cục không hoàn mỹ nhưng cũng không tồi.

Phía sau truyền tới thanh âm Sirius kéo tiểu Harry đi tới lò sưởi lò sưởi, Snape không để ý, chỉ là sai bước trở về căn phòng của hắn và Harry, ngồi xuống giữa phòng, sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa thì quay người, nhìn Harry cả gương mặt đầy tươi cười từng bước từng bước đi tới, đợi đến khi eo cảm thấy lực độ quen thuộc, Snape chọn mi.

“Hừ, Harry Potter thương hiệu gia tinh? Không thể không nói, cậu rất không xứng đáng chức vụ. ”

Harry chớp chớp mắt, ngón tay trên eo Snape ái muội mà nhẹ nhẹ câu họa, vùi đầu vào, ma sát bên tai Snape mà cười.

‘Oh không, Sev thân yêu, có những lúc, tôi còn có thể làm nhiều việc hơn so với những gia tinh chăm chỉ kia. ’

Snape hơi hơi cong cổ lên, cố gắng tránh khỏi đụng chạm lành lạnh bên tai, nhịp tim ảm ảm có chút gấp gáp, hai tay nắm lấy ngón tay không thành thực chút nào trên eo của tên gia hỏa nào đó lại bị nắm ngược lại.

“Chết tiệt thật, buông ra.....uhm”.....

Tiếng y phục ma sát với nhau, áp xuống hô hấp gấp gáp, đợi đến khi tất cả đều an tĩnh lại, Harry thỏa mãn mà ôm lấy Snape trường bào đã hơi hơi tán loạn lơ lửng lên không khí, Snape giãy dụa mà muốn bước xuống mặt đất, lại bị Harry cố ý lơ lửng lên xuống mà không thể bước xuống được.

Trên gương mặt trắng bệch phiem lên hai mảng hồng, tai đỏ đến gần như trong suốt, sợi tóc rối loạn mà dán ở trên gương mặt, hai mắt không hề có chút biến động nào mê man mà phiem nước, đôi môi mỏng hơi hơi sưng tấy, mở khấp mà cấp tốc hít thở không khíHarry chìm đắm mà nhìn nam nhân cuối cùng cũng

đã quyết định không tiếp tục lãng phí sức lực mà an tĩnh ở yên trong lòng mình nghỉ ngơi, hai chân thon dài lười biếng gác lên đầu gối cậu mà rũ xuống, tư thế bị ôm ngồi khiến cái quần bị kéo lên, lộ ra mắt cá chân trắng ngần, ẩn ẩn còn có thể nhìn thấy vết hồng mờ, đó có thể là ấn ký tối qua hoặc trước nữa đã để lại, Harry vẫn luôn thích làm như vậy.

Trên mặt rơi xuống cái hôn băng lạnh mà ấm mềm, Snape hung hăng trừng linh hồn đang cười híp mắt, chỉ có điều vết hồng chưa từng phai đi trên mặt và ẩm ướt trong mắt khiến cho đường nhìn đáng lẽ phải sắc nhọn nhưng lại hoàn toàn trở nên hiệu quả tương phản, giống như vô tình mà mị hoặc vô cùng tự nhiên, khiến người khác không cách nào không chế muốn đạt được.

“Đủ rồi.....hồ.....hỗn đản, thu lại hoc môn lúc nào cũng có thể bạo phát kia của cậu, Dumbledore muốn cậu đi làm gì? ”

Giọng nói hơi chút khàn khàn vang lên bên tai Harry, không tình không nguyện mà dừng lại động tác muốn lại gần đôi môi ẩm ướt kia, Harry áp xuống hôn loạn trong cơ thể, ôm chặt Snape hơn, cảm tì lên vai người kia, ngón tay nắm lấy ngón tay Snape nhẹ nhẹ xoa bóp.

‘Không có gì, chỉ là hi vọng tôi có thể đi vài nơi kiểm tra một chút, có tin tức nói nơi ẩn náu của Voldemort có thể là một trong những nơi đó, điều kiện của tôi rất thích hợp, không có ai sẽ nghĩ tới một linh hồn sẽ làm những việc đó. ’

Snape ngậy người một chút, đầu mày hơi hơi chau lại, kéo ra cánh tay trên eo đứng dậy từ trong lòng Harry, rút ra đũa phép nhẹ nhẹ huy động, áo chùng nhàu nhĩ lập tức trở nên vô cùng chỉnh tề.

“Voldemort đã biết sự hiện diện của cậu, vào lúc cậu ‘dũng cảm’ chiến đấu cùng với Quirrell, không ai biết hắn sẽ làm gì với cậu, càng huống chi những việc mà cậu làm ở Gringotts lúc trước, Harry, đừng nói cho tôi cậu cho rằngcủa trước kia, oh không, bây giờ cũng là Hắc ma vương và những thực tử đồ đó trong đầu thật sự toàn là cây cỏ hoặc là bùn đất. ”

Harry đặt chân xuống, đứng trên mặt đất hoạt động một chút, nghe lời nói của Snape rồi nhún vai.

‘Có lẽ, nhưng là Sev, tôi không giống như lúc đó, thay đổi của tôi đến tôi còn không rõ ràng, càng đừng nói tới Hắc ma vương mới chỉ gặp tôi có một lần, hơn nữa hoạt động của dấu hiệu hắc ám và biểu hiện của những thực tử đồ kia đã chứng thực sự hồi sinh của Voldemort, nhưng không giống với những gì trong ký ức của tôi, quá mức đơn giản, tôi vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, linh hồn của Voldemort thậm chí còn chưa được hoàn chỉnh, tôi cảm thấy rất kỳ quái với quá trình hồi sinh của hắn. ’

Snape trầm mặc, một lúc lâu sau mới sải bước rời đi, che dấu bàn tay nắm chặt trong tay áo, cảm thấy lo lắng bất an vì sự vô dụng của mình.

“.....Oh, ý tưởng không tồi, có lẽ ngày mai tôi liền có thể nhìn thấy tin tức Voldemort bại dưới tay của cậu ở trên nhật báo phù thủy, anh hùng Harry? ”

Harry bật cười, nhanh chóng đi tới trước lúc Snape đưa tay mở cửa thì giam chặt nam nhân lại, bàn tay nắm lên nắm tay nắm chặt của Snape, dùng gò má vuốt ve lên tóc của nam nhân.

‘Anh hùng? Oh không, Sev, chức danh đó không hợp với tôi, mục tiêu của tôi là trở thành Snape? Chắc, nói như vậy có chút kỳ dị, nhưng tôi tin rằng anh sẽ không muốn trở thành một Potter.’

Cơ thể của Snape cứng ngắc một nháy mắt, động tác cánh tay hoàn toàn vô thức, đợi đến khi hắn phản ứng lại, hắn đã áp chế Harry lên trên cánh cửa, cơ thể dán vào cơ thể, hai tay hắn tì lên cửa, không chế linh hồn đang không hề chống lại mà cười hi hi kia giữa hai tay, đưa tay phải lên, Snape dùng ngón tay chế trụ lại cằm Harry, cảm nhận độ ẩm băng lạnh, từng chút lại gần, thẳng tới khi lông mi sắp chạm vào mặt Harry, mắt hơi chút nhắm lại, đôi môi mỏng khép mở, dùng khí tức ấm nóng trên ghẹo linh hồn cơ thể đang từ từ co chặt lại.

“Thật là——mục tiêu vĩ đại, vậy thì tôi có thể tin tưởng cậu sẽ nỗ lực vì mục tiêu này? Trở thành một——Snape. ”

Mắt Harry nháy mắt mở lớn, phản ứng lại bọn họ dường như đã trở nên giống hệt một nghi thức——câu hôn và đồng ý, Merlin! Điều này so với tưởng tượng của cậu khác biệt quá xa rồi! Hoa tươi của cậu đâu?

Động tác cậu muốn làm đâu? Cậu thậm chí còn chưa có nghĩ xong lời cầu hôn nữa!

Có điều không đợi Harry muốn bỏ sung hoặc là làm gì thì Snape đã lùi lại, Slytherin kiêu ngạo hơi hơi ngẩng cao cằm, khoe miệng cong lên độ cong khiến Harry muốn nhào tới mà hung hăng hôn lên, thanh âm trầm thấp dễ nghe giống như một loại tơ lụa mềm mại thượng đẳng nhất phảng phất bên tai Harry, lướt qua da thịt của cậu.

“Cậu đã biết mình phải làm gì chưa? Hả? ”

Harry mỉm cười, nhẹ nhẹ cong người, ưu nhã mà đưa tay nắm lấy tay trái nam nhân đặt lên bên môi hôn nhẹ, lưu lại dấu vệt nhàn nhạt lên ngón tay đeo nhẫn, ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đen đang phản chiếu hình ảnh của cậu, để hàng chữ màu trắng bạc thể chỗ cho thân ảnh chậm chậm biến mất của cậu.

‘Yes, my love.....’

Hàng chữ từng chút một biến mất, Snape nhìn không khí trước mặt đã không còn bóng dáng của Harry, lâu sau mới mở cửa đi về hướng phòng chế được của nhà Black, bóng lưng hắc sắc cao thẳng kiêu ngạo, tay trái nhẹ cong lên, độ ẩm hơi băng lạnh kia giống như vẫn còn lưu lại trên ngón tay đeo nhẫn của hắn, không còn hoài nghi, không còn do dự, niềm hi vọng với cuộc sống chưa từng có đã thay thế cho những mất mát và do dự trước đây, có gì đó đang từng chút chất đầy trong lồng ngực hắn, đang náo động trong linh hồn, vui thích như vậy, ấm áp mà khiến người ta trầm mê

Harry ẩn đi thân hình lơ lửng phía sau mấy thực tử đồ đang đeo bao tải trên lưng đi vào sâu trong rừng cấm, cậu đã rời khỏi nhà Black 4 ngày rồi, đây là địa điểm thứ hai mà cậu tới do thám, cái đầu tiên đã bị bỏ trống, mà cái thứ hai này cũng không phải là nơi Voldemort dùng làm đại bản doanh gì đó, tuy rằng bố trí ma pháp bên ngoài cậu không thể bảo đảm có thể không bị phát hiện mà thâm nhập, nhưng những thực tử đồ luôn luôn đi ra từ trong cái trang viên bình thường này đã đủ khiến cho Harry biết được một số tin tức.

“Chết tiệt thật đi nhanh lên!”

“Hỗn trưởng, đã đủ nhanh rồi! Merlin, mong rằng đây là đợt cuối cùng. ”

“Phì phì, có lẽ thế, có điều lord dùng những Muggle có thể làm gì? Bọn chúng quá yếu đuối. ”

“Đủ rồi, Carl, đây không phải việc chúng ta có thể biết, những Muggle này có tác dụng với lord là được rồi, nhanh lên, một lúc nữa còn cần đi báo cáo với con mụ điên kia, chết tiệt, thật nên để con mụ điên đó nhìn xem thái độ của lord với Malfoy, hừ hừ, cô ta tức chết là tốt nhất!”

“Không cần nói lại nữa, Snape phản bội rồi? Kể tạp chủng đó, trước đây đã cảm thấy hắn không phải là thứ tốt gì mà. ”

“Làm sao? Mà muốn đi bắt hắn lập công trước mặt lord? Thôi đi, tao thấy mày nhất định sẽ trở thành được liệu nấu thuốc trong nồi của Snape. ”

“Hừ hừ, đấy cũng chưa chắc, tao nói cho mày.....”

Harry nhắm lại nộ khí, lơ lửng theo sau vài tên thực tử đồ, cố gắng nhẫn nhịn “bình luận” của mấy kẻ kia với Snape, phân tích những tin tức lộ ra từ những câu nói chuyện phiếm kia, mà sau khi bọn thực tử đồ cuối cùng dừng lại, rồi huy động đưa phép tạo ra một cái hố lớn, cơ thể Harry trở nên cứng ngắc vì nhìn thấy bọn thực tử đồ kia mở ra cái bao lộ ra ‘thứ bên trong’.

Bên trong bao thể nhưng có chứa người, người chết, từ quần áo trên người có thể thấy đó là vài Muggle, trong sắc mặt trắng bệch lộ ra màu xanh đen, không có ngoại thương, xem ra giống như bộ dáng đang ngủ chưa tỉnh, điều này khiến Harry nhớ tới thứ nào đó được chôn cất bên sâu trong ký ức, gương mặt của cô bé trắng bệch hư nhược yếu ớt, cuốn nhật ký.....bộ dáng những người này rõ ràng là mất đi sức sống mà chết đi! Voldemort thế nhưng dựa vào hấp thu sức sống của Muggle để ‘sống lại’!

Harry trở mắt nhìn thực tử đồ đem chôn những cái thi thể đó, lợi dụng lúc mấy kẻ đó chuẩn bị rời đi mà phóng xuống vài cái pháp trận, bọn thực tử đồ cứng đờ đờ mà ngã xuống đất, Harry vẫn ẩn hình như cũ mà lại gần, ngón tay ấn lên trán một thực tử đồ trong đó—— Legilimency. (đọc ý nghĩ)

Một lúc lâu sau, Harry đứng dậy, nhìn cũng không nhìn mà cho đám tạp nham đó một cái Arvada, bọn chúng chỉ là thực tử đồ cấp thấp nhất, thời gian này, vẫn luôn chịu trách nhiệm bắt người ở thế giới Muggle dâng cho Voldemort ‘sử dụng’, bọn chúng rất ít có cơ hội nhìn thấy Voldemort hoặc là tham gia những cái gọi là ‘hội họp’, mỗi một lần có nhiệm vụ gì sẽ do Bellatrix tới tìm bọn chúng, nói như vậy, vài kẻ này cũng vô dụng rồi.

Nhưng là Harry nhìn cùng với cái chết của vài kẻ thực tử đồ, những vật nhỏ như cúc áo trên áo chùng của bọn chúng vỡ tan ra, bĩu bĩu môi, đã biết đả thảo kinh xà, cái trang viên kia ước chừng lúc này cũng đã không còn ai rồi, mà hai nơi mục tiêu còn lại cũng sẽ không phát hiện được nhiều tin tức hữu dụng hơn, đã có tiếng bước chân truyền tới từ nơi Harry từng đứng, do dự một chút giữa việc tiếp tục ôm cây đợi thỏ thu thập vài tên thực tử đồ và trở về hồi báo với Dumbledore, Harry chọn lựa rời đi, nếu tiếp tục thì ngoại trừ sẽ có khả năng làm lộ tin tức một số gián điệp thâm nhập vào trong thực tử đồ ra thì không còn bất cứ tác dụng nào, còn có là, cậu nhớ người cậu yêu rồi

49. Chương 49

Sắc mặt Snape xanh mét mà ném cứu thể chủ đang sắc mặt đỏ bừng run lên cầm cập vào trong lòng Sirius đang vô cùng kinh ngạc, quay người sau khi liếc qua Lupin kẻ vừa mới tới nơi này hai ngày trước một cái rồi rời đi, bước chân bối vì phần nộ và lúng túng mà trở nên có chút hoang loạn, nguyên rủa ‘Potter’ cái dòng họ này, gương mặt Snape bối vì nhớ tới ‘thứ’ mà tên tiểu hồn dẫn cứu thể chủ đột nhiên xông vào trong đầu hắn nhìn thấy mà có một loại cảm giác thiêu đốt.

Snape không hề dự liệu được tiểu Harry sẽ dưới sự ‘bức bách’ của hắn mà bật lại như thế, tên tiểu cự quái kia thể nhưng có thể chui vào trong tư tưởng của hắn, tuy rằng có liên quan tới sự thả lỏng của hắn, nhưng là tên tiểu hồn dẫn đã nhìn thấy những, những cảnh tượng thân mật, ái muội, thậm chí là....., Merlin! Snape hận không thể cho cứu thể chủ đang há hốc mồm miệng lúc đó một cái Obliviate (xóa kí ức) hoặc là——Arvada, nhưng cuối cùng cũng chỉ là mang tên tiểu hồn dẫn đó đi tìm cha đỡ đầu cậu và mẹ đỡ đầu người sói của nó! Chính thế, mẹ đỡ đầu, Snape nhanh chóng đã nhìn ra tình cảm màu hồng giữa hai kẻ đó!

Tới gần phòng ngủ đã trống rỗng mấy ngày nay, Snape đột nhiên có một loại cảm giác bị nhìn chăm chú, hoặc là nói cảnh giác, có ai đó đang ở trong phòng! Dừng lại trước cửa, Snape rút ra đũa phép, ma lực truyền vào, đầu đũa phép ầm ầm mà phát ra quang mang, tay trái nắm lấy nắm cửa, tự đếm 1, 2 rồi nhanh chóng mở ra

Giam cầm đột nhiên sau đó là cơ thể bị đẩy vào không trung một cách chóng mặt, đợi đến khi Snape hồi thần, đũa phép đã bị tên gia hỏa đã đè lên người hắn áp sang một bên, môi bị chiếm cứ, cái lưỡi băng lạnh của linh hồn đang thám hiểm mà cuốn lấy bên trong miệng hắn, cấu động lưỡi của hắn cùng khiêu vũ, ma lực cường đại quen thuộc bao vây xung quanh người Snape, cơ hồ không thể hô hấp, Snape chậm chậm đưa tay lên, bao lên bờ vai băng lạnh kia, từ bị theo đuổi lúc đầu chuyển thành tuyên bố quyết liệt.

Dây dưa, nút vào, cắn lấy, tranh đoạt quyền chủ động, nhưng là linh hồn không hề cần hô hấp, Snape vào lúc gần như ngạt thở mà nhường lại cho ngón tay băng lạnh, linh hoạt đang thăm dò vào sâu trong cổ áo áo chùng của hắn nhảy múa trên cơ thể hắn, cơ thể đã cô đơn mấy ngày dưới sự vuốt ve với lực độ lớn đến mức cơ hồ làm hắn đau kia mà từng chút từng chút nóng lên, mềm nhũn, những tiếng rên rỉ ngọt ngào mềm mại thoát ra khỏi miệng hắn.

Snape ưỡn đầu lên, đưa tay bịt miệng lại, ngăn không cho những thanh âm xấu hổ phát ra, nhưng linh hồn trên người hắn đã vô cùng gấp gáp, áo chùng dán trên cơ thể bị bạo lực mà xé ra, trước ngực được bao phủ bởi băng lạnh mỏng manh, ngậm cắn, liếm lấy, tê cóng cùng với một chút đau đớn khiến Snape không cách nào ngăn lại những thanh âm ngọt ngào kia tràn ra khỏi khe hở trên môi hắn, trở thành động lực làm việc chăm chỉ cho linh hồn

“Snape!! Cậu không thể.....ôi.....xin, xin lỗi.....”

“Harry~ con về.....à.....Lupin.....buông.....ra uhm.....”

Tất cả động tác đều bị dừng lại, Snape cứng đờ đờ mà dùng tư thế kỳ dị cứng ngắc ở trên giường, áo chùng của hắn đã bị đẩy ra tới khuỷu tay, quần đã rời khỏi cơ thể, đôi chân trắng dài đang móc lên trên eo của

linh hồn nào đó, mà tay của hắn đặt lên trên cổ của linh hồn——kéo xuống dưới

Harry thở dài, nhanh chóng kéo chần bao lấy Snape từ đầu xuống chân, lợi dụng người kia vẫn còn trong trạng thái bị dọa tới cứng ngắc mà ôm chặt lấy vào trong lòng, ngăn lại sự phun trào có thể là giãy giụa hoặc lửa giận kia trước khi nó sảy ra, xong xuôi, quay đầu nhìn về phía vài người đang mỗi người một tư thái, một biểu tình ở bên cửa.

Sirius duy trì tư thế giơ tay chỉ không khí, mồm hác hốc, trên mặt lúc trắng lúc xanh, tiểu Harry bị Lupin vẽ mặt xấu hổ bịt lại mồm đứng đằng sau Sirius, giãy dụa không ngừng mà muốn tiến vào trong phòng, mắt Lupin nhìn sang một hướng khác, khóe miệng câu lên một độ cong cứng ngắc.

‘Nhìn đủ chưa? Vậy thì có thể tạm thời rời đi hay không? Con nghĩ chúng ta có thể nói chuyện một chút ở đại sảnh dưới lầu, Lupin, có thể gọi chú như thế không? Rất vui được gặp chú. ’

Ba người nhìn những chữ trắng bạc xuất hiện trước mặt, liếc trộm Snape đang bị Harry ôm chặt lấy trong lòng chỉ lộ ra một cái chòm tóc một cái, không hẹn mà đồng thời run rẩy, vội vã gật đầu rồi rời khỏi phòng.

Đợi đến khi ba người rời đi, Harry huy tay, xác định khóa cửa đã chắc chắn, chậm chậm thả lỏng tay, kéo xuống cái chần mỏng bao lấy Snape, nhìn thấy biểu tình trên mặt của nam nhân dường như vẫn chưa hồi thần có chút cứng ngắc, sau đó từng chút một, đỏ bừng lan từ mang tai ra, càng lúc càng đỏ, sau đó phát triển về hướng màu trắng, cuối cùng trở nên đen kịt.....

‘Hơ, Ha.....Sev yêu, tôi trở về rồi. ’

Snape trừng Harry, trong đầu thì vòng qua vòng lại tính khả thi của việc ‘hủy thi diệt tích’, nhìn gương mặt cười híp mắt của linh hồn, cảm phần, xấu hổ khiến hắn bắt đầu giãy dụa, gấp gáp lật người đẩy tên gia hỏa không hề thật sự phản kháng ngã xuống giường, bò lên ngồi trên bụng Harry, hai tay ấn xuống hai vai Harry không nói.

Harry chớp chớp mắt, nhìn bộ dạng Snape từ cao nhìn xuống mà trừng cậu, vết hồng trên mặt vẫn chưa tan đi, chần bị kéo ra, lộ ra một phiến trắng ngần lớn và chi chít hôn ấn do cậu lưu lại, nuốt xuống, Harry trộm đưa tay men theo cái chân lộ ra của Snape từng chút vuốt lên trên.

‘Hey, Sev, anh thật là nhiệt tình~Có điều, chúng ta có phải nên xuống trước được không, ân, anh cần phải biết, oh, tôi không thể đảm bảo vài người kia sau khi đợi không được chúng ta sẽ lại lên tìm tiếp hay không. ’

Giống như vừa mới thanh tỉnh trở lại, Snape có chút tay chân loạn xạ mà nhảy ra khỏi cơ thể Harry, kéo cái áo chùng đã bị đẩy ra, quay người gấp gáp xông vào phòng tắm, cái cửa bị dùng sức đóng chặt phát ra tiếng ‘rầm’ thê thảm, Harry vuốt vuốt mũi ngồi xuống, ngoan ngoãn đi tới tủ quần áo lấy ra bộ đồ đưa vào trong rồi nhẩn nại chờ đợi.

Rất nhanh, Snape đã khôi phục về ‘bình thường’ mặt vô biểu tình mà đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy bộ dáng dựa tường chờ đợi của Harry, chọn chọn mi, đón tiếp hắn là một cái hôn mãnh liệt nhiệt tình dị thường
.....

Harry cười lớn mà đi theo Snape đang đi nhanh nhất có thể, nhìn tai hồng rực của người cậu yêu vì tóc bay lên mà lộ ra, liếm liếm khóe miệng, đột nhiên cảm thấy nói chuyện với Sirius bọn họ không hề là một ý kiến tốt, vào lúc này, cậu nên cùng với Sev của cậu ở trong phòng ngủ, ở trên giường, làm những việc càng vui thích hơn nữa ~! Được rồi, tính toán thời gian, Dumbledore nhận được thông tri chắc cũng tới rồi, vậy thì cậu có thể chờ đợi một buổi tối nhiệt tình chẳng?

Xuống tới lầu dưới, không ngoài dự liệu, Harry nhìn thấy Dumbledore đang vui vẻ nói chuyện cùng với Sirius, Lupin, thở dài một hơi, Harry nhanh chóng bước nhanh hai bước đuổi kịp Snape, kéo người kia cùng ngồi xuống ghế, lờ đi giãy dụa của Snape, nắm lấy tay người kia vào trong lòng bàn tay tỉ mỉ vuốt ve.

‘Chào buổi tối, Albus. ’

Dumbledore cười híp mắt mà nhìn Snape đang đen mặt nhưng không hề phản kháng động tác của Harry, sau khi nhận được cái gật đầu tỏ ý chào của giáo sư ma được thì hướng về phía Harry rung rung bộ râu.

“Chào buổi tối, Harry, em vất vả rồi, vậy thì có thể nói một chút những phát hiện của em? ”

Harry liếc một cái Sirius Lupin, cứu thế chủ đã bị đuổi về phòng, Snape rút ra đĩa phép phóng ra vài bùa cách âm và bùa chống nghe lén xung quanh bọn họ, Harry mỉm cười mà nắm lấy tay Snape rồi thu lại về cười.

‘Albus, Voldemort đã bắt một số Muggle, dùng sức sống của bọn họ để sống lại, có điều em không cho rằng đây là một cách chính xác, đương nhiên, Voldemort sống lại bản thân nó đã không phải là một việc chính xác. ’

Sirius và Lupin ngây người, Dumbledore chau mày, bọn họ đều không nghĩ tới sẽ xuất hiện sự tình như vậy.

“Harry, em xác định? ”

Harry gật gật đầu, biểu tình trầm trọng, cánh tay nắm lấy ngón tay Snape vô thức thắt chặt lại.

‘Đúng thế, em xác định, em chính mắt nhìn thấy những thực tử đồ kia chôn thi thể Muggle, điều này không giống với những hành động trước đây, bọn chúng trở nên cẩn thận, thậm chí còn phóng ra không ít bùa chú ở nơi che giấu xác chết. ’

Dumbledore biểu tình nặng nề mà nhìn Harry, giống như là đang suy nghĩ, Harry nhìn, thở dài tiếp tục.

‘Em đã giết mấy kẻ thực tử đồ, em thừa nhận có chút xung động, có điều Albus, thầy có thể hiểu được, em không còn làm bất kỳ động tác nào khác mà đã trở về, hai nơi mà em đã tìm thấy đã trống rỗng rồi, qua lần này, Voldemort ước tính sẽ càng cẩn thận hơn nữa, bên phía Muggle, Albus, thầy không có cách gì làm chút gì đó ư? ’

Dumbledore gật gật đầu.

“Uh, thầy sẽ nghĩ cách, ngoài ra, ước tính qua cử động lần này của em, Voldemort rất khó tiếp tục lần trốn rồi, Harry, em cần tiếp tục tìm kiếm tung tích của bọn chúng, có điều không cần ra tay nữa!”

Harry gật đầu đồng ý, sau đó Dumbledore quay sang Sirius.

“Tiểu Sirius, thầy hi vọng có thể để nơi này trở thành trụ sở chính của hội phượng hoàng, phải biết, nhà cũ Black đủ để che giấu và an toàn, em cần khởi động tất cả phòng ngự ở đây, em có phải đã hoàn toàn thừa kế nó không? ”

Sirius đã đẩy ra những tình tự khác, hẳn nhìn Dumbledore nghiêm trọng mà gật đầu.

“Không vấn đề Albus, em đã hoàn thành kế thừa, thầy có thể đến bất cứ lúc nào. ”

Dumbledore hít nhẹ một hơi, đứng dậy phủi phủi trường bào.

“Được rồi, vậy thì thầy cần đi làm một số chuẩn bị, thời gian cụ thể thầy sẽ thông tri các em. ”

Vài người họ đứng dậy, nhìn lão vu sư rời đi từ lò sưởi, Sirius nhìn Snape mặt vô biểu tình không biết đang nghĩ gì rồi mở miệng.

“Snape, bất luận thế nào, việc huấn luyện Harry cũng cần phải tiếp tục, anh biết mà, hai ngày nay nó dường như bị lật đi lật lại không nhẹ, trước khi Albus còn chưa tìm ra cách giải quyết thứ trong đầu của Harry thì điều này là cần thiết. ”

Snape liếc Sirius gương mặt trầm trọng một cái, hừ lạnh một tiếng không phản bác, Lupin huy động ma thuật bỏ đi các loại bùa chú xung quanh họ, ra dấu cho cứu thế chủ đang núp sau cầu thang đi tới.

“Được rồi, tiểu gia hỏa, qua đây đi, ngồi ở đó không dễ chịu đi? ”

Gương mặt tiểu Harry đỏ bừng mà đi tới, đi đến bên người Harry thì ngoác mồm cười hô hô, sau đó trộm nhìn Snape có chút âm trầm một cái, nuốt xuống ngụm nước bọt.

“Xin lỗi, giáo sư.....em không phải cố ý, cái đó.....việc kia, hi vọng thầy tiếp tục dạy dỗ em. ”

Snape không trả lời cũng không cự tuyệt, ngồi xuống lại sô pha bùng lên hồng trà nhấp nhẹ, Harry nhìn cười cười, vỗ vỗ đầu cứu thế chủ.

‘Không sao, Sev sẽ tiếp tục dạy em, có điều em cần chú ý. ’

Cứu thế chủ gât mạnh đầu một cái, cười ngớ ngẩn với Snape, mà Snape ngẩng đầu, nhìn Harry đã thay hẳn đồng ý một cái chau mày nhưng cũng không phản bác, Lupin nhìn rồi cười.

“Được rồi, vậy thì chúng ta có phải có thể bắt đầu bữa tối hay không? ”

Sirius gât đầu, Harry không vấn đề mà vẫy vẫy tay, Snape hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp đứng dậy đi vào phòng ăn, chỉ có điều bị Harry nhanh chóng đuổi tới, trước mắt xuất hiện những chữ nhỏ nhưng đủ để hắn nhìn rõ khiến Snape cảm thấy nhịp tim tăng tốc.

‘Sev yêu quý, tôi nghĩ ‘bữa tối’ của tôi có thể để tới phòng ngủ rồi dùng không? ’

Snape cắn răng, hơi hơi cúi đầu nguyên rửa tên linh hồn nào đó da mặt dày, tăng nhanh cước bộ đi vào phòng ăn, chỉ có điều nhớ tới mây bay gió thổi mà miêu tả việc giết chết mấy tên thực tử đồ lúc Harry cùng Dumbledore nói chuyện thì đi chậm lại, mặc cho Harry đuổi tới nắm chặt lấy tay của hắn ...

50. Chương 50

Harry thỏa mãn mà ôm lấy Snape đang hô hấp nhẹ nhàng, cái lưng đang dán chặt vào ngực cậu hơi hơi cong lại tạo ra một đường cong tuyệt mỹ, những hạt mồ hôi nhỏ lăn tăn trên da thịt trở thành trang sức trang hoàng, cảm nhận sự ấm áp của những tiếp xúc nối tiếp bao lấy hắn, Harry thở dài sâu một hơi, thu chặt lại cánh tay, ngón tay nhẹ nhàng lau đi sự ẩm ướt trên trán Snape, hôn xuống giữa đôi lông mày nam nhân.

Snape cảm nhận dự vọng lại lần nữa trường to trong cơ thể mình, cơ thể hơi chút co chặt, chết tiệt thật, tên linh hồn trong đầu toàn là xxoo này lẽ nào không biết hắn chỉ là một phù thủy bình thường ư! Nhưng mà vài ngày không gặp, nhớ nhung hoàn toàn không thể dự liệu được này khiến hắn vào nháy mắt khi Harry nhào tới liền giao nộp đầu hàng, tâm tình vui thích và cấp thiết muốn được cảm nhận đối phương kia khiến Snape đẩy lùi sự kiêu ngạo và kiên trì vô vị, sau khi thật sự dung hợp cùng nhau mới biết hoàn mỹ như thế.

Linh hồn đang ôm lấy hắn dường như có chút không còn nhẫn nại mà hơi hơi ma sát, cùng với kiệt sức là hưng phấn từng chút từng chút tràn tới dây dưa với nhau, Snape vô thức mà động động eo, nhận được càng nhiều xiềng xích chặt chẽ hơn, thậm chí lạnh lạnh ôm lấy hắn đẩy đẩy eo cảnh cáo, thậm chí thứ đang chiếm cứ trong cơ thể Snape có khuynh hướng càng phát triển co động hơn nữa khiến Snape không dám động ngay cả inch.

Lực độ của ngón tay băng lạnh mang theo ma lực ấm áp trên eo thích hợp mà bắt đầu vuốt ve, chua sót trầm trọng dần dần biến mất, cơ thể Snape từng chút từng chút thả lỏng, nhưng cùng với sự rời ra của Harry, khoái cảm do vuốt ve mang lại vẫn khiến hắn nhịn không được mà hừ lạnh, rất tốt mà khiến cho tên linh hồn nào đó ở phía sau cứng ngắc như thế 2 giây.

“Hỗn đản, rời ra, nhanh.....ừm a.....”

Harry cắn xuống vành tai hồng thấu của nam nhân, hai tay không thành thực mà lượn lờ trên da thịt vẫn còn lưu lại đầy vết tích của mình, dự vọng vốn đã sắp lùi đi lại một lần nữa hùng hục đâm vào, cái eo bị giam giữ của người trong lòng cong tới một góc độ gần như cực hạn, tiếng rên ngọt ngào pha lẫn tiếng mắng giận dứt quãng vang vọng trong không khí tràn ngập khí tức ái muội, thẳng tới khi người nào đó bị công thành tới mức không còn có cách nào có thể mạch lạc mà phát ra một chữ cái nào nữa

Đợi đến khi gió ngừng mưa tạnh thật sự, Harry cười khô mà quỳ bên người Snape đã mềm nhũn tê liệt, mát sa cho nam nhân mặc áo ngủ lụa, làm dịu cho những vùng cơ đã trải qua vận động quá độ không ngừng, Snape được chăm sóc sáng khoái thoải mái thì hơi hơi chau mày, lười tới mức mở mắt dành một đường nhìn chăm chú cho linh hồn đang khổ sở vô cùng kia, chỉ có điều thi thoảng lại giương giương tay, động động chân, da dẫu cho đôi tay băng lạnh kỹ thuật không tồi kia chuyển sang nơi khác.

“.....Khi ra ngoài hãy động cái đầu cứng hóa kia của cậu một chút, trước khi cậu làm rõ tình trạng cơ thể của mình bây giờ, lãng phí ma lực không có ý nghĩa ngoại trừ sẽ làm lộ ra sự xung động và ngu xuẩn của cậu ra thì không còn tác dụng gì!”

Harry đang ôm lấy chân Snape nhẹ nhàng mát sa sau khi nghe thấy những lời đột nhiên này, ngẩng đầu, nhìn ánh mắt mang theo vẻ buồn ngủ mà nhìn cậu chăm chú của nam nhân, ấm áp chậm chậm dâng lên từ sâu

trong tim, ngừng kết chặt chẽ ở trong tim, nhịp tim mềm mại, chậm rãi mà kiên định.

Harry buông xuống chân của Snape, kéo chân đáp lên người đang từng chút khép hai mắt lại kia, nằm xuống kéo lấy nam nhân vào trong lòng mình ôm lấy, ma lực vận vẹo mà tìm kiếm vị trí dễ chịu nhất trên người người kia bao lấy, cảm nhận hô hấp ấm nóng thổi lên trên cổ mình, khoe miệng Harry chậm chậm cong lên, dùng đỉnh mũi cẩn thận mà ma sát lên trên gương mặt Snape, thì thầm lời cam kết mà chỉ có cậu mới có thể nghe thấy.

‘Sẽ như vậy, Sev, tôi sẽ tự bảo vệ mình, còn có——bảo vệ anh. ’.....

Thời gian trôi mau cứu thế chủ tiếp nhận huấn luyện ‘tàn khốc’ cùng với Harry ra ngoài thăm dò động thái của Voldemort, chỉ là Voldemort một lần này không hề điên loạn giống như trong ký ức của Harry, cả thời gian kỳ nghỉ, dấu hiệu trên cánh tay Snape đã động đậy vài lần, đồng thời Hắc ma vương đã học được lần trốn, thậm chí còn lần trốn ba nơi, khiến Harry vô cùng khó khăn mấy lần liền, mà chỗ Dumbledore cũng không có đầu mối về việc tìm kiếm những trường sinh linh giá còn sót lại.

Có thể khẳng định cái nhẫn đã bị Voldemort lấy đi, nhưng không hề có tin tức về con rắn Nagini có xuất hiện hay không, mà cho dù là như vậy, sự tiếp xúc giữa chủ hồn và mảnh vụn đã đủ khiến Dumbledore đau đầu không thôi, càng chưa nói còn có thứ ở trong đầu của cứu thế chủ, Dumbledore đã do dự rất lâu với việc có nên đi đức hay không, tình huống lần trước chỉ là thêm một bước nữa, ông lại là lùi lại, nhưng là tình hình trước mắt đã không còn để ông tiếp tục được do dự, đối với những quá khứ kiađã có đủ thừa nhận để trả giá tất cả cho mục tiêu, vậy thì không còn có gì mà ông không dám làm nữa rồi, càng chưa nói, ai đúng ai sai, đã khó còn có thể biện luận rồi.....

Nhưng là Voldemort giống như đang cẩn thận, thế lực thủ hạ lại đang không thể coi thường mà khôi phục và lớn mạnh, chỉ là tiến triển quá mức bình hòa, khiến cho các phù thủy vốn vô cùng bất an có chút không nắm bắt được, thậm chí nhìn không ra sự khuếch trương rõ rệt của các thực tử đồ, điều này khiến cho bên thuộc về phía ánh sáng không thể không đề cao cảnh giác, thần kinh thắt chặt tới cực hạn.

Cứ như vậy, kỳ nghỉ nháy mắt đã kết thúc, Harry sau mấy lần đụng mặt với tử đồ giao chiến thì xác định thân phận của mình đã bị rò rỉ, nhưng rất kỳ lạ mà tin này bị khống chế trong một phạm vi thực tử đồ nhất nhỏ, Harry không biết Voldemort đang có chủ ý gì, cảm giác không cách nào dự liệu khiến cậu cảm thấy rất không thoải mái, nói ra với Dumbledore, lão sư cũng là có chút không hiểu nổi, đồng thời, một số bất đồng trên cơ thể Harry so với trước đây cũng bị phát hiện, càng lúc càng nhiều bùa chú có thể gây tổn thương tới cậu, tuy rằng chỉ là tổn thương khoảng 1 phần 3 so với mức độ thương tổn với phù thủy bình thường, nhưng Harry không dám đi thử Arvada.

Cho dù là Harry bây giờ đã có cảm giác đau đớn....., nhưng cậu cuối cùng vẫn là một linh hồn, hoàn toàn không giống với một người bình thường, tác dụng của Arvada là dùng cho linh hồn, mà Harry bây giờ lại có thể bị bùa chú thương tổn, Merlin mới biết Arvada sẽ khiến cậu triệt để biến mất trên không gian này hay không, đối với việc này Snape cũng là đồng ý, cơ hồ bức bách mà khiến Harry đáp ứng từ bỏ hành động nào đó, đối với việc này Harry không có ý kiến, cuối cùng nhân vật chính trong thế giới này không phải là cậu.

Cùng với Snape cần phải về trường trước một tuần cùng nhau trở về Hogwarts, đối với tình hình của Snape không hề thích hợp đơn độc hoạt động, cho nên việc chuẩn bị tất cả những được liệu cần cho kỳ học mới đều đã giao cho Pomfrey, Lockhart đã đệ đơn xin từ chức vào thời gian kết thúc kỳ nghỉ, cho nên vị trí giáo sư môn phòng chống nghệ thuật hắc ám năm ba không còn nghi ngờ gì đã dành cho người sói Lupin.

Đợi đến khi tất cả công tác chuẩn bị bận rộn xong xuôi, trước hôm khai giảng một ngày, Harry và Snape cuối cùng cũng có được thời gian nghỉ ngơi, chỉ là sau khi trở về Harry liền cảm thấy mình dường như đã quên mất gì đó, sau khi cố sức suy nghĩ rất lâu mà không tìm ra đáp án thì cũng đặt sang một bên, không có gì cả, bất kỳ ai hoặc việc gì có thể quan trọng hơn Snape, chỉ có điều vào buổi chiều khi bọn họ nhận được tin được nghỉ, Snape vào lúc nhìn danh sách được liệu phát hiện cần có nọc xà, Harry cuối cùng cũng nhớ ra cậu đã quên cái gì——súng vật của hắc Basilisk.

Harry có chút thiếu tự tin mà nhìn một cái đám nhỏ cuộn tròn trước mặt, tử xà vĩ đại thứ 2 Hogwarts rất rõ ràng đang tiết ra bất mãn, cái đầu nhỏ ngoắt đi ngoắt lại không thèm nhìn Harry, ngay cả là Harry đưa ra vài ‘hiệp ước không bình đẳng’ cũng chưa thể thật sự mà gọi về được tâm của Basilisk, thẳng tới khi Snape vẫn đang ngồi bên xem kịch quả thực là không còn xem được tiếp màn ‘qua lại’ giữa Harry và súng

vật, móc móc ngón tay với tử xà đang vặn vẹo, nhìn Basilisk đại nhân ngoằn ngoèo ngoằn ngoèo trường tới trước mặt hắn.

“Một tuần, mỗi ngày một phần thịt cừu nướng. ”

Basilisk bắt ngờ một chút rồi thẳng đứng cơ thể, thẳng tới mức rất giống một cái lao.

‘Xi xi! Sev tự tay làm? ’

Snape chồm mi, cho dù là không hiểu tiếng rắn rắn dường như cũng có thể nghe ra tử xà vừa nói cái gì, nhẹ gật đầu, tử xà rất là đại độ mà vẫy qua vẫy lại cái đuôi với Harry đang dở khóc dở cười mà đứng ở một bên.

‘Xi, được thôi, Basilisk tha thứ cho chủ nhân ngu ngốc!Xi xi, thịt cừu nướng!’

Harry chán nản mà cúi đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, thò tay bắt lấy tử xà cố gắng cuộn lấy tay Snape.

‘Basilisk, Xi xi, cậu không phải nói cậu có rất nhiều thủ hạ ư? Chỉ có ở trong rừng cấm thôi ư? ’

Tử xà kịch liệt giãy dụa, cố gắng nhảy ra khỏi móng vuốt của Harry.

‘Xi! Buông ra! Xi xi! Đương nhiên không phải! Basilisk còn có các tiểu đệ ở các nơi khác nữa! Xi xi, đâu đâu cũng có!’

Harry kinh hãi mà buông xuống tử xà, mặc cho nó nhanh chóng trườn vào bên người Snape tìm kiếm ‘bảo vệ’.

‘Tốt lắm, Xi xi, Basilisk, giúp tôi tìm một con rắn tên là Nagini. ’

Basilisk lắc lắc cái đầu, phun ra tiếng rắn, thanh âm toàn là khinh bỉ và coi thường.

‘Xi, Harry chủ nhân người lại thay đổi khẩu vị rồi ư? Người lẽ nào không thỏa mãn với việc chỉ có Sev rồi ư? Người muốn ngoạn.....Xi.....buông.....’

Harry nắm lấy cái miệng của tử xà, gương mặt không ngừng có rút.

‘Đó là kẻ địch, Xi, Basilisk, con rắn tên Nagini sẽ làm Sev bị thương, Xi xi, tìm ra nó, còn có, Xi xi, đừng để tôi lại phải nghe những lời nói hoang đường đó của cậu nữa, nếu không tất cả phúc lợi toàn bộ bị vô hiệu!’

Tử xà kháng nghị, nhưng là cái mồm bị Harry bịt lại chỉ có thể dùng cơ thể quăn lên cánh tay của Harry, ngoắt qua ngoắt lại giãy dụa, Snape ở một bên xem màn qua lại của hai chủ sủng này, gân xanh trên trán co rút chỉ muốn cho hai kẻ gia hỏa này một Arvada.

“Ngừng lại hành vi ngu xuẩn của hai người, Harry, đi chuẩn bị bữa tối, Basilisk, theo tôi đi bàn thao tác, tôi cần một ít nọc độc. ”

‘Được Sev. ’

Harry buông ra tử xà cúi đầu cong người vô cùng hãnh diện mà tiếp nhận ‘mệnh lệnh’, có điều vừa đi tới trước cửa vẫn là gọi lại tử xà.

‘Basilisk, Xi xi, Tôi là thật sự muốn tìm, cậu thử có thể tìm ra con rắn Nagini đó không một chút. ’

Basilisk cuộn trong tay Snape, rất là nghiêm túc mà gật cái đầu, chỉ cần là có liên quan tới chủ nhân Sev của nó, nó đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực.

Harry sau khi giải quyết xong một việc đầu đầu rất là vui vẻ mà chạy tới nhà bếp Hogwarts, nếu chuẩn bị tốt, dường như buổi tối còn có thể nhận được giải thưởng

~Nhìn bề ngoài thì lúc bắt đầu học sinh mới không hề chịu ảnh hưởng của bên ngoài, các phù thủy nhỏ mới nhập học mang theo vui thích, hưng phấn và kỳ vọng đến với ngôi trường cổ kính này, chỉ có điều lần phân viện này, học sinh mới của Slytherin rõ ràng ít hơn quá nhiều so với trước đây, đối với việc này Dumbledore không thể làm gì hơn, nói cho cùng bộ pháp thuật tuy rằng lại lần nữa đùn đẩy trách nhiệm, từ chối thừa nhận sự thực Voldemort đã lại lần nữa xuất hiện, các phù thủy lại không thể không biết một số sự thực, các

giám hôn bay lượn ở bên ngoài không hề có đóng góp, ngoại trừ việc khiến những phù thủy đó cảm thấy ghét và sợ hãi ra thì cũng không còn tác dụng nào khác.

Mà Snape không hề có quá nhiều lo lắng với Slytherin, tuy rằng trong học sinh bây giờ không thiếu thành viên gia tộc thực tử đồ, nhưng nhiều hơn nữa là do phe trung lập đưa tới, những đứa trẻ kia đang từng chút từng chút phân chia khác biệt, điều duy nhất khiến Snape có chút lo lắng, là vào lúc Draco ở trong trận tranh ghế ngồi đầu tiên, đã đứng ở bên trung lập, mà sau khi khai giảng, tiểu Malfoy hoàn toàn rõ ràng đã lớn gan mà trộn vào cùng chỗ cừu thể chủ, sau đó không lâu, trong đại sảnh ăn sáng, Draco sắc mặt trắng bệch mà nhận được thư sấm của Lucius.

Buổi tối, tiểu quý tộc một mình đi trên hành lang của tầng hầm băng lạnh, dừng cước bộ trước cửa văn phòng của giáo sư ma thuật, dường như có chút do dự, nhưng rất nhanh đã thẳng lưng lên, đưa tay gõ cửa, khi nhìn thấy Harry ra mở cửa thì ngay người một lúc, cứng ngắc mà gật gật đầu,

“Chào buổi tối, ngài Harry. ”

Harry hơi cười mà vuốt vuốt mái tóc mềm mại của tiểu quý tộc, cảm thấy rất hài lòng với việc những sợi tóc màu vàng xinh đẹp kia không còn bị ép biến thành bộ dáng cổ định bóng bẩy nữa.

‘Chào buổi tối, ngài tiểu Malfoy, Sev đang đợi. ’

Draco lưỡng lự một chút rồi bộ dáng tao nhã đi vào tầng hầm, nhìn thấy Snape đang ngồi trên sofa đọc sách, cha đỡ đầu của cậu an tĩnh mà chuyên chú xem quyển sách trên tay, dường như không hề cảm giác với việc cậu tới, tiểu quý tộc hít thở sâu, đi tới trước Snape hơi hơi cong mình, lễ nghi hoàn mỹ tới không thể chê trách.

“Chào buổi tối, cha đỡ đầu. ”

51. Chương 51

Snape rời mắt khỏi cuốn sách, nhìn con đỡ đầu sắc mặt trắng bệch thần tình quật cường đứng ở trước mặt mình, trên gương mặt bình tĩnh mà thiếu niên cố gắng biểu hiện ra xuyên thấu một tia hoang loạn và vô lực, Snape hơi hơi chau mày.

“Draco, con là một Slytherin, đừng làm ra bộ dáng đáng thương ngu ngốc này, hay là nói, Lucius đã dạy dỗ con như thế này? ”

Draco cắn răng, gương mặt bỗng nhiên đỏ bừng.

“Không, cha đỡ đầu, con biết nên làm thế nào, cha.....phụ thân đã nói rất rõ ràng rồi. ”

Snape gật gật đầu, không có ý kiến gì với cách làm của Lucius, đã có học sinh còn chưa tốt nghiệp mà đã được khắc dấu hiệu rồi, tuy rằng không hề nhiều, nhưng Lucius không muốn Draco trở thành một trong số đó, Voldemort trở về không có điên cuồng như thế, dường như đã hồi phục thành vị vua cường đại của trước đây, khiến cho một số quý tộc kiên trì lý luận thuần huyết lại lần nữa hướng bàn cân về phía hắn.

Nhưng cũng chỉ là ‘dường như’, sự tàn nhẫn của Voldemort đối với các thực tử đồ chưa hề cải thiện bao nhiêu, chỉ có điều chuyển từ ánh sáng sang bóng tối như cũ, Lucius nhìn rất rõ ràng, đồng thời bước chân đã bước ra thì không cách nào trở về được nữa, để Draco cùng đứng chung với Dumbledore và cừu thể chủ trên một chiến xa chắc chắn rằng sẽ là cách thích hợp hơn nữa.

“Tốt lắm, làm những việc con nên làm, Draco, bây giờ, cùng với Harry, bắt đầu từ ngày mai, cấm túc mỗi tuần 5 ngày, sau bữa tối cho tới trước giờ giới nghiêm, còn đối với thời gian cấm túc——là cả kỳ học. ”

Cái đầu vốn đang rũ xuống của Draco ngẩng lên, nhìn linh hồn đang ở một bên cười híp mắt, lại nhìn nhìn Snape dường như có chút mất kiên nhẫn, trên gương mặt nhỏ từng chút từng chút tràn lên một nụ cười, thanh âm mang theo một tia vui thích.

“Vâng ạ, cha đỡ đầu, ngài Harry. ”

Harry gập eo, hai tay vắt lên vai Snape, nhìn tiểu quý tộc đã khôi phục lại tinh thần, có chút cảm khái, cứu thế chủ do Dumbledore, Sirius và Lupin dạy dỗ, Snape cũng gia nhập, mà Draco lại là vẫn ở chỗ cậu và Snape, có điều không có gì là không tốt, cùng với để Draco ở trong tay mấy người đụng chạm, không bằng cậu và Snape đích thân ra trận, nói thế nào, đứa trẻ này cũng gọi người cậu yêu một tiếng cha đỡ đầu.

‘Draco, em gọi anh là Harry đi, vậy thì, sau bữa tối ngày mai gặp, bây giờ, em nên trở về ngủ đi. ’

Draco nhìn chữ biến mất trước mắt, trộm liếc Snape mặt vô biểu tình một cái, nhận được gật đầu ra dấu thì rời đi, vừa mới bước ra khỏi cửa phòng, liền nhìn thấy vài cái đầu nhỏ co lại trong khúc rẽ hành lang, đầu mày nhướn lên, Draco giả giờ không có nhìn thấy mà đi về phía phòng ngủ, khi đi qua khúc rẽ thì bỗng nhiên quay người, nhìn thấy nhóm ba người cứu thế chủ đang tay chân loạn cào mà kéo kéo áo tăng hình trên nửa người.

“Ha.....Ha ha.....chuyện kia, Draco, cậu không sao chứ? ”

“Snape không có làm gì cậu? Merlin! Quá là thần kỳ rồi. ”

“Hai người các cậu ngậm miệng!”

Ron và cứu thế chủ ôm lấy cái đầu đã bị Hermione gõ về mặt đau khổ không tiếp tục nói nữa, nữ phù thủy nhỏ nhìn nhìn Draco tinh thần không tồi, vô cùng thẳng thắn mà đi ra khỏi chỗ nấp.

“Na, hai tên gia hỏa này không yên tâm nhất định muốn chạy tới xem, có điều xem ra là việc không cần thiết rồi. ”

Draco chớp chớp mắt, nhìn cứu thế chủ đang cười ngớ ngẩn và Ron đang ngoảnh mắt sang hướng khác, bĩu môi, chỉ là ý cười không thể ẩn giấu trong đôi mắt.

“Hừ, Gryffindor đa sự. ”

“Này này! Malfoy! Cậu cái tên gia hỏa này!”

“Hey, Ron, không cần như thế!”

“Đáng đời~”.....

Thanh âm ồn ào của các thiếu niên chậm chậm xa dần, Harry từ bên cửa trở về bên Snape, lấy đi quyển sách trong tay nam nhân, lại gần hôn lên đôi môi mỏng đang mím nhẹ.

‘Xem ra bọn họ qua lại không tệ. ’

Snape nheo mắt lại, đưa tay ngăn lại cái đầu chuẩn bị rời đi của Harry, dưới ánh nhìn không hiểu của linh hồn thì chủ động chạm vào phiến băng lạnh kia, đôi môi mỏng vận vẹo, chậm nhẹ mà ma sát, khép mở.

“Tổ hợp của sư tử và xà? Thật là—— khiến người ta kinh ngạc”

Harry ngây người một lúc rồi đoạt lại quyền chủ động, đầu lưỡi nhập vào trong miệng Snape cuốn lấy, vừa hấp thu lấy thơm ngọt vừa vô cùng cảm tạ việc trở thành một linh hồn thì không thể nói được của mình, vậy thì miệng của cậu còn có thể làm một số việc khác.

‘Sự bù đắp hoàn mỹ. ’

“Gryffindor tự đại”.....

Việc Snape phản bội thực tử đồ đã được coi là công khai rồi, tuy rằng hắn không có rằng đám tiểu xà điên cuồng sùng bái lại chưa thành khí hậu nào đó kia có thể tạo ra uy hiếp gì với mình, nhưng Harry kiên quyết bồi bạn bên người hắn khi hắn lên lớp hoặc xuất hiện ở nơi đông người, Snape đối với việc này chỉ là chọn mi cười khẩy, nhìn linh hồn cười híp mắt kiên trì thì không nói một lời, Harry lại là lắc lắc đầu giả vờ ngây thơ, sau đó nên như thế nào thì như thế ấy, thế là, các tiểu động vật ở Hogwarts thường xuyên có thể nhìn thấy thân ảnh một đen một xám xuất hiện trong Hogwarts.

Tiểu Malfoy coi như không nhìn thấy những ánh nhìn ghét bỏ khiêu khích cố ý và sự cô lập đến từ Slytherin, vẫn ăn, vẫn ngủ như vậy, nhàn rỗi chọc tức những con sư tử dễ xù lông, buổi tối đến chỗ viện trưởng cảm túc, ngược lại sống còn phong phú hơn trước đây, mà thời gian cảm túc còn học được thêm một số kỹ năng,

trong những ‘va chạm nhỏ hữu nghị’ ngẫu nhiên với bạn học thì nhanh chóng thành thực lên, dần dần, tất cả dường như đã hồi phục lại bộ dáng trước đây, Slytherin, tôn trọng kẻ mạnh.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, Halloween sắp tới, các giáo ngục đã ra ngoài bay lượn được mấy tháng rồi, ngoại trừ dần tới mấy sự cố không lớn không nhỏ ra thì không tìm ra một chút manh mối nào, nhiệt tình của các phù thủy đã nhanh chóng tan biến, cùng đến với nó là các kiểu bất mãn, nói cho cùng không có ai hi vọng vào lúc trải qua kỳ lễ mà còn phải đối mặt với ‘thủ hộ’ của các giám ngục, hai ngày trước Halloween, bộ pháp thuật cuối cùng cũng thu về mệnh lệnh để giám ngục trợ giúp điều tra tội phạm vượt ngục, các thành viên thần sáng và bộ phượng hoàng không thể không bỏ qua ngày nghỉ, luan phiên tuần tra tại một số nơi được cho rằng là nguy hiểm.

Harry ngồi xếp bằng lơ lửng trên không trung, nhìn Snape huy động đũa phép khiến cho răng chó từng chút dài ra, vằn áo chùng hắc sắc như vậy, sắc mặt nhợt nhạt phối thêm cái răng nhọn lộ ra ngoài, hóa trang Halloween xem như hoàn thành, Harry mỉm cười mà lại gần, nhân lúc nam nhân không chú ý thì nhanh chóng hôn một chút lên cái răng nhìn không ngoạn mục chút nào kia, trước khi sắc mặt Snape đen đi thì dựa vào vai nam nhân.

Không có giám ngục, không có nhiệm vụ, không có chiến tranh, người mình yêu đang ở bên cạnh, cuộc sống hạnh phúc tới không thể tin nổi, Harry tìm không ra từ ngữ có thể hình dung được cảm giác của cậu bây giờ, tự nhiên giống như hít thở vậy, giống như tất cả nên là như vậy.

‘Sev, anh lẽ nào không muốn thử những hóa trang Draco chuẩn bị cho anh một chút? ’

Nhìn hàng chữ trước mắt, Snape ngoảnh đầu, sắc mặt âm trầm mà trừng mắt nhìn linh hồn cả gương mặt hạnh phúc một cái, tay trái linh hoạt mà chỉnh lí lại tay áo tay phải, ngón tay nhợt nhạt nhảy múa trên nền hắc sắc.

“Tôi không có hứng thú hóa trang thành một con công đang xòe đuôi, hoặc là nói cậu càng muốn thử những cái đó hơn? ”

Harry quay đầu nhìn nhìn lễ phục tối tinh xảo và áo choàng bên ngoài là lông thiên nga màu đen áo lót là màu hồng tối được đặt trên giường, nhe nhe răng, tưởng tượng những thứ kia mặc trên người Snape sẽ nổi bật như thế nào.

‘Oh, tôi nghĩ nếu tôi mặc những thứ kia đi tới chỗ tiệc tối của Nick thì sẽ không phải là ý tưởng tốt gì, anh không cảm thấy anh hợp hơn sao, Sev thân yêu. ’

Ngón tay Snape ngừng ngừng, kéo kéo cái cổ áo bó lại, mắt hơi hơi nheo lại mà nhìn Harry cuối cùng cũng đã đứng xuống đất duỗi tay duỗi chân.

“Vậy thì, tôi có thể cho rằng, cậu có thể tuân thủ thời gian trong phạm vi đã định trở về nơi mà cậu nên ở không? Đừng có cố gắng làm những việc ngu xuẩn kia. ”

Harry hơi cười mà đi đến phía trước Snape, hai tay ôm lấy eo người yêu, phả lên đôi môi mỏng hơi ẩm.

‘Đương nhiên, chỉ cần thời gian rất ít, nơi mà tôi nên ở vĩnh viễn là bên người anh. ’

Snape chậm chậm đưa tay lên kéo lại vai của linh hồn, hưởng thụ ma sát hơi nhẹ trên môi, dạo này quá bình lặng, bình lặng tới hần cảm thấy có chút căng thẳng không hiểu nổi, giống như một viên đá lớn vô hình, từng chút từng chút áp vào tim hần, buồn chán, nặng nề, luôn có một ảo giác rằng có gì đó sắp xảy ra, mà cứu thế chủ đã có người bảo vệ mới, việc duy nhất hần quan tâm, chỉ là linh hồn thuộc về hần này, còn về vài lần chia cách trước đây, Snape cho rằng hần có tất yếu tăng cường trông chừng linh hồn này.

Snape siết mạnh Harry vào trong lòng, đụng chạm giữa môi với môi trở nên kịch liệt, thẳng tới khi môi của hần trở nên ẩm ướt sưng đỏ, căng thẳng và bất an trong lòng dường như đã giảm bớt một chút, Snape hơi lùi lại, nhìn bờ môi dường như không có thay đổi của linh hồn, nhẹ nhẹ dùng đầu lưỡi quét qua khoe môi, thỏa mãn mà thu hoạch được ánh mắt đột nhiên nóng bỏng của linh hồn.

“Nhớ cám kết của cậu, không cho thêm lần nào nữa.....Harry. ”

Harry ngậy người, ánh mắt dừng lại trên đôi mắt sâu của Snape, màu đen thâm trầm khiến cậu không cách nào không chế mà chìm đắm trong nó, vừa muốn mở miệng nói gì đó, Snape lùi ra khỏi vòng tay của cậu,

không tiếp tục do dự mà quay người rời đi, góc áo hắc sắc bay lượn trong không khí, cong lên thành độ cong rực rỡ.

Thẳng tới khi cửa tầng hầm bị mở ra rồi lại đóng lại, Harry hồi lại thần, nghĩ không ra lo lắng vừa lóe ra trong mắt Snape rồi biến mất kia là vì sao, nhưng mà xem xem thời gian, cậu không thể bỏ qua cuộc họp mặt của các linh hồn, tuy rằng những miếng bánh ga tô mốc meo kia vĩnh viễn cũng không gọi lên được hứng thú của cậu, chỉ có điều lần ‘Tụ họp’ này đã nhận được lời mời trước nửa tháng, không biết các linh hồn từ đâu có được linh cảm, thế nhưng muốn tổ chức tại trong sân của Hogwarts, Harry không hề cho rằng những thức ăn quá mức ‘Tình mĩ’ kia có thể thu hút được ánh mắt của nhiều người hơn, cảnh tượng các linh hồn vui vẻ trong sân trường cũng sẽ không là bức tranh đẹp dễ gì, phải biết bọn họ nhưng là vô cùng thích thú việc thể hiện những cảnh tượng cái chết kia

Ma lực đang lưu chuyển, tuy rằng có thể khống chế tốc độ không nhanh như thế, nhưng tốc độ lưu chuyển nhanh vẫn là rất rõ rệt, cơ thể có loại cảm giác đau đớn như bị kéo ra, Harry cúi đầu nhìn ma pháp trận đột nhiên bạo phát dưới chân, lắc đầu với những linh hồn nháy mắt khi ma pháp trận xuất hiện thì đã bị cậu đánh ra ngoài mà nóng lòng lơ lửng xung quanh, ra dấu bọn họ đi tìm Dumbledore.

Đợi đến khi các linh hồn cử ra một người rời đi thông tri Dumbledore, Harry vừa khống chế ma lực trong cơ thể nhanh chóng bị pháp trận làm phiền, phân tán, vừa vượt cảm suy nghĩ, lẽ nào trở thành linh hồn, “bùa chú” Halloween vẫn tồn tại như cũ? Cái mộng nên bị đá một phát của Merlin! Cậu trước nay chưa từng nghĩ tới khi tham gia bữa tiệc do các linh hồn tổ chức sẽ xảy ra tình huống như thế này, rất có rằng, đây là có người làm, bao gồm việc các linh hồn bỗng dưng yêu cầu tổ chức bữa tiệc trong sân trường một cách kỳ lạ, nhất định là có ai đó đã góp ý hoặc là đề nghị.

Hơn nữa ma pháp trận dưới chân nên là dành cho linh hồn, hoặc là nói chủ yếu là dành cho cậu, Harry chú ý tới, tất cả các linh hồn đều bị giam tại nơi này, nếu không phải cậu bạo phát ma lực đẩy bọn họ ra ngoài, vậy thì chắc chắn rằng, các linh hồn không có ma lực sau khi trận pháp khởi động sẽ hoàn toàn biến mất, có thể làm được điều này, người thiết kế ra ma pháp trận mạnh và quy mô như thế, không thể là những học sinh kia, nhưng là, không đại biểu việc những học sinh kia không bị khống chế.

Harry ngẩng đầu, nhìn vài học sinh bước ra từ trong bóng tối, ngoài trừ hai học sinh Slytherin năm sáu dẫn đầu biểu hiện có vẻ thanh tỉnh ra, còn lại còn có 4, 5 đều là 5 học sinh năm năm, có cả của 4 học viện, từng đứa một hai mắt thẳng đứng, biểu tình tê liệt, rõ ràng là bị khống chế bằng cách nào đó.

Harry chau mày, cậu không cho rằng dựa vào ma pháp trận này hoặc vài đứa trẻ bị khống chế kia liền có thể khiến cậu thế nào đó, thay đổi của cơ thể cậu chính cậu cũng không rõ, nhưng là rất rõ ràng, điều này không thể gây ra tổn thương không thể chữa lành, chỉ là, Harry tuy rằng có thể chống lại sự phân tách của ma pháp trận này đối với ma lực cùng với cơ thể của cậu, lại không thể làm ra động tác có hiệu quả nào để ngăn những đứa trẻ kia lại gần.

Trơ mắt nhìn, Harry nhìn những đứa trẻ thần tình lơ đãng đó đứng bên dĩa ma pháp trận, nhặt vài viên đá từ một số vị trí đã định sẵn quay về bên người hai học sinh Slytherin thanh tỉnh, nhìn hai học sinh kia lấy ra từ trong túi—một con chuột, nhìn những viên đá kia được nhét vào trong túi không gian, sau đó con chuột cắn túi không gian, sau khi liếc nhìn cậu hai cái thì nhanh chóng rời đi, Peter Pettigrew!

Chết tiệt thật! Harry muốn giãy dụa, nhưng ma pháp trận đột nhiên có thay đổi, giống như phản công dưới tình huống không còn cách nào trụ nổi, tốc độ phân rã vốn còn có thể khống chế kia bỗng nhiên tăng nhanh, Harry không thể không cắn răng vận ma lực chống lại, nhìn hai học sinh Slytherin kia đặt đũa phép của những học sinh năm dưới nhăm thẳng vào chính chúng

“Obliviate”

Áp xuống cảm giác hư nhược do đau đớn và ma lực trôi đi mang đến, Harry mở lớn mắt nhìn hai học sinh ngã trên mặt đất, tất cả xảy ra trong thời gian không quá 2, 3 phút, mà lúc Dumbledore và Snape cùng với rất đông giáo sư đi tới, chỉ nhìn thấy ma pháp trận dần dần mất đi ánh sáng, Harry ngã xuống mặt đất, cơ thể trở nên có chút trong suốt cùng với học sinh đã nằm xuống mặt đất

52. Chương 52

Snape vài bước bước tới trước mặt Harry đang nửa quỳ giãy dựa trên mặt đất, hai tay cứng ngắc hơi hơi run rẩy mà dừng lại ở bán không, tràn ngập trong mắt đều là do dự, hần thừa nhận, hần đang sợ hãi, sợ hãi Harry sẽ giống như hai lần trước đó mà biến mất, mỗi lần lại lâu hơn lần trước, có lẽ cuối cùng sẽ có một lần không còn trở về.

Harry lão đảo mà đứng dậy, cái nhìn đầu tiên liền nhìn thấy Snape sắc mặt trắng bệch thần sắc có chút sợ hãi do dự, cắn răng, cố gắng duy trì bình ổn mà đi tới——không phải là bay tới, cầm chặt lấy bàn tay dường như còn lạnh hơn của chính mình, nhẹ nhẹ ma sát, ánh mắt không hề rời khỏi đôi mắt đen âm trầm, không hề có điểm sáng của của Snape, thẳng tới khi bàn tay cứng ngắc kia chậm chậm mềm lại, để cho ngón tay của cậu nắm lấy.

Snape trầm mặc, nhìn Harry hơi cười an ủi hần, cơ thể hơi hơi trong suốt kia dưới ánh trăng chiếu vào tỏa ra một loại quang mang mê hồn, khiến người ta thấy chói mắt, muốn rút tay về, lại bị nắm chặt hơn, Snape không giãy dựa nữa, cơ thể hần cảm thấy kiệt sức, ngay cả hần chưa làm gì cả, bắt đầu từ khi nghe thấy các linh hồn chạy tới đại sảnh báo tin, nhịp tim của hần liền không còn nghe theo khống chế, kịch liệt mà đập mạnh, khiến hần cảm thấy đau đớn, cái áo giắc ‘lại sắp biến mất’ kia khiến hần khi Dumbledore đứng dậy thì đã do dự phút chốc.

Harry nhìn Snape biểu tình ngây ngốc mà mặc cho mình kéo, hiểu được lần này đã khiến cho nam nhân sợ hãi, ngay sau khi vừa cam kết sẽ không rời xa thêm lần nào nữa, có điều còn tốt, tất cả không có không thể vãn hồi, động động tay, Harry cảm nhận bàn tay nắm lấy ngón tay mình của Snape chậm chậm, từng chút một nắm chặt hơn, âm thầm thở dài, quay đầu gật gật với Dumbledore đang sắp xếp người đưa những đứa trẻ kia đến bệnh thất.

‘Albus, tối nay chắc sẽ không có gì xảy ra nữa đâu, đương nhiên, vẫn là cần tăng cường phòng bị, vậy không phiền nếu em ngày mai đến văn phòng của thầy làm phiền đúng không? Bây giờ, em nghỉ em và Sev cần một chút thời gian riêng tư.’

nhìn hàng chữ màu trắng bạc vẫn ngưng kết hữu lực như trước đây trước mắt, Dumbledore hơi hơi buông xuống lo lắng, nhìn nhìn cơ thể dường như đang chậm chậm hồi phục của Harry, gật đầu.

“Đương nhiên, con trai ta, thầy nghĩ em cần nghỉ ngơi tốt một chút, vậy mai gặp lại. ”.

Harry cười gật đầu, cũng không làm phiền những giáo sư đang bận rộn khác nữa, đêm này, là một đêm mất ngủ đối với những ai đó..

Snape nhìn Harry và Dumbledore nói chuyện xong, rút tay của mình về, không nói lời nào mà sải bước rời đi, cước bộ gấp tốc, áo chùng tung bay như những làn sóng biến dạng, giống như tâm tình của hần bây giờ——sợ hãi, lo lắng, giống như bị những sợi tơ rối vô không rõ đông cứng lại, chặt chẽ mà cuộn lấy trong đầu hần, cứng chắc tới dường như không cách nào suy nghĩ..

Cánh cửa tầng hầm đóng chặt gần trước mắt, Snape bỗng nhiên dừng cước bộ, có chút cứng ngắc mà quay đầu, chết tiệt thật, hần sao lại có thể quên cơ thể của Harry, trong suốt tới mức ấy

Cự li đầu mũi gần như chạm vào đầu mũi, Snape thậm chí có thể cảm nhận được hơi lạnh tỏa vào da thịt, mím mím môi, hần nhìn Harry vẻ mặt xấu hổ mà bay lùi lại, mặt vô biểu tình quay lại, mở cửa, bước dài từng bước vào giữa gian phòng, rút đũa phép trực tiếp châm lửa lò sưởi, sau đó thanh âm đóng cửa vang lên, nháy mắt khi áo chùng trên người mình bị kéo nhẹ, đột nhiên quay lại.

Snape hung hăng ôm lấy cơ thể mang theo băng lạnh kia, cố gắng đưa độ ẩm cơ thể mình tới, mà sau khi phát giác được một tia biến động ẩm áp quen thuộc bao lấy cơ thể mình thì ác liệt mở mồm, thanh âm khàn khàn, khô khốc..

“Dừng lại! Chết tiệt thật đừng có động ma lực của cậu, hay là nói, cậu không sợ cứ như thế này rồi biến mất. ”.

Harry ngây người, phát giác cánh tay đang chặt chẽ ôm lấy eo mình lại lần nữa co chặt, chậm chậm cong lên khoe môi, nhẹ nhẹ hôn lên mái tóc Snape, để cơ thể từng chút lơ lửng lên, thẳng tới khi khiến cho nam

nhân trầm mặc mà cố chấp đen kịt kia hai chân rời khỏi mặt đất.

Hai tay ôm lấy vai Snape, để người đang co chặt cơ thể kia ngồi vững lên hai chân xếp bằng của mình, Harry vùi đầu vào hõm vai Snape, mặc ý mà cảm nhận độ ấm mang theo hương vị thanh khổ từng chút từng chút rỉ vào trong linh hồn, nhẹ nhẹ kéo bàn tay đang đặt trên eo mình của nam nhân xuống, lồng vào ngón tay hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt đen hơi hơi chiếu ra quang mang kia.

‘Không sao, Sev, hơn nữa, có lẽ đây không phải là một việc xấu. ’

Snape không từ chối động tác của Harry, thuận theo mà dùng một loại tư thế mềm nhược mà vùi ở trong lòng Harry, nhẹ nhẹ co động ngón tay, nhìn những ngón tay nhợt nhạt hơi hơi trong suốt đang lồng với ngón tay hắn, những chữ xuất hiện trước mắt khiến chột mi lên cao, đôi môi mỏng mím chặt co rút, thanh âm giống như dòng khí rút ra từ kẽ nhỏ, mang theo tiếng khàn khàn.

“Vậy ư? Harry, tôi không thể không hoài nghi, đầu của cậu có phải bởi vì rò rỉ ma lực mà trở nên trống rỗng, thu nhỏ, không phải việc xấu? vậy thì cậu có cần chuẩn bị một bữa tiệc nho nhỏ hay không, để chúc mừng lần ‘kỳ ngộ’ này của cậu? ”

Cảm thấy cơ thể trong lòng co chặt, Harry cười khổ mà nhìn sắc mặt ẩn ẩn đen lại của Snape, vô cùng gấp gáp mà giải thích.

‘Tôi nghĩ lần công kích này, có thể là bên chỗ Voldemort đã xuất hiện một số vấn đề, có liên quan tới ma lực, không thể phủ nhận, ma pháp trận kia có thể hấp thu phần lớn ma lực tôi có thể sử dụng vào lúc này, dường như còn có thể ảnh hưởng tới cơ thể của tôi, nhưng là Sev, ma lực của tôi không hề giống như những gì tôi đã thể hiện, tôi đã nói với anh chưa, ma lực của tôi có thể tăng lên? ’

Chau mày, Snape nhìn ký tự tan biến.

“Đúng thế, cậu đã nói như thế, đó là ý gì? Lẽ nào nói ma lực của cậu còn có thể sinh ra thêm? Đừng có nói với tôi cậu là sinh vật ma pháp đặc biệt nào đó”.

Harry bật cười, cúi đầu muốn hôn lên môi Snape, lại bị nam nhân có chút vặn vẹo mà tránh đi, chỉ thớm lên gò má, không quá thỏa mãn mà bủn rủn môi, thu chặt lấy cánh tay đang ôm người kia.

‘Không phải sinh ra thêm, mà là tôi luôn cảm thấy ma lực chứa trong cơ thể tôi là nhiều hơn nữa, nhưng tôi không cách nào sử dụng, lần rời đi trước, ở nơi tập trung của kỳ lân trong rừng cấm, tôi đã có loại cảm giác này, lúc đó ma lực tuy rằng lấp đầy, nhưng dường như đạt đến trạng thái bão hòa nào đó, nhiều ma lực hơn đã được cất giữ lại, nhưng mà bây giờ, Sev, tôi lại cảm thấy những ma lực đang được tích trữ kia đang lấp đầy những chỗ trống bị rút ra kia, tuy rằng chậm, nhưng còn tốt hơn rất nhiều so với lần bạo phát điên cuồng đó. ’

Snape ngậy người, hơi hơi cúi đầu mà chìm vào trầm tư, thậm chí không chú ý tới linh hồn nào đó đang lơ lửng trộm lại gần phòng ngủ, một lúc lâu sau, chau mày ngẩng đầu, có chút do dự nói.

Harry có chút tiếc hận mà liếc liếc cái giường chỉ còn cách vài bước nữa, gật gật đầu.

‘Đúng vậy, đá phù thủy, tôi có thể khẳng định, nguồn ma lực đang bổ sung vào cơ thể tôi bây giờ chính là năng lượng bên trong đá phù thủy, còn cường đại hơn so với trước đây, càng thâm sâu hơn, với lại, Sev, tôi nghĩ trong ma lực của Voldemort bây giờ cũng có năng lượng của đá phù thủy, mà hắn——ảnh hưởng đã nhận được, là loại không tốt!’

Snape lập tức thẳng người dậy từ trong lòng của Harry, nhìn chằm chằm đôi mắt mang theo một tia ‘không có ý tốt’ kia.

“Voldemort.....có liên quan tới đá phù thủy? ”

Harry gật gật đầu, giống như vô tình mà bay tới chiếc giường chậm chậm hạ xuống, thò tay chậm rãi mạch lạc mà cởi cúc áo chùng của Snape..

‘Sao? Tôi chưa từng nói ư? Lần cướp đá phù thủy đó, Voldemort giống như cũng đã hấp thu một số năng lượng của đá phù thủy. ’

Cảm giác lạnh truyền tới ở cổ kéo về chú ý, sắc mặt Snape đen lại mà nắm lấy ngón tay rắc rối của linh hồn ‘thân mang trọng thương’ nào đó.

“Aha!, có lẽ tôi cần một chậu tương ký hoặc là một bình ma được hỗ trợ trí nhớ? Chưa! Hề!”

Harry chớp chớp mắt, dán mắt vào gương mặt co chặt của Snape, đột nhiên tỏ ra vặn vẹo, bộ dáng đau đớn vô cùng, Snape bị dọa sợ, kinh hoàng mà vuốt đi vuốt lại trên cơ thể Harry, cố gắng tìm ra nguyên đau đớn của Harry..

“Chết tiệt thật! Cậu làm sao rồi!”

‘A.....rất khó chịu, Sev, tôi nghĩ tôi cần phải nằm xuống nghỉ ngơi một lát. ’

Cơ thể Snape nháy mắt cứng ngắc, biểu tình cổ quái mà nhìn chăm chăm Harry hồi lâu, quay đầu đi, cơ thể lại từng chút mềm mại lại, Harry ngậy người một lúc, khoe miệng cong lên một nụ cười nho nhỏ, lưu loát mà cởi ra áo chùng ngăn trở cơ thể người yêu, kéo chăn đắp lên cơ thể hai người, chặt chẽ mà ôm lấy người kia giữa hai cánh tay, ấm áp truyền đến chữa lành ma lực đang từng chút hồi phục, đau đớn do xung kích.

‘ Xin lỗi, Sev, không phải không nói với anh, tôi trước đây cũng không nghĩ tới, mãi đến hôm nay mới phát hiện việc này, tôi bây giờ hoài nghi, Voldemort có phải thật sự sống lại hay không, tôi nghi ngờ hẳn cũng là linh hồn giống như tôi, lại bởi vì nguyên nhân đá phù thủy dẫn đến hẳn không thể sống lại giống như kế hoạch ban đầu, nhưng là đá phù thủy tuy rằng đã thay đổi ma lực của hẳn, lại dường như không hề có thể duy trì bình thường giống như tôi, cho nên hẳn đã giết chết nhiều Muggle, hấp thu sức sống của bọn họ. ’

Snape nhẹ nhàng lật động cơ thể, để cơ thể băng lạnh của Harry có thể cảm nhận hơn mà dựa vào hẳn, không chút keo kiệt mà mở hai cánh tay ôm lấy vai Harry.

“Sau đó cậu đột nhiên mà xuất hiện trong đường nhìn của hẳn, nhảy nhót đi lại, cho nên hẳn muốn tìm ra nguyên nhân từ chỗ cậu? ”

Harry vì sự quan tâm âm thầm của Snape mà cười nhẹ, mặc ý mà hấp thu áp áp không ngừng truyền tới từ cơ thể người yêu.

‘Tôi nghĩ——dường như chính là như vậy, muốn tìm thấy nguyên nhân tại sao tôi rõ ràng là một linh hồn mà lại có thể sống động như vậy, có lẽ điều hẳn muốn là một lần cho tất cả, trực tiếp hấp thu ma lực của tôi thậm chí đánh tan linh hồn tôi, ma pháp trận kia không phải pháp đơn giản gì, dường như toàn bộ là do cổ ma văn tạo lên. ’

Snape mắt sáng lên, muốn đẩy Harry ra đứng dậy.

“Đợi chút, vẽ lại ma pháp trận kia!”

Harry bắt lực mà thở dài, thu chặt cánh tay giam lấy nam nhân đang háo hức.

‘Sev thân yêu, lẽ nào anh không thấy tôi bây giờ nên nghỉ ngơi tốt ư? Cần phải biết, quá trình hồi phục ma lực thật sự không đẹp đẽ thế kia, lại nói, ngày phải không phải cần đi gặp Dumbledore ư, tôi nghĩ chỉ là một đêm, tôi sẽ không quên mất hình dạng cái pháp trận khiến người ta có ấn tượng sâu sắc kia đâu. ’

Snape cảm thấy ảo não với biểu hiện quá mức nóng vội của mình, nhìn gương mặt Harry tuy rằng đã khỏe hơn một chút nhưng vẫn chưa ngừng kết hơn được như trước đây, mím mím môi, để cơ thể mình ôn nhuận dưới cái ôm hơi lạnh kia, hai tay do dự, từng chút mà đặt lên trước ngực Harry, dừng lại ở nơi đáng ra nên có nhịp đập kia, sau đó chậm chậm nhắm hai mắt lại..

Harry thở ra một hơi, đầu mày hơi hơi chau lại, lần hồi phục ma lực này tuy rằng không có kịch liệt như lần trước, nhưng loại đau đớn xung đập kinh mạch cơ thể không hề dễ chịu, cúi đầu, nhìn lông mày chau chặt và sắc mặt nhợt nhạt của Snape, nhẹ nhàng đưa tay xoa lên vết chau sâu giữa hai mày, rồi lưu luyến không rời nếp gấp ở khóe mắt, sau đó mềm nhẹ mà hôn xuống, người yêu biệt nữ của cậu.....

53. Chương 53

Ấm áp, thoải mái, tỉnh dậy từ trong cái ôm mềm mại, Snape chậm rì rì thò tay ra khỏi cái chăn ấm áp che lên mắt, lông mày hơi hơi chau lại, giống như chưa thể thích ứng được tia sáng đột nhiên chiếu tới kia, cùng với đó thì môi bị hơi lạnh mềm chạm lấy, lưỡi biếng quay người, cảm nhận ma lực quen thuộc đang bao lấy trên cơ thể, không tự giác mà dựa vào chiếc ấm mát kia

Đời đã! Ma lực! Lập tức mở mắt, Snape nhìn Harry cả gương mặt cười đến rức rờ còn hơn cả ánh nắng, không còn cảm giác hơi hơi trong suốt của hôm qua nữa, thậm chí càng ngưng kết hơn, Snape nghi ngờ một đêm hắn đã ngủ qua này, Harry rốt cuộc đã trải qua cái gì.

Harry chọn mi, nghe thanh âm mềm mại mang theo một tia khàn khàn vang lên bên tai, hai tay không thành thực mà ở trong chăn vuốt ve, kêu gọi trên cơ thể trần trụi của nam nhân trong lòng.

‘Hồi phục rồi, thậm chí còn tốt hơn—sau khi tôi ngủ xong một giấc. ’

Snape hơi hơi yên tâm lại, cùng với đó thì nắm được ‘từ có vấn đề’ trong lời nói của, ngủ? Merlin! Snape biết, Harry chưa từng ngủ, cơ thể linh hồn không cần ngủ, mà bây giờ, tối quá, tên hỗn đản này thế nhưng lại ngủ rồi, dưới trạng thái ‘bị thương’ kia!

Giống như biết được sự kinh ngạc của Snape, Harry dừng lại việc ‘quấy nhiễu’, vô cùng tự nhiên mà lấy chiếc áo ngủ ở một bên choàng lên nam nhân đang chậm chậm ngồi dậy.

‘Tôi cũng rất kinh ngạc, tôi vốn tưởng rằng sẽ đau đớn cả một đêm hoặc là lâu hơn nữa, nhưng không thể không nói, Sev, sau nửa đêm tôi đã ngủ rồi, không phải hôn mê hoặc là gì đó khác thế, chính là ngủ, tuy rằng chỉ khoảng hai ba tiếng đồng hồ, tôi thậm chí còn có một giấc mơ!’

Đầu mày Snape hung hăng chau lại, rất nhanh mà rời giường, thẳng đến giá sách ở phòng khách, ở đó có rất nhiều giường sách về linh hồn mà hắn thu thập, Harry ngây người một lúc, rồi gấp gáp chạy đi theo sau nam nhân, mà sau khi nhìn thấy nam nhân chỉ là mặc áo ngủ thậm chí còn đi chân đất mà đứng trên mặt đất cầm lấy một cuốn sách dày nhanh chóng lật đọc, thì cảm thấy có chút chua xót kì lạ.

Harry đi tới, trực tiếp ôm ngang eo nam nhân không hề biết lạnh là gì, chặt chẽ áp chế sự giãy dụa của người kia, vùi đầu vào giữa mái tóc đen mềm mại rồi hỗn loạn dụi lên, người cậu yêu, trong tình yêu thì đơn thuần, cố chấp như thế, không còn sự tồn tại nào tốt hơn hắn.

Snape chậm chậm dừng lại giãy dụa, đặt sách xuống bụng dưới, đẩy ra cái đầu đang nhảy loạn trên cổ hắn của Harry, nhìn đôi mắt tràn đầy các loại tình tự..

“Kẻ ngốc, buông tôi xuống, tôi nghĩ tôi có thể tìm một chút”.

‘Không, Sev, không cần, sự tồn tại của tôi chính nó đã là một ví dụ đặc biệt, những điều đã xảy ra ở tôi căn bản không có tư liệu để tìm, hoặc là chúng ta có thể đi tìm người chế tạo ra đá phù thủy, Nicolas Flamel, nhưng không phải là bây giờ, cũng không cần anh cực khổ như thế này, anh chỉ cần khỏe mạnh, ở bên người tôi, ở nơi mà tôi có thể nhìn thấy. ’

Snape trầm mặc, một lúc lâu, hơi hơi tránh mặt đi, lại dùng ngón tay trúc trúc, nhẹ nhàng vò lên mái tóc của Harry, cảm nhận mát trượt mềm mại kia..

“Gryffindor làm việc theo cảm tình, cậu nên chứa vào đầu cậu một số thứ thực sự hữu dụng đi. ”

Harry nhìn Snape quay đầu lộ ra vành tai đỏ bừng, không khống chế được mà chồm tới ngậm cắn lấy.

Snape dường như không thể khống chế nhiệt độ đang lan ra trên mặt, tên gia hỏa hỗn đản chết tiệt này, quả thực đã kế thừa truyền thống quang vinh của nhà Potter—không có da mặt!

“Sevuoh oh! Tôi nghĩ tôi đến không đúng lúc rồi? Tôi chỉ là muốn nói, có lẽ mấy người đồng ý đến đại sảnh dùng bữa sáng? ”

Snape cứng đờ, từng chút từng chút quay đầu qua, trừng cái đầu màu trắng thò ra từ trong lò sưởi, cảm giác cơ thể bản thân nháy mắt trở nên cứng nhắc giống như một viên đá cuội, cơ hồ là tay chân thừa thãi, cứ ngây đờ đờ như vậy mà ở trong lòng Harry, dùng tư thái kỳ dị, bị ôm lấy.

Harry thở dài, nhẹ nhẹ buông xuống Snape đã hoàn toàn cứng ngắc, đưa tay buộc lại dây áo chùng căn bản chưa thắt kia, sau đó cười cười với Dumbledore đang cười híp mắt, chỉ lộ ra một cái đầu từ trong lò sưởi——rất khó khăn..

‘Chúng em sẽ lập tức đi Albus, bây giờ, em nghĩ chúng em cần phải chuẩn bị một chút. ’

“Đương nhiên, đương nhiên, vậy thì một lúc nữa gặp, ha ha, tuổi trẻ thật tốt mà~”.

Lão vu sư cười tới ý vị bất minh rồi đi, Harry cố gắng nuốt xuống vài cái, vô cùng cẩn thận mà nhìn Snape mặt vô biểu tình, lấy lòng mà vuốt vuốt tay áo hoàn toàn không có chút nhàu của nam nhân, thẳng tới khi Snape đẩy ra cánh tay của cậu, sải bước đi vào phòng tắm, tiếng đóng cửa ‘rầm’.....

Đi theo bên người Snape đang khí áp điên cuồng, Harry mang theo bộ dáng hoàn toàn không thương tích ở trong đại sảnh Hogwarts, thẳng tới lúc ngồi trong văn phòng của Dumbledore uống trà, cậu vẫn không hề nhận được một sắc mặt tốt nào của Snape, nhìn Snape ngồi ở một bên sắc mặt âm trầm, Harry thở dài, trực tiếp đưa tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên tay ghế sofa, áp chế cử động nho nhỏ muốn giãy ra của Snape, đối với nam nhân này, vừa cứng vừa mềm mới là con đường có được thắng lợi.

Snape giãy ra vài cái không ra, hung hăng trừng tên linh hồn đang cười híp mắt nào đó, buông tha việc lãng phí thể lực vào việc vô vị, trực tiếp chìa họng súng nhắm thẳng vào Dumbledore.

“Albus, tôi nghĩ nguyên nhân chúng ta ngồi ở đây sẽ không phải là vì thầy muốn trình diễn những đồ ngọt đang được xếp đầy trên bàn khiến người ta buồn nôn kia! Bây giờ, hỏi thứ thầy muốn hỏi! Chết tiệt thật, một tiếng sau tôi còn phải giúp cho những tiểu cự quái cần tôi nhét những kiến thức đối với bọn chúng mà nói là vô cùng khó khăn kia vào trong cái đầu không hề lớn hơn con kiến của bọn chúng! Thật lòng cầu nguyện Merlin, điều đó sẽ không khiến cái đầu của bọn chúng nổ ra giống như cái nồi gang. ”

Lão vu sư vừa chịu đựng thiên tai bất ngờ rồi run run chồm râu, vừa giấu diếm lại vừa nhanh chóng cắt đi đám kẹo được bày ở trên bàn.

“Ha ha, thầy vẫn là nóng vội như thế, Severus, được thôi được thôi, chúng ta cùng nói chuyện tối qua một chút, Harry, em đã hồi phục rồi đúng không? ”

Harry rất là thoải mái an tâm mà nhìn Dumbledore thay mình gánh chịu tất cả, gật gật đầu.

‘Đúng thế, Albus, em chỉ có thể nói, còn tốt hơn so với trước đây. ’

Dumbledore dường như thở phào một hơi, đẩy đẩy gọng kính, rút ra đĩa phép nhẹ nhẹ gõ xuống mặt bàn, trước mặt cậu và Snape xuất hiện một cốc hồng trà nóng.

“Rất tốt, vậy thì nói một chút đi, Harry, em cho rằng những thứ kia rốt cuộc là chuyện gì. ”.....

Đợi đến khi Harry đem những phân tích hôm qua cùng với Snape nói lại một lần, lão vu sư nhẹ nhẹ dựa vào lưng ghế, ngón tay nhẹ nhẹ đặt trên tay ghế gỗ gỗ..

“Oh, những điều em nói không phải không có thể, thậm chí những đứa trẻ tối qua, rất rõ ràng, bọn chúng không hề biết điều gì, nên là các bùa chú đoạt hồn và Obliviate, nếu ép buộc hồi phục kí ức có thể gây thương tổn rất lớn với bọn chúng”

Harry cong lên khóe môi, không có dự định sẽ nói ra việc hai học sinh Slytherin năm 6 kia không hề bị khống chế, vào thời khắc như thế này, nói ra sẽ không tốt thêm chút nào, chỉ có thể khiến mọi việc càng vướng tay thêm, lại nói thế nào, hai kẻ đó mới chỉ là đứa trẻ, đang ở độ tuổi dễ bị xúi giục, dễ bị mê hoặc, hoặc là tăng thêm gia tộc của bọn chúng.

Snape thở hắt, không hề khách khí mà đánh gãy sự trầm mặc ngắn ngủi..

“Tôi tưởng rằng, Albus, thầy sẽ tăng cường thêm liên hệ với những kẻ gọi là quý tộc? Vào thời khắc quá mức căng thẳng này, những đứa trẻ đem qua, nếu trí nhớ của tôi không có sai, thì không hề có hiện diện vào của phù thủy máu lai và Muggle!”

Dumbledore ngừng một chút, gật gật đầu.

“Đúng thế, Severus, tôi nghĩ tôi cần phải liên hệ những gia tộc của những đứa trẻ đó, ngoài ra, Harry, tôi nghĩ tôi cần sự giúp đỡ của em. ”.

Harry có chút kinh ngạc, không rõ Dumbledore đã gặp phải việc khó giải quyết nào mà phải nhờ tới cậu, mà không phải là sự thương lượng gần như là mệnh lệnh kia.

‘Nếu em có thể, Albus, không vấn đề. ’

Dumbledore không hề nói ra yêu cầu của mình tiếp theo lời của Harry, chỉ là thở dài một tiếng, lắc đầu nói với cánh cửa phòng nghỉ bên cạnh.

“Ra đi.....Gellert. ”

Snape dường như vô cùng kinh ngạc, cơ thể hắn nháy mắt thất lại, ngón tay bị Harry nắm lấy phản xạ mà co chặt, mà Harry ngồi bên người hắn lại là kéo dài miệng, giống như có thể nhét vào cả một quả trứng ngỗng, hai người cùng quay đầu, nhìn cánh cửa chậm chậm được đẩy ra.

Mái tóc vàng pha lẫn những sợi trắng, mượt mà tự nhiên mà dán lên vàng trán, tuy rằng tuổi già nhưng lại anh tuấn vô tổn, chỉ là thêm vào một tia sâu sắc do năm tháng trầm tích lại, cơ thể thon gầy thẳng tắp mà đứng, giống như một cây lao, ẩn giấu mà tỏa ra khí tức cường đại mà nguy hiểm, lão nhân——Hắc ma vương đời thứ nhất, Gellert Grindelwald tự nhốt mình trong nhà lao, đã xuất hiện trong văn phòng hiệu trưởng tại Hogwarts.

Dumbledore vẫy vẫy đũa phép, bên cạnh bàn làm việc xuất hiện một chiếc sofa giản đơn nhưng nhìn lại rất thoải mái, Gellert nhìn nhìn, hơi cười mà ngồi xuống, gật gật đầu với Snape Harry.

“Vậy thì cho phép tôi giới thiệu, Gellert Grindelwald, là——bạn cũ của tôi. ”.

Snape dường như đã bình tĩnh trở lại, thận trọng mà gật đầu tôn kính với ma vương đời trước ngồi ở đó, Harry lại là nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay Snape, như cười như không mà đánh giá qua lại giữa Dumbledore và Gellert..

“Vậy, hai—— vị, không tự giới thiệu một chút sao? ”

Thanh âm thấp trầm êm dịu phát ra từ miệng ma vương đời trước, lão nhân ưu nhã mà hơi mỉm cười, nhìn Snape và Harry.

“Severus Snape, giáo sư ma thuật Hogwarts, viện trưởng đương nhiệm Slytherin, rất vinh hạnh được gặp ngài, ngài Grindelwald. ”.

‘Harry, linh hồn ở Hogwarts, người yêu của Severus Snape, rất vinh hạnh được gặp ngài, ngài Grindelwald. ’

Thỏa mãn mà gật đầu với Snape đang đứng dậy hơi hơi cong người cúi chào, ánh mắt của Gellert cũng dừng lại ở trên người Harry đang ngồi xuống cùng Snape.

“Oh, Harry, ha ha, không thể không nói, sự tồn tại của cậu, thật là một—— kỳ tích. ”

Harry không để ý mà cười cười.

‘Có lẽ, có điều tôi thật sự cảm tạ Merlin để tôi đến nơi này.’

Gellert chọn mi, nhìn Harry quay đầu mỉm cười với Snape, trong mắt lóe qua một tia gì đó rồi biến mất, sau đó trầm lắng lại rồi biến mất.

“Vậy thì chúng ta bắt đầu đi, tôi nghĩ sẽ không có ai vui vẻ lãng phí thời gian mà nói chuyện bằng những lễ nghĩa quá mức tẻ nhạt kia, còn với nguyên nhân tôi đến đây, không thể không nói, cứu thế chủ của các người, đích xác khiến người ta đau đầu. ”

Snape nheo mắt lại, nhìn Gellert vẻ mặt mây nhạt gió nhẹ, muốn làm rõ hàm ý trong lời nói của lão nhân này, mà Harry chớp chớp mắt, dường như đã tìm ra nguyên nhân.

‘Vì trong đầu tiểu Harry’

Gellert đồng ý mà gật gật đầu, theo đó thì chuyển ánh mắt tới Dumbledore vẫn luôn trầm mặc, mà người kia thì bưng lên cốc hồng trà nhấp một ngụm

“Đúng thế, Harry, liên quan tới ‘phiên phức nhỏ’ trong đầu tiểu Harry, Gellert dường như đã tìm được cách giải quyết. ”

‘Mà cái cách giải quyết này có liên quan tới em. ’

Khẳng định, Harry tiếp lời, sau đó xoa dịu mà nắm nắm ngón tay đột nhiên cứng ngắc của Snape.

Gellert không để ý mà động động ngón tay, một cốc hồng trà nháy mắt xuất hiện bên tay, bưng lên chậm chậm uống một hớp, giống như cảm nhận dư vị mà khép hờ đôi mắt.

“Trong đầu cứu thế chủ có một cái, à không, hoặc là nói một mảnh, nói cho cùng linh hồn vỡ vụn tuyệt đối không phải biểu hiện nên có của một linh hồn hoàn chỉnh, nếu thật sự hoàn chỉnh, vậy thì cứu thế chủ của các vị đã sớm không còn sống được. ”

Hai mắt Snape từng chút từng chút trở nên trống rỗng, đó là chứng minh của bế quan bí thuật được vận hành, Harry an ủi mà càng lại gần thêm một chút, cánh tay vòng qua cái eo quá mức thon gầy của nam nhân, nhẹ chạm mà xoa dịu.

‘Tôi nghĩ phán đoán của ngài không hề sai, ngài Grindelwald, vậy thì tôi nghĩ ngài đã tìm ra được cách giải quyết rồi? ’

Gellert gật gật đầu, khoe miệng hơi cười rộng thêm một chút.

“Đúng thế, qua nhiều lần thử nghiệm và kiểm tra, cách duy nhất——trong tình huống không làm tổn thương tới cứu thế chủ, do người thân cận ấy tin tưởng nhất tiến hành”

“Liên kết linh hồn, để linh hồn cường đại hơn một chút tiến vào trong cơ thể, tiêu diệt thứ không nên tồn tại kia. ”

Giọng nói khô khốc tiếp theo lời còn chưa hết của Gellert, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lên người Snape đang hơi cúi đầu, Harry cảm giác cơ thể đang bắt đầu hơi hơi run rẩy của nam nhân trong lòng, chau mày, dứt khoát mà ôm lấy cả người vào trong lòng mình. .

‘Sev, làm sao rồi? ’

Gellert chọn chọn mi, nhìn về phía Dumbledore.

“Albus, xem ra dường như tôi không ra tay thì vấn đề này cũng sẽ được giải quyết.”

Dumbledore nhìn Snape được Harry ôm trong lòng, nhìn gương mặt lại lần nữa trở nên không thay đổi không tức giận kia, thở dài.

“Gellert.....”

54. Chương 54

Snape trầm mặc, hẳn đương nhiên biết cách này, những cuốn sách kia, những cuốn sách hắc cổ gắng tìm về được hắc cốt trong tử của phòng chế được kia, chỉ là yêu cầu của cách này quá cao, hơn nữa tỉ lệ thành công lại rất thấp, thứ nhất cần người thân cùng quan hệ huyết thống, thứ hai, hai bên cần hoàn toàn tín nhiệm, thứ ba, sức mạnh linh hồn của người giúp đỡ kia cần phải đủ mạnh, hơn nữa có thể kiểm soát tốt, nhưng cho dù là đã có ba điều này, tỉ lệ thành công vẫn là rất thấp.

Nếu một khi thất bại, người tiếp nhận sẽ phải chịu tổn thương cực lớn——nói cho cùng là đấu tranh trong nhận thức của linh hồn kẻ đó, mà cái người đưa ra giúp đỡ kia, bởi vì giới hạn liên kết mà không thể tự chủ rời ra liên kết, vậy thì, kết quả cuối cùng, là rất có khả năng sức mạnh linh hồn của người giúp đỡ sẽ bị người tiếp nhận hấp thu hoàn toàn, nhưng cũng chỉ là sức mạnh, đó cũng nghĩa là nói, người giúp đỡ sẽ bởi vì sức mạnh linh hồn bị mất đi mà trở thành một người thực vật.

Mà tình huống của Harry bây giờ lại càng là nguy hiểm, bản thân cậu đã là thể linh hồn, một khi liên kết thành công, đợi đến khi cả ‘người’ Harry nhập vào trong ý thức của cứu thế chủ, nếu mà thất bại, vậy thì ‘Harry’ cũng không còn có thể tồn tại, người ở lại sẽ chỉ là——Harry Potter.

Snape biết tay của chính hắn đang run, cơ thể cũng đang run, cánh lạnh thấu xương từ sâu trong linh hồn của hắn đang từng chút từng chút lan ra toàn cơ thể, chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn Dumbledore dường như có chút bất lực mà lại kiên cường, lại nhìn nhìn Gellert vẻ mặt không quan tâm, mở mở miệng, thanh âm lơ đãng đến hắn cũng cảm thấy buồn cười.

“Albus.....Thầy đều biết, thầy đều biếtcho nên, tôi không có lựa chọn, cũng không thể lựa chọn đúng không? ”

Dumbledore nhìn Snape sắc mặt trắng bệch, lại nhìn nhìn Harry đang mang theo một tia hiếu kỳ, thở dài một hơi.

“Severus, không còn cách nào tốt hơncó điều chúng ta đã làm thử nghiệm rồi, sẽ khiến cho nguy hiểm ở mức thấp nhất. ”

Mặt Snape từng chút từng chút phỉếm lên màu đỏ, đỏ bừng kỳ dị, thanh âm hắn không còn lơ đãng, mà trở nên thấp khàn, giống như đang cực lực áp chế cái gì đó, cánh tay Snape phủ lên bàn tay ôm eo hắn của Harry, dùng sức nắm chặt, khiến mồ hôi lạnh của bản thân làm ẩm ướt phiến băng lạnh kia.

“Thấp nhất.....cái thấp nhất mà thầy nói có phải làHarry Potter hay không, chỉ có Harry Potter? ”

Văn phòng hiệu trưởng một phiến tĩnh lặng, tĩnh lặng tới có chút áp lực, biểu tình của Harry rất bình ổn, không có một tia biến động, cậu đương nhiên hiểu rõ đây là chuyện gì, tuy rằng cảm thấy kinh ngạc và một tia bất an, nhưng nhiều hơn nữa là tự tin, trải qua nhiều như vậy, cậu không thể buông tha thứ đã đến tay mình, không vì cái khác, chỉ là vì Snape, cậu cũng không cho phép bản thân mình xuất hiện sự cố, nhưng là cậu không thể nói cho những người đó, thử nghiệm phát ra một Arvada với cấu thể chủ, nói cho cùng lần đó hoàn toàn là ngoài dự tính, cũng là vận mệnh của cậu.

“.....Severus, tôi nghĩ thầy biết được, nguyên nhân.....mà Harry, em, cũng rõ ràng, đương nhiên, việc này chúng ta có thể để đến cuối cùng làm, ít nhất tiểu Harry bây giờ không hề có quá nhiều biểu hiện đặc biệt thái quá nào, thầy nghĩ chúng ta có nhiều thời gian hơn khiến mọi thứ trở nên hoàn mỹ hơn một chút, bây giờ chỉ cần sự phối hợp của em, Harry, nói cho cùng liên kết linh hồn cũng không phải một việc dễ dàng. ”

Lời của Dumbledore khiến cơ thể Snape sốc, mà Harry lại gật gật đầu, vừa tăng thêm lực độ cánh tay giữ Snape, vừa lật qua cánh tay bị Snape nắm, an ủi mà nắm lấy những ngón tay còn băng lạnh hơn của bàn tay cậu mà nhẹ nhẹ vuốt ve.

‘Em sẽ phối hợp Albus, hơn nữa em cho rằng càng giải quyết nhanh càng tốt, thầy cũng nhìn ra rồi, việc bây giờ đã vượt ra khỏi dự liệu của em, em không cách nào khống chế được, những không thể khống chế, tiểu Harry bây giờ chưa biểu hiện ra gì cả, điều này đối với chúng ta mà nói là một cơ hội, mà em không cho rằng Voldemort sẽ ngu ngốc tới mức vĩnh viễn không phát hiện ra điểm này. ’

Gellert có hứng thú mà nhìn Harry một cái, lại nhìn nhìn Snape mặt vô biểu tình ánh mắt trống rỗng, cười cười.

“Thật ra cũng không thể coi là rất nguy hiểm, Harry, đối với sự đặc biệt của cậu, tôi không cho rằng hạn chế của liên kết linh hồn sẽ có tác dụng với cậu, cậu không có gò bó cơ thể, cho nên, những cái gọi là không thể khống chế kia, có lẽ không hề tồn tại trên cơ thể cậu, đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, còn với có phải sự thực hay không, tôi nghĩ chúng ta cần kiểm nghiệm chứng minh. ”

Harry ngây người một lúc, mà dường như Snape cơ thể không một chút khí lực chỉ có thể cứng ngắc mà dựa vào trong lòng cậu lại động động cơ thể, ánh mắt hướng về phía Gellert vẻ mặt đầy ý cười, đợi ma vương đời trước giải thích thêm một bước.

“Oh, đừng dùng ánh mắt chờ đợi đó mà nhìn tôi, cần biết, tất cả đều là khả năng, vậy, là người tiếp nhận, cũng chính là Harry Potter phải chứa thêm linh hồn, tôi nghĩ cậu ấy cần một chút được liệu có tính hỗ trợ để duy trì ổn định linh hồn, nói cho cùng tuổi của cậu tay khiến tôi không cách nào có quá nhiều tin tưởng, mà điều này cũng sẽ có giúp đỡ rất lớn với Harry, vậy thì, giáo sư Snape, thầy có thể làm những thứ này được không? Phương thuốc tôi sẽ gửi cú tới cho thầy. ”

Ngữ khí cơ hồ xem như là khẳng định, Gellert nói xong liền khép chặt miệng, không hề ngoài dự liệu mà nhìn thấy ánh mắt sáng thêm một chút của nam nhân được bao bọc trong hắc sắc

“.....Tôi nghĩ không còn ai thích hợp hơn tôi——là một đại sư ma được, ngài Grindelwald, tôi muốn hết tiết hôm nay liền có thể nhìn thấy phương thuốc xuất hiện trên bàn trong phòng làm việc của tôi. ”

Snape nói xong liền trực tiếp đứng dậy, lờ đi Gellert đang chậm rì rì uống trà và Dumbledore run run chòm râu muốn nói gì đó, thậm chí đến một tia ánh mắt cũng không rơi trên người Harry đã bị hấn giầy ra cái ôm, nhanh chóng rời đi, cách thời gian lên lớp của hắn vẫn còn 10 phút

Harry ôm lấy cánh tay dựa vào tường, nhìn Snape hắc bào lắt phất đi qua đi lại giữa những học sinh đang vui đùa chế được, cậu biết tinh thần của Snape bây giờ rất không tốt, người cậu yêu thậm chí ngoài lời nói đạo đầu lúc bắt đầu tiết học ra thì không nói thêm một chữ nào, đến cả những gia hỏa kia làm sai các bước cũng chỉ là một câu thần chú thanh tẩy trực tiếp ném đi tẩy rửa nỗi gang.

Trầm mặc mà nhìn, Harry chờ đợi tiếng chuông hết tiết vang lên, sau đó cả một đường theo sau Snape trở về tầng hầm, giáo sư ma được buổi chiều không hề có tiết, những tiết ma được liên tiếp vừa hết thì đã là buổi trưa, mà Snape lại không hề có ý định muốn đi dạo sảnh dùng bữa.

Một tờ giấy da dê được cuộn lại tĩnh lặng mà đặt tại trên bàn, Harry đi tới, trực tiếp ấn vào trong bàn tay đang hướng về phía tờ giấy của Snape, cưỡng chế mà kéo cơ thể cứng ngắc của nam nhân, mặt đối mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen quá mức thâm trầm kia.

Snape mở nửa mắt không lên tiếng, mặc cho Harry chậm chậm thả ra giam giữ trên eo mình, trở thành xoa bóp mềm nhẹ, cơ thể hắn bắt đầu từng chút từng chút mềm đi, dòng nhiệt lưu dần dần tăng cao, hội tụ ở chân tay, thẳng tới khi hắn đủ khí lực để nắm lấy vai linh hồn, lập tức mà đẩy ra.

Tay của Snape vắt lên vai của Harry, sự băng lạnh không phải của con người kia khiến ngón tay hắn lại lần nữa co chặt, hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy tay của mình dường như xuyên thấu vai Harry, gương mặt Snape co rút, đôi môi mảnh liệt mà run động, những ký tự vỡ vụn theo dòng khí lưu tắc nghẽn phát ra khỏi miệng.

“Ha, tin tưởng? Cậu, các người đều muốn tôi tin tưởng, thật là——những lời nói đẹp đẽ, Harry? Hay là Harry Potter? Cậu muốn tôi tin tưởng cái gì? Cái ‘cơ thể’ này của cậu? Chết tiệt thật cậu có biết rằng vạn nhất thất bại! Cậuuhm.....”

Bị động mà tiếp nhận sự đòi hỏi trở nên cường liệt, Snape gần như tuyệt vọng mà cắn lấy bờ môi Harry, trong tim từng đợt từng đợt đau nhói, hắn cũng không biết mình còn có thể làm gì, tất cả mọi thứ, thứ mà hắn muốn, thứ mà hắn khát cầu đều là đùa cợt của Merlin với hắn, mà khi hắn bị buộc tiếp nhận rồi, tưởng rằng mình đã đạt được rồi, lại phát hiện thứ nắm được đến tay chẳng qua là bọt nước quá mức mỏng manh, bọt nước vỡ ra từng chút từng chút chảy đi từ kẽ hở giữa những ngón tay nắm chặt của hắn, cầm không được, giữ không xong.

Harry an lặng mà thừa nhận, thẳng tới khi cơ thể run rẩy của nam nhân trong lòng bình tĩnh trở lại, ngón tay nhẹ nhẹ vuốt ve lên vết sưng đỏ trên đôi môi mềm mại của Snape.

“Tôi tin tưởng anh, Sev, bất luận lúc nào, cho nên, hãy tin tôi, tôi sẽ không bỏ lại một mình anh, trước đây là tôi sai, sau này sẽ không, không bao giờ nữa, tôi là của anh, chỉ là của anh, đừng quên nguyện vọng của tôi—— tôi muốn trở thành một Snape. ’

Snape nhìn vào mắt Harry, trong đôi mắt xám xịt không hề có màu sắc kia lại tràn đầy đều là thân ảnh của hắn, bờ môi mỏng chậm chậm cong lên, Snape mở ra ngón tay đang chạm trên môi hắn của Harry, hơi hơi ghé lên cắn.

“Không thể không nói, nguyện vọng của cậu quá mức——xa xỉ, tôi không thể không nhắc nhở ngay đây, ngài bây giờ nên đi nghiên cứu những ma pháp liên kết của mình, mà tôi, tôi không thể không cố gắng vì linh hồn của ngài Potter, cầu nguyện đi, hi vọng Merlin sẽ không có chút hứng thú nào với linh hồn mỏng manh của cậu và cậu ta!”

Harry thành thành thật thật mà buông tay ra, nhìn sắc mặt Snape không tốt mà cầm lấy tờ giấy da dê đi vào phòng chế được, vuốt vuốt cái cằm, khoe miệng từng chút từng chút cong lên, cửa phòng chế được đã được đóng lại, Harry co duỗi tay chân một lúc, sau đó nhìn thấy Fawkes mang theo mấy cuốn sách đột nhiên xuất hiện trước mắt cậu.

Nhận lấy cuốn sách đã được đánh dấu điểm quan trọng từ chỗ Fawkes, Harry vượt vượt cái đầu đầy lửa đỏ của con chim lớn, đợi đến khi Fawkes biến mất mới chậm rì rì mà đi tới sofa ngồi xuống, mở ra chậm chậm đọc

Thời gian từng giây từng khắc trôi đi, các thực tử đồ dường như cuối cùng cũng không thỏa mãn với bình tĩnh quá độ, phân tán mà tiến hành vài lần tập kích, nhưng bị các thành viên của hội phượng hoàng tới kịp thời chặn lại, nói không ra là thắng lợi hay là thất bại, nói đó là chiến đấu, không bằng nói đó là thăm dò, hai bên dường như đến thương vong cũng không có.

Bế quan trí thuật của cứu thế chủ dưới sự đẩy mạnh của Snape cuối cùng cũng có tiến triển không tồi, hơn nữa bắt đầu sử dụng ma được dùng để ổn định, tăng cường linh hồn, thiếu niên dường như đã biết sự tình sắp tới, ngoan ngoãn mà mặc cho Snape sắp xếp, lấy máu, kiểm tra, vô cùng phối hợp, chỉ có điều nhiều hơn một lần đã riêng tư mà kêu ca với Harry và bạn bè về mùi vị quá mức 'đặc sắc' của những ma được kia, không có ngoại lệ đều nhận được an ủi cộng thêm ánh nhìn coi thường.

Basilisk dường như vui chơi vui vẻ tới quên về ở bên ngoài, có điều tốt xấu gì cũng trở về vài lần hồi báo tiến độ với Harry, chỉ là lần này Voldemort vô cùng cẩn thận, nó không hề nhận được tin tức liên quan tới Nagini nào cả, nhưng Harry không vội, cậu có chút hoài nghi trường sinh linh giá trong cơ thể Nagini đã bị Voldemort rút ra, tiêu hủy hoặc là dung hợp, bởi vì dấu hiệu trên tay Snape đã thay đổi màu sắc, trong màu đen tối thối tới một màu đỏ tươi, hoàn toàn không giống với ký ức của Harry.

Có một thời gian Harry lo lắng Voldemort sẽ thông qua dấu hiệu mà trừng phạt Snape, nói cho cùng tuy rằng không thể xông vào Hogwarts, nhưng là Voldemort vẫn có thể dùng dấu hiệu khiến Snape cảm nhận sự phản nộ của hắn, nhưng là không có, có lẽ là may mắn, lại hoặc là điều gì khác, ngoại trừ thi thoảng đau nhói—Snape cho rằng đó là Voldemort đang triệu tập tay sai, dấu hiệu trên cánh tay Snape không hề có bất cứ biểu hiện đặc biệt hơn nào khác, có điều Harry không có thả lỏng, ngược lại lại càng lo lắng hơn, biểu hiện của Voldemort khiến cậu hoàn toàn không nắm bắt được.

Mà sau sự việc ngày Halloween kia, Voldemort không còn bất kỳ động tác nào khác, điều này càng khiến Harry căng thẳng tới mức muốn phát điên, cậu mấy lần tính toán đi kiểm tra, đều bị Snape và Dumbledore ngăn lại, thế là chỉ có thể thành thành thật thật mà ở bên người Snape, dựa theo yêu cầu trên những cuốn sách mà Gellert đưa cho mình mà khiến cơ thể thích ứng với một số thay đổi sẽ gặp phải khi liên kết linh hồn.

Bởi vì yêu cầu cho hai bên của việc liên kết linh hồn cùng với giới hạn của chính ma pháp đó, Harry bọn họ không thể tiến hành thử nghiệm thực tế nhiều lần, cần phải thành công trong một lần, mà một tuần trước lễ Giáng sinh, cứu thế chủ vô cùng kỳ lạ mà nửa đêm xuất hiện tại một hành lang nào đó của Hogwarts, tất cả mọi người đều nhận thức được, Voldemort đã phát hiện, mà hắn đã thử khống chế Harry muốn làm cái gì đó.

Đối mặt với sắc mặt âm trầm của Snape, cứu thế chủ lấp ba lấp bắp mà xin lỗi, tuy rằng triết tâm trí thuật đã học được một trình độ nhất định, nhưng là thiếu niên vẫn thường quên mất thanh không đại não đi ngủ như cũ, hơn nữa khó mà nhanh chóng phản ứng lại với sự xâm nhập đột nhiên, Dumbledore quyết định không chờ đợi nữa, sự việc cần phải nhanh chóng giải quyết, vừa vặn sắp tới là kỳ nghỉ lễ, đợi đến khi các học sinh nghỉ lễ rồi trường thì liền có thể bắt đầu

Tuyết lát phát lát phát rơi xuống, các học sinh đã trở về nhà đoàn tụ cùng gia đình, lâu đài trông trơn cho dù đã được trang trí giáng sinh những vẫn tỏ ra vô cùng băng lạnh, trong phòng bệnh, Dumbledore, Gellert, Sirius, Lupin, phu nhân Pomfrey vây quanh một chiếc giường được bố trí trận pháp phức tạp, nhìn cứu thế chủ uống hết nước thuốc Snape đưa cho mình, nhìn thiếu niên mỉm cười với linh hồn đứng ở một bên, tin tưởng mà mãn nguyện.

Harry nhìn cứu thế chủ chậm chậm nhắm mắt lại, quay đầu kéo lấy cánh tay Snape đang muốn quay người rời đi, cảm nhận cứng ngắc và run rẩy trên da thịt dưới cánh tay, không chút do dự mà ôm lấy người kia, hôn lên đôi môi mím chặt, sau đó cảm nhận người cậu yêu đáp lại do dự mà hữu lực.

Snape cùng với những người khác lùi ra ngoài trận pháp, nhìn Gellert khởi động ma pháp trận, nhìn Harry nhắm mắt khi quang mang màu lam trắng lên đã viết ra hàng chữ trước mặt hắn, nhìn linh hồn của hắn cúi thấp lưng, trán dựa vào nhau với cứu thế chủ nằm trên giường, sau đó—chậm chậm biến mất.

‘Sev, hãy tin tôi, tôi yêu anh. ’...

55. Chương 55

Harry chậm chậm mở mắt, sau khi thích ứng với hôn ám thoáng chốc thì hiểu kỳ mà nhìn những màu sắc quá mức phong phú trước mặt, các kiểu các hình ảnh giống như một màn hình phim được phát ra các tình tiết liên tiếp không ngừng bên cạnh cơ thể, vô hình trung dựng lên hai bức tường bên cạnh cậu.

Có chút hứng thú mà xem một lúc, Harry biết đó là ký ức thuộc về ‘chính mình’ trong thế giới này, hầu hết những ký ức đó đều rất quen thuộc, ký ức duy nhất cảm thấy có chút bất đồng, là cơ thể thuộc về linh hồn cậu trong ký ức phía sau. Nhìn đủ những cảnh tượng đó, Harry thử hoạt động cơ thể, vận lên ma lực, tỉ mỉ mà cảm ngộ một lúc, rất tốt, tất cả bình thường, mà cơ thể chủ ở trong trạng thái ngủ sâu an ổn, ma được của Snape có thể ổn định linh hồn của thiếu niên, tránh việc bị tổn thương vì những hành động tiếp theo của Harry.

Harry sải bước đi tới hành lang được hình thành bởi màn hình ký ức, ở nơi cuối cùng của những hình ảnh, nhìn thấy vầng sáng mơ hồ, hít thở sâu, Harry đưa tay ra, thử chạm vào, nhìn thấy tay của chính mình sau khi biến mất tại vầng sáng thì từng chút cong lên khóe môi, tốt thôi, Voldemort, cậu đến rồi! Kiểu chiến đấu này, vẫn là lần đầu tiên, có điều có lẽ sẽ là một lần duy nhất.....

Snape nhìn quang mang của ma pháp trận sau khi Harry biến mất thì từng chút âm u dần lại tới khi biến mất, mà Gellert ban đầu nói tới dễ dàng vào lúc bắt đầu thật sự cũng vẻ mặt nghi trọng, dường như cũng thở phào một hơi, biểu tình của Dumbledore tuy rằng đã bị vòm râu che đi, nhưng ánh mắt chặt chẽ mà dán vào cơ thể chủ đang ngủ say, Pomfrey càng lại nắm chặt đũa phép, bên tay được xếp đầy những loại thuốc có thể dùng lúc khẩn cấp, còn với Sirius, hắn sớm đã bị Lupin vẫn luôn quan sát hẩn phóng một bùa chú, chỉ có thể an tĩnh, bị áp chế mà ở tại một bên.

Snape mím mím môi, cánh tay nắm chặt bình thủy tinh chuẩn bị có thể bất cứ lúc nào thêm cho cứu thể chủ nắm đến phát đau, nhưng hẩn không hề cảm nhận thấy, chỉ là nhanh chóng đi đến bên giường cứu thể chủ, chú ý từng chút ngay cả phản ứng nhỏ nhất của thiếu niên, tim của hẩn đã kịch liệt mà giãy dụa, kết quả của những giả thiết kia, được thôi, kết quả xấu đang không ngừng va đập trong đầu hẩn. Snape từng nghĩ, linh hồn của hẩn muốn hẩn tin tưởng, hẩn tin, chỉ cần tên hồn dẫn kia khỏe mạnh qua về, còn khôngcòn không đừng mơ nghĩ tới hẩn sẽ cho tên gia hỏa kia một sắc mặt tốt nào nữa, đừng mơ tin tưởng của hẩn không có rẻ mạt như vậy, nói muốn thì cho, tin tưởng của hẩn rất quý giá, vô cùng quý giá, nó đại biểu cho tất cả mọi trả giá và cho đi của hẩn rồi—những gì hẩn còn lại, tất cả những gì có thể cho đi.

Nhưng là, nếu tên gia hỏa kia không trở vềkhông, cậu ta sẽ trở về, linh hồn của hẩn đã nói sẽ không bỏ lại hẩn một người, tuy rằng độ tin tưởng không cao, tên gia hỏa kia đã có tiền án, nhưng là, cậu ta.....sẽ trở về màngay cả, ngay cả Harry Potter có.....sắc mặt Snape xanh mét, biểu tình co rút, toàn là không thể tin nổi và ghét bỏ, khinh bỉ với chính mình, hẩn đang nghĩ cái gì, hẩn đang nghĩ tới vạn nhất không thành công, Harry có thể đoạt được cơ thể của cứu thể chủ trở về bên người hẩn! Merlin! Harry Potter —— thiếu niên đang nằm trên giường này là con của Lily, sự hiện diện mà hẩn đã thể phải bảo vệ, mà bây giờ hẩn thể nhưng! Thế nhưng cố gắng xóa đi sự tồn tại của cậu ta!

‘Nhưng mà, Harry chính là Harry Potter, cậu ấy cũng là con của Lily, bọn họ là một người!’ Có một giọng nói, mềm mại, ôn hòa, đang mê hoặc hẩn.

‘Không! Harry chỉ là Harry! Cậu ấy sẽ trở thành một Snape, mà không phải Harry Potter, cậu ấy của của người, chỉ là của người, bọn họ hoàn toàn không giống nhau!’

Lại một giọng nói khác, kiên định mà phản bác lại, mang theo một tia cấp thiết hoặc là nóng vội.

‘Có cái gì không giống? Chỉ cần Harry trở về là tốt rồi không phải sao? Harry——Harry Potter, thống nhất giữa linh hồn và cơ thể, một sinh mệnh hoàn chỉnh, lẽ nào người lại hi vọng Harry mãi mãi dùng bộ dạng linh hồn không ổn định kia, lẽ nào người không sợ cậu ấy——biến mất. ’

‘Không, nếu một khi làm như thế, Harry sẽ không còn là Harry nữa, cậu ấy sẽ không thuộc về người, cậu ấy sẽ mặc cảm, người cũng thế, người không cách nào tiếp nhận cái ôm của cậu ấy, người cũng sẽ không còn có

thể đối diện với cậu ấy nữa, không thể đối diện Lily, không thể đối diện với tất cả mọi người, người hủy đi tất cả’.

‘Hủy rồi thì hủy đi, người đã không còn bất cứ thứ gì không phải sao? Vậy thì đạt được thứ mình muốn đạt được, điều đó không có sai, chỉ cần người nắm được thứ người muốn là tốt rồi, cái khác thì đã là cái gì, nghĩ một chút đi, thứ người vẫn khát vọng, thứ người vẫn mong muốn, chỉ cần người đổi một loại được khác, người có mang theo, người đương nhiên có mang theo’.

‘Không! Không thể làm như thế, người.....’

Oh chết tiệt thật! Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!

Hơi hơi lùi lại một chút, bàn tay nắm lấy bình dược của Snape bắt đầu run rẩy, hấn hung hăng trừng mắt nhìn cứu thế chủ đang ngủ say, trong ánh mắt, yêu, hận, kỳ vọng chờ đợi còn có tuyệt vọng trọng lặn vào với nhau, khiến Dumbledore đứng ở ngay bên cạnh hấn hơi chút chau mày lại.

“Snape! Thầy đang nghĩ gì vậy!”

Sirius đột nhiên hét to khiến tất cả mọi người đều bị dọa sợ, ánh mắt của các phù thủy trong phòng bệnh đều nhìn theo hướng Sirius đang hét thét lên cổ gằng giãy dụa mà tìm cách thoát ra khỏi trời buộc xông về phía Snape, nhìn về hướng Snape sắc mặt trắng bệch như người chết, người kia biểu tình xấu xí, da mặt đang co rút với biên độ nhỏ, nhưng rất nhanh đã hồi phục bình thường.

Giống như trải qua một trận chiến kịch liệt, mồ hôi khiến mái tóc đen dán chặt lên gương mặt Snape, đại sư ma dược tỏ ra kiệt sức mà hư nhược, hấn chậm rì rì đưa cánh tay lòng bàn tay bị thủy tinh cắt đứt vào trong tay áo, cứng đờ cong lên một bên khoe miệng, giọng nói trầm khàn tới dường như trải qua ho hét, kêu thảm trong thời gian dài.

“Ha.....cho ngu, mắt của người ngoại trừ nhìn theo khúc xương đang bay hoặc là con chuột chạy dưới đất thì còn có thể làm gì, oh, tôi quên mất, người đến cả con chuột cũng không theo được, tôi đương nhiên——đang làm việc nên làm.” Đầu trán Sirius bạo lên động mạch xanh, sắc mặt đỏ rực, nhưng là kỳ dị, hấn áp xuống lửa giận, gần như thấp giọng hạ khí mà——khẩn cầu.

“Snape, Snape, thầy không thể, đó là Harry, bọn họ sẽ không sao, xin thầy, bây giờ tất cả đều rất tốt, sau đó tất cả sẽ kết thúc, bọn họ đều sẽ trở về. ”

Snape thẳng tắp mà trừng mắt nhìn Sirius thái độ khác với thường ngày, chậm chậm rũ đầu xuống, các phù thủy còn lại đều an tĩnh mà nhìn tất cả mọi việc, không biết cũng không dám nói, kể cả——Dumbledore và Gellert..

Gellert chau mày, hoài nghi mà hướng mắt về phía Dumbledore, nhưng là bị kiên định và tin tưởng trong mắt lão vu sư đánh bại, thở dài, ma vương đời thứ nhất hơi hơi thay đổi vị trí một chút, đứng ở nơi dễ dàng ra tay nhất, thần sắc Lupin nghi trọng mà nắm chặt đũa phép, một cánh tay vất lên trên vai Sirius toàn thân co chặt, ánh mắt chặt chẽ mà dán vào Snape, Dumbledore nghiêng người một chút, vừa vặn chặn đi phương hướng chỉ đũa phép của Lupin, mà Pomfrey lại nhìn nhìn Snape, lại nhìn nhìn cứu thế chủ đang nằm trên giường không hề nhận thức, âm thầm thở dài.

Không khí từng chút từng chút trở nên ngưng tụ lại, áp lực vô hình lan ra trong phòng bệnh, mà trung tâm của áp lực lại là Snape đang trầm mặc hơi hơi cúi đầu đứng bên giường cứu thế chủ, an tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở ra thì không còn bất cứ thanh âm nào, hô hấp của Sirius càng lúc càng thô trọng, nhưng không đợi hấn lại mở miệng, cứu thế chủ trên giường bệnh đã có động tác.

Sắc mặt vốn hồng nhuận bỗng nhiên trở nên trắng bệch, sau đó lấp lên sắc xanh, cơ thể mỏng manh của thiếu niên bắt đầu hơi hơi run rẩy, sau đó càng lúc càng kịch liệt, Pomfrey vẫn luôn quan sát vấy đũa phép, bốn góc giường đột nhiên mọc ra từng dải từng dải dài, liên kết cứu thế chủ vẫn đang nhắm mắt vô thức giãy dụa lên trên giường.

Sắc mặt Sirius xanh lại, hấn nhìn cứu thế chủ cắn môi nhắm mắt giãy dụa, sau đó, tiếng rên rỉ đau khổ rỉ ra từ bên môi, nhưng bàn tay run rẩy tăng lên lực ấn xuống của Lupin khiến hấn không cách nào làm thêm bước tiếp theo, Dumbledore cẩn thận mà rút ra đũa phép, mà Gellert đang đứng đối diện với ông lại hướng

ánh mắt về phía Snape đang không đứng vững, còn chưa được, được bây giờ còn chưa thể thêm tiếp, chỉ cần kiên trì thêm một lúc

“Chết tiệt thật! Snape! Thầy TM đang làm cái gìuhm.....”.

Thanh âm của Sirius hét lên rồi dừng, Snape chậm chậm ngẩng đầu, dư quang khóe mắt quyet qua nam nhân đã bị Dumbledore dùng một chú ngữ bịt lại thanh âm, đôi mắt có ánh sáng trong phút chốc kia lại lần nữa trở nên trống rỗng, trên gương mặt trắng bệch như một hòn đá không còn bất cứ biểu tình nào khác, nụ cười khiến tim người khác cảm thấy giống như bị dao sắc cắt qua từng chút từng chút xuất hiện trên gương mặt đó.

“Tôi tưởng rằng, không chế thời gian dùng được, là việc của tôi. ”

Nửa cùng với giọng nói Snape hạ xuống, hắn đã nhanh chóng mở ra hàm răng cắn chặt của cứu thế chủ, không hề lưu tình mà đổ nước được trong bình thủy tinh mang theo vết máu vào trong miệng của thiếu niên đang không ngừng giãy dụa, thẳng đến khi thiếu niên chậm chậm mà từng chút từng chút an tĩnh lại, sau đó, cánh tay trái Snape đột nhiên run rẩy một chút, bình thủy tinh rơi từ trong tay xuống, ‘choang’ tiếng vỡ vụn khiến ánh mắt của những người đang quan sát cứu thế chủ phản ứng mà rơi xuống người hắn.

Tay phải chặt chẽ mà nắm lấy cánh tay trái, Snape hoàn toàn không chú ý tới đau đớn giống như cắt xương, hắn nhìn cứu thế chủ sau khi an tĩnh phút chốc thì lại lần nữa bắt đầu giãy dụa kịch liệt, sau đó, giống như tất cả những người khác, bị quang mang của ma pháp trận đã được khởi động dưới chân đẩy ra khỏi vị trí gần nhất với linh hồn của hắn.

Quang mang của ma pháp trận chuyển từ màu xanh da trời sang màu trắng trong suốt, Snape có thể nhìn rõ mỗi một biểu tình và động tác nhỏ của cứu thế chủ, hắn nhìn khóe mắt và bên tai của thiếu niên chảy ra những dòng máu tươi, nhìn cơ thể mỏng manh của thiếu niên kịch liệt co rút, nhìn đôi mắt xanh lá bỗng nhiên mở ra, nghe thấy tiếng hét thảm thiết

Quang mang của ma pháp trận đột nhiên khuếch trương, cơ thể của cứu thế chủ sau một cái cong dây đàn kịch liệt thì rơi lại xuống giường, có ánh sáng, cường liệt, sáng rõ mà xông ra khỏi cơ thể của cậu ta, hội tụ lại cùng với quang mang của ma pháp trận, sau đó—— đột nhiên biến mất, đợi đến khi tất cả mọi người có thể mở mắt, nhìn thấy, là mảnh vụn rơi đầy trên mặt đất cùng với, tĩnh lặng mà nằm ở giữa trung tâm——cứu thế chủ.....

Snape bình tĩnh mà đứng ở chỗ cũ, hắn không hề có nhắm mắt lại, cho nên hắn nhìn thấy tất cả, mắt bị chói đau tới mơ hồ, bóng tối chậm chậm đến gần, nhưng là vẫn đủ để hắn nhìn thấy tất cả mọi người xông đến bên cạnh cứu thế chủ, tay chân bận rộn mà đưa thiếu niên đang hôn mê đến trên một chiếc giường sạch sẽ mềm mại ở không xa, Pomfrey không ngừng vẩy đũa phép, các loại dược đã sớm được chuẩn bị từng bình lại từng bình rót vào trong miệng cứu thế chủ.

Chậm chậm hít thở, Snape mặc cho mình đứng ở trong bóng tối, không có cố gắng phóng bùa trị liệu cho bản thân, hắn đang đợi, đợi ma lực quen thuộc sẽ chậm chậm bao lấy cơ thể mình giống như trước đây, ấm áp, mềm mại, hắn đợi cái ôm băng lạnh nhưng lại nóng bỏng, hắn rất mệt, hắn cần nghỉ ngơi, hắn nhớ chiếc giường có người bồi bạn hắn ở trong tầng hầm, chỉ có điều cái người bồi bạn hắn kia vẫn chưa có quay về, rất nhanh thôi, rất nhanh

Thời gian trôi đi rất nhanh lại rất chậm, Snape cử động, hắn chớp chớp mắt, cảm thấy trên mặt có gì đó ẩm ướt, không để ý mà vẩy vẩy đũa phép sớm đã nắm ở trong tay, rất tốt, rất ấm áp, thật sự——ấm áp, quay người, nhấc chân, lại quên mất mình đang ở trong bóng tối, không biết đã chạm vào cái gì, hắn ngã xuống mặt đất, thanh âm rất lớn, rất đau, đau đến hắn cuộn chặt lại mà run rẩy, sau đó giãy dụa mà bò lên, lực lợi mà khiến mình chậm chậm đứng dậy, đưa tay ra, mò tới bức tường, từng chút từng chút dùng tay trái đo đếm, rất tốt, cửa, phân biệt phương hướng, khắp khiêng mà dựa vào tường đi tới lò sưởi, hắn muốn về tầng hầm, ma dược ở đó còn tốt hơn rất nhiều so với ở đây, hắn sẽ hồi phục rất nhanh, sau đó, sau đó làm gì?.

“Merlin! Severus, Dumbledore, ngăn thầy ấy lại!”

“Snape?! thầy!”

“Severus, bình tĩnh, con trai, bình tĩnh, chậm thôi, đứng, từ từ thu lại ma lực của con, oh, Severus, không gay đến như thế đâu! Không có! Cho nên bình tĩnh lại!”.....

Nhưng giọng nói kia, rất ồn, Snape cảm thấy lo lắng, chậm chậm chau mày, trong cơ thể có cái gì đó kêu la muốn xông ra, da thịt và xương cốt đau đớn như bị cắt ra, nhưng kỳ dị mà khiến hắn cảm thấy thoải mái, tại sao phải bình tĩnh, hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh tới biết về tầng hầm, biết cần phải uống thuốc nghỉ ngơi, hắn chết tiệt thật biết tất cả!!

Tất cả vật phẩm trong phòng bệnh đều lơ lửng lung lay kịch liệt giữa không trung, độ cong giống như một làn sóng, áp lực rất lớn khiến các kẻ hở lớn nhỏ uốn lượn trên tường, cứ thế chủ bị tách ra khỏi nguy hiểm được vài phù thủy phóng ra bùa bảo vệ bao lại tại chính giữa, các phù thủy nắm chặt đũa phép đồng thời với phóng cho chính mình vài bùa phòng ngự là lo lắng không thôi, bọn họ nhìn nam nhân toàn thân đầy vết thương, tay phải gãy theo độ cong kỳ dị rũ xuống cơ thể đang dựa vào tường thở dốc, mà một giây sau, các đồ đạc bay lượn trọng không khí toàn bộ nặng nề mà rơi vỡ xuống đất, nam nhân kịch liệt thở dốc, khoe miệng chảy ra một đường huyết sắc đỏ tươi, vẽ lên một đường tỉ mỉ trên mảng trắng bệch.

Áp lực và những biến động kia hoàn toàn biến mất, Dumbledore và Gellert nhanh chóng đi tới muốn lại gần lại bị từ chối, Snape chậm chậm đứng thẳng lưng lên, mắt nhìn thẳng không khí lại nhìn không thấy lão vu sư đang cách hắn mấy bước chân, khoe miệng từng chút từng chút nghiêng lên, cười tới ôn nhu mà——say người, lại khiến tất cả mọi người kỳ lạ mà có loại xung động muốn rơi nước mắt.

“Kẻ lừa đảo.....

56. Chương 56

Không khí trong phòng bệnh dường như đặc lại cùng với tiếng ‘kẻ lừa đảo’ nhu hòa mà nhẹ nhàng, tất cả mọi người đều nhìn Snape, muốn nói lại thôi, ‘kẻ lừa đảo’, là chỉ ai, là Harry ‘đã biến mất’ hay là——bọn họ, trong mắt Dumbledore phiếm lên một ý xin lỗi nghi trọng, chòm râu run run lại không hề nói ra một chữ nào, Gellert nhẹ nhàng quay đầu lại, thể nhưng có chút khó có thể nhìn thẳng vào ánh mắt không có chút tiêu cự của Snape, sắc mặt Sirius không rõ là xanh hay trắng, Lupin cúi đầu không nói một lời, chỉ có Pomfrey, cẩn thận lại gần, thanh âm nghẹn ngào, nhìn Snape cơ thể lung lay.

“Oh, Severus, Severus, thầy cần phải trị liệu. ”

Nụ cười khiến người ta đau lòng trên mặt Snape chậm chậm mà biến mất, hắn trầm mặc mà kháng cự, kháng cự bất kỳ ai lại gần, tay trái chống vào bức tường, chậm chậm đi tới lò sưởi, chỉ để lại thanh âm nhàn nhạt trống rỗng không chút nhấp nhô vang vọng trong phòng bệnh.

“Bobby, tôi biết tôi phải chữa cho mình như thế nào, ha, tin tưởng——kinh nghiệm của tôi, thế này vẫn chưa là gì, thật sự, thật sự——vẫn chưa là gì, đừng đến quấy rầy tôi, đừng.....ha ha.....ợc.....ha.....”.

Snape lung lung lay lay mà dùng vai dựa vào tường, tay trái ôm lấy ngực, tay phải gãy xương đang co rút, môi mỏng khép mở, ho do đau đớn, chất lỏng đỏ tươi bết ở trên bức tường trắng tuyết, lấm chấm, lóa mắt lại vừa yếu mị, tất cả mọi người đều nhìn thấy, có cái gì rời ra khỏi cơ thể của Snape, nhưng không có ai dám lại gần, bởi vì ma lực lại lần nữa phát động bên người Snape, nam phù thủy trưởng thành, đặc biệt là cường đại như Snape, biến động ma lực của hắn đến ngay cả Dumbledore cũng không dám dễ dàng áp chế, nhẹ thì cạn kiệt ma lực, nặng thì.....

“Merlin a! Dumbledore!! Nghĩ cách một chút đi! Thầy ấy không thể! Severus không thể như này! Thầy ấy như thế này không thể về được tầng hầm! Oh chết tiệt thật! Mấy người đều biến thành tượng đá rồi ư!”

Tiếng Pomfrey phẫn lộ mà gào khóc vang vọng trong không khí, Snape dựa vào tường, cố gắng đi tới lò sưởi, ở đây lâu thêm một phút, hắn không cách nào đảm bảo mình sẽ không hủy cái nơi này, hủy đi cái nơi khiến hắn tuyệt vọng này, hủy đi cái người khiến hắn tuyệt vọng kia——Harry Potter, ngay cả đó là con của Lily, Merlin, đó là con của Lily

Đôi mắt vô thần nhìn không khí, Snape lần đầu tiên có cảm giác phẫn nộ và tuyệt vọng với loài hoa bách hợp kia, Lily.....Lily, đây có phải là trừng phạt của cô dành cho tôi, vậy thì đã đủ chưa, đủ chưa.....đừng mà,

đừng như thế nữa, cái gì cũng không cần, Severus Snape xứng đáng bị bỏ rơi, xứng đáng héo hắt cô độc trong bóng tối.

Nếu kết quả hần mong mỗi ám áp và tình yêu lại lại lần nữa phải chịu đựng tuyệt vọng, không, tuyệt vọng còn gấp bội so với việc mất đi ánh sáng mặt trời, đừng mà, hần không muốn, cho nên, cho nên để linh hồn của hần quay về, ngay cả chỉ là ở một bên nhìn thấy, chỉ cần nhìn thấy là tốt rồi, thật sự, hần có thể thề với Merlin, dùng linh hồn của hần, nếu mà, nếu mà sợ linh hồn của hần dơ bẩn, vậy thì có thể trả giá tất cả, tất cả, chỉ cần để Harry của hần quay về, để linh hồn của hần quay về

“Severus, Harry đã nói, muốn thầy——tin tưởng cậu ấy, thầy, có tin tưởng không? ”

Giọng nói trầm ổn mà già dặn của Dumbledore vọng lại trong căn phòng an tĩnh, chỉ có tiếng ho của Snape, Pomfrey mấy người rõ ràng phát giác được ma lực tỏa ra ngoài, biến động không ổn định của Snape dừng lại một lát, sau đó từng chút từng chút biến mất, đôi mắt đen trống rỗng giống như hạt thủy tinh đã chết kia bỗng nhiên hướng về phương hướng của Dumbledore.

“Harry rất mạnh, không thể phủ nhận, vậy thì thầy có phải đã tin tưởng cậu ấy hay không? Khi mọi việc vẫn còn chưa thể xác định, tiểu Harry vẫn chưa tỉnh lại, tất cả vẫn chưa kết luận, Severus.....”

“.....Lừa đảo.....cậu ta muốn tôi tin tưởng, Albus Dumbledore, tôi tin tưởng, tôi thật sự tin tưởng.....”

Bỗng nhiên mà dựa vào bức tường, môi Snape khấp khểnh mở mở, máu tươi không ngừng rỉ ra từ bên môi, giống như đã mất đi cột trụ, run rẩy, Snape dùng cánh tay trái hoàn toàn che mắt đi.

“Nhưng mà.....cậu, để tôi lấy gì mà tin tưởngha ha.....sự thật ư? Không còn rồiphải.....Dumbledore, không còn rồi, thu lại cái ngữ khí đó của thầy, tôi không phải đứa trẻ cái gì cũng không hiểutrong đầu chỉ có không khí, khụ, khụ.....”

Dumbledore và Gellert nhìn nhau, nhân lúc Snape lơ đãng thì hơi hơi lại gần, Pomfrey căng thẳng mà quan sát, đưa phép trong tay nắm tới chặt lại, Merlin, bà quả thực không thể tưởng tượng, Snape sẽ trở thành bộ dáng này, đứa trẻ kiên cường kia, nếu có khả năng, Pomfrey hi vọng tất cả sẽ không xảy ra..

Snape dựa vào tường há mồm thở dốc, chế ma được, thần kinh co chặt, đau lòng cực độ, tạm thời không rõ ràng, ma lực bạo độngtất cả mọi thứ hỗn loạn vào với nhau, khiến hần cảm thấy kiệt sức, đau đớn còn có lạnh lẽo, nhưng hần lại vui vẻ mà tiếp nhận, sự lạnh lẽo này khiến hần có ảo giác Harry vẫn còn ở bên cạnh, hần không có phát giác được sự lại gần của Dumbledore và Gellert, mà khi hai phù thủy cuối cùng cũng rút ra ma trường vào lúc hần toàn thân hư nhược, nhưng còn nhanh hơn bọn họ, là cánh cửa bị đẩy bay của phòng bệnh.

‘Bình rầm!’

Ngoại trừ Snape dường như chưa cảm nhận được mà dựa vào tường thở dốc, tất cả mọi người đều nhanh chóng rút đưa phép nhắm thẳng vào bức tường bị chọc thủng một cái hố lớn, sau đó, nhìn thấy một con vật to lớn——tử xà, những chiếc răng nanh sắc nhọn hướng vào, mỗi cái đều vô cùng to lớn, đầu đưa phép của tất cả phù thủy đều sáng lên quang mang rồi đột nhiên dừng lại, bọn họ không thể tin nổi mà nhìn ‘người’ nửa trong suốt siêu siêu vẹo vẹo mà rơi xuống đất từ trên đầu của tử xà, sau đó phí sức mà ngồi dậy tìm kiếm xung quanh.

“Merlin! Harry!”

“Cảm tạ Merlin! Em không sao!”

“Ôi ôi! Merlin! Chết tiệt thật! Đây thật là”

Dumbledore vài người cố kị Basilisk đang cuộn tròn phía sau Harry không dám lại gần, nhưng bọn họ nhìn ra tử xà đang bảo vệ Harry, thẳng tới khi Harry phát hiện Snape vẫn kiên trì di chuyển về phía lò sưởi, linh hồn trừng lớn hai mắt, cơ thể một giây trước còn suy yếu ở dưới mặt đất bỗng nhiên nhảy lên, xông thẳng về phía nam nhân thoát nhìn dường như sắp ngã xuống kia.

Harry sợ hãi mà ôm lấy Snape, cẩn thận mà đỡ lấy cánh tay phải gãy của nam nhân, không biết làm sao mà ôm lấy người kia vào trong lòng, miệng thì khấp khểnh mở mở, ánh mắt dán vào gương mặt cứng một lúc

rồi bắt đầu co rút của Snape, màu đỏ chói mắt uốn lượn ở khóe miệng và đôi mắt đen không có tiêu cự kia khiến cậu quả thực muốn phát điên, chết tiệt thật, rốt cuộc là có chuyện gì!

“Ôi, Harry! Tốt quá rồi! Em cuối cùng cũng xuất hiện rồi, Merlin, em xem ra vẫn còn rất tốt, bây giờ, nhanh ôm lấy Severus lại đây, nhanh!”

Pomfrey cơ hồ muốn nhảy lên, bà vừa hét lớn để Harry ôm Snape tới trên một cái giường trống, vừa vẩy vẩy đũa phép gọi tới các loại dược liệu.

Dumbledore vài người cũng đã phản ứng lại, nhưng chỉ là âm thầm lùi ra một chút, nhường ra một con đường cho Harry đang ôm Snape siêu siêu vẹo vẹo mà chạy tới.

Cơ thể Snape cứng ngắc, hắn không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận thấy, băng lạnh quen thuộc, cái ôm quen thuộc, theo bản năng, hắn nắm lấy vai Harry, giữ lấy cổ Harry, dùng lực, chặt chẽ mà, giống như một khi thả tay, linh hồn của hắn sẽ biến mất, tất cả này đều là một giấc mơ.

“Khụ.....ha ha.....lừa đảo.....lừa đảo.....”

Giống như nói mơ, Snape run rẩy mà vượt lên giường mặt Harry, dùng cánh tay trái có thể cử động, từng chút từng chút, từng phân từng tắc mà xoa lên những đường nét quen thuộc, hiển Harry đau lòng tới dường như đến linh hồn cũng sắp tiêu tán, thu chặt lại cánh tay, Harry vừa kinh ngạc mà chạy tới bên giường, vừa hôn thơm loạn lên ngón tay chạm tới bên môi cậu của Snape, băng lạnh, cứng ngắc, run rẩy, mỏng manh như vậy.

Harry cẩn thận mà đặt Snape xuống giường, nắm lấy tay trái đang dùng sức giữ chặt vai mình của nam nhân, từng chút từng chút mà hôn lên mu bàn tay trắng bệch cứng ngắc, không cách nào phát ra thanh âm, chỉ có thể như thế này mà nói cho người rõ ràng không nhìn thấy này biết sự hiện diện của cậu, điểm sáng màu trắng bạc chảy ra từ trong cơ thể Harry, chậm chậm, từng chút mà dung hợp vào cơ thể Snape, càng lúc càng nhiều, thẳng khi Pomfrey sợ hãi mà ngăn lại.

“Harry! Dừng lại! Em sắp biến mất rồi! Merlin! Em muốn khiến Severus chết ư!”

Harry bị tiếng hét của Pomfrey kéo lại thần trí, điểm sáng dừng tỏa ra từ trong cơ thể cậu, mà những điểm đã vây quanh Snape thì toàn bộ dung hợp vào cơ thể Snape, Harry cảm thấy chóng mặt, cười khổ mà hiow hơi tách ra cự li, chỉ là không buông ra tay của Snape, nhìn bờ môi run rẩy và ánh mắt không tiêu cự nhìn theo hướng cậu của nam nhân đang nằm trên giường, Harry đưa tay của Snape nhẹ nhàng đặt trên mặt mình, vô thanh mà vượt ve.

Snape không còn nói nữa, hắn chỉ là chậm chậm thu chặt ngón tay, chặt chẽ mà nắm lấy phần băng lạnh kia, mặc cho Pomfrey dùng vô số bùa chú trị liệu trên người mình, sau đó nuốt xuống một bình nước dược, hôn hôn trầm trầm mà cảm thấy cơ thể bị nhẹ nhàng di chuyển, cơ thể chậm chậm trở nên mềm mại, đột nhiên, phần băng lạnh trong tay động động dường như muốn rời đi, Snape sợ hãi mà mở ra đôi mắt đã chậm chậm khép lại, giãy dụa muốn rời khỏi cái giường mềm mại, nhưng rất nhanh, cơ thể hắn bị hơi hơi lạnh bao lấy, cẩn mật, hoàn toàn.

Ma lực quen thuộc, mang theo ấm áp, hơi yếu nhưng lại cố chấp mà từng chút tràn trên cơ thể, Snape nhu động, khó khăn mà vùi mình sâu hơn nữa vào trong cái ôm mở rộng ra cho hắn, cố chấp mà dùng hai tay ôm lấy eo Harry, tay phải bị bó lại rất nhanh bị gãy ra, ngay cả Pomfrey ở một bên tức tới mức muốn ném cho hắn một bùa hôn mê cũng không thêm quần, Snape chặt chẽ mà ôm lấy linh hồn hắn đã mất nhưng lại có được này, không cam mà giãy dụa khỏi cơn buồn ngủ do đau đớn và dược liệu mang tới, thẳng tới khi trên môi rơi xuống một cái hôn.

Không có vào sâu, không có chiếm đoạt, chỉ là nhẹ nhẹ chạm lên, chậm chậm ma sát, băng lạnh dán vào môi hắn nhu động, chậm chậm mà khép mở, thay đổi, phối hợp với, là ngón tay đang nhẹ nhẹ họa động trên vai hắn, một chữ cái, một chữ cái, liên kết lại, là an ủi khiến hắn muốn rên lên.

‘Sev, Sev của tôi, tôi ở đây, ở bên cạnh anh. ’.....

Trong phòng bệnh cuối cùng cũng hoàn toàn yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều thở phào một hơi, ánh mắt Sirius và Lupin phức tạp mà nhìn về phương hướng Snape, sau đó đi tới bên cứu thể chủ đang ngủ say, Dumbledore và Gellert huy động đũa phép, phòng bệnh vô thanh vô tức mà hồi phục nguyên dạng, tất cả

mọi người nhìn tử xà từng chút từng chút thu nhỏ cơ thể to lớn, an tĩnh mà trườn đến bên cạnh Harry và Snape cuộn lại bảo vệ, Pomfrey nhẹ nhàng kéo rèm của chiếc giường mà Snape và Harry nằm, ngăn ra thế giới thuộc về hai người đang ôm nhau kia

Trầm trọng, đau nhói, vô lực, nhưng là có ấm áp bao lấy hắn, còn có cái ôm hơi lạnh hữu lực mà ôm ấp hắn, Snape nho nhỏ cong lên khoe miệng, môi mím chặt từng chút giãn ra, chính mình nhu động mà bao lấy hơi lạnh đang ở bên hắn, mà một nháy mắt sau, giống như hồi mà tràn về đại não vẫn còn chút trầm mê, đầu trán nháy mắt tràn ngập những giọt mồ hôi, Snape bỗng nhiên mở mắt ra, hai tay theo bản năng mà co chặt, ánh vào trong khoảng mắt, là gương mặt đã từng khiến hắn rơi vào tuyệt vọng, điên cuồng——gương mặt của linh hồn của hắn.

Harry nhìn đôi mắt đen đã hồi phục ánh sáng của Snape, thở phào một hơi, nhưng nhìn thấy trong đôi mắt kia xẹt qua sợ hãi nhện không được đau lòng, Merlin à! Cậu rốt cuộc đã làm việc ngu ngốc gì, thế nhưng khiến nam nhân kiên cường, mạnh mẽ này lộ ra gương mặt yếu đuối như vậy.

Tự nguyện rửa chính mình, Harry nhẹ nhàng thu chặt cánh tay, khiến nam nhân cơ hồ hoàn toàn đều bị áp lên mình có thể thoải mái hơn một chút, ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi Snape, từ trong đôi mắt đen đó có thể nhìn thấy rõ ràng hình bóng của chính mình, gương mặt trắng bệch, lông mày đen, mái tóc hơi lộn xộn, khoe miệng được kéo lên.

Đúng thế, Harry coi như là gặp họa được phúc? Đồng thời với tiêu diệt được mảnh hồn của Voldemort, linh hồn bị trọng thương lại ngoài dự liệu mà hấp thu sức mạnh linh hồn dư lại của Voldemort, mà sức mạnh thuộc về đá phù thủy trong cơ thể đã được tán ra toàn bộ, cậu suýt nữa bởi vì không thể khống chế mà không thể rời khỏi cơ thể cứu thế chủ, may mắn tác dụng của ma pháp trận kia bị mở ra, mà may hơn là linh hồn của cứu thế chủ thể nhưng có tỉnh táo trong nhất thời, vì thế tuy rằng rất khó khăn, nhưng là Harry vẫn đã rời khỏi cơ thể của cứu thế chủ, chỉ có điều không hiểu vì sao lại bị ném tới rừng cấm, vừa vịn rơi xuống bên cạnh Basilisk đang phiền nhiễu kỳ lân.

Cơ thể Harry lúc đó bởi vì xung kích của linh hồn Voldemort và sức mạnh của đá phù thủy mà không thể duy trì, có lúc gần như tiêu tán, đợi đến khi cậu miễn cưỡng đứng vững được, cũng không để ý gì cả, để Basilisk trực tiếp mang theo cậu vẫn chưa thuận tiện di chuyển mà xông vào phòng bệnh, cậu sợ mình đột nhiên biến mất sẽ khiến Snape lo lắng, mà sự thực nhìn thấy càng khiến cậu muốn cho mình Arvada hơn, Snape dường như không còn linh hồn kia.

Đợi đến khi Snape cuối cùng đã tiếp nhận chữa trị, Harry đã kiệt sức tới hoàn toàn không thể nói chuyện cùng với Dumbledore, chỉ có thể cố gắng nói với Dumbledore mình cần nghỉ ngơi rồi liền ôm lấy Snape đang ôm cậu mà ngủ say, mà giấc ngủ này, chính là 5 ngày, đợi khi cậu tỉnh lại phát hiện, ngoại trừ không có nhịp tim, không có độ ấm, cậu dường như đã có ‘một cơ thể thật sự’, cơ thể hoàn toàn được ngưng kết lại bằng năng lượng

“.....Hồn dẫn.....”.

Thanh âm trầm khàn khiến Harry thanh tỉnh lại từ trong hồi ức, nhìn Snape chậm chậm dựng người lên mà trừng cậu, Harry thở dài, đưa tay ra, xuyên qua nách Snape mà ôm ôm cánh tay hơi hơi run rẩy của nam nhân lên trước ngực mình, sau đó một giây, trên môi rơi xuống cái cắn vừa vô lực lại vừa hung tợn, đôi môi mỏng run rẩy kia cấp thiết mà đụng chạm tìm kiếm chên môi mình, Harry mở to mắt, lại chậm chậm nhắm lại, mở miệng ra, ngậm lấy bờ môi không chút huyết sắc của Snape, mềm nhẹ mà liếm lấy, mãi tới khi nam nhân chậm chậm an tĩnh lại, vô lực mà nằm tựa lên ngực cậu cấp tốc hô hấp.

Mở mắt ra, Harry nhìn đôi mắt Snape, mỉm cười, ngón tay lướt trên gương mặt Snape.

‘Tôi trở về rồi, Sev. ’...

57. Chương 57

Snape cố gắng ngẩng đầu lên, hư nhược của cơ thể khiến hắn vừa động một chút thì đã cảm thấy trầm trọng giống như có một ngón núi lớn đang đè lên người, nhưng hắn vẫn cố gắng khiến cơ thể dán chặt trở về Harry ở bên cạnh, nhìn bề ngoài cơ hồ không khác biệt gì so với người bình thường kia, không còn cơ

thể trong suốt, tóc đen mây đen, đôi mắt màu xanh đậm, đường nét quen thuộc nhưng tuyệt đối không thể nhầm lẫn với người nào đó, thuộc về linh hồn của hắn.

Ký ức trước đó từng chút từng chút phá vỡ sự hỗn loạn trong đầu để hiện ra rõ ràng, sắc mặt Snape hơi đen lại, vì mình thế nhưng có thể mất không chế đến mức độ đó mà cảm thấy không thể tin được cùng với—xấu hổ và ảo não, nhưng càng nhanh hơn là nhẹ nhõm, những điều đó không quan hệ, chỉ cần ‘người’ này vẫn còn, còn có thể ở bên cạnh hắn, thì cái gì cũng không quan trọng rồi, tôn nghiêm, cao ngạo, những hư vinh giống như bọt nước kia đều có thể trôi đi, hắn sẵn sàng để mình đi ra từ trong bóng tối, lùi đi những lớp bảo vệ tầng tầng kia, trần trụi mà đứng dưới ánh nắng, bị thiêu đốt, bị thương.

Cơ thể cứng ngắc một lúc rồi chậm chậm thả lỏng, Snape không còn áp chế cơ thể nữa, thoải mái mà đặt tay lên mặt Harry, tỉ mỉ mà dùng ngón tay phác thảo, mộ tả, cảm nhận hơi lạnh vẫn không có độ ấm như cũ, sau đó dần dần trượt xuống dưới, thăm dò vào cổ áo áo bệnh nhân bụng rộng của Harry, dừng ở khuôn ngực không chút nhấp nhô kia, ngẩng đầu, do dự mà lại kiên định mà gửi đến đôi môi của chính mình, nheo mắt lại, hưởng thụ cái đụng chạm nhẹ nhàng kia.

Harry nhè nhẹ, một chút một chút mà hôn lên bờ môi khô khốc, ôn nhuận của Snape, thưởng thức sự dịu dàng đang hiện ra trước mặt cậu của người trong lòng, vẻ đẹp đã từng bị nhốt kín lại, sau khi xiềng xích bị vỡ nứt thì chậm chậm lộ hiện ra, mê người như vậy.

‘Hình như, chúng ta đã bỏ lỡ Giáng sinh rồi, Sev, giáng sinh vui vẻ, tha lỗi cho việc tôi không có quà.’

Đôi mắt vốn chỉ là nheo lại đang miễn cưỡng mà nhìn rõ những chữ trước mặt rồi chậm chậm nhắm lại, Snape lưỡi biếng mà ngọ nguậy trong lòng Harry, mặc cho buồn ngủ lấn át bản thân, ở trong cái ôm băng lạnh này, hắn tìm thấy tất cả những gì hắn cần, lưỡi biết mà hừ một tiếng rồi không còn bất cứ thanh âm nào.

Harry ngây người một lúc, nhìn Snape đang an tĩnh, khác với thường ngày mà ngủ trong lòng mình, cảm nhận ngón tay ấm áp chặt chẽ mà bám vào ngực của mình, có chút không dám tin người này đột nhiên lại trở nên dịu dàng, an tĩnh như vậy, nam nhân đã thu lại tất cả những chiếc gai sắc nhọn chính là giáo sư ma được kiên cường, cổ chấp kia, nhưng ấm áp trong lòng nhắc nhở cậu tất cả là sự thật, chậm chậm cong lên khóe miệng, ngón tay Harry leo lên gương mặt Snape, lưu luyến, dịu dàng mà làm lạnh đôi lông mày hơi chau lại, nhè nhẹ nhấn xoa vuốt ve.

‘Xoạt’.

Rèm vải bị kéo ra, Harry ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt cười kinh hỉ của Pomfrey, thuận tay phóng ra chú ngữ tĩnh âm xung quanh người ngủ say trong lòng.

‘Hey! Pobby, tuy rằng hơi muộn chút, nhưng mà giáng sinh vui vẻ!’

Pomfrey nhìn động tác của Harry, độ cong khóe môi càng lớn hơn một chút, vui vẻ mà gật đầu, cố gắng hạ thấp thanh âm.

“Oh! Sẽ không! Harry, giáng sinh vui vẻ, Merlin a! Nhìn thấy thay đổi mấy hôm nay của em, không thể không nói, thật sự khiến người khác kinh ngạc, tuy rằng cô không xác định ma pháp kiểm tra có tác dụng với em hay không, nhưng cô nghĩ chúng ta nên thử một chút? Severus tỉnh rồi ư?”

Harry cười gật đầu, nhè nhẹ thay đổi tư thế một chút cho Snape trong lòng, tiện cho Pomfrey kiểm tra cho cậu.

‘Vâng, Sev vừa mới tỉnh rồi, có điều lại ngủ rồi, Bobby, em nghĩ cô có thể kiểm tra cho hắn một chút, em tưởng rằng, trạng thái của em bây giờ cho dù không cần dùng ma pháp cũng có thể nhìn ra là cực kỳ tốt rồi.’

Pomfrey chớp chớp mắt, đưa pháp nhè nhẹ huy động, một chuỗi ma pháp rơi lên người Snape đang ngủ ngon lành, ánh mắt nhu hòa mà nhìn nam nhân đầy đi sự trầm trọng, ngủ giống như một đứa trẻ ngây thơ, thế nào cũng không thể liên hệ Snape bây giờ với cái người khổ sở tới mất không chế hôm nọ.

“Cô nghĩ đây chưa là gì, còn với kiểm tra, Harry, cô tưởng người chịu trách nhiệm ở phòng bệnh này là cô ~”

Harry cười cười, không biện luận nữa, tỉ mỉ mà nhìn quang mang bởi vì ma pháp trị liệu mà sáng lên trên người Snape, các loại màu sắc hoặc tươi mới hoặc ôn hòa—tuy rằng hơi nhợt nhạt, nhưng chắc chắn rằng nó thay mặt cho sự khỏe mạnh.

“Cô không biết trên người Severus đã xảy ra cái gì, có lẽ có liên quan tới hành động mấy hôm trước của em—những điểm sáng kia, có điều Harry, không thể không nói, tình hình của cậu ta bây giờ rất tốt, sau này chỉ cần nghỉ ngơi và điều dưỡng tốt, sẽ càng tốt hơn! Mà em, tốt thôi, cô thừa nhận, ma pháp kiểm tra không có tác dụng với em, ngoại trừ hiển thị ra ma lực cường đại và êm dịu của em. ”

Harry thỏa mãn mà ngoác mồm, kéo cái chăn có chút trơn trượt đắp lên Snape, sau đó ôm lấy gối gối lên người mình, khiến cho người đang ngủ thoải mái thêm một chút.

‘Đây là tin tức tốt, Bobby, không còn gì tốt hơn vậy nữa, còn với tại sao lại như vậy, kệ nó đi, vậy thì em có thể làm phiền cô mời Dumbledore tới được không? Em muốn nói chuyện một chút với thầy ấy, bây giờ, mà em không muốn làm phiền nghỉ ngơi của Sev, sau đó chúng em có thể trở về tầng hầm hay không? Đợi Sev tỉnh lại em nghĩ hẳn cần một chút thức ăn ngon, có dinh dưỡng, hơn nữa, Bobby, tuy rằng nói như này có chút xấu hổ—Sev chắc rằng sẽ không thích ở lại đây. ’

Nhìn những ký tự màu trắng bạc dày đặc thành một mảng ở trước mắt, Pomfrey cười vui vẻ, vẫy vẫy tay đi về phía lò sưởi.

“Đó không có gì, thật ra 1 giờ trước Albus mới rời đi, cô nghĩ thầy ấy rất vui có thể nói chuyện với em, chỉ cần em muốn, em và Severus lúc nào cũng có thể trở về tầng hầm, có điều cần chú ý giữ ấm, cậu ta bây giờ vẫn rất yếu, hơn nữa ma lực đang hồi phục hoặc là nói—tăng lên, điều này khiến người ta rất kinh ngạc, còn với những dược liệu cậu ta cần dùng, cô sẽ cho gia tinh mang đến tầng hầm. ”

Harry mở lớn mắt, cảm thấy kinh ngạc với việc Pomfrey nói ma lực của Snape đang hồi phục hoặc nói tăng lên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, thực lực của Snape có thể mạnh thêm một chút, sẽ chỉ là việc tốt, thu chặt lại cánh tay, lặng lẽ để ma lực bao quanh lấy người đang được chăn bao lấy ngủ ngon bên trong lòng mình, Harry an tĩnh mà đợi Dumbledore, mà việc này lại không hề quá lâu.

“Harry, rất vui nhìn thấy em khỏe mạnh lại, hơn nữa còn tốt hơn!”

Dumbledore rất nhanh đã tới phòng bệnh, an ủi mà nhìn Harry đang cười với mình, vẫy vẫy đũa phép, biến ra một cái ghế thoải mái ở trong phòng bệnh, Dumbledore ngồi xuống, nhìn nhìn Snape đang ngủ trong lòng Harry, đầu đưa điểm nhẹ, vài bùa chú giúp ngủ ngon và duy trì an tĩnh rơi xuống người Snape.

“Harry, thầy nghĩ thầy sẽ nghe thấy một số tin tức tốt? ”

Harry nhìn ánh mắt dường như thấu hiểu tất cả của lão vụ sư, ở đó không có kế hoạch, có cũng chỉ là an ủi và vui thích, cười cười, tuy rằng biết Snape bị thương lúc trước chắc là có liên quan rất lớn tới lão vụ sư hoặc là cứu thế chủ, nhưng ở trong đó cũng có nguyên nhân do cậu, cho nên, Harry không hề loại tình tự trách móc những người đó, cậu cũng không để ý, tất cả những gì cậu làm, chỉ là để chính mình có thể ở bên cạnh Snape, bảo vệ nam nhân vừa kiên cường lại vừa mỏng manh này.

‘Đúng thế, Albus, khi đánh nhau với mảnh hồn kia, ha ha, thực sự là kỳ lạ, em đã tìm thấy nơi ẩn náu của Voldemort, có điều, hình như đã khiến tiểu Harry bị thương rồi, em rất xin lỗi, em không nghĩ tới Voldemort thể nhưng kiểm soát mảnh hồn phiến kia tới mức đó, thể nhưng có thể ẩn náu lâu như vậy.

Nhìn những chữ Harry viết trước mặt mình, trong mắt Dumbledore lóe qua quang mang.

“Oh, thầy nghĩ tiểu Harry không sao, ma dược của Severus rất hiệu quả, trị liệu của Bobby cũng rất kịp thời, có điều, không thể không nói, Harry, điều này quả thực là một tin tức tốt! Em xác định Voldemort không có phát hiện em đã biết bí mật của hắn chứ? ”

Snape trong lòng nhẹ động động, Harry căng thẳng mà nhìn nhìn, phát hiện người yêu chỉ là đang tìm kiếm tư thế thoải mái hơn, cười mà giúp đỡ cho động tác của Snape, sau đó mới trả lời câu hỏi của Dumbledore.

‘Em đã dùng một số thủ đoạn, một chút sức mạnh của hồn phiến, cộng với một tia sức mạnh linh hồn em phân ra, đương nhiên, sẽ không giống như hồn phiến kia, chỉ là có thể cho Voldemort có ảo giác vẫn kiểm

soát được như trước, trong thời gian ngắn, nhiều nhất nửa tháng, hắn sẽ không phát hiện dị thường, hầu hết sẽ cho rằng triết tâm trí thuật trong đầu tiểu Harry có tiến triển, mà đối với Voldemort, Albus, hắn quả thực rất nguy cấp, tuy rằng mơ hồ, nhưng em nhìn thấy đích thực là một loại cảnh tượng quá mức kỳ dị, nó khó để miêu tả, ma lực cường đại nhưng hỗn loạn, biểu hiện ngắt ngắt quãng quãng giống như con rối vậy, em nghĩ có lẽ đó là nguyên nhân sau khi sống lại hắn lại yên tĩnh như vậy, phương pháp sống lại sai lầm cùng với sự làm phiền của đá phù thủy, hắn không hề có thể dung hợp tốt với sức mạnh của đá phù thủy. '

Nhìn câu trả lời của Harry, Dumbledore chìm vào trầm tư, một lúc lâu sau mới mở miệng.

"Harry, nói với thầy nơi ẩn náu của Voldemort."

Harry chau mày, sau đó nghĩ tới gì đó, trước mắt sáng lên.

'Albus, cho em một bình thủy tinh, em nghĩ em có thể thử rút ký ức ra, có lẽ có thể thành công chăng? Nơi đó rất ẩn mật, em chưa từng đi qua, không cách nào miêu tả ra được, nếu có thể rút ra ký ức, có lẽ có thể rõ ràng hơn. '

Dumbledore gật đầu, đưa phép điểm điểm vào cái tủ ở đầu giường, biến một cái tách nhỏ trống không thành một chiếc bình thủy tinh nhỏ gọn rồi đưa cho Harry, Harry nhận lấy, ngón tay đặt lên huyết thái dương, cố gắng rút ra ký ức, qua một lúc, sợi tơ trắng bạc ký ức bị rút ra, Harry cong lên khoe miệng, đưa ký ức đó vào trong bình thủy tinh.

Dumbledore nhận lấy bình thủy tinh, chòm râu run run lên, ánh mắt rơi lên trên người Snape vẫn đang ngủ say, trầm mặc một lúc lâu, thanh âm già cỗi mang theo ý xin lỗi mà kiệt sức, hơi hơi trầm khàn mà lúng túng.

"Harry, về việc Severus.....thầy rất xin lỗi, con trai ta, xin hãy tin ta, ta thật muốn hắn hạnh phúc. "

Harry thuận theo ánh mắt Dumbledore mà nhìn nam nhân đang an tĩnh trong lòng mình, khoe miệng từng chút từng chút câu lên.

'Đương nhiên, Albus, em tin thầy, không có vấn đề, ở đây không phải trách nhiệm của em, cũng sẽ không còn là của Sev, em sẽ làm tất cả những gì em có thể làm, hạnh phúc của Sev, em sẽ cho. '

Dumbledore mỉm cười, an ủi, vui vẻ, lão vu sư đứng dậy, chớp chớp mắt với Harry đang cúi đầu trầm mê mà nhìn gương mặt ngủ say của Snape.

"Vậy thì tốt, Harry, thầy nghĩ em đã làm xong tất cả những gì em nên làm, tiếp theo, hãy nghỉ ngơi tốt, đến trước khi kỳ nghỉ kết thúc, sẽ không có ai tới làm phiền các em, thầy nghĩ những tin tức của em đã đủ khiến họ vui mừng và bận rộn lên. "

Mắt tiền lão vu sư rời đi, Harry thở dài một hơi, đưa tay vẫy vẫy, 'phanh' một tiếng nhẹ, một gia tinh của Hogwarts xuất hiện bên giường, cung kính mà cúi thấp lưng.

"Pippi rất vinh hạnh được phục vụ cho ngài! Ngài Harry!"

'Hãy tới tầng hầm mang tới áo ngủ cho Sev, oh, cũng lấy một chiếc áo chùng tới cho tôi.'

Gia tinh gật đầu biến mất, sau đó rất nhanh mang theo những thứ Harry cần mà lại lần nữa xuất hiện, đợi đến khi gia tinh rời đi, Harry đổi áo ngủ cho Snape, chính mình lại mặc vào chiếc áo chùng không biết gia tinh lấy từ đâu tới, vô cùng cẩn thận mà ôm Snape đứng lên, khi rời khỏi phòng bệnh thì quay mặt nhìn về một chiếc giường khác được rèm che vậy kín, ở đó có Harry Potter, có điều dường như bởi vì nguyên nhân được thuốc nên vẫn chưa có tỉnh lại, điều khiến Harry hiểu kì lạ, Sirius thế nhưng không có ở đó.

Chỉ nhìn 2 cái, Harry liền đá đá Basilisk lưỡi biếng cuối cùng cũng trườn ra từ trong gầm giường, để tử xà biến nhỏ bằng ngón tay rồi cuộn lên mu bàn tay Snape, ôm người rồi tạm biệt với Pomfrey lại lần nữa xuất hiện rồi rời đi, việc cậu có thể làm, đã làm xong rồi, còn dư lại, không còn thuộc trách nhiệm của cậu nữa, cũng không thuộc về Snape.....

Chậm chậm mở mắt, trước khi ánh nắng vẫn còn chưa quá rõ ràng, Snape nhẹ nhàng di chuyển cánh tay, nhưng chỗ trống bên người khiến hắn nháy mắt thanh tỉnh, kinh hoàng mà ngồi dậy, cùng với một chút

choáng váng—ngủ quá lâu rồi, không hề chú ý tới mình đã trở về tầng hầm, cũng không có chỉnh lại cổ áo ngủ mở ra, Snape vội vã muốn xuống giường, rõ ràng, rõ ràng linh hồn của hắn đã trở về rồi!

‘Ôi! Merlin! Severus, chết tiệt thật, anh nên trở về giường đi!’

Hàng chữ đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến Snape dừng lại tất cả động tác, hắn lảng lảng mà nhìn Harry bưng thức ăn tỏa hơi nóng hổi nhanh chóng tiến vào phòng ngủ, biểu tình mất mát, mang theo một tia bất an thế nhưng lại trở nên có chút—đáng yêu, Snape nhìn cơ thể gần như hoàn chỉnh của Harry, giống hệt với kí ức không quá rõ ràng của hắn, thậm chí còn mặc một bộ áo chùng vu sư màu xanh đậm.

Snape trầm mặc, nhìn Harry tới giường ngồi xuống, một tay buông ra đĩa thức ăn, một tay kéo gối để hắn dựa vào, sau đó, đĩa thức ăn được đặt lên chân, mà trong tay hắn, được nhét vào một cái muỗng canh.

‘Sev, ăn chút gì trước đi, sau đó, anh muốn biết điều gì, tất cả, tôi sẽ nói với anh hết.’

Nhìn Harry có chút gấp gáp ra ý mình ăn chút gì, khoe môi Snape động động, cuối cùng vẫn là không nói ra chữ nào, chỉ là im lặng múc một muỗng cho vào trong miệng, những cái kia đã không quan trọng rồi, những quá khứ kia, còn có những thương tổn và coi thường đó, cái quan trọng nhất, hắn cần có nhất đã trở về bên cạnh hắn, thế này tốt rồi.

“.....Harry.....”

Harry nhìn Snape chỉ là ăn một chút canh liền dừng tay lại, nhìn đôi mắt nam nhân bình tĩnh mà nhìn thẳng vào cậu, cơ hồ không cần nghe, cậu đã biết được Snape muốn hỏi gì, bưng bát lên, lấy chiếc muỗng từ trong tay Snape, múc lên một muỗng canh thơm ngát để đến bên môi người kia, nhìn người cậu yêu do dự một lát rồi chậm chậm uống xuống.

‘Sev, kết thúc rồi, phần thuộc về tôi, thời gian tiếp theo, tôi sẽ ở bên cạnh anh, có lẽ sẽ nhiều anh không thể tiếp tục chế được chẳng? Ha ha’.

Bên tai nhiễm lên sắc hồng, Snape hung hăng trừng Harry đang cười híp mắt một cái, giật lại cái muỗng, chậm chậm tự mình ăn.

‘Ngậm miệng! Ha! Anh hùng Harry! Chí hướng của cậu vẫn thật là—cao xa!’

Harry mỉm cười, nhìn Snape nghiêm túc uống canh, chậm chậm dựa vào bên tai đỏ hồng của người yêu, thân mật mà dùng đầu mũi dụi lên vành tai ôn nhuận, để những chữ màu trắng bạc xuất hiện nhanh chóng nhảy múa trên cái đĩa trước mặt Snape.

‘Chí hướng của tôi quả thực cao xa mà—ôn được Severus Snape vào lòng, oh, còn có, trở thành một Snape.’
.....

58. Chương 58

So với đợt bận rộn cho tiến hành liên kết linh hồn trước đó, Harry và Snape đã có một kỉ nghỉ đầy đủ ở giảng sinh, mà sau khi trải qua sự việc ở phòng bệnh lần trước, đối với một ít thay đổi của cơ thể Harry và chính mình, Snape kéo theo Harry hoàn toàn phối hợp mà trên trên dưới dưới kiểm tra hết một lượt, kết quả nhận được khiến hắn Pomfrey còn có Dumbledore vài người đều rất kinh ngạc.

Cơ thể của Harry, dường như không khác biệt gì với phù thủy bình thường, ma lực cường đại mà dồi dào, nhưng lại không có nhiệt độ và hô hấp như một người bình thường nên có, đến ngay cả máu chảy ra cũng không phải màu hồng tươi, mà là màu bạc nhàn nhạt, Snape nghiên cứu máu và tóc của Harry, lại phát hiện những cái đó cơ hồ đều là năng lượng ngưng kết tạo thành, trong một thời gian nhất định sẽ chuyển hóa thành điểm sáng tán đi, mà nếu khi đó còn có người ở đó, những điểm sáng kia sẽ bị hấp thu mất, đối với điều này, Harry có một thời gian cho rằng mình đã biến thành một sinh vật ma pháp.

Đối với mơ tưởng của Harry Snape là tỏ ra khinh bỉ, nhưng nghiên cứu mấy ngày liền không tìm ra điểm bất đồng khác, hắn liền bị Harry dùng lí do cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mà kéo ra rời khỏi phòng thí nghiệm và những quyển sách tư liệu dày cộp, còn với cơ thể của chính mình, tất cả đều rất tốt, ma lực của hắn sẵn ra biến hóa, hai lần tăng lên kỉ đi, tuy rằng chậm rãi nhưng hoàn toàn có thể cảm thấy được, mà những

miệng vết thương cũ và độc tố còn sót trong cơ thể đã ẩn ẩn nhiều năm kia đã bị tiêu trừ sạch sẽ, Snape cảm thấy chưa bao giờ thoải mái như thế.

Cả kì nghỉ Giáng sinh, trái ngược với bận rộn của Dumbledore và hội phượng hoàng, Harry và Snape khó có được mà hưởng thụ một kì nghỉ thư giãn, tuy rằng không trở về Spinner End, nhưng cả Hogwarts đều lưu lại dấu chân của hai người, bên hồ đen, trong rừng cấm, sân Quidditch, Snape mặt đen kịt nhưng tĩnh lặng mà từng bước từng bước đo chân bên Harry, nhìn người yêu bên mình dùng hàng chữ có thể miêu tả ra mà hồi ức lại quá khứ không giống với ở đây, đương nhiên, Harry mang theo Snape đi thể nghiệm lạc thú một lần ‘thăm hiểm’ trọn vẹn, chạy qua tất cả những mật thất mà cậu biết, còn với thu hoạch? Nhìn đôi môi thi thoảng cong lên của Snape liền có thể biết được.

Cứu thế chủ sau khi tỉnh lại đã tìm bọn họ, thiếu niên mang theo lời cảm ơn mang theo một tia kì vọng và thỏa mãn, khuôn mặt đỏ bừng lấp ba lấp bắp trước mặt Harry, kết quả là bị nọc độc không chút lưu tình của Snape đả kích mà nghiêng nghiêng ngã ngã rồi đi, dưới sự an ủi của những người bạn đến thăm sau khi biết tin—Ron, Hermione cùng với Draco mà nhảy lên nhảy xuống trong Hogwarts trống không, còn với Sirius và những người khác, Snape và Harry không hề để ý, những cảm ơn hoặc xin lỗi kia, chưa bao giờ là thứ họ muốn, có hay không có, không có gì khác nhau.

Dumbledore và Gellert mang theo hội phượng hoàng và Saint của nước Đức dựa theo kí ức của Harry cung cấp mà bắt đầu âm thầm quét sạch thực tử đồ, giới phù thủy ở trong kì Giáng sinh này có thêm cuộc náo nhiệt mang theo tia máu, Harry và Snape không hề tham dự, chỉ là cùng với Pomfrey, chuẩn bị lượng lớn ma dược cho hội phượng hoàng

Snape đứng dưới vòi hoa sen, ngẩng đầu lên, nhắm chặt mắt cảm nhận ấm áp của dòng nước nóng rơi trên da thịt, gần như cả một ngày ở trong phòng chế được hoàn thành tất cả ma dược trừ bị cho hội phượng hoàng, khiến cơ thể còn chút xiu nữa là hồi phục của hắn có chút ăn không tiêu, hơi hơi chau mày, bất mãn với ‘thực lùi’ của chính mình, trước đây ngay cả thức qua đêm chế được cũng chưa từng kiệt sức như vậy, quả nhiên là bị ‘nuông chiều’ rồi, chỉ trong kì nghỉ ngắn ngủi này.

Một tia lạnh truyền tới từ sau lưng, hơi nước bao quanh cơ thể nhanh chóng tràn về phía sau hắn, Snape quay đầu, nhìn Harry vô thanh vô tức mở cửa, đứng ở đó, linh hồn của hắn mặc áo sơ mi và quần dài, cổ áo mở ra, lưỡi biếng mà dựa vào khung cửa, hai tay khoanh lại, ánh mắt mang theo dự vọng mãnh liệt quét thẳng về phía hắn.

Ánh mắt đó, từng chút quét qua da thịt của hắn, gương mặt, bờ môi, cần cổ, khuôn ngựcSnape cảm nhận từng phân từng tắc trên cơ thể nóng lên theo đường nhìn chăm chú của Harry, giống như được vuốt ve, nhẹ nhàng mà rung mình, vô thức lùi lại một bước, lưng chạm vào vách tường, băng lạnh sau ấm áp ngăn ngủi, khiến đại não dần dần mơ hồ của hắn nhảy mất thanh tĩnh, nhưng cùng với sải bước lại gần của Harry, Snape khó khăn mà nuốt nước bọt, trở mắt nhìn cánh cửa phòng tắm sau lưng linh hồn chậm chậm đóng lại, hắn thậm chí có thể cảm thấy những biến động ma lực nho nhỏ đó, bùa khóa cửa, bùa phòng ngự

Harry từng bước từng bước đi về phía nam nhân đứng dưới vòi hoa sen, đôi mắt không cách nào rời khỏi cơ thể bởi vì hơi nóng bốc lên mà phiếm lên sắc hồng nhàn nhạt, người yêu của cậu, mái tóc ướt sũng dính lên gương mặt và cần cổ, giọt nước men theo lọn tóc chảy xuống, hòa vào làn một với nước nóng không ngừng chảy ra từ vòi sen, chậm rãi mà uốn lượn lên cơ thể mê người kia, chảy qua khuôn ngực cấp tốc pháp phòng, cái bụng bằng phẳng, đôi chân thon dài, lưu luyến không rời mà rời khỏi mắt cá chân tinh xảo, hòa vào dòng nước hơi hơi hơi hơi cuộn tròn trên những ngón chân rồi chảy đi.

Chậm chậm đi tới trước mặt Snape, nhìn người đang cùng với sự lại gần của cậu thì dần dần dán cả lưng lên vách tường, cơ hồ có thể cảm thấy sự run rẩy nho nhỏ đó, Harry đưa tay ra, giữ lấy cái cảm hơi nhon của người yêu, nhìn bờ môi lộ ra sắc hồng dường như có chút căng thẳng mà hơi hơi mở ra, đầu lưỡi mềm mại lướt qua khoảng trống giữa hai môi, đôi mắt sâu thẳm mang theo một tia sợ hãi và bất lực, mơ hồ mà chớp chớp hơi nước, khiến Harry như bị mê hoặc mà dán lên cơ thể Snape, mặc cho y phục bị ướt dính sát vào cơ thể, cánh tay dư thừa ôm lấy cái eo mỏng manh, cảm nhận bởi vì sự dính gần của mình, làn da tỉnh tể dưới bàn tay mình phiếm lên những hạt da gà nho nhỏ và co chặt phản xạ.

Ngón tay Snape chặt chẽ mà bầu vào những kẽ hở giữa các viên gạch trên vách tường sau lưng, cơ thể lại tự chủ mà dán về cái ôm băng lạnh nhưng lại ấm áp kia, cong lên một độ cong ôn nhu, chậm chậm nhắm

mắt lại, cùng với nụ hôn như dò hỏi rơi trên môi, chậm chậm mở ra bờ môi, thừa nhận cái cướp đoạt từ mềm rồi dần dần trở nên kịch liệt

Harry chi tiết, tham lam mà dùng đầu lưỡi lướt qua từng phân vị ngọt trong bờ môi người yêu, cuốn lấy đầu lưỡi nhạy cảm cùng cuộn lấy, nuốt xuống tiếng rên nhỏ nhỏ rỉ ra từ cổ họng Snape, hai tay chậm chậm men theo đường cong mịn màng của lưng người trong lòng mà ma sát, từng chút từng chút cảm nhận mỗi phân trộn mịn và mềm mại, thuận theo dòng nước, dùng ngón tay nhẹ nhẹ câu họa trên cái eo mẫn cảm của người yêu.

Cuối cùng, khó khăn mà rời khỏi bờ môi Snape, Harry nghe tiếng người yêu thở dốc, hôn lên vành tai ôn nhu, nhẹ nhàng dùng răng liếm ngậm lấy, sau đó chậm chậm hướng xuống dưới, dùng đầu lưỡi trêu chọc hầu kết bé bỏng, đang không ngừng di chuyển lên xuống kia, hai tay cuối cùng cũng rời khỏi thắt lưng đã trở nên nhu nhược vô lực của Snape, phóng đảng mà nhu niết trên bờ mông nhột nhột, thẳng tới khi người trong lòng cong người lên, không tìm ra nơi trốn tránh mà vùi vào trong lòng mình.

Cúi đầu, Harry cắn nhẹ lên vai Snape, tay phải luồn vào kẽ hở giữa bờ mông, dò dẫm, loay quanh ở cửa vào giống như sợ hãi mà co chặt lại kia, ngón tay bối mót những nếp nhăn nho nhỏ, đi vào một chút rồi lại rời đi, khiến người người trong lòng giống như từ chối mà nhu động, trên vai lại vòng qua hai cánh tay ướt sũng, bên tay chuyên tới tiếng gầm nhỏ áp chế, ngọt ngào.

“Chết tiệt.....a.....nhanh chút.....ha.....”

Harry nhướn mi, không có nghe theo ‘mệnh lệnh’, ngón tay ngược lại lại rời khỏi nơi không giờ nào phút nào không mị hoặc mình, nắm lấy eo Snape khiến người kia hơi hơi tách ra khỏi mình, không dời đôi mắt ẩm ướt mê man kia dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình, cúi đầu, đột nhiên tấn công lên qua anh đào nho nhỏ dựng lên trước ngực, ngậm cắn, day cắn, hàm răng cắn lấy quả nho nhỏ mà từng chút mềm nhẹ day niết, đầu lưỡi bắt lấy cái đầu nhỏ mút lấy.

“Ư a.....không.....Harry.....”

Snape nho nhỏ mà hét lên, ưỡn đầu lên, hai chân vô lực lan xuống mà giống như bị dòng điện nhẹ xẹt qua mà run rẩy, kẹp chặt cực đại, chậm chậm, vô lực mà ma sát, hông ưỡn về phía trước, dục vọng trướng lớn như có như không mà chạm vào y phục ướt sũng của Harry, mang theo nhiệt lưu bỏng rát, chậm chậm trở thành khoái cảm càng cuồng liệt hơn, hạnh phúc tới gần như đau đớn.

Nhắm mắt lại, cánh tay nắm lấy bờ vai Harry của Snape chậm chậm mà di chuyển trên cơ thể từng chút xuống thấp mà tùy ý trên cơ thể mình, hai chân vô lực tới dường như không thể trụ được cơ thể, cong eo, sau lưng ma sát lên vách tường băng lạnh, cố gắng nhận được giải thoát phút chốc hoặc là thanh tỉnh, lại đồng thời với lúc Harry nuốt xuống dục vọng của hắn thì phát ra tiếng nức nở giống như con thú nhỏ bị thương, eo thẳng đứng lên, trúc trắc mà lay chuyển, muốn được nhiều hơn nữa nhưng lại không biết phải làm sao.

“Không, không.....ừ uhm.....”

Harry chậm rãi mà nuốt xuống vật mạnh mẽ nóng bỏng kia, dùng đầu lưỡi vẽ lên thứ trong suốt đang tiết ra từ đỉnh, men theo thân cột hồng đậm, liếm cắn qua huyết quản pháp phồng lồi lên, ngậm quả cầu nhỏ đang từ từ trở nên co chặt, mút lấy, phát ra tiếng động bản bật, hai tay khéo léo mở ra đôi chân đã trở nên mềm nhũn của Snape, tay trái ôm lấy cái eo, xoa lên bờ mông deo dai, tay phải chơi đùa với quả cầu nhỏ ướt đầm, đầu ngón tay nghịch ngợm cuốn theo nước nóng lúc có lúc không mà nhu động cái cửa vào co chặt kia, câu vẽ, xoay tròn ở bên mép, lại bỗng nhiên xâm nhập, thu được tiếng rên ngọt ngào và người yêu co chặt mà run rẩy, sau đó cơ thể vô lực mà từng chút trượt xuống.

Snape nghẹn ngào, trước mắt một mảng mê mang, cơ thể dường như đa bay trên những đám mây lại giống như bị nước biển ấm áp bao lấy, tuyệt diệu không thể miêu tả từ mỗi dây thần kinh tất cả truyền tới đại não, khiến hắn choáng váng, trầm mê, ôm lấy người đàn ông đang tìm kiếm khắp nơi trên cơ thể hắn, Snape khó khăn hô hấp, giống như không cách nào trụ vững được mà giao cho Harry tất cả thể trọng, mặc cho đôi chân bị mở ra của mình, bị ma pháp làm cho lơ lửng giữa không trung.

Rời khỏi vùi sen nhưng không hề cảm thấy lạnh, Snape nhắm mắt lại, cánh tay ***g chéo đặt trên mắt và trán, cơ thể run rẩy trống rỗng, được ma lực ấm áp, quen thuộc bao lấy mà duy trì tư thế hai chân mở ra,

xấu hổ mà bạo lộ tất cả nơi bí mật khó nói của mình trước ánh mắt của người yêu, hét lên vì cái trơn trượt đang lưu luyến không rời ở cửa vào phía sau mình, mặc cho chính mình tiếp nhận tất cả vuốt ve và thưởng thức, sau đó—bị chiếm hữu.

Sưng đau, thỏa mãn, băng lạnh cương cứng trong cơ thể không làm cho Snape cảm thấy không khỏe, cố gắng hít thở, khiến chính mình thả lỏng, khó khăn mà thẳng người, hai tay vắt lên vai Harry, chân chặt chẽ mà quần lấy cái eo vẫn còn mặc quần áo của người yêu, vùi đầu vào hõm vai tỏa ra khí lạnh kia—đây là lời mời rõ ràng nhất mà Snape có thể biểu hiện.

Ngừng lại chốc lát rồi là những xung kích như mưa to gió lớn, Snape hét lên, cuồng loạn mà lay động eo, để sự xâm nhập càng lúc càng sâu hơn và cự li rút ra nho nhỏ, đôi mắt đen nháy bị dục vọng chiếm cứ, khóe mắt chớp đỏ có một chút thủy quang, mái tóc ướt đầm trượt theo da thịt đầm mồ hôi mà nhấp nhô cùng, cơ thể co chặt lại, nội bích co chặt hút lấy, bao lấy thứ to lớn cho hẳn quá nhiều kích tình kia.

Harry không thể khống chế mà va đập vào cơ thể trong lòng, cảm nhận sự giữ lại và tiếp nhận mềm mại mà hút lấy mình mỗi khi va đập và rút ra, cảm nhận ấm áp xuyên qua những vùng liên kết rồi lan dài tới cả cơ thể cậu, môi điên cuồng hôn lên da thịt nhột nhật của Snape, để lại những ấn kí tràn ngập, hồng phấn, xanh tím, từng chút từng chút đều tuyên cáo tất cả quyền của cậu với nam nhân này, mãi tới khi nghe thấy khăn cầu đứt quãng, mang theo nước nức nở của Snape.

“Đủ.....đủ rồi.....Harry.....ư ư Harry.....”

Cắn răng, gia tăng tốc độ, cơ hồ mỗi một nhát chạm đều chạm tới điểm sâu nhất, Harry chặt chẽ ôm lấy Snape, dán chặt người yêu lên tường, thẳng tới khi dục vọng tích lũy lại bùng phát ra, mà người trong lòng vận vận mà bắn ra dịch thể nóng bỏng lên y phục dán chặt vào cơ thể ướt đầm của cậu.

Tiếng âm va đập, đụng chạm, còn có những thanh âm nhột nhột, khiến người khác đỏ mặt kia đột nhiên biến mất, phòng tắm trở về an tĩnh, không khí chỉ để lại hơi thở dốc gấp rút và nghẹn ngào đứt quãng của Snape, sau khi dư vị *** dần lui, Harry ôm lấy người yêu, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp cơ thể hơi hơi run rẩy co vào trong lòng cậu, sau đó chậm chậm rời ra

Cửa phòng tắm lại lần nữa mở ra, Harry trần trụi ôm lấy Snape được bao bởi khăn tắm và dựa vào vai cậu thở dốc đi ra ngoài, ngồi xuống giường, lò sưởi sớm đã được đốt lên sưởi ấm, phòng ngủ đã từng băng lạnh ấm áp như mùa xuân, vô cùng thoải mái, Harry lau khô tóc cho Snape, tỉ mỉ lau đi mỗi một giọt nước trên cơ thể đầy những vết tích của cậu, keo kiệt mà đẩy hết tất cả những gì không thuộc về cậu ở trên người Snape.

Sau khi xong, Harry mãn nguyện mà đưa Snape cả người không còn khí lực vào trong chăn, hôn lên trán người đang lười biếng ngơ ngậy giống như muốn nhét cả đầu vào trong chăn, cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc với tính trẻ con thi thoảng lại biểu hiện trước mặt cậu của Snape, với cảm kích sâu sắc, Harry đặt mỗi một biểu tình khác nhau của Snape vào trong đáy lòng, chăm sóc giống như bảo bối.

Không cách nào khống chế nhiệt độ lan ra trên mặt, Snape ảo não mà cắn răng, vì những phóng đảng càng ngày càng không thể khống chế được của mình trước mặt Harry, tình cảm dịu dàng, trần trụi đó lộ ra đó, là thứ hẳn vĩnh viễn không thể thích ứng, nhưng hẳn mãn nguyện với trầm mê và cảm động của Harry khi nhìn thấy mình, thế là từng lần từng lần để để mặc chính mình biểu lộ nhiều hơn—những tình cảm lả lăm, xấu hổ đó, hẳn chưa từng tưởng tượng mình sẽ làm tất cả như vậy.

Tiếng loạt loạt xoạt xoạt vang lên, cuối cùng kéo chăn xuống một chút, Snape nhìn linh hồn của hẳn đang đang trần mông qua qua lại lại đi mặc áo, nhưng cũng chỉ là mặc thêm cái quần trong, mặc vào một cái áo ngủ mỏng, sau đó cái kẻ mặt dày kia quay đầu cười ngoác mồm với hẳn, những chiếc răng trắng dưới ánh sáng nhu hòa trong phòng ngủ phản ra tia sáng ngu ngốc.

Không thoải mái, Snape hơi hơi quay đầu đi, nghiêng răng nghiêng lợi muốn nói gì đó, lại sau khi nhìn thấy hàng chữ đột nhiên xuất hiện trước mắt mà cong khóe môi, lười biếng mà động động cơ thể đau nhức, nhắm mắt lại.

‘Sev, ngủ một lúc, tôi đi chuẩn bị bữa tối cho anh. ’

Tiếng đóng cửa vọng lại, phòng ngủ trở nên an tĩnh, nhưng ma lực bao lấy hẳn nói với Snape, sẽ không còn,

không còn một mình, thế giới của hắn đã có ánh sáng, không lóa mắt, không nóng bỏng, lại đủ để làm ấm linh hồn hắn, có một ‘người’ như thế, sẵn sàng tiếp nhận tất cả của hắn, đen tối, xấu xí, hắn tự nhận tất cả khuyết điểm và xấu xí của hắn đều được tiếp nhận, bao dung tất cả, thậm chí trở thành tất cả mê luyện của người yêu mình, có lẽ, cũng chỉ có tên linh hồn ngu ngốc này, mới sẵn sàng cho hắn tất cả hi vọng hắn chưa có trước đây, thế là, Severus Snape lại lần nữa trầm mê, không có đường lui, giống như thiêu thân lao vào ngọn lửa

Sáng sớm, mở hai mắt, ánh sáng, ấm áp cùng với——người yêu bên cạnh, cái gọi là hạnh phúc cũng chẳng qua là vậy, Harry mê đắm mà nhìn Snape bởi vì động tác của cậu mà hơi hơi chau mày, không thể không chế mà ngoác miệng cười, đợi đến khi đôi mắt đen kia xua đi trống rỗng, sắc bén, nhìn bóng hình của mình, Harry mãn nguyện mà chào buổi sáng.

‘Sev, chào buổi sáng. ’

Dường như còn chưa tỉnh hẳn, Snape chậm chậm chớp chớp mắt, cơ thể lại tự động tự phát mà ngọ nguậy trong lòng Harry, sau đó hơi hơi cứng ngắc, một chút hồng phần liền lan ra tới tận vành tai, đây là cảnh đẹp mà ngày nào Harry cũng xem không chán mắt, người yêu cậu không có vẻ ngoài anh tuấn mê người, không có yêu kiều nữ tính ngọt ngào, người yêu cậu mạnh mẽ, kiên cường, cố chấp lại âm trầm, lập dị lại ăn nói độc địa, là sự hiện diện đủ để tất cả tiểu động vật của Hogwarts run lên cầm cập, nhưng là lại cố gắng, biểu lộ tất cả nội tâm dịu dàng, mềm yếu trước mặt cậu, điều này khiến Harry cảm động, đồng thời vì đó mà sẵn sàng cho đi tất cả.

“Thu lại bộ dáng ngu ngốc của cậu, Harry! Đừng khiến tôi nghĩ cái đầu trống rỗng kia của cậu bị hooc môn căn bản không tồn tại kia lấp đầy!”

Khô khốc mà mở miệng, Snape đẩy cánh tay của Harry ra, cố gắng đứng dậy, lại bị kéo mạnh về cái ôm hơi lạnh kia, theo đó là nụ hôn kịch liệt, thẳng tới khi hắn thở dốc, cũng không còn có thể dùng ánh mắt ôn nhu, không chút khí thế kia che lấp ‘bối rối’ của mình, cơ hồ không cách nào hít thở, Snape cuối cùng có được tự do, nhưng đối diện với linh hồn càng ngày càng mặt dày hơn kia, hắn không cách nào cả, nguyên rửa, ma được, những ‘chế tài’ mà hắn có thể dùng được không hề có đất dụng thân với kẻ ngu ngốc cường đại này, mà Snape càng không muốn dùng cái cách vụng về mà mình đã quen dùng kia để đẩy ấm áp mà khó khăn lắm mới có được này.

Harry ôm lấy Snape cuối cùng cũng đã an tĩnh không còn giãy dụa, quanh mình chính đại mà nằm biếng, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp trên thắt lưng vẫn còn có chút không khỏe của người yêu, ánh mắt không rời khỏi dáng hình lười biếng nhắm mắt nghỉ ngơi của người trong lòng, thẳng tới khi sắc mặt Snape bỗng nhiên trắng bệch, cánh tay trái vốn đang đặt trên người đột nhiên co rút kịch liệt run rẩy.

Mồ hôi lạnh chảy trên trán, Snape ngồi dậy, giơ tay trái ra trước mặt, cái dấu hiệu kia lại lần nữa sảy ra biến hóa, cái đầu của con rắn đang quấn quai dữ dội, thậm chí mảng da thịt kia còn không ngừng co rút, xung quanh một mảng sừng đỏ, màu đen vốn trộn lẫn màu đỏ kia đang biến thành màu đỏ đậm huyết tinh, cuối cùng, xà hình đang phát ra tín hiệu kia trở thành bộ dáng giương những cái răng sắc nhọn, mà trên hộp sọ xuất hiện những vết nứt.

Harry trầm mặt lại, kéo áo ngủ bao lấy cơ thể Snape, ôm người không ngừng chảy mồ hôi lại chăm chú vào xà hình vào trong lòng, thẳng tới khi tất cả bình tĩnh lại, Snape thở dốc cảm thấy kiệt sức, tay trái hơi hơi run rẩy, tay Harry chậm chậm phủ lên nơi vẫn còn đang cảm thấy bỏng rát, mát lạnh xoa đi đau đớn còn dư, Snape ngoảnh đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt Harry.

‘Sev, tôi nghĩ, đã đến lúc kết thúc rồi. ’.....

59. Chương 59

Kỳ nghỉ giáng sinh kết thúc, giới phù thủy đột nhiên sôi nổi lên, lượng lớn thần sáng và thành viên hội phượng hoàng sắc mặt nghiêm túc thậm chí nghi trọng mà chạy đi khắp nơi, phần lớn các cửa hiệu đều thi nhau dừng hoạt động, các quý tộc vẫn luôn cao giọng cũng trở nên trầm mặc, thậm chí vài trang viên cổ đều đã khởi động hệ thống phòng thủ, thường xuyên, ở một số nơi bạo phát xung đột, vô thanh nhưng lại

vô cùng lịch liệt, trên các tờ báo không ngừng đăng lên từng cảnh tượng, trong trận đấu, sau trận đấu, có tốt có xấu, sau đó bị bộ pháp thuật cường chế mệnh lệnh cấm những phóng viên to gan kia lại gần.

Những đứa trẻ hầu hết đã lùi về Hogwarts, lâu đài cổ xưa có thể đủ để bảo vệ chúng, nhưng những đứa trẻ đó bỗng nhiên trở nên thành thực, bọn chugs khác với thường ngày mà trở nên an tĩnh mà hiếu học, đến ngay cả Harry đột nhiên dùng hình dáng ‘người bình thường’ cũng không thể thu hút quá nhiều sự quan tâm của chúng, dần dần, những con cú đưa thư càng ngày càng giảm, trên gương mặt nhỏ của đám trẻ mang theo sợ hãi và bất an, nhưng sự hiện diện của Dumbledore đã hầu như xoa dịu những đứa trẻ đó, bọn chúng chờ đợi, đợi khi tất cả sẽ kết thúc.

Xà hình trên tay Snape bắt đầu phát tác thường xuyên, Sirius và Lupin vài người cũng thường xuyên thần thần bí bí, khi lên lớp, kiệt sức và căng thẳng của trận đấu trải qua không thể hoàn toàn che lấp được, thậm chí có vài lần Snape không thể không thay họ lên lớp phòng chống nghệ thuật hắc ám.

Tử xà bị Harry phái ra ngoài tiếp tục tìm kiếm Nagini, tuy rằng không xác định trường sinh linh giá trong đầu con rắn đó có phải đã bị Voldemort lấy ra hay không, nhưng Harry vẫn nghiên ngẫm sự uy hiếp của Nagini với Snape, thế là cậu đi bên cạnh Snape, một thức không rời, dưới sự cho phép ngầm của Dumbledore, quanh mình chính đại trở thành trợ giảng cho tiết ma thuật và phòng chống nghệ thuật hắc ám, mà vài người cứu thế chủ, sau một lần thử trốn rời khỏi Hogwarts mà bị Snape bắt được trừng phạt nặng nề, ngoan ngoãn mà ở lại trong trường tiếp nhận ‘chăm sóc đặc biệt’ của Harry.

Đêm tối, cùng Snape đi tuần đêm qua hành lang, Harry kéo người đang chuẩn bị đi vào phòng chế được để chế lượng lớn ma thuật dùng cho chiến tranh, ấn hắc xuống sofa ngồi xuống, chán nản mà xoa bóp vai và cơ thể Snape, thẳng tới khi người hơi hơi chau mày kia thả lỏng xuống, Harry mới ngồi bên người Snape, nắm lấy ngón tay người yêu chậm chậm nhẹ nhàng vuốt.

‘Nghỉ ngơi một lát, Sev, anh gần đây mệt quá rồi.’

Snape nhìn biểu tình lo lắng của Harry, nhún nhún mày.

“Tôi nghĩ cậu nói đến nấu ma thuật? Hay là nói, Harry, cậu muốn nói gì đó? Đúng không?”

Harry chớp chớp mắt, giống như che dấu mà ngoảnh đầu đi, thật ra cậu có ý tưởng theo thành viên của hội phương hoàng đi xem một chút, cậu luôn có dự cảm không tốt, nhưng lại hoàn toàn không tìm ra là có chuyện gì, vì thế cậu vì để mình an tâm, tăng cường đi theo Snape, giống như đang nó với mình nhiệm vụ duy nhất mà mình nên làm.

Snape thở dài, lật tay nắm lấy ngón tay băng lạnh của Harry, khép hờ mắt, không nhìn biểu tình mang theo một tia kinh ngạc của linh hồn, Harry biểu hiện gần đây hẳn đều nhìn thấy, chỉ là hẳn tư tâm không muốn để linh hồn của hắn lại lần nữa tham gia vào, hẳn không phải Gryffindor chính nghĩa, thứ hắn muốn bảo vệ, cũng chỉ vờn vờn có vài người ít ỏi mà thôi.

“Tôi giả thiết, cậu sẽ bảo vệ chính mình?”

Harry ngây người một lúc, vội vã gạt đầu.

‘Đương nhiên, tôi đảm bảo, Sev, anh yên tâm! Tôi chỉ là đi xem một chút.’

Harry biết Snape lo lắng, cậu rất vui người yêu của mình quan tâm mình như vậy, tuy rằng Harry không hề muốn can thiệp việc ở đây nhiều đến thế, nhưng không thể phản bác, tất cả ở đây phát triển tới bộ dạng bây giờ, xuất hiện của cậu chắc chắn là bước chuyển ngoặt lớn nhất, Harry tin tưởng Dumbledore, nhưng mỗi một thay đổi đều khiến cậu cảm thấy không an tâm, loại không xác định rõ ràng biết quá trình nhưng lại không thể nắm chắc kết cục khiến cậu khó có thể an tâm, cậu muốn đi xác định, mà ý tưởng này gần đây càng ngày càng xuất hiện thường xuyên hơn, khiến Harry cảm thấy lo lắng bất an.

Snape không nói nữa, mà là chậm rì rì đứng dậy, vuốt thẳng nếp gấp trên áo chùng, tuy rằng độ tin tưởng không thể đảm bảo, nhưng Snape sẵn sàng tin tưởng, đồng thời, hắn biết phiền phức của chính mình, là một người quanh mình chính đại ‘phản bội’ thực tử đồ, hẳn tốt nhất nên ở hậu phương, cung cấp tất cả những gì mình có thể giúp, mà không phải là xông ra tiền tuyến, vì sự dũng cảm nhất thời mà làm những việc nóng đầu, trừ phi, hội phương hoàng cần ‘môi cầu’, chỉ có điều, có một mục tiêu lớn như cứu thế chủ ở trước, Snape không cho rằng sẽ có cơ hội biểu diễn cho hắn.

Harry nhìn Snape đi vào phòng chế được, co duỗi tứ chi, sau khi gọi tử xà ở trong đầu thì phóng ra thần hộ mệnh của mình thông tri Dumbledore, cậu cần tham gia hành động ngày mai, còn với Basilisk, sẽ ở lại bên người Snape, thay cậu bảo vệ người nam nhân này, Harry thừa nhận, cậu lo lắng Voldemort sẽ bức bách làm gì với Snape, tuy rằng nghĩ thế nào Voldemort cũng không có cái khả năng tới xử lí kẻ đã phản bội hắn này, nhưng là mọi việc không thể hoàn toàn, Harry không muốn mạo hiểm, kí ức Pettigrew trước đây đã vài lần xâm nhập vào Hogwarts khiến cậu lại lần nữa nhắc nhở chính mình, Voldemort và những thực tử đồ kia hiểu rõ Hogwarts không ít hơn bất kì ai ở đây thậm chí là còn nhiều hơn

Basilisk sau một tiếng đồng hồ sau thì trở về tầng hầm, mà Harry lại ở bên Snape trải qua một đêm chế được, ngày thứ hai, sau khi đợi Snape đi ngủ, Harry giao phó tử xà phải không rời một bước mà bảo vệ bên người Snape rồi cùng Dumbledore rời Hogwarts.....

Harry thắt chặt áo choàng chiến đấu trên người, đưa tay ngăn lại vệt sáng xanh, theo đó phản kích lại một bùa Diffindo, đối phương trở tay không kịp mà ngã xuống, trận đấu rất nhanh đã tiến vào hồi kết, Harry trầm mặc mà đứng ở một bên, nhìn hội phượng hoàng và các thần sáng quét dọn hiện trường, ngoảnh đầu, nhìn thấy những cái đầu lấp ló của các phóng viên dũng cảm lén lút, thở dài, áp chế đã lâu, đám truyền thông đó vẫn là không cách nào nhần nại mà gia nhập, có điều đối với các phù thủy đang quan sát tiến triển sự việc kia mà nói, cơ hồ đây là con đường duy nhất để bọn họ hiểu rõ ‘chân tướng’.

Đi theo Lupin lùi lại, Harry neho mắt nhìn bức bàn đêm tối đỏ tươi, lại một lần nữa vỗ huyệt, Voldemort không hề có ở đây, có điều lần này đã có chút thu hoạch, cậu đã bắt được Peter Pettigrew, mà Sirius dưới sự ngăn cản của Lupin, đã áp được xung động muốn xé tên hèn nhát, khiến người ta căm ghét kia thành từng mảnh nhỏ.

Thấm vẩn đã bắt đầu, Harry nhìn Lupin đổ chân được mà Snape cung cấp vào miệng Peter, sau khi Dumbledore và Gellert bắt đầu ra câu hỏi thì lùi ra khỏi căn phòng, dựa vào vách tường, Harry đột nhiên nhớ nhung người vẫn đang ở Hogwarts, đã rời đi 5 ngày, không biết người yêu cậu bây giờ đang làm gì, tính toán, lần này có lẽ là thời gian lên lớp, có lẽ, lão hỗn đản đen kịt, âm trầm kia đang phất áo chùng mà tuần thị trong phòng học, sau đó dùng nghệ thuật ngôn ngữ hoa lệ, phong phú mà đã kích đám nhỏ tới run cầm cập

Không quá lâu, Lupin và Dumbledore đi ra từ căn phòng, Harry không nhìn thấy bóng dáng Sirius, nhướn mi, Dumbledore cười cười với cậu, Lupin bình tĩnh mà gật gật đầu với cậu, Harry hiểu ra, quả nhiên, chỉ là vài phút, Sirius mặt nghi trọng mà đi ra ngoài, sau khi nhìn Harry một cái thì quay người rời đi, Harry thở dài, sau khi rời khỏi phòng bệnh, cậu và Sirius cơ bản chưa có nói chuyện, có điều thế cũng tốt, Harry không biết coi người cha đỡ đầu trước đây của mình đặt ở vị trí nào, có lẽ, đợi sau khi tất cả kết thúc, bọn họ——sẽ trở thành bạn bè.

“Peter biết không nhiều, có điều thế đã đủ, Harry, thầy nghĩ chúng ta có thể tìm ra nơi Tom đang ẩn náu rồi, không thể không nói, tình trạng của hắn bây giờ thật sự khiến người khác kinh ngạc, em đoán không sai, những năng lượng đó đã hủy hoại hắn hoàn toàn, hắn bây giờ, càng giống như một——quái vật, cái kỉnh, yếu ớt, gần như mỗi ngày đều phải dựa vào sức sống của người khác mới có thể miễn cưỡng duy trì hình thể”

Dumbledore chau mày, nói cho Harry một số tin tức mà ông có thể nói ra, mà Gellert lại là không chút cổ kị.

“Kẻ đó muốn có được một cơ thể, cơ thể thật sự, hắn đang dự tính một loại ma pháp, có thể khiến hắn có được một cơ thể bằng xương bằng thịt. ”

‘Xương của cha, thịt của đây tớ và máu của kẻ thù. ’

Gellert nhướn mi, nhìn Harry vẻ mặt nghiêm túc, khước miệng nhếch lên.

“Đúng thế, một ma pháp hắc ám cổ xưa, không hề hoàn chỉnh, mà Pettigrew lại vinh hạnh có được cơ hội hiển ra ‘thịt của đây tớ’. ”

Dumbledore chau mày.

“Bây giờ chúng ta đuổi Tom, hắn chưa chắc có thời gian đi chuẩn bị những thứ đó, thịt của đầy tớ thì không cần phải tìm, còn với những thứ khác.....”

“Xương của cha giao cho em, còn với máu của kẻ thù, Albus, em nghĩ thầy nên về Hogwarts.”

Dumbledore gật gật đầu, ông biết Harry rất hiểu rõ những tình tiết đó, thậm chí còn hiểu rõ hơn bọn họ rất nhiều, lại chi tiết mà nói kế hoạch một lúc, Dumbledore rời đi, Gellert ở lại bảo vệ quảng trường Grimaud đã trở thành tổng bộ hội phượng hoàng, mà Harry lại chạy đi mộ cha của Voldemort, chỉ hi vọng tất cả còn kịp.

Chính vào lúc Harry chạy tới ngôi mộ, đã có người đến trước một bước, Harry nhìn nữ nhân điên cuồng tóc đen —— Bellatrix và chồng của mẹ Lestrangle, nhưng hai người này không thu hút quá nhiều chú ý của Harry, cậu nhìn thấy nhiều hơn, là con rắn đi theo bên hai vợ chồng——Nagini!

‘Ha ha, ta đột nhiên nhớ tới một câu nói của đông phương, đạt được không mất công sức, người thấy đúng không? Bella.’

Harry đột nhiên hiện thân khiến vợ chồng Lestrangle sợ hãi, nhưng phản ứng nhanh chóng mà dùng ma pháp bắt đầu công kích, Harry dễ dàng tránh thoát, không phải không thể giải quyết được hai kẻ bây giờ không đáng là đối thủ của cậu, mà là Harry cần phải phân ra lượng tinh lực lớn để nhìn con rắn đó

Cuối cùng cũng kết thúc, Harry không để ý tới cánh tay bị phập vào hai lỗ, máu màu trắng bạc để lại những lỗm đốm lên chiếc áo ngắn màu nâu——Harry rất bất lực, ma pháp tinh khiết của cậu không có tác dụng với thứ này, bước qua cặp vợ chồng đang nằm dưới đất, đôi mắt không cam mà nhìn bầu trời, đã không còn hô hấp. Harry đi tới bên cạnh Nagini đã bị bùa chú giam giữ, đưa tay ra, túm lấy cái đầu bảy inch, mắt từ từ nheo lại của con rắn lớn

‘Nagini.....Ta thật sự.....rất không thích người nha.....’.....

Cắt đứt đầu rắn, nháy mắt khi rơi xuống đất thì hung dữ mà mở miệng, Harry không chút để ý mà đá ra, sau đó nhìn một tia khói đen phun ra từ cái đầu rắn, vẩy tay, một tia la ze bắn tới, đầu lưỡi và khói đen cùng bị bao trong ngọn lửa gần như là màu trắng, tiếng kêu thê thảm mơ hồ mà đứt quãng, khóe miệng Harry chậm chậm nhếch lên, thật sự là thu hoạch ngoài dự liệu, Voldemort thế nhưng không có hấp thu mảnh hồn phiến này, là bởi vì đó là Nagini ư?

Không quan tâm, Harry đào ngôi mộ lên, rắc một ít phấn vào trong quan tài, nếu Voldemort thật sự muốn dùng cái cách này, Harry không xác định sau khi nấu ra sẽ là cái ‘thứ’ gì, xong hết tất cả, cúi đầu nhìn cánh tay bị thương của mình, Harry bĩu bĩu môi, được thôi, cậu nghĩ cậu cần an ủi, cậu bị thương rồi, rất nghiêm trọng, ‘oh, Sev yêu quý, tôi trở về rồi’.....

60. Chương 60

Bước lên màn đêm trở về Hogwarts, Harry kinh ngạc nhìn thấy Sirius và Dumbledore đang gấp gáp ra ngoài, thậm chí không kịp vào tầng hầm gặp Snape một lần, đã bị Sirius túm lấy cánh tay trực tiếp kéo đi, trùng hợp, cánh tay túm lấy cậu vừa vịn chệt lên vị trí bị thương của Harry, cắn răng, Harry không thể không tăng nhanh bước chân, hi vọng có thể thoát khỏi ‘giúp đỡ’ của Sirius.

Chiến đấu, lại là chiến đấu, có điều lần này dường như là lần cuối rồi, trong trang viên đồ nát, các chú ngữ năm màu sáu sắc xẹt trong đêm tối, mỗi một vết sáng kèm theo tiếng thở dốc, kêu thảm hoặc tiếng vật nặng rơi xuống đất, Harry mặc cho những chú ngữ đó công kích lên cơ thể mình, ngoại trừ tránh Arvada ra, những chú ngữ có thể gây ra vết thương nghiêm trọng cho phù thủy bình thường kia, chỉ có thể để lại một vết tích và đau đớn nho nhỏ, mà những cái này Harry hoàn toàn sẽ không để ý.

Đi theo Sirius vài người xông vào vây lấy con đường bắt buộc phải đi qua của thực tử đồ, Harry nhận được triệu tập của Dumbledore, tất cả ma pháp trận giam giữ bên ngoài đã hoàn thành, tất cả người ở đây, bao gồm hội phượng hoàng và các thần sáng, đều không cách nào dộn thổ hoặc dùng chìa khóa rời đi, liếm liếm khóe môi, ánh mắt Harry chặt chẽ dán vào trung điểm được các thực tử đồ bảo vệ, mơ hồ có thể nhìn thấy một nhân ảnh được bao bởi áo chùng đen từ đầu tới chân——Voldemort.

Bịch, bịch, bịch, máu tươi, quang mang, chiến đấu, gào thét và thở dốc kịch liệt, như nghệt thở kì lạ khiến Harry cảm thấy hưng phấn, trước mắt, màu đỏ thay thế cho bóng tối, ma lực tăng đột biến trong cơ thể theo mỗi lần vẩy tay là lập tức bắn ra, giống như mảnh thú xé nát con mồi trước mặt.

Không có ai cảm thấy tàn nhẫn, đây là chiến đấu, không phải người chết thì chính là ta chết, nhân từ sẽ chỉ giấy thông thoáng cho cái chết đi tới, mà Harry không hề có dự định dẫn nó tới, máu tươi ấm nóng thấm ướt áo ngực, bắn tung tóe trên da thịt, nhanh chóng mà băng lạnh, đông đặc lại thành dính bết lại, đợi đến khi tất cả từ từ an tĩnh lại, Harry thu tay về, đối thẳng với người cơ hồ không có động tác được bao chong áo chùng đen.

“Là người.....Harry.....Xi xi.....người đáng chết!”

Trầm khàn, hoàn toàn không giống thanh âm của con người truyền ra từ trong áo chùng, Harry nhướn lông mày, lùi lại một bước, để các chiến sĩ của hội phượng hoàng, cậu không muốn làm anh hùng, việc mình có thể làm thì đã làm rồi.

“Tom.....trò sớm nên liệu đến việc của ngày hôm nay. ”

Dumbledore vượt qua Harry, bình tĩnh là đối mặt với nhân ảnh kia, mà Gellert đứng ngay bên người ông, chiến sĩ của hội phượng hoàng vây lấy thành một vòng tròn, chậm chậm vây chặt.

Harry đứng ở bên kia, ở vị trí lúc nào cũng có thể giúp đỡ, cậu nhìn kẻ kia kéo xuống áo chùng đen, lộ ra gương mặt vụn vỡ, giống như một ác ma.

Khô quắt, giống như hộp sọ, khoang mắt lồi ra, ngoại trừ quang mang xám xịt, nhìn không ra đôi mắt tồn tại, cái mũi thì giống như một cái lỗ, những cái rãnh màu đen vào đỏ sẫm chằng chịt trên cơ hồ là toàn bộ da thịt, có thể nhìn thấy mép rìa nhấp nhô, giống như mặt đất nứt khô mà nứt ra, thậm chí còn mơ hồ có khói đen rỉ ra từ mép rãnh kia

Harry nhìn Voldemort lạ lẫm, hơi hơi chau mày, nghĩ không ra rốt cuộc là việc như thế nào mà dẫn đến Voldemort đã biến thành bộ dạng này, nhưng là đã không còn liên quan, Voldemort dường như hoàn toàn không có năng lực hành động, lại lần nữa lùi lại, Harry đứng bên ngoài vòng vây, nghe đối thoại giữa Voldemort và Dumbledore.

“Dumbledore.....Xi xi.....sẽ không kết thúc, sẽ không, vĩnh viễn sẽ không, ha ha ha haXi xi.....không có ai, có thể giết chết Voldemort, không ai!”

“Tom, trầm mê không tỉnh ngộ không phải là một thói quen tốt, trò.....”

“Merlin! Ngăn hẳn lại!”

“Chết tiệt thật, ngăn thế nào!”.....

Biến cố đột nhiên khiến Harry kinh ngạc mà ngẩn đầu, nhìn khói đen cuốn theo đỏ tươi xông về phía mình, nhanh tới không thể tránh thoát, chỉ là nháy mắt, khi Harry đưa tay lên, khói đen bao bọc lấy cậu, tất cả mọi người, đều chỉ có thể nhìn thấy khói đen vụn vỡ kia từng chút từng chút, nhanh chóng chui vào cơ thể Harry, nghe tiếng kêu gào điên loạn của Voldemort.

“Ha ha! Ha ha! Người, linh hồn đặc biệt! Ta sẽ cảm kích người chuẩn bị cơ thể này cho ta!”

Dumbledore và Gellert giơ đũa phép lên, không chút do dự mà bắn ra ma pháp, nhưng không kết quả, đối với Voldemort đã từ bỏ ‘cơ thể’ và Harry vẫn chưa thật sự có được ‘cơ thể’ mà nói, công kích của bọn họ chỉ có thể để lại một ít vết tích trên cơ thể Harry, đó hoàn toàn không đáng kể.

Khói đen đã hoàn toàn nhập vào trong cơ thể Harry, gương mặt vốn nhợt nhạt phỉm lên một tia khí đen, Harry rũ mắt, không có biểu tình, nhưng cánh tay đang hơi hơi co rút, mười ngón tay đang không ngừng run rẩy, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, quang điểm màu trắng ục ục rỉ ra từ cơ thể Harry.

Dumbledore do dự, Gellert nheo mắt lại, đũa phép nhanh chóng vẩy.

“Arvada kedavra!”

Lục quang trực tiếp đánh vào cơ thể bắt đầu kịch liệt run rẩy của Harry—không chỉ một tia, bị công kích tới liên tục lùi lại, cơ thể Harry bỗng nhiên lao đảo mạnh, hai tay không theo không chế mà đưa lên vẩy trên không khí, giọng nói của Voldemort truyền ra từ miệng.

“Chết tiệt! Chết tiệt! Ngu xuẩn! Buông ta ra!”

Không có trả lời, nhưng Dumbledore biết Harry đang chiến đấu với Voldemort, đũa phép đã từng rũ xuống ổn định giờ lên, sau khi Gellert bên người lại lần nữa phóng ra Arvada, một tia la ze bắn ra, trực tiếp bao lấy khối đen đã nhảy ra khỏi cơ thể Harry, nhưng, cũng bao lấy Harry ngã xuống mặt đất

Kết thúc, chiến thắng tới rất đột nhiên, đột nhiên đến mức các phù thủy đã tiếp nhận chuẩn bị hi sinh thảm liệt, không kịp có phản ứng nhiều hơn, tiếp theo đó là chúc mừng cuồng nhiệt, những anh hùng đó được đeo lên huy chương, bị tung lên trời giữa những người hoàn hô, lần chiến đấu này, không có cứu thế chủ, Harry Potter trở thành một trong những người được hoan hô chúc mừng, cậu sùng bái những anh hùng đã tham gia trận chiến, nhưng không hề tiếc việc mình không có đó, cậu đã có cuộc sống của mình, mới mẻ, vui vẻ, an bình, cậu vô cùng cảm kích vì thế.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, năm học thứ 3 kết thúc, đám trẻ vui sướng mà rời khỏi lâu đài cổ kính, trở về bên người thân, các học sinh tốt nghiệp mang theo kì vọng mà cố gắng vì lí tưởng của mình, Hogwarts náo nhiệt chìm vào trong nghỉ ngơi an tĩnh, không hề lâu, chỉ là hai tháng, nét vui cười của những đứa trẻ sẽ lại lần nữa tràn ngập trong ngôi trường thần kì này.

Quảng trường Grimaud, Harry Potter bùng một khay thức ăn đơn giản nhưng đủ dinh dưỡng đi tới trước phòng ngủ trước đây của Snape và Harry, nhẹ nhẹ gõ cửa, không ngoài dự liệu mà không nhận được hồi âm rồi đẩy cửa vào, an tĩnh nhìn bóng lưng gầy gò hơn nữa của Snape, giáo sư ma được cứ ngồi bên một trận pháp, đang đưa ma được trong tay nhẹ nhẹ đổ vào cái rãnh được khắc trên trận pháp.

Được thuốc màu bạc, màu vàng, màu xanh da trời chậm chậm chảy, thuận theo đường rãnh mà từng chút hội tụ vào điểm trung tâm rồi dừng lại, ở đó, một người đang nằm, nam nhân da thịt giống như một hòn đá lớn mà băng lạnh nhợt nhạt—Harry.

Cứu thế chủ đặt thức ăn trong tay lên một bên bàn, nhẹ nhẹ đi tới, đến bên cạnh Snape ngồi xuống, nhận lấy con dao màu bạc do nam nhân trầm mặc mặt không biểu tình đưa tới, vẽ xuống trên tay, dòng máu ấm nóng, đỏ tươi nhỏ xuống cái rãnh, chậm chậm di chuyển, cuối cùng hội tụ với ma được tại trung tâm, sau đó, từ phía sau trung tâm trận pháp mà Harry đang nằm xuyên qua cơ thể cậu.

Màu bạc, màu vàng, màu xanh da trời, giống như từng vệt từng vệt màu, lan ra khắp cơ thể của Harry, sau đó lại từ từ dung hợp lại vị trí tim cậu, cuối cùng biến mất, mà sau khi tắt cả đường màu biến mất, trắng bệch quá mức trên cơ thể liền giảm nhẹ một chút, nhưng cũng chỉ là nhiều như vậy, trong quá khứ, sau khi cứu thế chủ Snape hoàn thành sẽ đứng dậy, Snape sẽ nghỉ ngơi một chút, mà cứu thế chủ lại đi làm việc khác, nhưng bây giờ, hai đôi mắt chặt chẽ dán vào khuôn ngực trần trụi của Harry, thậm chí cứu thế chủ khó có thể không chế mà ré lên.

“A a a a a!! Giáo, giáo sư!Harry! Harry.....”.

“Câm miệng! Câm miệng!”

Thanh âm trầm khàn hoàn toàn không còn mềm mượt trơn tru như trước đây, môi Snape kịch liệt run rẩy, mười đầu ngón tay bị ma được thấm ướt biến thành màu nâu nắm chặt lại, từ sau khi Harry đã hoàn toàn không còn phản ứng, gần như tiêu tán, được Dumbledore mang về, đôi mắt đã từng không có sức sống bắn ra những tia nhìn tử vong kia, chặt chẽ mà dán vào đôi mắt người đàn ông đang nằm trong trận pháp, đôi mắt vẫn luôn nhìn hẩn, mang theo ôn nhu vô hạn và ái mộ kia đang nhẹ nhẹ nhu động, sau đó—mở ra.

“Hey! Sev.....tôi.....trở về.....rồi!”

Hàng chữ đứt quãng, mơ hồ nghiêng nghiêng ngả ngả trước mặt Snape, cứu thế chủ đã nhảy lên mà vọt ra khỏi căn phòng, mà Snape, giống như là rút đi toàn bộ sinh lực mà quỵ xuống mặt đất, gò má gầy gò lên co rút, biểu tình vụn vụn, nhưng hẩn không động đậy, chỉ là cúi đầu, dùng đôi mắt của hẩn nhìn Harry đang giãy dụa ngồi dậy—linh hồn của hẩn, mái tóc dầu mỡ tới bết lại dính lên hai bên mặt, sau đó, được băng lạnh nhớ nhung tới phát điên, dịu dàng, khó khăn ôm lấy.

Chầm chậm nhắm mắt lại, Snape do dự đưa tay lên, dường như người đang ôm hân chỉ là một ảo mộng, đầu ngón tay run rẩy chạm vào băng lạnh thật sự, một chút dừng lực, cuối cùng là cơ hồ là lực độ như muốn nhéo lấy, Snape vùi đầu vào hõm vai trần trụi của Harry, thu chặt đôi tay đang vắt lên đầu vai Harry, nước mắt tràn ra từ trong mắt, ấm nóng, ẩm ướt, sau đó——ngủ đi.....

Dumbledore và Sirius vài người gấp gáp, dừng chân ở ngoài cửa, bọn họ nhìn thấy Snape từ lúc bọn họ mang Harry trở về thì không còn nói chuyện, gần như không ngủ không nghỉ, chặt chẽ mà vùi vào trong lòng người đàn ông trần trụi cuối cùng cũng tỉnh lại kia, gầy gò tới cơ hồ chỉ còn giờ xương hơi hơi run rẩy rồi cuối cùng trở thành kịch liệt co rút, mỏng manh, áp chế tiếng nghẹn ngào mơ hồ vọng lên trong căn phòng an tĩnh, hàng chữ trắng bạc nhạt nhạt mang theo hồi lỗi, thương tiếc và tình yêu nồng đậm lơ lửng trong không khí.

“Chết tiệt.....chết tiệt.....Harry.....”

‘Xin lỗi, Sev, ngủ đi, tôi ở đây rồi, vĩnh viễn. ’

Trầm mặc, bọn họ đóng cửa rồi đi, để không gian lại cho hai người yêu nhau, cuộc sống, vừa mới bắt đầu, những đẹp đẽ, hạnh phúc ở ngay tại phía trước, chờ đợi bọn họ cuối cùng cũng tới hái những quả ngọt thuộc về bọn họ

61. Chương 61

Harry ngay đơ mà ngồi trong nơi bốc đầy nhiệt khi——cái vạc lớn, vừa nhả đau đớn và ngứa ngáy do được nước thuận theo da thịt và thấm vào cơ thể và năng lượng trong nó mang tới, vừa chỉnh lí tin tức nhận được từ chỗ Dumbledore.

Tất cả đều bắt đầu từ khi cậu giết chết Nagini, Voldemort đã cận kề biên bờ cái chết cảm giác được sự biến mất của trường sinh linh giá, năng lực mất khổng chế, mà những thực tử đồ sau khi bị hội phượng hoàng lưu lại ‘ân kí’ rồi cố ý thả ra kia hoàn toàn không biết mà làm lộ ra vị trí của Voldemort, vì thế Harry mới bị Sirius vừa mới biết được tin tức kéo đi khi vừa mới bước chân vào Hogwarts.

Trận đấu tiếp đó Harry có ấn tượng, vô cùng sâu sắc, cậu nhớ mình và Voldemort tranh đoạt cơ thể, cơ thể gần như hoàn toàn thuần túy được ngưng kết bởi năng lượng đá phù thủy gần như không hề bài xích sự cướp đoạt của Voldemort quá nhiều, bởi vì trong linh hồn của Voldemort cũng chứa năng lượng của đá phù thủy, tuy rằng vô cùng ít ỏi, nhưng điều này chắc chắn đã trở thành cơ sở cho Voldemort tranh đoạt cơ thể, mà sau khi Voldemort xâm nhập vào cơ thể Harry, năng lượng đá phù thủy vốn thuộc về Harry sử dụng thể nhưng đã giúp đỡ cho Voldemort, may mà ma lực trong cơ thể Harry cũng không yếu, ý thức dần dần bị khống chế không hoàn toàn bị đuổi ra khỏi cơ thể.

Đúng thế, ý thức, sau khi Voldemort xâm nhập, Harry mới phát hiện, ý thức của mình thế nhưng lại phân cách với ‘cơ thể’, mà không phải trạng thái dung hợp linh hồn hoàn toàn, thế là Harry và Voldemort bắt đầu tranh đấu kịch liệt, nhưng cùng với càng lúc năng lượng của đá phù thủy càng bị Voldemort khống chế, Harry cảm thấy tuyệt vọng, có điều Gellert phóng Arvada với cậu đã thay đổi cục diện bị động của Harry.

Năng lượng thuần khiết bị năng lực của Arvada đập vào, bộ phận năng lượng của đá phù thủy trở nên rối loạn, Harry được thở, ma lực của chính cậu so với ma lực đã bị phá hủy tới gần như rối loạn của Voldemort mà nói, nhiều hơn một chút, vì thế khi hứng trọn vài Arvada, thậm chí ý thức đã bắt đầu mơ hồ, cậu đã đuổi thành công Voldemort ra ngoài, nhưng ngọn lửa theo sát đó khiến Harry không thể không dồn 9 phần năng lượng để giữ lại ý thức của mình, cảnh cuối cùng cậu còn nhớ, là khói đen dần dần tan biến trong ngọn lửa màu trắng

Chỉnh lí kí ức xong, Harry thở dài, lén lút nhìn nhìn trái phải, di chuyển mơ hồ, cố gắng rời một chút khỏi cái đáy vạc quá mức nóng bỏng này, nhưng vừa động đậy, bên nôi đã xuất hiện một cái đầu to lớn——Basilisk, lớp vảy màu vàng chặt chẽ nhìn chằm chằm cậu, trong đầu có tiếng Xi xi vang lên.

‘Xi! Chủ nhân! Người không ngoan à! Basilisk phải nói với chủ nhân Sev!’

Harry hung hăng trừng sừng vật đang ngoe ngoe cái đầu, mở mở miệng, cái cổ họng vừa mới có thể phát ra thanh âm cứng đờ, giống như không thể khống chế, thanh âm phát ra cứng ngắt, khô khan, có chút giống

như cái gọi là tiếng máy móc của giới Muggle lại còn đứt đứt quãng quãng, giống như đang nói tiếng rần vậy, Basilisk không hề để ý điều này.

“Câm miệng, Basilisk! Xi xi, người bây giờ chỉ lén lút cáo trạng rồi ư? ”

Basilisk đắc ý mà nhìn Harry liên tiếp 1 tháng trời, ngày nào cũng phải ngồi trong đống vạc nấu 3 tiếng đồng hồ.

‘Xi xi, chủ nhân, ai nói người khiến chủ nhân Sev tức giận làm gì, xi, phải ngủ ở phòng khách 1 tháng rồi, Xi xi, thật mất mặt?’

Harry trừng mắt nhưng không có phản bác, cậu đương nhiên biết Snape đang tức giận, nói cho cùng cả một nửa năm trời cậu không biết là sống hay là chết mà nằm trong ma pháp trận, Harry nhớ rất rõ ràng, khi vừa mới tỉnh lại nhìn thấy bộ dáng của Snape, Merlin, khiến cậu quả thực đau lòng mà muốn thu nam nhân vào trong lòng bàn tay mà chăm sóc kỹ lưỡng.

Da thịt vốn trắng bệch thì giờ thối màu xanh xám, quầng thâm mắt lớn mà chiếm lấy cả vùng xung quanh mắt, cả người gầy tới không thể hình dung, mười ngón tay thon dài thì bị được ngấm tới thành màu nâu xám, toàn bộ đều là miệng vết thương, có mới có cũ, mái tóc ẩm đảm không chút ánh sáng, dầu mỡ tới gần như có thể nhỏ giọt được, bờ môi vốn mềm mại, ngọt ngào nứt vỡ, đều là da chết và máu khô

Khi Snape lặng lẽ rơi nước mắt, Harry tưởng rằng mình sẽ chết vì đau lòng, mà sau khi nam nhân thả lỏng người ngủ trong lòng cậu, cậu ôm lấy cái eo gầy tới chỉ hai bàn tay đã có thể khống chế của Snape, hận không thể cho mình một Arvada, vì thế, sau khi Snape tỉnh lại, Harry tiếp nhận cái gọi là ‘trừng phạt’.

Không ho lại gần, không cho ôm, không cho vào phòng ngủ ngủ, mà một tuần sau lại còn bị nấu mỗi ngày 3 giờ.....

Nhưng Harry biết, bất luận ở đâu, ánh mắt của Snape vẫn luôn chặt chẽ mà dõi theo cậu——khi cậu quay lưng về phía nam nhân kia, vì thế Harry ‘nghe lời’ mà ở nơi không xa Snape, nhìn nam nhân ăn cơm, nghỉ ngơi cùng với chế ma được đủ có thể khiến cậu có cơ thể thật sự, sử dụng phối hợp với ma pháp trận.

Đêm tối, Harry sau khi Snape ngủ rồi sẽ lén lút lên vào phòng ngủ, nhẹ nhàng ôm lấy người yêu, sau khi cảm thấy người trong lòng từ từ ôn nhuận, thả lỏng thì hôn xuống, lặng lẽ ở bên, sau đó trước bình minh sẽ lại lén lút chuẩn về phòng khách ngủ ghế sofa

Đây là ‘trò chơi trừng phạt’ mà tất cả mọi người đều âm thầm hiểu rõ——bao gồm cả Snape, nhưng người trong cuộc không nói gì, người khác cũng sẽ nuốt xuống ý tưởng thay Harry ‘cầu tình’, chỉ là đồng tình mà nhìn ‘linh hồn’ vui vui vẻ vẻ tiếp nhận trừng phạt mà chạy qua chạy lại phía sau Snape

‘Xi xi, chủ nhân? Chủ nhân? Xi! Không tốt rồi! Chủ nhân Sev! Xi xi! Chủ nhân bị nấu hỏng đầu rồi! Cứu mạng a! Ôi.....’

Harry đen mặt nhìn tử xà bị bịt chặt mồm lác qua lác lại cái đầu, có điều không đợi cậu làm gì tiếp với Basilisk, thanh âm mềm mượt mang theo ý vị nguy hiểm vang lên bên tai khiến Harry nhanh chóng thu tay về, cười nịnh bợ, trơ mắt nhìn tử xà đắc ý mà cuốn lấy bàn tay người yêu mình.

“Vậy thì, anh hùng Harry? Cậu đang nghĩ gì nào? Oh oh, tốt nhất đừng có là như tôi nghĩ, đúng không? ”

Snape nheo mắt lại, nhìn Harry da thịt đang có chút sưng đỏ vì nước được sôi, khoanh tay, từ cao nhìn xuống mà khinh bỉ nhìn nam nhân ngồi trong vạc lớn, một tháng, lửa giận thật ra đã sớm tắt, chỉ là sự sợ hãi đó, mang theo nỗi tuyệt vọng tràn ngập lo lắng đó luôn thấp thỏm trong tim Snape, nhưng hắn không cho Harry chạm vào mình, đến lại gần cũng không cho, bởi vì Snape biết, chỉ cần tên ngu ngốc này lại gần hắn, vậy thì tất cả kiên trì của hắn sẽ hóa thành bọt nước, cái kẻ hoàn toàn không ghi nhớ dạy dỗ này!

Nhưng Snape cũng biết, hắn không cách nào từ chối, không thể, hắn sợ linh hồn sẽ không còn ở trong tâm hắn mỗi một giây nào, vì thế hắn âm thầm cho phép việc khi nửa đêm, tên ngu ngốc nào đó leo lên giường hắn, còn vì những nụ hôn dịu dàng đó mà trầm mê.

“Oh.....Sev.....ha ha.....Tôi là nói, tôi vẫn còn phải bị nấu bao lâu”

Nhưồn mảy, Snape tuy rằng không thỏa mãn với thanh âm chưa hoàn toàn hồi phục của Harry lắm, nhưng chắc chắn rằng, điều này còn thoải mái hơn rất nhiều so với những hàng chữ lơ lửng trên không trung.

“Vậy sao, tuy rằng tôi muốn kéo dài thời gian, có điều, rất là tiếc, hôm nay là lần cuối, cậu còn 10 phút, dậy đi, mặc áo chùng vào, đi xuống tầng ngầm, Dumbledore bọn họ đã đợi ở đó rồi. ”

Harry mở miệng, sau đó giống như phản ứng lại mà nhảy ra khỏi cái vạc, mở tay ôm lấy Snape, nhưng khi hơi hơi chạm vào một chút lại dừng lại, cậu vẫn còn chưa quên mình khi vừa mới đi ra khỏi vạc, nhiệt độ cơ thể có cao một chút, thế là hưng hăng cắn răng, động tác nhanh chóng mà mặc chiếc áo chùng được để ở một bên, không dám dùng ma pháp để nhiệt độ cơ thể thấp xuống, Merlin biết, người yên cậu hạn chế cậu sử dụng ma pháp, tuyệt đối, hoàn toàn, một chút cũng không được.

Đợi Harry mặc quần áo xong, Snape quay người rời đi, Harry vội vã theo sau, lén lút nhìn biểu tình của nam nhân, ngón tay một chút chút lại gần cái eo thon gầy, ngón tay, ngón cái, ngón tay cho tới cả bàn tay, không có bị từ chối, thỏa mãn, Harry ngoác miệng, kéo kéo người gầy tới mức khiến cậu nghiêng răng vào vòng tay, chỉ là một thoáng, hoàn toàn không thể nuôi lại cơ thể bị cuộc sống giống như tự hành hạ khiến cho tôi tệ tốt trở lại, chỉ là khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, quầng mắt thâm và hốc mắt cũng không còn nữa, mái tóc lại trở về mềm mại và mượt mà, khiến Harry không muốn buông tay.

Xuống tới tầng hầm, Harry nhìn thấy Dumbledore mỉm cười mà Gellert vẽ mặt không quan tâm, cười chào hỏi, nhìn thấy cứu thế chủ sẵn tay áo lên với sự giúp đỡ của Sirius, một con dao nhỏ bằng bạc vẽ ra một cái miệng dài trên tay cứu thế chủ, máu đỏ tươi giống như miễn phí mà chảy xuống như dòng nước, từng chút từng chút thấm lên hai vật trong trung tâm trận pháp dưới đất—đá phục sinh màu đen, áo tàng hình màu bạc.

Sắc mặt cứu thế chủ dần dần nhợt nhạt với dòng máu chảy xuống, nhưng thiếu niên kiên cường đẩy ra vòng tay đỡ của Sirius, thẳng tới khi Dumbledore gật đầu, cậu mới cho phép miệng vết thương được chữa trị, cứu thế chủ ực ực uống hết mấy bình ma dược màu sắc kì dị, khuôn mặt khổ sở bịt miệng.

“Ôi.....chắc, Albus, đủ chưa vậy? ”

“Được rồi, Harry, đủ rồi, bây giờ em có thể đi nghỉ ngơi rồi. ”

Đợi đến khi cứu thế chủ rời đi, Dumbledore ra dấu Harry đứng giữa trung tâm, sắc mặt nghi trọng mà rút ra đũa phép cơm nguội, chú ngữ không dứt quăng chăm chăm vang lên trong căn hầm yên tĩnh, quang mang hắc sắc bay lên trong trận pháp, từ nhạt tới đậm, mà sau khi đạt tới cực điểm, mơ hồ, có thể nhìn thấy hư ảnh của một lưỡi hái khổng lồ.

“Oh chết.....tiệt.....ôi.....”

Thanh âm đau đớn của Harry truyền ra từ phong trận pháp được bao bởi màu đen tối, cơ thể Snape động đậy, sắc mặt trắng bệch chặt chẽ dán mắt vào trận pháp đang bốc khói đen, mà sau khi Harry lại lần nữa truyền ra tiếng hít thở đau đớn thì không còn khống chế được mà bước về phía trước, lại bị Dumbledore kịp thời ngăn lại.

Hai tay nắm chặt, ngón tay bấu sâu vào lòng bàn tay, Snape không biết áo chùng dài của chính mình đã bị mồ hôi thấm ướt, thẳng tới khi trong trận pháp không còn truyền ra thanh âm, đám khói đen kia dần dần từ đậm trở thành nhạt, cho đến tan biến.

Có một người, siêu siêu vẹo vẹo mà bò dậy từ dưới mặt đất, cúi đầu hiếu kì mà chọc chọc cơ thể ướt đầm của chính mình, sau đó xoa lên khuôn ngực đã có pháp phòng, sau đó cứng ngắc, tiếp đó ngắc đầu, mái tóc dài đen nhánh, đôi mắt xanh bích, bờ môi không còn nhợt nhạt phiếm lên sắc hồng nhàn nhạt, mũi cao động đậy, sau đó—ngoác mồm ra cười.

“Ôi, Sev, tôi giống như ‘sống rồi’.....”

Snape mím môi, không nói một lời mà hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông đang nghiêng nghiêng ngã ngã giống như đang thích ứng cân bằng, từ từ nheo mắt lại, bờ môi nhè nhẹ nhu động.

“.....Lại đây”

Harry ‘nghe lời’ mà ôn nhuyển đi đến phía trước Snape, mặc cho ngón tay hơi hơi run kia chạm lên gương mặt mình, sau đó nhìn thấy trong đôi mắt đen xẹt qua điệu dàng thoáng chốc.

NóngSnape cắn môi, rất lâu, rút lại ngón tay đang lưu luyến không rời trên mặt Harry, quay người sải bước rời đi, tim đập quá mức kịch liệt, hần nghĩ hần cần một cốc rượu đủ để khiến hần bình tĩnh lại, nhưng rất nhanh, tiếng bước chân vang lên phía sau nhanh chóng lại gần, từ rối loạn cho tới ổn định, đợi đến khi cơ thể bị một cái ôm ấm áp giam giữ, Snape bị buộc quay đầu lại, thừa nhận cướp đoạt bỗng nhiên, giữa môi răng truyền tới vị đạo được liệu hồi phục cao cấp do chính tay hần làm

“Merlin.....Sev! Tôi muốn anh, bây giờ! Lập tức! ngay đây! Chết tiệt thật! Cái giường gần đây nhất ở đâu!!!”.....

Bị bế vác lên vai, Snape ngây người một lúc, tư thế đầu dốc xuống khiến hần cảm thấy choáng váng, nghiêng rằng nghiêng lợi mà bắt lấy bờ vai trần trụi của ai đó, ngón cái vẽ vẽ lên một vết hồng nhàn nhạt, ngẩng đầu, nhìn thấy Dumbledore đang đẩy kính cười híp mắt và Gellert bộ dáng vuốt cằm giống như đang suy tính gì đó, khí nóng nháy mắt bốc lên mặt, nhưng đây còn chưa tột tệ nhất, đợi tới khi Harry trần hông ôm ngang hần chạy lên lầu, Snape tuyệt vọng mà nhìn Sirius đang há to mồm, cứu thế chủ đỏ bừng mặt cùng với Lupin đang kéo hai người kia chạy về phòng.

“.....Tên ngốc! Đần độn! Ngu xuẩn! Buông tôi xuống! Ha.....ừm.....”.....

Tất cả thanh âm biến mất khỏi bờ môi đang dán chặt, trao nhau, cửa phòng ngủ bị đá ra rồi thô bạo đóng sầm, không hề quá lâu, thay thế cho tiếng rỗng rợn xấu hổ đứt quãng, là nước nở ngọt ngào, áp chế, từ trong phòng ngủ cách vách lén lút thò ra cái đầu của cứu thế chủ đang bị Lupin thò tay xách cổ áo kéo về, trong mơ hồ, có thể nghe thấy gia đình cứu thế chủ đang thảo luận về bữa tối.

“Sirius, cha nói, bọn họ sẽ đi ra ăn cơm không? ”

“.....Ôi, chết tiệt thật! Ta làm sao biết được!”

“.....Tiểu Harry, có lẽ con muốn giúp đỡ? Ta nghĩ ‘anh họ’ con sẽ rất vui nếu được ăn thức ăn do con làm, phải biết rằng, điều này đối với cậu ta mà nói, chính là một thể nghiệm đủ đặc biệt ”

“Oh oh! Được thôi! Remus, con thích ăn bánh thịt bò, chúng ta làm một cái được không? Con hi vọng Harry cũng sẽ thích!”

Hey! Lupin! Em kéo anh làm gì! Anh không đi! Hey! Anh đã nói anh không đi rồi!

“Oh, Sirius, đừng có như vậy, đi đi Remus, Sirius sẽ giúp đỡ, HeyHey, con nghĩ con một lúc nữa có thể chụp cho họ kiểu ảnh bánh thịt bò mà con làm ”.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-harry-potter-bao-ho>